Robert Ludlum

AUTORUL ROMANELOR: IDENTITATEA LUI BOURNE, SUPREMAŢIA LUI BOURNE, ULTIMATUMUL LUI BOURNE ŞI AGENDA LUI ICARUS

MOZAICUL LUI PARSIFAL

EDITURA ELIT

ROBERT LUDLUM

MOZAICUL LUI PARSIFAL

V.2.0

ISBN:
973-581-014-X

Traducător:
Corina Grigore

Editură: Elit
1997

CARTEA ÎNTÂIA

Capitolul 1

Raze reci de lună străpungeau cerul nopţii, dând reflexe argintii valurilor ce se spărgeau de stâncile de pe ţărm. Costa Brava, plaja mărginită de piloni, era terenul de execuţie. Trebuia să fie.

Acum o putea vedea. Şi o putea auzi – zgomotul valurilor nu reuşea să-i acopere glasul. Fugea nebuneşte, ţipa isteric:

— Pro Bolia zivetto! Proc! Cto to De las! Prestau! Proc! Proc!

Părul ei blond strălucea în lumina lunii, silueta ce alerga pe plajă părea mărită de fascicolul puternic al lanternei care o urmărea, la nici douăzeci de metri în spate. Căzu. Imediat după aceea se auzi un răpăit de gloanţe, brusc, insolent, străpungând aerul nopţii, spulberând nisipul şi iarba sălbatică. În câteva secunde urma să moară.

Iubirea lui nu va mai fi.

*

De sus, de pe dealul Moldau ce străjuia oraşul Praga, admirau împreună peisajul, printre norii de fum ai fabricilor, întrebându-se când se va limpezi cerul, pentru a putea vedea din nou munţii. Stătea cu capul în poala Jennei, cu picioarele lungi întinse, atingând coşul de picnic pe care ea îl umpluse cu sandvişuri şi vin rece. Jenna se aşezase pe iarbă, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui plop şi se juca cu părul lui, gânditoare; apoi degetele ei coborâră lin pe frunte, îi conturară pometii, buzele, oprindu-se pe bărbie:

— Mikhail, dragul meu, m-am gândit. Să ştii că degeaba te îmbraci cu jachete de tweed, pantaloni închişi la culoare şi vorbeşti engleza aceea perfectă, învăţată la universitate; niciodată nu-l vei transforma complet pe Havlicek în Havelock.

— Nici nu am avut intenţia asta. Nu e decât o uniformă, un sistem de autoapărare. Îi zâmbi şi-i mângâie mâna. Şi-apoi, universitatea e undeva în urmă, foarte departe.

— Atât de multe s-au întâmplat demult. Demult, acolo, jos.

— Aşa este.

— Ai fost acolo, dragul meu.

— Am supravieţuit. Ce a fost, a fost.

— Ai dreptate, dar nu sunt mulţi cei care au reuşit.

*

Femeia blondă se ridică, agăţându-se cu mâinile de iarba sălbatică şi făcu o săritură spre dreapta, reuşind pentru câteva clipe să se ascundă de fascicolul de lumină. Se îndreptă către drumul prăfuit şi se aruncă la pământ, încercând să se ascundă după pâlcurile de iarbă.

Degeaba, se gândi bărbatul înalt, îmbrăcat cu pulovăr negru, ascuns după doi pomi, undeva sus, deasupra drumului, deasupra scenei violente care avea loc jos. Se mai uitase odată la ea, nu cu mult timp în urmă. Atunci nu intrase în panică; se comportase magnific. O privea, încercând să-şi reprime emoţiile, săpând în nisip şi praf, încercând să supravieţuiască. Trebuia să se comporte profesional. Aflase adevărul. O confirma faptul că se afla pe plaja de la Costa Brava – era vina ei, dovada crimelor. Femeia isterică de jos era o asasină, agent al grupării infame VOENNAYA KONTR RAZVEDKA, o ramură sălbatică a KGB-ului, care acţiona numai în stil terorist. Acesta era adevărul de netăgăduit. Văzuse cu ochii lui, vorbise cu cei de la Washington, de la Madrid. Întâlnirea din seara aceea fusese aranjată de Moscova; ofiţerul VKR de teren, Jenna Karras, trebuia să livreze un scenariu de asasinate unei facţiuni Baader Meinhof, undeva pe o plajă care se numea Montebello, la nord de oraşul Blanes. Acesta era adevărul.

Adevăr care îl condusese spre un altul – o obligativitate a profesiei lui. Trădătorii ale căror acţiuni provocau moartea, trebuiau să moară. Nu conta cine, nu conta... Michael Havelock luase hotărârea şi era irevocabilă. Chiar el pusese la cale ultima fază a capcanei în care trebuia să cadă femeia care îi oferise mai multă fericire decât oricare alt om de pe pământ. Iubirea lui era o asasină; dacă o lăsa să trăiască, însemna să omoare alte sute de oameni, poate mii. Irevocabil.

Ceea ce Moscova nu ştia era că la Langley se spărseseră codurile VKR. El personal făcuse ultima transmisie, spre o ambarcaţiune aflată la un kilometru distanţă de ţărmul Costa Brava. „KGB CONFIRMĂ. OFIŢER DE CONTACT COMPROMIS. DE CONTRASPIONAJUL AMERICAN. ORARE FALSE. ELIMINAT.” În mod normal, codurile erau de nepătruns; eliminarea garantată.

Acum se ridica! Urma SĂ SE ÎNTÂMPLE! Femeia pe moarte era iubirea lui. Se ţinuseră în braţe unul pe celălalt şi discutaseră mult timp despre cum ar fi fost să aibă copii împreună... să fie împreună. Odată crezuse în toate acestea, dar nu a fost să fie.

*

Stăteau în pat, ea cu capul pe pieptul lui, cu părul blond răsfirat pe chip. El îi dădu la o parte şuviţele ce-i ascundeau ochii şi râse.

— Te ascunzi, zise el.

— Se pare că ne ascundem întotdeauna. Zâmbi trist. Facem excepţie doar când vrem să fim văzuţi de cei care ar trebui să ne vadă. Nu facem nimic doar pentru că vrem. Totul e calculat, Mikhail. Reglementat. Trăim într-o închisoare mobilă.

— Nu a trecut chiar atât de mult timp şi nu va dura o veşnicie.

— Presupun că nu. Într-o zi, probabil, îşi vor da seama că nu mai au nevoie de noi, că nu ne mai vor. Oare crezi că ne vor lăsa să plecăm? Sau vom dispărea, pur şi simplu?

— Washingtonul nu e Praga. Sau Moscova. Vom putea pleca, cândva, când va veni timpul.

— Eşti sigur? Ştim multe. Poate prea multe.

— Protecţia noastră în asta constă. Cred că se vor întreba întotdeauna: „Oare a scris ceva, undeva? Trebuie să avem grijă, să fim buni cu el, să-l supraveghem...” Nu e nimic neobişnuit, să ştii. Ne vom descurca.

— Întotdeauna protecţia, zise ea, conturându-i pleoapele cu un deget. Nu uiţi niciodată, nu? Zilele acelea îngrozitoare, anii aceia.

— A trecut. Am uitat.

— Ce vom face?

— Vom trăi. Te iubesc!

— Crezi că vom avea copii? Că îi vom vedea ducându-se la şcoală? Oare vom ţine vreodată în braţe copiii. Ce mi-ar place să merg cu ei la meciuri de hochei...

— Fotbal... sau baseball. Nu hochei. Da, sper că da.

— Ce-o să faci, Mikhail?

— Cred că voi preda. Undeva, la un colegiu. Am câteva diplome care spun că sunt calificat să o fac. Vom fi foarte fericiţi, o ştiu, o simt.

— Ce vrei preda?

Se uită la ea, îi mângâie obrazul, apoi se uită în tavanul coşcovit al camerei de hotel.

— Istoria, zise el. Apoi o luă în braţe şi o strânse.

*

Raza de lumină străpunse din nou întunericul. O găsi şi urmară focuri de armă. Femeia se arcui pe spate, din cauza primului glonţ care îi străpunse baza şirei spinării. Apoi alte trei împuşcături, finale, în gât, în cap, făcând-o să tresalte, să se agaţe cu degetele de ţărână. Un spasm final şi mişcările încetară. Iubirea lui murise

şi, odată cu ea şi o parte din el. Făcuse ce trebuia să facă, exact la fel cum ar fi făcut şi ea. Fiecare avea dreptate, fiecare greşea.

Cei doi executori se aplecară pentru a lua cadavrul şi îl târâră de-o parte pentru a-l încredinţa focului sau apelor adânci.

El nu va interveni, dovezile vor fi aduse mai târziu, după ce se va descoperi dovada, după ce va mai fi învăţat încă o lecţie de viaţă.

Deodată, pe plajă, nisipul se răscoli în rafale de vânt, asasinii se dezechilibrară, alunecând pe nisip. Unul dintre ei ridică mâna, încercând fără succes să-şi păstreze pe cap şapca de pescar, cu cozoroc; aceasta îi zbură de pe cap, rostogolindu-se către dunele ce străjuiau şoseaua. Lăsă cadavrul jos şi fugi după şapcă. Havelock îl urmări cu privirea, în timp ce asasinul se apropia. Era ceva la el... oare ce anume? Faţa? Nu, nu, era părul, acum îl vedea cu claritate în lumina lunii. Era părul, des, negru şi marcat de o şuviţă albă – nu aveai cum să nu-l remarci. Mai văzuse asta undeva, dar la cine? Avea atât de multe amintiri. Dosare analizate, fotografii studiate... contacte, surse, duşmani. De unde era acest bărbat? KGB? Voennaya? CIA? Nu conta. Dimineaţă oricum va trimite o telegramă la Washington, prin ambasada de la Madrid. Era terminat, nu mai avea nimic de dat. Indiferent ce condiţii urmau să-i pună superiorii, le va accepta, numai să scape. Chiar dacă îi cereau să se interneze în clinică; nu-l interesa. Dar nu se vor mai putea folosi niciodată de el.

Capitolul 2

Timpul era cel mai bun medicament împotriva durerii. Aceasta ori dispărea, ori, în timp, persoana se obişnuia cu ea. Durerea nu dispăruse, dar senzaţiile nu mai erau atât de apăsătoare. Plus că îl ajutaseră mult călătoriile. Deşi uitase cum este să dai de greu ca turist, uitase de corvoada vizelor, a controalelor.

Fusese un răsfăţat.

Trecuseră aproape opt săptămâni şi era pentru prima dată când gusta viaţa de om liber. Se afla în Amsterdam şi se îndrepta către biroul American Express, întrebându-se dacă va găsi telegrama acolo. Trecuseră trei luni din noaptea aceea de la Costa Brava şi două luni şi cinci zile de când se despărţise oficial de guvern. Urmase terapia de rigoare, la o clinică din Virginia, unde petrecuse douăsprezece zile sub tratament intensiv. Ceea ce se aşteptaseră să găsească nu era acolo; le-ar fi putut spune chiar el. Nu-l mai interesa; oare chiar nu înţelegeau? Însă, deşi era liber, era, de asemenea, şomer.

Mergea pe stradă, calm, poftind, după atâtea zile de tratament, la o masă bună, când, lângă trotuarul de pe cealaltă parte a străzii, opri un taxi, din care coborî un bărbat cu ochelari. Acesta plăti taxi-ul şi abia apoi îl observă pe Michael, care se gândea numai la mâncare.

— Havelock, întrebă acesta deodată, aranjându-şi ochelarii. Tu eşti, Michael?

— Harry? Harry Lewis?

— Exact. Ce mai faci, M. H.?

Lewis era unul dintre puţinii care i se adresau cu iniţialele numelui. Aşa se obişnuise încă de când erau la facultate – amândoi studiaseră la Princetown. Apoi Michael lucrase pentru guvern, iar Lewis rămăsese în învăţământ. Dr. Harry Lewis ajunsese şeful catedrei de ştiinţe politice la o universitate mică, dar prestigioasă din New England şi, din când în când, mergea la Washington DC pentru acordarea de consultanţă. Şi astfel, cu fiecare ocazie de genul acesta, se întâlneau şi depanau amintiri.

— Bine. Te mai ocupi de consultanţă, Harry?

— Ceva mai puţin ca înainte. Se pare că s-a îndurat cineva de voi şi v-a învăţat să citiţi rapoartele de evaluare.

— Nu mă mai amesteca cu ei. M-au înlocuit cu un tip cu barbă, jeans şi care fumează ţigări de foi.

Profesorul rămase cu gura căscată.

— Nu mai spune! Credeam că rămâi pentru tot restul vieţii!

— Ba din contră, Harry. Viaţa a început în urmă cu şapte minute, când am semnat demisia. Şi peste câteva ore voi lua masa şi voi achita prima notă de plată, după atâţia ani.

— Ce ai de gând să faci, Michael?

— Încă nu m-am gândit. Deocamdată nimic.

Academicianul luă restul de la şofer, apoi zise repede:

— Uite ce e, acum mă grăbesc, dar peste noapte rămân în oraş. Unde stai? S-ar putea să am o idee.

Odată fuseseră prieteni; apoi deveniseră din nou, iar Havelock descoperi că îi este mai uşor să stea de vorbă cu o persoană care avea idee cu ce se ocupă el în cadrul Guvernului, decât cu cineva care e pe dinafară. Întotdeauna e dificil să explici ceva ce nu poate fi explicat; Lewis înţelegea.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci în învăţământ?

Michael zâmbi.

— Ce zici dacă îţi răspund „tot timpul”?

— Ştiu, ştiu, zise Lewis, simţind o undă de sarcasm. Dar, Michael, tu ai fost unul dintre cei mai buni. Dizertaţia ta a apărut într-o grămadă de ziare; ba ai avut şi propriile tale seminarii. Avem nevoie de oameni ca tine. Întotdeauna ne-am dorit pe cineva care „a fost acolo”, nu numai teoreticieni. La naiba, Michael, nu mai sta pe gânduri. Deşi, diferenţa de bani nu...

— Harry, nu mă înţelege greşit. Am vorbit foarte serios. Tot timpul mi-am dorit să mă întorc.

De data asta era rândul lui Lewis să zâmbească.

— Atunci am altă idee.

O săptămână mai târziu, Havelock luă avionul către Boston şi de acolo merse cu maşina spre New Hampshire, unde se afla sediul universităţii. Petrecu patru zile cu Harry şi soţia lui, plimbându-se, participând la diferite cursuri şi seminarii şi întâlnindu-se cu persoanele care îl puteau ajuta să se întoarcă.

Toată lumea îl privea ca pe un posibil candidat. Lewis îşi îndeplinise misiunea cu brio.

În seara celei de a patra zi, Harry anunţă:

— Te plac!

— Cum să nu-l placă? sări soţia lui Harry. E al naibii de uşor

să-l placi pe Michael.

— De fapt, sunt chiar bucuroşi. Motivul ţi l-am spus, M. H.

Ai fost acolo. Şi dacă ai petrecut şaisprezece ani în cadrul Departamentului de Stat, înseamnă că nu eşti o persoană oarecare.

— Şi?

— Peste opt săptămâni va avea loc conferinţa administrativă anuală şi acolo se va dezbate pe tema angajării tale. Cred că ţi se va oferi un serviciu. Unde pot să dau de tine?

— O să călătoresc, aşa că te voi suna eu.

Îl sunase pe Harry de la Londra, în urmă cu două săptămâni. Conferinţa nu se terminase, dar Lewis aştepta un răspuns în orice moment.

— Trimite-mi o telegramă la Amsterdam, zisese Michael. Şi, Harry, îţi mulţumesc.

*

Văzu uşile biroului American Express. Se opri pentru o clipă, întrebându-se dacă într-adevăr vroia să intre. Telegrama era acolo şi conţinea fie un răspuns negativ, fie unul pozitiv. Dacă îl respingeau, nu avea altceva de făcut decât să hoinărească în continuare. Dacă îl primeau, atunci ce? Oare era pregătit să ia o hotărâre? Să-şi asume o responsabilitate?

Trase aer adânc în piept şi intră.

„Post disponibil, cu contract pe doi ani. După această perioadă, se primeşte statut de asociat. Salariu iniţial: douăzeci şi şapte. Răspunsul trebuie dat în zece zile. Nu mă ţine cu respiraţia la gură.

Al tău, Harry”

Michael împături telegrama şi o puse în buzunar; răspunsul îl va da mai târziu. Deocamdată îi ajungea să ştie că va fi primit, să ştie că exista posibilitatea unui nou început. Îi mai trebuiau câteva zile ca să se obişnuiască cu noua sa identitate; fără asta, nu putea să realizeze nimic în viitor. I se oferea o nouă şansă. Ştia că va profita de ea, dar lipsea ceva: ar fi vrut să împartă cu cineva bucuria acestei schimbări, dar nu exista nimeni care să-l întrebe: „Ce vei preda?”

*

Chelnerul îmbrăcat în negru de la „*Dikker şi Thijs*” îi servi celebra „cafe Jamique”.

— Îţi mulţumesc, Harry, zise Michael, ridicând paharul şi luând

o gură de *liqueur* în cinstea prietenului său. „Mai bine să ai un companion invizibil, decât deloc”, se gândi el.

Însă, nu apucă să-şi termine gândul, când la masa lui apăru un bărbat. Îl chema George şi era şeful CIA din Amsterdam. Mai lucraseră împreună, nu cu prea mare plăcere, dar întotdeauna cu profesionalism.

— Pot să iau loc? întrebă acesta.

— Te rog. Ce mai faci, George?

— Am avut şi perioade mai bune, zise acesta, aşezându-se pe scaunul din faţa lui Michael.

— Îmi pare rău. Bei ceva?

— Depinde.

— De ce anume?

— De cât voi sta cu tine.

— Eşti în timpul serviciului?

— Desigur.

— Şi ai venit după mine, George?

— Deocamdată, poate. Mă surprinde să te găsesc aici. Am auzit că te-ai retras.

— Corect.

— Atunci de ce eşti aici?

— De ce nu? Călătoresc. Îmi place Amsterdamul. Şi mi-am pus în gând să revăd toate locurile prin care nu am trecut decât în fugă.

— O spui, dar asta nu înseamnă că te şi cred.

— Crede-mă, George. Acesta e adevărul.

— Zău? Se uita la el, fără să-i vină să creadă. Pot să aflu, să ştii.

— Nu ai ce. Am terminat, gata. Şi dacă verifici, tot asta o să afli. Deşi cred că ştii deja. Nu se poate să nu fi fost informat în privinţa statutului meu. Mi-am depăşit limitele, George.

— Bine, să zicem că te cred. Călătoreşti. Îţi cheltui ultimii bani. Ce-o să faci după aceea?

— Voi încerca să mă angajez undeva. De fapt, chiar în după-amiaza asta am pri...

— De ce să mai aştepţi? S-ar putea să te pot ajuta să câştigi un ban bun.

— Nu, nu poţi, George. Nu am nimic de vânzare.

— Cum să nu ai. Informaţii. Se plătesc excelent. Fără nume, detalii, dosare, urme.

— Dacă mă supui la un test, o faci foarte prost.

— Nu e nici un test. Sunt dispus să plătesc, poate aşa voi fi şi eu mai bine văzut. Dacă te-aş testa, nu aş recunoaşte asta. Am nevoie de ajutor. Avem nevoie de ajutor.

— Aşa e mai bine. Apelezi la ego-ul meu. Vezi că te pricepi?

— Ce zici, Michael? KGB-ul a invadat Haga. Nu ştim pe cine au cumpărat şi până unde vor să ajungă. NATO e compromis.

— Cu toţii suntem compromişi, George şi NU te pot ajuta. Pentru că mi se pare că nu mai are rost.

— E o prostie ce spui!

— Ba deloc, George. Vom fi judecaţi de „copiii încă nenăscuţi”. Şi dacă vor fi mai deştepţi, îşi vor da seama că oamenii de genul nostru nu au nici un rost.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— Despre testamentul purpuriu al războiului sângeros.

— CE?!

— Istoria ne va judeca, George. Hai să bem ceva.

— Nu, mulţumesc. Şeful CIA se rezemă de spătarul scaunului. Şi cred că ai băut prea mult, adăugă el, ridicându-se.

— Nu încă.

— Du-te dracului, Havelock.

Ofiţerul dădu să plece.

— George?

— Ce e?

— Ai uitat. Am vrut să-ţi spun ceva, dar nu m-ai lăsat să termin.

— Şi ce?

— Înseamnă că ştiai ceea ce urma să-ţi spun. Când ai interceptat telegrama? După-amiază?

— Du-te dracului.

Michael se uită după agentul ce se îndreptă către masa din capătul celălalt al încăperii. Părea a fi singur, însă Havelock ştia că aparenţele înşeală. În nici trei minute, părerea i se confirmă.

George semnă nota de plată – prost obicei – şi apoi ieşi. Patruzeci şi cinci de secunde mai târziu se ridică şi un tânăr de la o masă aşezată pe partea dreaptă, cu o domnişoară la braţ. Mai trecu un minut şi se ridicară şi doi bărbaţi de la o masă de pe partea stângă.

Se uită atent la farfuriile lor. Ambele erau pline cu mâncare. Încă o greşeală. Îl urmăriseră, îl supravegheaseră, îi

interceptaseră comunicările. De ce? De ce nu puteau să-l lase în pace?

Atât pentru Amsterdam.

*

Soarele parizian de după-amiază strălucea portocaliu, colorând apele Senei în nuanţe de *beige*. Havelock ajunsese la mijlocul podului Pont Royal şi se opri. Hotelul lui era situat la câteva clădiri mai încolo de Rue du Bac şi era cel mai scurt drum de la Louvre. Ştia că era important să nu devieze, să nu-l lase pe cel din spatele lui să-şi dea seama că e conştient de prezenţa lui, sau a ei. Văzuse taxiul urmărindu-l – cel care îl îndruma pe şofer era bun; îl testase elegant, luând câteva viraje. Apoi taxiul se opri pentru câteva secunde la colţ, după care vră în direcţie opusă.

Acum cel care îl urmărea, ajunsese la capătul podului. Michael se opri, îşi rezemă coatele de marginea de piatră şi-şi aprinse o ţigară. Deşi părea absent, se concentra asupra siluetei înalte ce se apropie de el.

Observă pardesiul elegant, *gris*, cu guler de catifea şi pantofii perfecţi, strălucitori, din piele; îi era de ajuns. Acest bărbat reprezenta esenţa bogăţiei şi eleganţei pariziene, prezenţa lui fiind cerută în saloanele cele mai pretenţioase din Europa. Numele lui era Gravet. Era considerat cel mai bun critic de artă clasică din Paris, ceea ce însemna din Europa, dar nu erau mulţi cei care ştiau că vinde şi altceva în afară de păreri despre artă.

Se opri la un metru şi jumătate distanţă de Havelock şi îşi aranjă gulerul de catifea.

— Mi-am dat seama că tu eşti. Te urmăresc de când erai pe strada Bernard. Vorbea îndeajuns de tare încât să se facă auzit.

— Ştiu. Ce vrei?

— Întrebarea este: „TU ce vrei?” De ce eşti în Paris? Ni s-a dat de înţeles că nu mai eşti activ. Sincer să fiu, subtextul era că eşti de evitat.

— Şi imediat ce contactez pe cineva, să se raporteze, corect?

— Bineînţeles.

— Dar tu ai inversat procedeul. Te-ai apropiat de mine. Cam prosteşte, nu crezi?

— Merită să-mi asum un risc minor, zise Gravet, băţos şi privind în gol, înspre apă. Pentru că nu cred nici o secundă că ai venit la Paris pentru activităţi culturale.

— Bine faci. Cine a spus asta?

— Ai stat la Louvre exact douăzeci şi şapte de minute. Prea puţin ca să te bucuri de ceva şi prea mult ca să te reculegi, de exemplu. Dar plauzibil pentru a te întâlni cu cineva, într-o încăpere cu colţuri întunecate, aglomerată, situată în capătul celui de-al treilea etaj.

Havelock începu să râdă.

— Uite ce e, Gravet...

— Nu te uita la mine, te rog. Priveşte în continuare spre apă.

— M-am dus să văd colecţia romană de la mezanin. Însă acolo era un grup mare de turişti din provincie, aşa că am lăsat-o baltă.

— Întotdeauna te-am admirat pentru că eşti rapid. Şi acum, alarma asta. „Nu mai este activ. De evitat”.

— Îmi pare rău, dar e adevărat.

— Indiferent care e noua ta acoperire, continuă Gravet repede, ştergându-şi praful de pe coate, o schimbare atât de radicală nu poate însemna decât că ai motive întemeiate. Eu, de asemenea, sunt broker de informaţii. Cu cât sunt mai distinşi clienţii mei, cu atât îmi face mai mare plăcere.

— Îmi pare rău, nu cumpăr. Mai bine evită-mă.

— Nu fi ridicol. Nu ştii ce am de oferit. Peste tot se întâmplă lucruri incredibile. Aliaţii devin duşmani, duşmanii aliaţi. Golful Persic e în flăcări şi întreaga Africă se mişcă în cercuri contradictorii; blocada poloneză are scăpări, iar Washingtonul a inventat o duzină de strategii productive pe care fraierii de ruşi le-au cumpărat fără să stea pe gânduri. Dacă vrei, îţi dau informaţiile pe capitole. Nu mă alunga, Michael. Plăteşte-mă. Vei ajunge mai sus.

— De ce să ajung mai sus, dacă nu mai sunt nici măcar jos?

— Iar eşti ridicol. Eşti un bărbat încă tânăr; nu te-ar fi lăsat să pleci.

— Mă pot prinde, dar nu mă pot reţine. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

— Prea simplu. Voi toţi aveţi conturi în bănci, toată lumea ştie asta. Faceţi ce faceţi şi vă adunaţi fonduri astfel încât, după ce atingeţi vârsta de treizeci şi cinci de ani, aveţi retragerea asigurată.

— Exagerezi atât în ceea ce priveşte talentele mele, cât şi situaţia financiară, zise Havelock, zâmbind.

— Sau poate ţi-au rămas nişte documente, ceva proceduri, dosare despre evenimente, persoane... Havelock deveni serios, însă Gravet insistă. Poate că nu eşti asigurat financiar, dar şi acestea îţi asigură un trai îndestulat, nu?

— Îţi pierzi timpul, am ieşit de pe piaţă. Dacă ai ceva de valoare, vei obţine preţul pe care îl vrei. Totul e să ştii cu cine să tratezi.

— Toţi sunt comercianţi de mâna a doua. Nimeni nu are legăturile tale directe cu... centrele principale, să zicem.

— Nu le mai am.

— Nu te cred. Eşti singurul om, de-aici, din Europa, care discută direct cu Anthony Matthias.

— Nu-l amesteca. Şi, dacă tot vrei să ştii, nu am mai vorbit cu el de câteva luni. Deodată Havelock se îndreptă şi se întoarse cu faţa la francez. Hai să luăm un taxi şi să mergem la ambasadă. Cunosc pe cineva acolo. Te voi prezenta unui ataşat cultural de primă mărime şi îi voi spune că vinzi şi că eu nu am nici posibilitatea să cumpăr şi nici nu mă interesează. OK?

— Ştii că nu pot face asta! Şi, TE ROG – Gravet nu apucă să-şi ducă rugămintea până la capăt.

— Bine, bine. Michael se întoarse din nou cu faţa către râu.

— Atunci dă-mi un număr de telefon, sau un loc unde să te contactez. Te sun şi-ţi comunic.

— Ce e asta? De ce îţi baţi joc de mine?

— Pentru că nu înţelegi. Vreau să te ajut. Dacă îţi fac acest favor, poate o să te convingi. Şi o să-i convingi şi pe alţii, dacă vei fi întrebat. Şi chiar dacă nu vei fi întrebat. Ce zici?

— Nu, Michael. Te cred. Nu ai dezvălui identitatea unei surse ca mine, mai ales unui ataşat cultural. Sunt prea implicat, prea respectat; s-ar putea să ai nevoie de mine. Da, te cred.

— Fă-mi viaţa mai uşoară. Nu ţine secretă concluzia la care ai ajuns.

— Dar oponenţii tăi din KGB? Sunt convinşi?

— Sigur. Cred că au ştiut dinainte să apuc să semnez hârtiile.

— Vor suspecta un complot.

— Cu atât mai mult mă vor lăsa în pace. De ce să muşte dintr-o momeală otrăvită?

— Au antidoturi. Cu toţii avem antidoturi.

— Nu pot să le spun nimic ce nu ştiu şi ceea ce ştiu, deja e depăşit. Asta e partea cea mai amuzantă: duşmanii mei nu mai

au de ce să se teamă de mine.

— Ai provocat o grămadă de răni. Aici e mândria la mijloc; dorinţa de răzbunare – asta e condiţia umană.

— Nu în cazul meu. Aici suntem chit şi persoana mea nu merită, pentru că nu se obţine nici un rezultat practic. Nimeni nu-şi va asuma riscul. Ce nebunie! Parcă am fi în epoca victoriană. Poate că ne vom aduna cu toţii în iad, într-o încăpere strategică, neagră şi vom bea ceva ca între prieteni, însă aici, sus, odată ce am ieşit din joc, nu mai valorăm nimic. Asta e ironia soartei, Gravet. Şi când am ieşit, nu ne mai interesează. Nu mai avem motive să urâm, sau să ucidem.

— Frumos spus, prietene. Este evident că ai reflectat mult pe tema asta.

— În ultima perioadă am avut mult timp.

— O să-mi fie dor de tine, Michael. Întotdeauna ai fost un tip civilizat. Dificil, dar civilizat. Şi asta probabil pentru că nu eşti american de origine, nu? Eşti european.

— Sunt american, răspunse Havelock încet. Zău.

— Dacă e aşa, felicitări. Şi dacă te răzgândeşti – sau se răzgândesc alţii în ceea ce te priveşte – ia legătura cu mine. Întotdeauna putem face afaceri împreună.

— Nu cred, dar, oricum, mulţumesc.

— Asta nu e o respingere categorică.

— Încerc să fiu politicos.

— Civilizat. La revedere, Mikhail... Prefer să-ţi spun pe numele de botez.

Havelock întoarse capul încet şi se uită după Gravet, care cobora podul cu graţie studiată.

CIA era în Amsterdam şi nu-l credea. KGB-ul în Paris, nu-l credea, de asemenea. DE CE?

Atât pentru Paris. Oare cât timp îl vor mai ţine sub microscop?

*

Arethusa Delphi era, unul dintre cele mai mici hoteluri din apropierea pieţei *Syntagma* din Atena, o construcţie ce nu-l lăsa pe turist să uite nici o clipă că se află în Grecia. Fiecare cameră avea câte o pereche de uşi înguste, duble, ce dădeau într-un balcon miniatural – îndeajuns de mare cât să încapă două scaune şi o măsuţă, de mărimi liliputane – unde musafirii puteau servi cafeaua de dimineaţă.

Havelock o ajută pe femeia subţire, cu pielea măslinie să

coboare din lift şi apoi făcu un gest larg cu mâna, către camera lui.

— Probabil că lumea crede că ne avem la cuţite, spuse femeia, râzând, jucându-se cu o şuviţă de păr negru şi netezindu-şi rochia albă, lungă, ce se potrivea de minune cu nuanţa pielii şi-i accentua sânii plini şi formele fine. Engleza ei avea accent mediteraneean.

Era o curtezană, căreia îi cerşeau favorurile cei mai bogaţi oameni de afaceri, o târfă de lux, permanent bine-dispusă şi impecabil educată; o femeie care ştia că timpul pe care îl oferea pentru a dărui plăcere era limitat.

— M-ai salvat, zise ea, mângâind braţul lui Havelock, în timp ce străbăteau coridorul.

— Te-am răpit.

— Cu acordul meu, răspunse ea, râzând din nou.

De fapt adevărul se situa undeva la mijloc. Totul se întâmplase la petrecerea care se ţinea în seara aceea la o cafenea din piaţa *Syntagma*; fiind liber, Havelock acceptase invitaţia. *Ouzo* şi *buzuki* îşi făcuseră efectul. Lângă el stătea femeia; mâinile şi picioarele li se atingeau, schimbau priviri pline de înţeles – inevitabilul se produse. Femeia era însoţită de un om de afaceri gras şi bătrân – nu existau termene de comparaţie. Michael, împreună cu ea se strecurară pe nesimţite de la petrecere.

— Presimt că mâine dimineaţă va trebui să înfrunt un atenian furios, zise Havelock, descuind uşa camerei şi invitând-o pe femeie înăuntru.

— Nu fi prostuţ, protestă ea. Nu e un gentleman. E din Epidaurus; în Epidaurus nu există gentlemani. Un ţăran, un bivol bătrân, care face bani din vânzări de portocale.

— Când vii la Atena, zise Michael, îndreptându-se către masa unde avea o sticlă de *scotch* şi pahare, să te fereşti de epidaurieni.

Turnă câte puţin la fiecare.

— Vii des în Atena?

— Destul de des.

— Cu ce te ocupi?

— Cumpăr lucruri. Le vând. Se aştepta să vadă ceea ce observă cu coada ochiului, dar nu atât de repede.

Femeia se dezbrăcase de rochia subţire de mătase şi o aruncă pe un scaun. Rămase numai în *neglije*-ul provocator, care îi

punea în valoare sânii drepţi şi plini.

— Nu m-ai cumpărat, murmură ea, luând din mâna lui unul din pahare. Am venit de bună-voie. Efharisto, Michael Havelock. Ţi-am pronunţat bine numele?

— Foarte bine.

Ciocniră paharele, iar ea se apropie mai mult. Întinse mâna şi-i mângâie buzele, apoi obrazul şi în cele din urmă, ceafa, cuprinzându-i-o în palmă şi trăgându-l către ea. Se sărutară, îşi lipi trupul de al lui, luându-i mâna stângă şi lipindu-şi-o de sân. Se aplecă pe spate şi gemu.

— Unde e baia?

— Acolo.

— De ce nu o faci şi tu? Ne întâlnim în pat. Sunt cam nerăbdătoare. Eşti foarte, FOARTE atrăgător şi eu – foarte nerăbdătoare.

Îşi luă rochia de pe pat şi se îndreptă către baie, mişcându-se senzual. Intră, dar nu înainte de a-i arunca o privire peste umăr ce-i spunea lucruri probabil neadevărate, dar excitante pentru o aventură de o noapte. Pentru târfele cu experienţă asta era o joacă şi tocmai de joaca asta avea el nevoie acum.

Michael se dezbrăcă, rămânând numai în slip, luă paharul într-o mână şi dădu la o parte cuvertura de pe pat. Se strecură sub cearceafuri şi-şi aprinse o ţigară.

— *Dobrîi vecer, priatiel.*

Auzind vocea profund masculină, Michael sări din pat întinzând instinctiv mâna după armă – armă care nu era acolo. În uşa băii stătea un bărbat chel, al cărui chip Michael l-ar fi recunoscut oricând. Venea de la Moscova; unul dintre cei mai puternici oameni din KGB-ul sovietic. În mână avea un pistol automat, cu ţeava lungă, negru, *Graz-Burya*. Se auzi un click... pistolul era armat.

Capitolul 3

— Acum poţi să pleci, îi spuse rusul femeii din spatele lui, care se strecură pe lângă el, îi aruncă o ultimă privire fugară lui Havelock şi ieşi din cameră.

— Eşti Rostov. Piotr Rostov. Director al Departamentului de Strategii Externe. KGB. Moscova.

— Şi mie îmi sunt cunoscute şi faţa şi numele tău. Şi dosarul.

— Te-ai deranjat cam mult, *priatiel*, zise Michael, folosind cuvântul „prieten” în ruseşte. Îşi scutură capul, încercând să-şi limpezească mintea. Ai fi putut să mă opreşti pe stradă şi să mă inviţi să bem ceva. Ai fi aflat acelaşi lucru. Afară de cazul în care asta e o *niet goria*.

— Nu e nici o execuţie, Havlicek.

— Havelock.

— Fiu al lui Havlicek.

— Ai face mai bine să nu-mi aminteşti.

— Pistolul e în mâna mea, nu a ta. Dar ce a fost mă interesează. Problema mea e legată de activităţile tale curente. A noastră, dacă vrei.

— Atunci vă plătiţi oamenii degeaba.

— Ba dimpotrivă, trimit rapoarte cu frecvenţă enervantă, dar oare sunt ele corecte?

— Dacă ţi s-a spus că am ieşit, sunt corecte.

— „Ai ieşit?” Un cuvânt cu asemenea sens, are totuşi căi de interpretare, nu? Ai ieşit de unde? Încotro te îndrepţi?

— Am ieşit din ceea ce te-ar putea interesa.

— Nu mai eşti angajatul Guvernului? Nu pot să cred. Probabil a fost o lovitură pentru dragul tău prieten, Anthony Matthias.

Michael studie chipul rusului, coborând privirea către ţeava pistolului.

— Ieri un francez a pomenit numele lui Matthias. Ţi-aş spune ce i-am spus şi lui, deşi nu ştiu de ce aş face-o. Doar l-ai plătit ca să pomenească numele lui Matthias.

— Gravet? Ne dispreţuieşte. E politicos cu noi doar când vizitează galeriile de la Kremlin sau Ermitajul din Leningrad.

— Atunci de ce îl foloşiţi?

— Pentru că ţine la tine. E mai uşor să-ţi dai seama dacă o

persoană minte, când se referă la cineva drag.

— Atunci l-ai crezut.

— Sau tu l-ai convins şi oamenii noştri nu au avut de ales. Vorbeşte cu MINE. Cum a reacţionat fermecătorul şi charismaticul secretar de stat american când a auzit că demisionezi?

— Habar n-am, dar presupun că a înţeles. Exact asta i-am spus şi lui Gravet. Nu l-am văzut şi nici nu am vorbit cu Matthias de luni de zile. Are destule probleme; nu a existat nici un motiv să-i mai fac şi eu una.

— Dar tu ai fost altceva pentru el. Familiile voastre au fost prietene încă din Praga. Ai devenit ceea ce eşti...

— ERAM, îl întrerupse Havelock.

—... datorită lui ANTON Matthias, completă rusul.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Rostov tăcu; coborî încet arma, apoi vorbi.

— Foarte bine, cu mult timp în urmă. Dar acum? Nimic nu e ireparabil, doar eşti un om de valoare. Cunoscător, productiv.

— Valoarea şi productivitatea sunt asociate în general cu angajamentul. Pe care nu-l mai am. Să zicem că l-am pierdut.

— Să înţeleg că te-ai putea lăsa tentat? Bărbatul de la KGB coborî mai mult pistolul. De un alt angajament?

— Ştii tu mai bine răspunsul. Afară de resentimente care durează de zeci de ani între noi, poziţia ar fi de neacceptat.

— Totuşi aş putea să fac în aşa fel să te integrezi, deşi un trădător e un trădător.

— Uşor de spus, greu de făcut. Există riscuri. Ai putea pierde TOTUL. Eu nu am nimic de pierdut. Şi, în plus, noi comunicăm doar prin coduri, iar cele pe care le ştiu, nu mai au nici o valoare la ora actuală.

— Încerci să mă convingi că un om cu experienţa ta nu ar avea nici o valoare pentru noi?

— Nu am spus asta, îl întrerupse Havelock. Nu fac decât să-ţi sugerez să cântăreşti riscurile.

— Ai dreptate. NU te vrem. Riscurile SUNT prea mari – cele despre care vorbeşti tu, altele. Pur şi simplu trebuie să aflu adevărul şi nu sunt convins. Ceea ce e adevărat este că nu mai lucrezi pentru guvern.

— La ce riscuri te referi?

— Nu le ştiu, dar le simt. Tot ce nu înţelegi în meseria asta e

un risc, dar nu cred că trebuie să-ţi spun ţie asta.

— Spune-mi CEVA.

— Bine. Ofiţerul rus ezită; se îndreptă către uşile ce dădeau spre balcon şi deschise una dintre ele, numai câţiva centimetri. Apoi o închise şi se întoarse către Havelock. Ar fi trebuit să-ţi spun de la început că nu sunt aici din ordinul nimănui. Ca să fiu sincer, superiorii mei cred că am venit la Atena din considerente personale. Dacă vrei mă crezi, dacă nu, nu.

— Cineva trebuie să ştie de tine. Voi niciodată nu faceţi ceva singuri.

— De fapt ştiu doi. Un asociat de la Moscova şi un bărbat dedicat nouă – un agent dublu – de la Washington.

— Te referi la Langley?

Rusul clătină din cap; răspunse încet.

— De la Casa Albă.

— Mă impresionezi. Deci, doi *kantralyor* de la KGB şi un tip de la biroul oval vor să discute cu mine, dar nu mă vor la ei. Pot să-mi facă orice, dar nu-mi fac. În loc de asta, îmi trimit un mesager, pe care îl cunosc mai mult din fotografii şi după reputaţie, care îmi vorbeşte de riscurile asocierii cu mine, pe care nu le cunoaşte, dar le simte şi din cauza asta mi se oferă şansa de a vorbi – despre ce, nu ştiu. Am înţeles bine?

— Ai un talent slav de a ajunge în inima subiectului.

— Nu văd nici o inspiraţie ancestrală. E vorba de bun simţ. Tu vorbeşti, eu ascult; asta ai spus, sau asta ai vrut să spui. Logic.

Rostov se îndepărtă de ferestrele balconului, păşind gânditor.

— Mi-e teamă că lipseşte un factor. Logica.

— Acum discutăm despre altceva.

— Da.

— Anume?

— Despre tine. Şi Costa Brava.

Havelock amuţi. În ochii lui se citea furia, dar se controla.

— Continuă.

— Femeia. Ea este cauza pentru care te-ai retras, nu?

— Conversaţia s-a încheiat, zise Havelock, dintr-odată. Ieşi afară de-aici.

— Te rog. Rusul ridică ambele mâini, într-un gest al adevărului, ba chiar rugător. Cred că ar trebui să mă asculţi.

— Nu cred. Nimic din ceea ce ai avea să-mi spui nu mă poate interesa. Cei de la *Voennaya* trebuie felicitaţi; treaba a ieşit a

dracului de perfect. Apoi ea a pierdut. S-a terminat şi nu văd ce mai avem de comentat pe tema asta.

— Avem.

— Nu cu mine.

— Cei din VKR sunt maniaci, zise rusul încet, repede. Nu trebuie să ţi-o spun eu. Tu şi cu mine suntem duşmani şi nici unul dintre noi nu pretinde altceva, dar există nişte reguli între noi. Nu suntem câini turbaţi, suntem profesionişti. Fiecare are pentru celălalt un respect fundamental, care îşi are probabil rădăcinile în frică, deşi nu e cazul. Am dreptate?

Havelock îl privi lung, apoi dădu din cap, afirmativ.

— Spune.

— În KGB nu avem numele Jenna Karras pe nici o listă.

Havelock înţepeni, privindu-l fix pe rus, apoi dintr-o dată sări din pat, luă cearceaful şi-l aruncă în aer, blocând viziunea rusului. Se aruncă înainte, trântindu-l pe Rostov de perete şi-l prinse de încheietura mâinii, i-o suci la spate, îl lovi cu capul de rama ieftină a unui tablou atârnat de perete şi-i prinse gâtul cu o mână, într-o strânsoare de fier.

— Aş putea să te omor pentru asta, şopti el, răsuflând greu. Aş putea să o fac chiar ACUM!

— Ai putea, îl aprobă rusul, tuşind. Şi apoi vei muri şi tu. Ori în camera asta, ori afară pe stradă.

— Credeam că eşti singur!

— Nu sunt. Am trei oameni, doi îmbrăcaţi în chelner, în holul de la lift şi unul pe scara interioară. Nu ai nici un fel de protecţie, în Atena. Oamenii mei sunt acolo – şi pe stradă – fiecare ieşire e acoperită. Instrucţiunile mele sunt clare: trebuie să ies printr-una anume loc, la o anumită oră. Orice deviaţie de la program va avea ca consecinţă moartea ta. Nu sunt prost.

— Poate că nu, dar eşti un ANIMAL! îi dădu drumul împingându-l în cealaltă parte a camerei. Du-te la Moscova şi spune-le că momeala e prea de tot şi, afară de asta, PUTE! Nu ţine, *priyatyel*. Ieşi afară!

Îl ţintui cu privirea pe ofiţerul rus, furios, copleşit de emoţii ciudate. Numai gândul că ceea ce s-a întâmplat la Costa Brava ar fi putut fi o eroare, îl înspăimânta. Dar nu, nu era adevărat. Chiar Anthony Matthias – ANTON Matthias în persoană, prietenul lui, mentorul lui, tatăl spiritual – ceruse dublarea verificărilor; rezultatul se întorsese: pozitiv.

— Nu! Dovada a fost aici! A FOST AICI! Am văzut-o chiar EU! Am spus că vreau să o văd şi mi-au arătat-o!

— „Ei”? Cine sunt „ei”?

— Ştii la fel de bine ca mine! Oameni ca tine! Strategi! Nu te-ai informat complet. TE ÎNŞELI!

Rusul făcu mişcări de rotaţie cu capul, masându-şi gâtul cu mâna dreaptă; vorbi încet.

— Nu neg că există posibilitatea să mă înşel – după cum am spus, cei din VKR sunt maniaci în ceea ce priveşte un secret, MAI ALES la Moscova – dar această posibilitate este eliminată. Am rămas uimiţi. Un om al lor, deosebit de productiv, este împins cu bună ştiinţă în capcană, apoi face KGB-ul responsabil de moartea ei, pretinzând că era agenta noastră. Rezultatul acestei manipulări este neutralizarea companionului femeii, iubitului ei, un agent perfect acoperit, ce vorbeşte mai multe limbi şi cu un talent excepţional. Deziluzia şi dezgustul îl copleşesc; se retrage. Noi am rămas uimiţi; am scotocit prin dosare, inclusiv cele inaccesibile. Ea nu e NICĂIERI. Jenna Karras nu a fost niciodată de-a noastră. Rostov se opri, privindu-l temător. Michael Havelock stătea încordat, ca o panteră, gata să sară, gata să atace. Rusul continuă pe acelaşi ton. Noi suntem recunoscători; profilăm de pe urma eliminării tale, dar, totuşi, nu putem să nu ne întrebăm: de ce? De ce s-a procedat aşa? Care este scopul? Pentru ce? Cine câştigă? La suprafaţă, se pare că noi, dar, din nou, de ce? CUM?

— Întreabă-i pe VKR! strigă Michael. Poate că planul nu a fost chiar acesta, dar aşa s-a întâmplat. Eu sunt bonusul! Întreabă-i pe EI!

— Am făcut-o deja, zise rusul. Am discutat cu un director de zonă care, se pare, este unul dintre cei puţin sănătoşi la cap acolo şi care deja se teme. Ne-a spus că nu o cunoaşte personal pe femeie, nu ştie detaliile de la Costa Brava.

Michael era în continuare gânditor. Vorbi ca pentru sine.

— Am descifrat codurile VKR. Erau autentice; am văzut multe ca să nu-mi dau seama. EU am stabilit contactul. Ea a RĂSPUNS. Am făcut ultima transmisie celor de la bordul vasului care aştepta în larg. EI au răspuns! Explică asta!

— Nu pot.

— Atunci ieşi AFARĂ!

Ofiţerul KGB se uită la ceas.

— Oricum timpul a expirat.

— Că bine zici.

— Suntem într-un impas, zise rusul.

— Eu nu sunt.

— Asta să o crezi tu. Ştii ce ştii, iar eu ştiu ce ştiu. Fie că vrei sau nu asta se cheamă impas.

— Timpul a expirat, ai uitat?

— Nu. Plec. Rostov se îndreptă către uşă, se opri în faţa ei se întoarse. Vorbeşte cu Washingtonul, *priyatyel*.

— Ieşi AFARĂ!

Uşa se închise, iar Havelock rămase nemişcat aproape minut, gândindu-se la ochii rusului. Exprimau adevărul. De-a lungul anilor, Michael învăţase să-l discearnă, mai ales când era vorba de duşmani. Rostov nu-l minţise; îi spusese adevărul, aşa cum îl vedea el. Ceea ce însemna că un strateg puternic din KGB era manipulat chiar de oamenii lui de la Moscova. Piotr Rostov reprezenta un exemplu clasic – un ofiţer inteligent. Cu cât ofiţerul e cu rang mai înalt, cu atât povestea e mai credibilă – atâta timp cât spune adevărul, aşa cum îl vede el.

Michael se îndreptă către marginea patului, unde în urmă cu o jumătate de oră îşi lăsase paharul cu scotch. Îl goli şi zâmbi, gândindu-se ce bine începuse seara şi cum se terminase. Târfa îşi făcuse treaba, dar nu la modul la care se aştepta el. Senzuala curtezană ce se oferea doar celor foarte bogaţi fusese parte a unui plan bine gândit. Oare când aveau de gând să se oprească?

Amsterdam. Paris. Atena.

Poate că nu o vor face până nu se va opri el. Poate că, atâta timp cât se va mişca, vor merge după el, urmărindu-l, aşteptându-l să comită crimele pe care numai imaginaţia lor bolnavă putea să o inventeze. Hotărârea lui de a călători era principalul motiv de suspiciune. Dacă o făcea în continuare, însemna că primeşte ordine de la altcineva; altfel ar sta deoparte. Undeva.

Poate că sosise timpul să se oprească.

Avea atât de multe de făcut. Avea nevoie de o locuinţă: o casă, mobilă, cărţi, un scaun pe care să se aşeze, un pat pe care să doarmă. Niciodată nu se gândise la asemenea lucruri. O făcea acum, cu plăcere şi emoţie. Îşi mai turnă un scotch.

— *Priyatyel*, zise el, încet, fără nici un motiv, privindu-se în oglindă. Deodată se privi fix şi, terorizat, îngrozit, trânti paharul

cu forţă de pământ. Din mâna ce îi atârna îi curgea sânge, înţelegea. Oare văzuseră aceşti ochii adevărul în noaptea aceea, la Costa Brava? GATA! OPREŞTE-TE! ţipă el, fără să-şi dea seama dacă o făcuse tare sau în gând.

*

Dr. Harry Lewis stătea la birou, cu telegrama în mână. Asculta vocea soţiei lui, care tocmai pleca în oraş.

— Ne vedem mai târziu, dragul meu, striga ea din holul de jos. Uşa de la intrare se deschise şi se închise. Ieşise din casă.

Lewis ridică receptorul şi formă codul zonal 202 – Washington, DC. Următoarele numere le formă din memorie – nu scria niciodată, nicăieri.

— Da? răspunse o voce de bărbat la celălalt capăt al linie.

— La telefon *Mesteacănul*, zise Harry.

— Spune. Eşti înregistrat.

— A acceptat. Am primit telegrama de la Atena.

— Vreo schimbare de date?

— Nu. Va veni cu o lună înainte de începerea trimestrului.

— A spus unde pleacă de la Atena?

— Nu.

— Atunci vom verifica la aeroporturi. Mulţumesc.

*

Întotdeauna îi plăcuse Roma, dar ca turist, nu ca localnic.

N-ar fi putut sta acolo. În oraş domnea o atmosferă de haos corespunzătoare temperamentului italian ce erupea la fiecare colţ de stradă. Traficul era intens, o adevărată nebunie, poliţia îi lăsa pe şoferi în pace, pentru că nu avea ce să le facă şi, odată reţelele telefonice erau sponsorizate de guvern, deci foarte ieftin. Era imposibil să prinzi un telefon liber.

Era a doua seară, iar Michael ieşise din hotel-pensiune în urmă cu două ore, îndreptându-se către via Flaminia, în speranţa că restaurantul lui preferat era deschis. Bineînţeles că era închis, aşa că, nervos, luă un taxi, decis să se întoarcă la hotel. Coborî la Spanish Steps şi ajunse la via Veneto, încercând să o ia pe străduţele laterale, pentru a evita aglomeraţia. Atunci el văzu un poster, la o fereastră luminată a unei agenţii de voiaj, cu gloria şi splendoarea Veneţiei.

De ce nu? De ce dracu’ nu s-ar duce? Se uită la ceas, aproape opt şi jumătate, probabil prea târziu ca să ajungă la aeroport sau să-şi facă o rezervare, dar dacă îşi amintea bine – şi-şi amintea

bine – din Roma circulau trenuri spre alte localităţi, până la miezul nopţii. De ce nu cu trenul?

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Havelock trecu pe sub portalul masiv ce străjuia intrarea în Gara Ostia, construită de Mussolini.

Michael nu vorbea prea bine italiana, însă cu cititul nu avea probleme „Bilete pentru Veneţia. Clasa întâi.”

Trenul pleca peste opt minute şi dacă lăsa un bonus, primea un bonus nemaipomenit, „singur în compartiment, signore”. Lăsă bonusul, lua biletul ornat cu floricele colorate şi i se spuse că trenul Venezia Ferrovia pleacă de la *Binario trentasei*, o platformă dublă, aflată la câteva terenuri de fotbal depărtare.

— Fate presto, signore! Non perdete tempo! Fate in fretta!

Michael mări pasul, îndreptându-se cât putea de repede către platforma 36. Brusc, mulţimea de oameni se dublă, pentru că din nord sosise un tren aglomerat, iar Venezia Ferrovia stătea să plece. Era o scenă desprinsă parcă din infernul lui Dante.

Deodată, în cealaltă parte a platformei, în mulţime, zări ceafa unei femei, umbrită de borul pălăriei. Coborâse din trenul ce sosise din nord şi se întorsese cu spatele pentru a sta de vorbă cu controlorul. I se mai întâmplase: aceeaşi culoare de păr sau tunsoare, forma gâtului. O eşarfă, o pălărie, un trenci, ce semănau cu cele din garderoba ei. I se mai întâmplase. Chiar foarte des.

Femeia se întoarse. Cuţite de durere i se înfipseră în cap, în ochi, în tâmple. Ace de foc în piept. Nu era o iluzie – era EA.

Privirile li se întâlniră. În ochii ei se citea frica şi panica; chipul îi împietri. Apoi lăsă capul în jos şi intră în mulţime, amestecându-se cu ceilalţi.

Michael închise ochii, strânse pleoapele, apoi îi deschise, încercând să se elibereze de starea de şoc ce îl imobilizase. Scăpă valiza din mână. Trebuia să se MIŞTE, să alerge, să urmărească acea fantomă de la Costa Brava. Trăia! Femeia pe care o iubise, această apariţie care trădase iubirea lor şi murise pentru el, TRĂIA!

O luă la fugă, trecând ca un animal înnebunit prin mulţime, strigând-o pe nume, fără să ia în seamă pumnii şi înjurăturile pe care le primea, fără să fie conştient de mâinile care îi rupeau hainele.

Dar ea nu se mai vedea nicăieri.

Capitolul 4

Impactul îl aruncă din nou în lumea umbrelor, de unde tocmai plecase. Trăia! Jenna Karras trăia! Trebuia să se mişte, trebuia să o găsească. Fugi orbeşte prin mulţime, fără să ia în seamă strigătele de protest ale celor pe care îi lovea şi-i îmbrâncea. Încercă la prima ieşire, apoi la a doua, la a treia, la a patra. Se opri să întrebe doi poliţişti, scotocindu-şi mintea şi alegându-şi cuvintele dintr-un lexicon italian pentru bâlbâiţi. Nu primi nici un răspuns afirmativ.

Continuă să alerge. O scară – o uşă. Dădu 2000 de lire un femei ce tocmai intra la toaletă, să vadă dacă nu e acolo; 50(unui muncitor. Se rugă de trei gardieni care încercau să asigure ordinea, de hamali.

Nimic. Nu era nicăieri.

Îi curgea transpiraţia pe faţă şi pe gât. Pentru câteva clipe simţi că îi vine să vomite; trecea prin toate stările specifice isteriei. Trebuia să se adune; trebuia să-şi revină.

Şi singurul mod în care o putea face era să se mişte, din în ce mai încet, dar să se mişte.

Nu ştia pe unde ieşise din gară. Se trezi în stradă, cu valiza la piept, mergând nesigur. Trebuia să-şi adune minţile, să se concentreze, să-şi dea seama ce are de făcut: să se spele pe faţă, să-şi schimbe hainele, să fumeze o ţigară, să-şi ia altă valiză.

„*Emporio Per Viaggiatori*". Literele de neon străluceau inexpresiv, nuanţând în roşu vitrina plină de accesorii pentru turişti. Era unul din acele magazine din apropierea gării, deschise special pentru turiştii străini şi călătorii italieni bogaţi. Marfa era scumpă, dar elegantă.

Havelock rămase nemişcat câteva clipe, de parcă s-ar fi ţinut de valiză. Apoi intră. Magazinul era aproape gol, pentru că se apropia ora închiderii.

Managerul apăru de undeva din spate, alarmat. Ezită, apoi făcu un pas înapoi, de parcă s-ar fi retras. Havelock explică repede, într-o italiană aproximativ inteligibilă.

— Am fost prins în aglomeraţia de pe platformă şi mi-e teamă că am căzut. Am nevoie să cumpăr câteva lucruri... de fapt, ceva

mai multe. Sunt aşteptat la *Hassler*.

Auzind numele unuia dintre cele mai scumpe hoteluri din Roma, managerul deveni brusc simpatic.

— *Animali*! exclamă el, făcând un gest larg, către ceruri, îngrozitor! Vă rog, signore, lăsaţi-mă să vă ajut să...

— Am nevoie de o valiză nouă. Din piele moale, de calitate, dacă aveţi.

— *Naturalmente.*

— Şi, dacă nu vă deranjez, aş putea să mă spăl undeva? Nu pot să mă întâlnesc cu Contessa în halul ăsta.

— Pe aici, signore! Mii de scuze! Vorbesc acum în numele întregului oraş! Pe aici...

În timp ce Michael se spăla şi se schimba de hainele murdare, îşi aminti de scurtele vizite pe care le făcuse împreună cu Jenna Karras la Roma. De fapt, două. Prima dată au rămas doar o noapte; a doua a fost mult mai lungă, oficială, trei sau patru zile, dacă îşi amintea bine. Aşteptau ordine de la Washington şi călătoreau ca un banal cuplu iugoslav prin ţările balcanice, pentru a aduna informaţii despre posibile expansiuni ce puteau pune în pericol graniţele ţărilor. Atunci întâlniseră un bărbat, un ofiţer, un om deosebit, de culoare. Memorabilă era acoperirea lui; poza în ataşat de primă mărime la ambasadă.

Baylor era un om cu care putea discuta... dacă era de acord să stea de vorbă. Şi unde? Oriunde, numai nu în apropierea ambasadei.

Se folosi de telefonul directorului – în timp ce acesta împacheta hainele şi i le aranja în valiza nouă – şi după douăzeci de minute reuşi să vorbească cu cei de la recepţie. Domnul ataşat Brown era la o petrecere, la primul etaj.

— Spuneţi-i că e urgent, zise Michael. Numele meu e... Baylor Lawrence. Baylor răspunse reţinut şi era cât pe ce să-l refuze.

Orice ar fi avut de spus un agent retras din activitate, cel mai bine o făcea la ambasadă. Din mai multe motive.

— Să zicem că ţi-aş spune că tocmai m-am răzgândit. Poate nu te interesează, dar mă gândesc să mă întorc. Te sfătuiesc să nu ratezi asta, colonele.

— E o cafenea pe via Pancrazio, „*La Ruota del Pavone*”. Ştii care?

— O voi găsi.

— Patruzeci şi cinci de minute.

— Voi fi acolo. Te aştept.

Havelock se aşează la o masă din cel mai întunecat colţ a cafenelei şi de acolo se uita la ofiţerul care comandă o carafă de vin şi apoi se îndreptă către el. Chipul de mahon al lui Baylor era imobil. Nu se simţea bine în această postură şi când ajunse la masă, nu-i întinse mâna. Se aşeză în partea opusă lui Michael expiră încet şi încercă o tentativă de zâmbet.

— Mă bucur să te văd, spuse el, fără prea mare convingere.

— Mulţumesc.

— Şi sper că ai să-mi spui ceva important, pentru că altfel mă pui într-o poziţie foarte delicată, amice.

— Am ceva care te va lăsa cu gura căscată, şopti Havelock involuntar. Îşi simţi trupul cutremurat de un fior; strânse dur pumnii, încercând să se abţină. Pe mine m-a lăsat deja.

Colonelul îl studie pe Michael, apoi mâinile acestuia.

— Se vede. Ce este?

— Trăieşte. Am VĂZUT-O!

Baylor nu comentă. Îl studie pe Michael, observând că are câteva vânătăi şi semne pe faţă. Evident, făcu legătura.

— Te referi la Costa Brava? întrebă el, în cele din urmă.

— Ştii al dracului de bine la ce mă refer! şuieră Michael, furios. Doar s-a anunţat peste tot că m-am retras şi toată lumea a bănuit motivul. Tocmai din cauza asta ai spus ce ai spus. Şi să nu crezi că bat câmpii. Nu mă interesează jocurile de culise. Am văzut ce am văzut! Şi ea M-A VĂZUT! M-A RECUNOSCUT! A FUGIT!

— Stresul emoţional este primul simptom care provoacă isteria, zise colonelul încet. Un om în starea ta poate vedea o mulţime de lucruri care nu sunt reale.

— Ce spui tu ţine de trecut. Am ieşit. Am acceptat faptele şi motivele...

— Amice, insistă colonelul, nu arunci la gunoi şaisprezece ani de activitate.

— EU am făcut-o.

— Ai fost aici, la Roma cu ea. Probabil ţi-a trezit amintiri.

După cum am mai spus, se întâmplă deseori.

— Te contrazic din nou. AM VĂZUT...

— Ba chiar m-ai chemat PE MINE, îl întrerupse Baylor. Noi trei am petrecut câteva seri împreună. Am băut, ne-am simţit bine. Asocierea s-a produs în mintea ta; ai apelat la mine.

— Nu aveam la cine altcineva. Eşti singura mea legătură aici, la Roma! Acum pot intra în ambasadă, atunci era imposibil.

— Atunci hai să mergem, spuse colonelul repede.

— Nici să nu te gândeşti. Şi-apoi asta nu mă interesează. Cu TINE am treabă. Tu ai fost cel prin care mi-au parvenit ordinele de la Washington în urmă cu câteva luni şi acum vreau să dai semnale de urgenţă aceloraşi oameni. Spune-le ce am vorbit cu tine, ce am văzut. Nu ai de ales.

— Numai că există o problemă. Să zicem că nu te cred.

— Bine! De asta ce spui: cu cinci zile în urmă, la Atena, era cât pe ce să omor pe cineva pe care îl cunoaştem amândoi din dosarele Dzerjinsky, pentru că mi-a spus despre Costa Brava că nu este o problemă a ruşilor. Că ea nu făcea parte din KGB, cu atât mai puţin din VKR. Nu l-am omorât pentru că ştiam că nu minte.

— Frumos din partea ta, mai ales având în vedere că nu prea îţi stă în caracter să fii milostiv.

— Oh, nu, EL a fost milostiv cu mine. Vezi tu, putea să mă ia şi la ora asta eram prin Sevastopol, sau Dumnezeu ştie unde.

— E o persoană chiar aşa de importantă?

— Foarte. Dar m-a lăsat în pace. Nu pe mine mă vroia.

— De ce nu?

— Pentru că era convins că EU sunt momeala. Ironia soartei. Şi acum, ASTA.

Colonelul rămase pe gânduri, jucându-se cu paharul de pe masă şi uitându-se la el printre pleoapele îngustate.

— Eşti sigur de ceea ce ai văzut?

— Foarte. Încearcă să accepţi.

— Să zicem că ar fi posibil. Te cunosc bine, îţi ştiu planurile, itinerariile. Computerul lor alege o femeie asemănătoare şi cu puţină chirurgie cosmetică fac o dublură destul de bună, mai ale de la depărtare. Nu poţi fi sigur...

— I-am văzut OCHII! Şi-apoi nu poate fi vorba de strategie în urmă cu două ore nu ştiam că voi ajunge în gară; cu zece minute înainte să o văd, nu ştiam că voi fi pe peron. Ieri am ajuns la Roma şi mi-am luat o cameră la pensiunea *Due Macelli*, am plătit-o pentru o săptămână, în avans. Seara, la 20:30, am văzut un poster în vitrina unei agenţii şi m-am hotărât să mă duc la Veneţia. Nu am vorbit cu nimeni. Michael căută în buzunar biletul pentru *Venezia Ferrovia*, îl găsi şi-l puse pe masă, în faţa lui

Lawrence Baylor. Uite, e trecută ora! Citeşte!

— 21:27, citi Baylor. Opt minute înainte de plecarea trenului.

— Acum uită-te la mine şi spune-mi că mint. Şi până să-mi spui, gândeşte-te cum ar fi posibil să mi se fi întins o cursă în aceste condiţii.

— Nu se poate. DACĂ ea...

— Când a coborât, stătea de vorbă cu un controlor. Sunt sigur că pot să-l găsesc.

Baylor rămase tăcut; se uita fix la Havelock.

— Bine. Voi anunţa. Îmi dau seama că nu minţi. Unde pot să dau de tine?

— Îmi pare rău. Voi lua eu legătura cu tine.

— Poate vor dori să discutaţi.

— Te caut eu.

— De ce asemenea precauţii?

— Rostov mi-a spus ceva la Atena.

— ROSTOV? Piotr Rostov?

Colonelul făcu ochii mari.

— Exact.

— Ce a spus?

— Că ceea ce s-a întâmplat la Costa Brava a fost lucrătura Washingtonului.

— Din câte am înţeles, ai verificat totul personal...

— Aşa am crezut. De fapt, am interpretat ceea ce mi s-a oferit. Şi acum vreau să ştiu DE CE. De ce am văzut ce am văzut în seara asta.

— DACĂ ai văzut...

— TRĂIEŞTE. Vreau să ştiu de ce! Cum?

— Tot nu înţeleg.

— Ceea ce s-a întâmplat la Costa Brava a fost o înscenare. Dedicată MIE. Cineva a vrut să ies. Nu să mă omoare, dar să scape elegant.

— Să fie răzbunare? întrebă colonelul. Sindromul Agee? Complexul Snepp? Nu ştiam că eşti infectat.

— Am avut şi eu parte de o cotă de şocuri, am pus întrebări.

Cineva a considerat că sunt incomod şi mi-a întins cursa, atingându-mă în unicul punct sensibil: EA.

— Două presupuneri pe care nu le pot considera încă fapte. Şi dacă intenţionezi să îngropi câteva probleme de interes naţional, cred că, ipotetic vorbind, sunt alte metode să...

— Să mă omoare.

— Nu am spus asta. Nu trăim în junglă. Tăcu câteva clipe, apoi adăugă. Şi-apoi, de ce nu?

— Autoprotecţia este sfântă în această meserie, fratele meu. Şi ai uitat de un sindrom: Nurenberg. Acele şocuri; în loc să fie îngropate, ies la suprafaţă. Oricând pot apărea avocaţi, care vin cu declaraţii şi hârtii ce pun la îndoială desfăşurarea unor anumite evenimente, etc.

— ISUSE, ai spus asta? Ai ajuns atât de departe?

— Ciudat – nu am făcut-o niciodată. Nu în mod serios. Pur simplu m-am enervat. Restul s-a presupus.

— În ce lume trăiţi, oameni buni?

— În aceeaşi în care trăiţi şi voi – doar că noi nu ne mulţumim cu suprafeţele, mai pătrundem şi în adâncuri. Şi de aceea n-o să-ţi spun unde mă vei găsi. Potomac pute şi nările mele fine au detectat mirosul. Havelock se aplecă şi şopti din nou, cu voce groasă. O cunosc pe fata aceea. Dacă a făcut ce a făcut, înseamnă că a fost forţată sau ameninţată. Vreau să ştiu ce anume şi de ce.

— Să presupunem, zise Baylor, că ai dreptate şi nu uita că încă nu sunt convins; ce te face să crezi că îţi vor spune?

— Totul s-a petrecut repede, spuse Michael melancolic, rezemându-se de spătarul scaunului, cu trupul rigid, încordat. Era într-o marţi şi ne aflam la Barcelona. Stăteam acolo deja de săptămână; urma să se întâmple ceva în zonă, aşa ne spuseseră cei de la Washington. Şi atunci mi s-a comunicat prin cei de Madrid că s-a trimis prin curier o comunicare Patru Zero, pentru mine, personal. Nimeni nu ştia despre ce e vorba, aşa că miercuri dimineaţă am luat avionul şi m-am dus acolo, am semnat pentru nenorocita aia de cutie din oţel şi am deschis-o într-o încăpere străjuită de trei gardieni. Înăuntru am găsit totul, toate informaţiile transmise de ea – informaţii pe care nu le putea avea decât de la mine. Capcana era acolo, de asemenea, la mâna mea – aşa credeam. Ştiau că e singurul mod în care puteam fi convins. Vineri m-am întors la Barcelona şi sâmbătă deja eram lămurit... CONVINS de adevăr. Cinci zile mai târziu am încheiat afacerea. Fără tobe şi trâmbiţe. Cinci zile... A fost unicul mod în care puteam să o fac.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îl întrerupse Baylor. Dacă ai dreptate, ce te face să crezi că îţi vor spune?

Havelock se uită la el cu privirea de oţel.

— Faptul că se tem. De ce? Ţi-am spus mai devreme. Decizia de a mă elimina nu a fost luată treptat. Talentul costă – nu se face aşa, cu oricine, decât în cazuri extreme.

— Nu poţi fi mai concret?

— Aş vrea să fi putut fi. E vorba de ceva ştiut de mine sau de ceva ce ei CRED că eu ştiu. Şi e o bombă.

— Ai tu, întrebă Baylor rece, profesional, asemenea informaţie?

— Nu trebuie decât să le transmiţi, zise Havelock, împingând cu picioarele scaunul în spate, pregătindu-se să plece, că în curând voi şti despre ce e vorba. Spune-le asta. Şi spune-le, de asemenea, că o voi găsi şi pe ea. Nu-mi va fi uşor, pentru că a plecat, s-a retras în vizuină. Am văzut şi asta în ochii ei. Dar o voi găsi.

— Poate, zise Baylor repede, poate că dacă tot ce spui se dovedeşte a fi adevărat, vor fi dispuşi să te ajute.

— Ar fi mai bine pentru ei, spuse Michael, ridicându-se. Voi avea nevoie de tot ajutorul care mi se poate da. Între timp, vreau să lămuresc problema asta nenorocită – punct cu punct, ca să citez o sursă de-a mea mai veche. Şi dacă nu vor, o să mă apuc de spus poveşti. Când şi de unde o s-o fac, nu va şti nici unul dintre voi, dar mă voi exprima clar, în gura mare. Şi printre poveştile mele, va fi şi cea cu bomba.

— Să nu faci vreo prostie!

— Nu mă înţelege greşit, nu-mi doresc asta. Dar ce mi-au făcut, mie, ei – NOUĂ – nu e corect, colonele. Mă întorc. Voi lucra singur. Ţinem legătura.

Havelock făcu stânga-mprejur şi ieşi din cafenea.

*

Îndreptându-se către gară, unde îşi lăsase valiza la sectorul „bagaje”, ajunse la via Galvani. Deodată realiză cât de dureroasă este ironia soartei. Jenna Karras fusese condamnată tot de o valiză încuiată într-un lăcaş al sectorului „bagaje”. Până acolo îl însoţi tipul de la Baader Meinhof – precum un călău, care aştepta să pronunţe sentinţa la moarte. Teroristul german comunicase Madrid despre *die Fraulein Karras*. „Are o persoană de contact care îi înmânează o cheie şi îi indică apoi locul. O cameră, sau un seif, sau chiar o bancă. Materialul e acolo”.

Într-o după-amiază, cu două zile înainte ca Michael să plec la

Madrid, îi oprise un bărbat. Într-o cafenea din Paseo Isabe, un beţiv dăduse mâna cu ea, apoi i-o sărutase. Trei zile mai târziu găsise cheia în geanta Jennei. Următoarea zi era moartă.

Cheia existase, dar oare a cui era? De unde? Văzuse fotocopii făcute chiar la Langley, care nu omiseseră nici un document din valiză. Dar a cui era valiza? Dacă nu a ei, cum de se găsiseră în interior amprentele Jennei? Şi dacă amprentele erau ale ei, cum de a putut face greşeala asta?

Ce-i făcuseră? Ce făcuseră cu femeia blondă care ţipa în cehă şi al cărei trup fusese străpuns de gloanţe? Ce fel de oameni erau aceia care, în loc de manechine, foloseau alţi oameni, ca într-un spectacol de groază? Femeia murise; văzuse prea multă moarte ca să se înşele. Nu era o şaradă, cum ar fi spus elegantul Grave.

Totuşi, totul era o şaradă. Cu toţii erau păpuşi. Dar pe ce scenă şi în al cui beneficiu jucau?

Mări pasul; deja se vedea via Marmorata. Era la distanţă doar de patru clădiri de gară; va începe de acolo. Cel puţin avea o idee; dacă era bună sau nu, îşi va da seama peste jumătate de oră.

Ajuns în gară, văzu o săgeată ce indica direcţia către complexul de birouri: *Administratore de la Stazione*.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, după ce îl convinsese pe cel care era de serviciu în noaptea aceea că problema e imperativă, avea în mână adresa controlorului care se ocupase de sectoarele *trei*, *quattro* şi *cinque* ale trenului Binario Trentasei, la ora 20:30 în seara aceea. Având în vedere că sistemul de cale ferată se afla sub tutela Guvernului, la contractul de angajare era ataşată şi o fotografie. Era bărbatul cu care stătuse de vorbă Jenna Karras. Printre calificările acestuia, observă că ştie şi limba engleză. *Livello uno.*

Urcă treptele de piatră ale blocului cu cinci etaje, găsi uşa pe care scria numele Mascolo şi ciocăni. Deschise chiar controlorul, îmbrăcat cu pantaloni de trening şi o vestă luată direct pe piele. Havelock scoase din portofel o bancnotă de zece mii de lire.

— Cine îşi poate aminti un pasager din mii de oameni? protestă bărbatul, după ce îl invită pe Michael în bucătărie.

— Sunt convins că DUMNEATA poţi, zise Havelock şi extrase o altă bancnotă. GÂNDEŞTE-TE. Cred că era una dintre ultimele persoane care ţi s-a adresat. Subţire, de înălţime medie, cu

pălărie cu boruri – dumneata stăteai în uşă.

— *Si! Naturalmente. Una bella ragazza!* Mi-aduc aminte!

Controlorul luă banii şi o gură dintr-un pahar de vin; plescăi de plăcere şi continuă. M-a întrebat cum ar putea ajunge la Civitavecchia.

— Civitavecchia? Asta e la nord de aici, nu?

— *Si.* Un port la Marea Tireniană.

— Ai ştiut?

— *Signore*, sunt câteva trenuri între Roma şi Civitavecchia, dar nu la ora aceea.

— Ce i-ai spus?

— Ce v-am spus şi dumneavoastră. Părea bine îmbrăcată, aşa că i-am sugerat să găsească un taxi şi poate va reuşi să negocieze cu şoferul şi să o ducă până acolo la un preţ bun. *Roma e un manicomio di pazzi!*

Havelock îi mulţumi, îi mai dădu o bancnotă şi se îndreptă către uşă. Se uită la ceas; era 01:20 dimineaţa. Civitavecchia, un port la Marea Tireniană. Cu siguranţă, ambarcaţiunile plecau dimineaţa, la prima oră.

Mai avea cel mult trei ore să ajungă la Civitavecchia.

Capitolul 5

Numai la *Villa Medici*, ce aparţinea concernului hotelier *Hassler*, reuşi să închirieze o maşină, ajutat de paznicul de noapte care era obişnuit cu excentricităţile clienţilor bogaţi.

Preţul era exorbitant, însă includea şi o hartă a Romei şi împrejurimilor acesteia, pe care drumul spre Civitavecchia era marcat cu roşu.

Ajunse în oraşul port la trei şi cincisprezece minute şi se plimbă încă un sfert de oră de-a lungul malului, până când să se hotărască încotro să se îndrepte şi unde să se oprească. În cele din urmă, parcă maşina pe o străduţă laterală şi intră pe aleea principală, alegând primul debarcader de pe dreapta. Se îndreptă către paznicul îmbrăcat în uniformă, un tip ciudat la prima vedere. Bărbatul îl privi suspicios, ba chiar se uită urât la el, când îl auzi vorbind aşa-zisa lui italiană şi-şi dădu seama că e străin.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă, umplând cu statura lui masiv poarta de intrare. Ce-ţi trebuie?

— Încerc să găsesc pe cineva care, probabil, a trecut pe aici zise Michael, sperând că s-a făcut înţeles.

— *Passagio? Biglietto?* Cui îi trebuie bilet ca să se urce pe un transportator de marfă portughez?

Havelock se apropie de el, după ce privi în stânga şi-n dreapta, apoi îi zise conspirativ.

— Cred că acesta este vasul. Iertaţi-mă că vorbesc atât de prost, *Signor Controllore*. De fapt, eu sunt de la ambasada Portugaliei din Roma. Sunt un fel de... inspector, ca dumneata. Ni s-a spus că există ceva nereguli la acest transport. Şi dacă cooperaţi, s-ar putea să vă pun o vorbă bună la superiori.

Brusc, ostilul paznic deveni amabil, dându-se la o parte pentru a face loc unui *straniero importante*.

— *Scusatemi, signore*. Nu am înţeles. Noi cei care patrulăm prin aceste găuri ale corupţiei, trebuie să cooperăm, nu? Şi, nu uitaţi, mi-aţi promis o vorbă bună la şefii mei de la Roma, bineînţeles.

— Bineînţeles. Un om ca dumneavoastră nu poate rămâne mult timp aici.

— Aveţi dreptate, pe-aici sunt numai brute. Intraţi, intraţi. Să

nu vă ia frigul afară.

Încărcătorul „*Miguel Cristobal*” era programat să plece din port la ora 05:00. Numele căpitanului era Aliandro şi era pe vas de doisprezece ani – cunoştea fiecare insulă, fiecare nivel de adâncime al Mării Mediterane de Vest.

Ajuns la al doilea debarcader, află de la doi paznici foarte amabili că mai erau de asemenea două vase de transport: „*Isola d'Elba*”, care pleca la 05:30 şi „*Santa Teresa*”, douăzeci de minute mai târziu.

Havelock se îndreptă către cel de-al treilea debarcader. Se uită la ceas. Era 04:08. Mai avea atât de puţin timp.

Discută cu paznicul, care începu imediat să dea telefoane, rugându-l să-l aştepte puţin.

„Jenna! Unde eşti?”

— Tu! Hei, tu, cel care tot întrebi de vapoarele astea împuţite, ascultă! „*Teresa*” e plin. Cară şase camioane hodorogite şi cred că vine abia peste opt ore de la Torino. Nici nu a fost aici.

Deci „*Teresa*” ieşi din calcul. Bine că măcar a scăpat de unul. Trebuia să se fie atent la „*Elba*” şi „*Cristobal*” şi nici pentru ele nu mai avea mai mult decât câteva minute. Trebuia să fie direct; nu mai avea timp de subtilităţi, de tatonări. Nu avea altă posibilitate decât să plătească – dacă avea pe cine. Sau să folosească forţa.

Havelock se îndreptă repede către al doilea debarcader unde se afla „*Isola d'Elba*” şi-i explică paznicului că doreşte să stea de vorbă cu membrii echipajului. Acesta îi explică, însă după ce îi umplu mâna cu câteva mii de lire.

— Domnule, ei pleacă de obicei împreună. Când începe vreo bătaie, marinarii vor să se ştie aproape unii de ceilalţi, chiar dacă la bord se urăsc. Încercaţi la „*Il Pinguino*”. Sau poate la „*La Carrozza di Mare*”. La prima cârciumă whisky-ul e mai bun, dar mâncarea te face să vomiţi. La „*La Carrozza*” e mai bună mâncarea.

Paznicul de la primul debarcader, atât de ostil la început, atât de amabil acum, cel care avea grijă de „*Cristobal*”, a fost mai mult decât cooperant.

— La Via Maggio există o cafenea unde mai merg marinari.

— Îi găsesc acolo pe oamenii de la „*Cristobal*”?

— Probabil că numai o parte. Pentru că nimeni nu se prea amestecă cu portughezii. Nimeni nu are încredere în ei.

— Cum se numeşte barul?

— „*Il Tritone*”.

Îi luă mai puţin de douăsprezece minute să-şi dea seama că nu are ce face la „*Il Tritone*”, însă acolo reuşi să se înţeleagă bine cu un barman, pe care îl plăti cu zece mii de lire şi care recomandă să discute cu portughezii de pe „*Elba*”, care se aflau la „*Il Pinguino”*. Discută cu acesta:

— Vezi, în colţul acela e o masă. Mă duc să mă aşez acolo. Du-te la grupul acela de marinari şi spune-le că vreau să le vorbesc – să vină câte unul. Şi dacă ai impresia că s-ar putea să nu mă înţeleg cu ei, vino să traduci.

— *Bene*.

Cei patru portughezi veniră la masă unul câte unul, fără să înţeleagă prea bine despre ce e vorba, doi dintre ei vorbind italiana şi doi engleza. La fiecare, Michael le spuse acelaşi lucru.

— Caut o femeie. Problema e minoră, să-i zicem sentimentală. E o femeie impetuoasă, doar cu toţii le cunoaştem, nu? Dar acum a depăşit limita, ceea ce nu e spre binele ei. Mi s-a spus că are un prieten pe „*Cristobal*”. Probabil că s-a plimbat pe lângă debarcader, a pus întrebări, s-a interesat de transport. E o femeie atrăgătoare, de înălţime medie, blondă, îmbrăcată probabil cu un trenci, o pălărie cu boruri. Aţi văzut pe cineva care să semene cu ea? Dacă da, s-ar putea să vi se dubleze suma de bani pe care o aveţi acum în buzunar.

Degeaba. Nimic. Nici o femeie asemănătoare nu fusese văzută la ei.

Havelock mulţumi bătrânului translator care rămăsese perplex când îi mai dădu o bancnotă de zece mii de lire.

— Unde e „*Il Pinguino*”? întrebă el.

— Să discutaţi cu echipajul de pe „*Elba*”?

— Exact.

— Vin cu dumneavoastră, zise bătrânul.

— De ce?

— Păreţi a fi om bun. Şi prost. Intraţi în „*Il Pinguino*” ca să puneţi întrebări şi să daţi bani. Nu trebuie decât un marinar şi un cuţit.

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Nu numai că sunteţi prost, sunteţi foarte prost.” *Il Tritone*” e al meu; la „*Pinguino*” sunt respectat. Cu mine veţi fi în siguranţă. Prea aruncaţi cu banii.

— Mă grăbesc.

— *Presto!* Să mergem. *Vieni!*

Nici acolo nu reuşiră să rezolve nimic. Ieşiră din cafeneaua gălăgioasă şi italianul îi şopti:

— E cineva acolo, în uşă. Aveţi o armă?

— Nu. Nu am avut timp...

— Atunci, REPEDE! Proprietarul barului „*Il Tritone*" o luă la fugă, dar nu apucă să treacă de uşa cu pricina, când îi ieşi în faţă un bărbat, care însă nu era înarmat.

Havelock îi aplică două lovituri şi-l întinse la pământ.

— *Basta! Por favor! Se Deus quiser!* tuşi marinarul, ţinându-se de pântece, în timp ce din gură îi curgea salivă.

Vorbea portugheză şi era unul dintre cei de pe „*Cristobal*". Michael îl ridică şi-l lipi de perete. Era acelaşi bărbat care vorbise englezeşte la „*Il Tritone*".

— Dacă aveai de gând să furi, ai dat-o în bară!

— *No, senhor!* Nu vroiam decât să vă vorbesc, dar fără să fiu văzut! Chiar dacă mă plăteaţi, tot nu vă puteam spune acolo!

— Spune.

— Plătiţi!

Havelock îl luă de gât cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi căută portofelul. Înfipse un genunchi în burta marinarului şi, eliberându-şi şi cealaltă mână, scoase două bancnote:

— Douăzeci de mii de lire, zise el. Vorbeşte!

— Face mai mult. Mult mai mult, *signore*. Veţi vedea.

— Să ştii că pot să-i iau înapoi dacă nu face... Treizeci de mii. Ţi-ajunge. ZI!

— Femeia s-a urcat la noi la bord, la „*Cristobal*"*... sette... şapte minutos* înainte să plecăm. A aranjat tot. Acum e păzită; nu puteţi ajunge la ea.

Michael îi dădu drumul.

— Pleacă de-aici, spuse el. Nu te-am văzut niciodată.

— JURAŢI-MI, *senhor*! strigă omul, înfricoşat.

— Îţi jur. Acum pleacă.

Deodată, în capătul aleii se auziră voci; doi oameni veneau spre el.

— *Americano! Americano!* Era proprietarul barului; se întorsese cu ajutoare. Portughezul apucase să plece până când ajunseră la el şi era cât pe ce să se ducă după el.

— Lăsaţi-l să plece! strigă Havelock. E-n regulă. Lăsaţi-l să

plece!

Un minut mai târziu îi explică barmanului:

— Nu e pe „*Teresa*”. E pe „*Cristobal*”.

— Perfect! strigă italianul, bucuros. Ţi-ai găsit femeia, *signore*!

*

Se ascunse printre umbrele sălii maşinilor de pe vas. Cargoul fusese încărcat şi aşteptau cu toţii să pornească. Michael se uită la ceas; era 04:52 – peste 7 minute, „*Cristobal*” urma să plece. Sus pe punte se plimbau fără nici un chef câteva persoane, cărora li se vedea mai mult jarul de la ţigările aprinse.

Se deschise uşa cabinei de comandă şi bubuitul inimii lui Havelock deveni de nesuportat, durerea din ochi, sfâşietoare.

Dacă Jenna ajungea până în mijlocul punţii, putea să o intercepteze. L-ar fi văzut şi paznicul şi gardienii. Dar nici o clipă mai devreme.

Era acolo! ACUM.

Se ridică de la locul lui şi fugi cu paşi mari, fără să ia în scamă zgomotul pe care-l făcea; vroia doar să ajungă la ea.

— Jenna! Pentru Dumnezeu, JENNA!

O apucă de umeri; femeia se întoarse, speriată. Chipul pe care-l văzu era urât, bătrân, chip de târfă trecută. Ochii erau mari, ridaţi, machiaţi în exces, buzele crăpate şi rujate cu un roşu ţipător, dinţii stricaţi şi pătaţi.

— CINE EŞTI? ţipa ca un nebun. MINCINOASO!

MINCINOASO! De ce MINŢI? De ce eşti AICI? De ce NU EŞTI aici? MINCINOASO!

Văzu negru înaintea ochilor: nu mai gândea, nu mai raţiona, începu să o lovească pe femeie, în cap nu-i suna decât – OMOARĂ, OMOARĂ IMPOSTORUL! OMOARĂ, OMOARĂ!

Alte ţipete, alte strigăte, comenzi şi contra-comenzi. Nu mai exista început, sfârşit, numai nebunie. Apoi simţi lovituri, dar fără să simtă durere. Îl înconjuraseră o grămadă de bărbaţi, care apoi se urcară peste el; îl loveau cu pumnii, cu bocancii grei. Mereu. Peste tot.

Apoi se lăsă întunericul. Şi tăcerea.

*

Deasupra debarcaderului, la al doilea etaj al depozitului de marfă, o femeie privea pe fereastră scena plină de violenţă de jos. Oftă adânc, cu degetele lipite de buze. Din ochii mari, negri îi curgeau lacrimi. Absentă, Jenna Karras îşi trecu mâna peste faţă,

apoi îşi netezi părul blond ce se vedea de sub pălăria cu boruri.

— De ce ai făcut asta, Mikhail? şopti ea, ca pentru sine. De ce vrei să mă omori?

Capitolul 6

Deschise ochii. Simţea durerea în tot corpul, centrată în stomac şi de acolo ridicându-se prin gât spre capul umflat şi greu. Fusese bătut cu sălbăticie şi apoi îi abandonaseră trupul, târându-l până spre marginea din dreapta a debarcaderului, lăsându-l lângă depozitul de mărfuri – asta în cazul în care simţul de orientare rămăsese intact. Se ridică, încercând să-şi revină, deşi ave impresia că moartea nu era departe.

Însă nu-l omorâseră; asta îi spunea ceva. Ridică încet mâna dreaptă şi îşi verifică încheietura mâinii stângi; ceasul era acolo. Întinse picioarele şi se căută în buzunar; portofelul era acolo neatins. Nu fusese jefuit; asta îi spunea altceva.

Capcană. Perfectă, executată profesional. Întreaga noapte, întreaga dimineaţă fuseseră o capcană! Se rostogoli pe partea dreaptă; marea trasa o linie de foc, unindu-se cu orizontul.

Răsărea soarele şi vasul „*Cristobal*” abia dacă se mai vedea în zare.

Havelock se sprijini în genunchi şi se ridică, ajutându-se de mâini. Odată ajuns în poziţie aproximativ verticală, se întoarse, la fel de încet, îşi roti umerii, îşi arcui gâtul, apoi spatele. Nu avea nimic rupt; cel puţin acum nu simţea nimic – poate încă nu-şi dădea seama.

Paznicul. Oare fusese complice? Atât de dur la început şi apoi amabil ca pâinea caldă? Excelentă strategie; ar fi trebuit să-şi dea seama. Nici unul dintre ceilalţi doi gardieni nu a fost atât de dificil, ba dimpotrivă, se comportau cu amabilitate, gata să-i dea orice informaţie, ba chiar cel de la poarta debarcaderului unde era „*Teresa*” îi dăduse detalii despre orar, spunându-i că plecarea se amânase.

Proprietarul lui „*Il Tritone*”, marinarul de pe „Cristobal”, pe care îl prinsese pe aleea întunecată? Oare şi ei erau implicaţi? Să fi fost coincidenţă? Cum era posibil, mai ales că nu era aşteptat?

În urmă cu patru ore, Civitavecchia reprezenta pentru el un simplu nume pe hartă. Nu avea decât să accepte ceea ce se întâmplase, fără să ştie cum şi de ce. Erau atât de multe pe care nu le înţelegea, un mozaic nebunesc căruia îi lipseau piesele principale.

„În afacerea aceasta, tot ce nu înţelegi se transformă în risc, dar nu trebuie să-ţi spun eu.” De la Rostov citire.

Dar DE CE? Ce aşteptau de la el? Ce vroiau de la el?

Spusese clar ce are de gând să facă. Ce mai era de lămurit? Care era scopul? Ea era cea care încerca SĂ-L OMOARE? Oare despre asta fusese vorba la Costa Brava?

JENNA, DE CE FACI ASTA? CE S-A ÎNTÂMPLAT CU TINE? CU NOI?

Păşea nesigur, oprindu-se din când în când pentru a-şi regăsi echilibrul. Strânse din dinţi, încercând să alunge durerea. Se strecură pe lângă peretele magaziei până ajunse la colţul clădirii.

Afară se lumina din ce în ce mai mult de ziuă şi absenţa încărcătorului permitea razelor dimineţii să-şi răspândească căldura şi lumina pe debarcader. Departe, pe apă, un alt vas se îndrepta către portul Civitavecchia; probabil că urma să tragă în acelaşi loc de unde plecase „*Cristobal*”. Dacă era aşa, mai avea foarte puţin timp până când urma să debarce echipajul. Trebui să se mişte repede, să nu piardă nici o secundă, însă nu ştia dacă va reuşi.

Îl văzuse. Trebuia să fie capabil. Trebuia să poată.

Tocmai dăduse colţul; la spatele pantalonilor avea o armă. Nu putea să o folosească, pentru că ar fi atras atenţia celorlalţi, însă trebuia să fie cât mai convingător, să pară cât mai disperat, mai furios.

Ajunse la marginea docului şi lătra instrucţiuni muncitorilor // *Tritone* era în elementul lui.

— Să nu scoţi o vorbă! şuieră Havelock în italiană, clar, (voce care ordona, însă fără să vorbească tare).

Bărbatul, uimit, se întoarse repede, îndreptându-şi mâna către spatele pantalonilor.

— Dacă văd o armă, continuă Michael, apropiindu-se, o să mori instantaneu. Mişcă-te de-acolo. Vino spre mine. Acum, puţin la stânga. Lângă perete. Mişcă! Nu te opri!

Acesta se execută, întocmai cum i se spunea.

— Aş fi putut să vă omor, *signore*. Ştiu cine sunteţi. Dar i-am făcut-o. Sper că asta înseamnă ceva pentru dumneavoastră.

— Nu se vede? Mulţumesc.

— Şi nici nu v-am luat nimic, sper că v-aţi dat seama. A primit ordine clare.

— Îmi dau seama. Acum spune-mi de ce.

— Nu sunt nici asasin, nici hoţ.

— Nu-mi ajunge. Ridică mâinile! Pune-le pe perete, depărtează picioarele. Havelock veni în spatele lui şi-l lovi, după care luă pistolul de la cureaua italianului. Se uită la el, impresionant. Un automat spaniol de calibru 38. Pistol de calitate probabil de contrabandă, deci mult mai ieftin. Şi-l puse la brâu. Spune-mi despre fată. Repede.

— M-a plătit. Ce să vă spun mai mult?

— Ştii tu. Michael îl apucă de mână – era moale şi fină; şi făcea parte din Mafie. Un mafiot de vârsta lui nu putea să aibă mâinile atât de fine. I-o suci la spate.

Se auzi sirena unui vas. Michael prinse momentul şi-l lovi pe italian cu pistolul în zona rinichilor. Bărbatul ţipă. Apoi îl mai lovi o dată, de data asta într-o parte a gâtului şi se mai auzi o serie de urlete, urmate de rugăminţi.

— *Signore... signore!* Sunteţi american; vorbim americana! Nu-mi faceţi asta! V-am salvat viaţa – pe cuvântul meu de onoare!

— Ajungem şi la asta. FATA! Spune-mi despre fată! Repede!

— Eu fac tot felul de servicii pe-aici. Toată lumea ştie! Avea nevoie de mine. A plătit!

— Ca să plece din Italia?

— Pentru ce altceva?

— A plătit pentru mai mult de atât. TU cât ai plătit? Ca să mi se întindă cursa?

— *Cosa dolce!* Cursa?

— Mascarada de mai înainte! Cei care m-au bătut. Despre ce-a fost vorba? Spune-mi! A plătit şi pentru asta. De ce?

— Chiar dumneavoastră aţi spus, domnule. A plătit. *Spiegazioni*... explicaţii... nu am cerut.

Michael înfipse ţeava pistolului în stomacul bărbatului.

— Nu ţine. SPUNE!

— Mi-a zis că trebuie să ŞTIE, izbucni acesta.

— Ce să ştie? Havelock îl apucă de păr şi-l dădu cu capul de perete. CE să ştie?

— Ce veţi face!

— De unde ştia că o voi urmări până aici?

— Nu ştia!

— Atunci de ce?

— Spunea că S-AR PUTEA să o urmăriţi. Că sunteţi... *ingegnoso* un om plin de resurse. Aţi mai vânat şi pe alţii; aveţi

mijloace la dispoziţie. Contacte, surse. Că a vorbit cu trei taximetrişti de la *piattaforma* înainte de a găsi pe cineva să o aducă la Civitavecchia. Îi era teamă!

Logic. Nu se gândise să încerce la staţia de taxiuri. Pur şi simplu nu se gândise.

— *Per favore! Soccorso! Mio Dio!*

— E pe „*Teresa*”, nu? Bineînţeles! Era logic! Paznicul acela amabil... Cum naiba de nu se gândise?

— *Si!*

Havelock îşi aminti vorbele proprietarului barului: „*Teresa*”, merge spre Marsilia.

— Cine urma să o ia de pe vas?

Italianul nu răspunse; Michael îl luă de gât şi-l strânse, din ce în ce mai tare. Continuă:

— Ascultă-mă, ascultă-mă bine. Dacă nu-mi spui, te omor acum. Şi dacă minţi, vin după tine. Are dreptate fata, am vânat mulţi oameni. O să te găsesc.

Italianul deja avea spasme şi deschisese gura, încercând să vorbească. Havelock slăbi strânsoarea. Bărbatul tuşi violent, apoi zise:

— Mie mi-e indiferent, aşa că o să vă spun. Nu vreau *afflizione* cu cei ca dumneavoastră, *signore*! Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Ar fi trebuit să fiu mai atent!

— Aştept.

— „*Teresa*” merge la San Remo. Cum şi unde se duce de la ţărm, nu ştiu – pe cuvântul meu! Se îndreaptă spre Paris. Va fi ajutată să treacă graniţa pe la Col des Moulinets. Când, nu ştiu, pe cuvântul meu! De acolo, la Paris. Jur pe sângele lui Christos!

Nu mai era nevoie să jure. Era clar că spune adevărul, îi era frică, extraordinar de frică. Ce vorbise Jenna cu el? De ce nu ordonase să fie omorât? De ce nu i s-a furat nimic? Michael, dădu drumul italianului.

Zise încet:

— Ai spus că ai fi putut să mă omori, dar nu ai făcuto. Explică-mi de ce.

— Nu, *signore*, asta nu mai spun, şopti bărbatul. Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să mă mai vedeţi niciodată! Nu vorbesc nimic, nu ştiu nimic.

Havelock ridică încet pistolul, ochind fruntea bărbatului.

— Vorbeşte, zise el.

— *Signore*, am aici o afacere mică, dar profitabilă, însă niciodată – NICIODATĂ – nu m-am amestecat în activităţi politice! Sau în orice altceva care ar putea avea legătură cu politica. Jur pe lacrimile Madonnei! Credeam că mă minte! Nu am crezut-o nici o clipă!

— Dar nu am fost omorât, nu mi s-a luat nimic. Michael tăcu, apoi strigă la el, înfigându-i în acelaşi timp ţeava pistolului în ochi. DE CE?

Omul strigă înfricoşat, apoi turui repede.

— A spus că sunteţi un american care lucrează pentru COMUNIŞTI! Cu sovieticii. Nu am crezut-o! Nu ştiu nimic despre asta! În Civitavecchia suntem în afara războaielor de genul ăsta. Sunt prea... *internazionali*... pentru oameni ca noi, care câştigă câteva lire pe zi în port. Lucrurile astea nu sunt pentru noi – pe cuvântul meu! Nu avem nevoie de necazuri de la dumneavoastră! *Signore*, ÎNŢELEGEŢI. Aţi atacat o femeie – o *prostituată*, ca să fiu mai explicit, dar o femeie – la debarcader. Oamenii v-au oprit, v-au dat la o parte şi eu am intervenit ca să nu vă omoare! Le-am spus că trebuie să fim precauţi. Să ne mai gândim...

Italianul continuă să vorbească, dar Havelock nu mai asculta. Era mai mult decât uimit şi împietrit de ceea ce auzise.

„Un american care lucrează pentru sovietici”. Jenna a spus asta? Ce nebunie! Sau poate încercase să-l mintă pe italian, doar ca să nu-i facă nimic lui, după ce reuşea să plece?

Oare aşa credea? Asta citise în ochii ei, atunci, în gară? Chiar aşa credea – exact cum el era convins că ea era agent dublu, ofiţer Voennaya, perfect acoperit?

Oh, ISUSE! Printr-o simplă manevră, reuşiseră să-i întoarcă unul împotriva celuilalt! Oare probele contra lui erau la fel de concludente ca şi cele pe care le avea el contra ei? Probabil că aşa era; citise şi asta în ochii ei. Frică, răni adânci... durere. Nu avea pe nimeni în care să aibă încredere, nu acum, nu pentru un timp, poate niciodată. Nu putea decât să fugă – la fel ca el, Dumnezeule! CE LE-AU FĂCUT? De ce?

Acum era în drum spre Paris. O va găsi acolo. Sau va lua avionul către San Remo sau Col des Moulinets şi va da de ea într-un fel sau altul. Avea avantajul transportului mai rapid când ea era pe un încărcător ruginit. Avea timp.

Trebuia să se folosească de acest timp. Şi apoi, la ambasada

din Roma exista un ofiţer care urma să afle cât este de furios, locotenent-colonelul Lawrence Baylor Brown îi va da răspuns la toate întrebările pe care i le va pune despre activităţile clandestine ale Washingtonului, despre incompetenţă, despre ilegalităţi, despre calcule greşite şi erori al căror preţ este de zeci de vieţi în fiecare an.

Va începe cu diplomatul de la Roma care, se pare că a dat ordine secrete agenţilor din America şi celor din Mediterana de Vest.

— *Capisce?* ÎNŢELEGEŢI, *signore?* Italianul era rugător, trăgea de timp, privind cu coada ochiului. În partea dreaptă, pe celălalt debarcader se vedeau trei bărbaţi, ce se îndreptau către „*Elba*”, ce urma să remorcheze vasul care intra acum în port şi ale cărui sirene îi asurziseră. Suntem precauţi... *naturalmente*, dar nu ne pricepem! Suntem creaturi de-aici, de pe docuri, nimic mai mult!

— Înţeleg, zise Michael, luându-l de umăr şi răsucindu-l. Mergi până la margine, ordonă, încet.

— *Signore*, vă rog! Vă implor!

— Fă cum am spus. ACUM!

— Vă jur pe însuşi Dumnezeu! Pe sângele lui Christos, lacrimile Sfintei Fecioare! Italianul deveni disperat. Sunt un comerciant de doi bani, *signore*! Nu ştiu nimic! Nu am văzut nimic.

Ajunşi la marginea debarcaderului, Michael spuse:

— Sari! şi-l împinse în apă.

Italianul nu apucă decât să strige:

— Mio Dio! Assistenza!

Debarcaderul era încă gol, dar Havelock ştia că în curând se va umple de oameni. Goli încărcătorul pistolului – gloanţele se rostogoliră pe puntea de lemn. Se grăbi spre ieşire şi când ajunse în dreptul pichetului paznicului, care acum era gol, aruncă încărcătorul gol înăuntru. Fugi cât putu de repede, trecu de poartă şi se îndreptă către maşina închiriată.

Roma. Acolo îl aşteptau câteva răspunsuri.

Capitolul 7

Cei patru bărbaţi aşezaţi în jurul mesei din camera cu pereţi albi de la etajul trei al clădirii Departamentului de Stat erau tineri, dacă era să te iei după eşalonul de vârstă destul de ridicat din Washington. Vârstele lor se încadrau în limitele de treizeci şi – patruzeci şi. Munca lor însemna multe nopţi nedormite, ce se prelungeau până la perioade de anxietate, exacerbate de existenţa lor aproape insulară: nici unul dintre ei nu avea voie să discute cu cineva din afară despre crizele cărora le făceau faţă. Aceştia erau strategii operaţiunilor sub acoperire, cei ce controlau activităţile clandestine. Fiecare era specialist, somitate sau autoritate în domeniul lui. Numai ei puteau da aprobare vulturilor să zboare.

Totuşi nu erau ajutaţi de radare sau antene parabolice; nu se bazau decât pe proiecţiile comportamentului uman, după care de ghidau. Treaba lor era să analizeze acţiuni şi reacţii, nu atât ale duşmanilor, cât ale propriilor oameni. Evaluarea părea a fi o bătălie fără sfârşit, care se termina rar cu satisfacţia tuturor.

Probabilităţile „dar dacă” erau compuse geometric, după fiecare turnură a evenimentelor, după fiecare reacţie umană. Erau psihanalişti într-un labirint al anormalităţii, iar pacienţii lor, produse ale acestei dezordini mentale sau sociale. Specialişti ai modului de viaţă macabru, unde adevărul era de obicei o minciună, iar minciunile, mod de supravieţuire. Stresul era factorul de care se temeau cel mai tare, pentru că, sub influenţa stresului maxim sau prelungit, atât duşmanii, cât şi complicii lor puteau spune sau să facă lucruri la care altfel nici nu s-ar fi gândit.

Imprevizibilul şi anormalitatea creau cel mai periculos teritoriu.

Aceasta era concluzia la care ajunseseră cei patru bărbaţi în legătură cu criza din noaptea aceea. Locotenent-colonelul Lawrence Baylor Brown trimisese din Roma o telegramă ce conţinea rugămintea de a fi reanalizat un dosar ce până atunci fusese considerat închis.

Încă puţin şi se declanşa disputa. Evenimentele de pe plaja izolată, de la Costa Brava, fuseseră verificate şi confirmate de

două părţi, una dintre ele fiind ofiţerul responsabil cu afaceri internaţionale, însuşi Havelock şi cea de a doua, un bărbat pe care Havelock nu-l cunoştea, Steven MacKenzie, unul dintre cei mai buni specialişti în operaţii sub acoperire, ce lucra în Europa pentru *Intelligence Agency*. Îşi riscase viaţa pentru a aduna probele: bucăţi de îmbrăcăminte ruptă, pătată cu sânge. Tot fusese examinat microscopic, rezultatele pozitive: Jenna Karras. Nu mai aşteptaseră şi cea de a doua confirmare, din motive explicabile. Relaţia dintre Havelock şi femeia Karras era cunoscută de toţi; un bărbat ce a depăşit limita maximă a nivelul de stres putea claca. Washingtonul trebuia informat.

Agentul MacKenzie se plasase la o sută de metri distanţă de Havelock: văzuse clar, confirmarea era absolută, dovada incontestabilă. Femeia Karras murise în noaptea aceea. Faptul că Steven MacKenzie suferise un atac de inimă în timp ce se afla pe mare, călătorind către golful Chesapeake, nu le dăduse prea mult de bănuit, mai ales pentru că medicul care îi făcuse autopsia era un specialist excelent, un chirurg pe nume Randolph, a cărui credibilitate era impecabilă: murise din cauze naturale.

Până la evenimentul de la Costa Brava, probele împotriva Jennei Karras fuseseră supuse unei analize minuţioase, cerută chiar de secretarul de stat Anthony Matthias. Strategii ştiau de relaţia strânsă dintre el şi Havelock. Se cunoşteau de douăzeci de ani, de când studentul îl întâlnise pe profesor la Universitatea din Princetown. Cehi de naţionalitate, erau mari diferenţe între ei, iar asta nu-i împiedica să fie cei mai buni prieteni.

Cei care confirmară probele împotriva Jennei Karras au înţeles că nu poate fi vorba de nici o eroare, la fel cum analiştii înţelegeau acum că telegrama de la Roma trebuia studiată cu atenţie şi delicateţe. Ba mai mult, deocamdată nu puteau să-i comunice conţinutul lui Anthony Matthias. Deşi mass-media anunţase că secretarul de stat a plecat într-o bine-meritată vacanţă, adevărul era altul. Matthias se îmbolnăvise, unii şopteau pe la colţuri că ar fi grav şi, deşi subordonaţii lui erau în contact permanent cu Departamentul, nu revenise de cinci săptămâni la Washington. Şi problema cu Roma nu ar fi însemnat decât încă o povară pe umerii lui Anthony Matthias.

— Halucinează, bineînţeles, zise bărbatul chel, pe nume Miller, punând copia telegramei pe masa din faţa lui. Paul Miller, MD,

era psihiatru, o autoritate în domeniul diagnosticării comportamentelor aberante.

— Există ceva în dosarul lui care ar putea duce la concluzia ta? întrebă un bărbat cu părul roşu, îmbrăcat într-un costum ponosit, cu gulerul de la cămaşă desfăcut, cu cravata neînnodată.

Numele lui era Ogilvie, un ex-agent de teren.

— Nimic, răspunse Daniel Stern, analistul din stânga lui Miller. Funcţia sa era de director al Consulatului Operaţional, ceea ce reprezenta un eufemism pentru activităţile clandestine ale statului.

— De ce nu? întrebă cel de-al patrulea analist, un bărbat îmbrăcat conservator, care părea să fi ieşit din reclamele pentru FHM, din „*Wall Street Journal*". Stătea lângă Ogilvie. Numele lui era Dawson, specialist în drept internaţional. Să înţelegem că există lipsuri în dosarul lui?

— Da. O problemă de securitate din trecut. De atunci nimeni nu s-a mai deranjat să-l refacă, aşa că a rămas incomplet. Dar am putea să găsim răspunsul la întrebarea lui Ogilvie.

— Cum aşa? întrebă Miller, privindu-l peste ochi, sprijinindu-şi capul în mâini şi cu degetele răsfirate pe capul creţ.

— Probabil, în cele din urmă, i s-a dat foc.

— Ce vrei să spui? Ogilvie se aplecă în faţă, iar tonul vocii lui nu era prea plăcut. De asta depind evaluările, fir-ar să fie.

— Nu cred că s-a gândit cineva că vor fi necesare. Tipul e superior din multe puncte de vedere. Afară de o izbucnire, doi, a fost extrem de productiv şi rezonabil în cele mai grele condiţii.

— Numai că acum are vedenii prin gări, îl întrerupse Dawson. De ce?

— Îl cunoşti pe Havelock? întrebă Stern.

— Numai dintr-un interviu personal, răspunse avocatul. Am discutat cu el în urmă cu opt sau nouă luni. Părea a fi eficient.

— A fost, îl aprobă directorul operaţiunilor consulare. Eficient, productiv, rezonabil... foarte dur, foarte rece, strălucit. Deşi nu avea cum să fie altfel, pentru că de mic a fost antrenat în regim special. Poate că ar trebui să ne gândim şi la asta. Stern tăcu şi scoase dintr-un plic un dosar. Iată un dosar aproape complet despre Havelock. Datele pe care le-am avut despre el au fost întotdeauna considerate excelente. A absolvit la Princetown şi-a luat doctoratul în istorie şi mai are o diplomă pentru limbi slave. Casă: Greenwich, Connecticut. Orfan de război, adus în Anglia şi

adoptat de un anume cuplu Webster, ambii curaţi. Bineînţeles, noi am ţinut cont foarte mult de recomandarea lui Matthias şi l-am recrutat. Iar cei de aici au fost foarte mulţumiţi de el. Un absolvent de facultate, excepţional de inteligent, doritor să-şi perfecţioneze domeniul lingvistic şi să lucreze sub acoperire. Dar asta n-a fost necesar – partea cu limbi străine. Ceha era linia lui de origine; o cunoştea mai bine decât ne-am fi aşteptat. Probabil, aici vom găsi motivul pentru care s-a ajuns la situaţia actuală.

— Ăsta e un salt al dracului de mare în timp, zise Ogilvie. Poţi să ne schiţezi? Nu-mi plac surprizele; nu am nevoie de tensionaţi paranoici.

— Se pare că deja avem unul, interveni Miller. Dacă modul de judecată al lui Brown înseamnă ceva...

— Înseamnă, spuse Stern, că e unul dintre cei mai buni pe care-i avem în Europa.

— Totuşi, vine de la Pentagon, adăugă Dawson. Şi acolo modul de judecată nu este unul din punctele forte.

— Nu e cazul lui, corectă directorul. E negru şi e foarte bun.

— După cum spuneam, continuă Miller, Baylor include recomandarea de a-l lua pe Havelock în serios. A văzut ceea ce a văzut.

— Ceea ce e imposibil, spuse Ogilvie. Ceea ce înseamnă că avem de-a face cu un nebun. Ce ai acolo, Dan?

— O viaţă anterioară destul de urâtă, răspunse Stern, dând la o parte coperta dosarului şi frunzărind foile. Ştim că era ceh şi cam atât. Pe timpul războiului s-au refugiat în Anglia câteva mii de cehi şi astfel se explică modul în care a ajuns aici. Există două poveşti, una reală, cealaltă de acoperire. Pe timpul războiului nu au fost în Anglia, nici el, nici părinţii. A stat câţiva ani în şir în jurul oraşului Praga. Un coşmar lung şi, pentru el, real, a început din momentul în care era destul de mare să înţeleagă. Din nefericire nu-i puteam intra în cap, ceea ce acum ar fi vital. Directorul se întoarse către Miller. Aici avem nevoie de sfatul tău, Paul. Poate fi extrem de periculos.

— Atunci hai să ne lămurim cât de departe mergem înapoi în timp. Şi de ce.

— Hai să începem cu „de ce”, zise Stern, scoţând câteva pagini din dosar. A trăit de mic sub spectrul trădării. A existat o perioadă, în adolescenţă şi începutul maturităţii – la şcoală şi la colegiu – când nu au mai existat presiuni, dar probabil că

amintirile erau îngrozitoare. Apoi următorii şaisprezece ani i-a petrecut în aceeaşi lume. Poate că a văzut prea multe fantome.

— Fii mai clar, Daniel, insistă psihiatrul.

— Ca să fac asta, zise directorul, citind, trebuie să ne întoarcem în iunie 1942, războiul din Cehoslovacia. Vedeţi voi, numele lui nu e Havelock, ci Havlicek. Mikhail Havlicek. Născut în Praga, la mijlocul anilor treizeci, dată sigură necunoscută. Toate dosarele au fost distruse de Gestapo.

— GESTAPO? Avocatul se rezemă de spătarul scaunului gânditor. Iunie 1942... mi-amintesc ceva despre procesele de la Nurenberg.

— Problema era aproape insesizabilă pe agenda Nurenberg, îl aprobă Stern. Pe 27 mai, Reinhard Heydrich, cunoscut ca *der Henker* – călăul din Praga – a fost omorât de partizanii cehi. Aceştia erau conduşi de un profesor care a fost dat afară de la Universitatea Karlova şi a lucrat pentru British Intelligence. Numele lui era Havlicek şi locuia împreună cu soţia lui şi băieţelul lor într-o localitate aflată la 5 kilometri de Praga, unde organizau şedinţele cu partizanii. Localitatea era Lidice.

— Oh, Isuse, murmură Miller, lăsând telegrama pe masă.

— Havlicek fuge de-acasă pentru două săptămâni, de teamă să nu fie bănuit că l-ar fi asasinat pe Heydrich. Pe el nu l-au găsit, aşa că au adunat bărbaţii adulţi din localitate şi i-au executat; au adunat femeile adulte şi le-au pus la muncă în fabrici, cele mai prezentabile fiind trimise în barăcile ofiţerilor pentru a fi *Feldhuren*. Copiii... pur şi simplu au dispărut. *Jugendmoglichkeiten*. Cei care au reuşit să se adapteze, au scăpat, restul au fost gazaţi în camioane mobile. Acesta a fost preţul pentru moartea lui Heydrich.

— Ai dracului, ce eficienţi erau, zise Ogilvie.

— Nu s-a aflat de ordinele primite de la Berlin decât în ziua execuţiei, pe 10 iunie, continuă Stern, citind. În aceeaşi zi, Havlicek s-a hotărât să se întoarcă acasă. Când s-a răspândit vestea, partizanii l-au oprit. L-au închis, l-au sedat; ştiau că nu se mai putea face nimic şi că era prea valoros. În cele din urmă i s-a spus. Soţia lui a fost trimisă la tabăra de curve – mai târziu află că se sinucisese din prima zi, omorând şi un ofiţer Wehrmacht – şi fiul lui nu a mai fost de găsit.

— Dar, evident, nu a fost luat împreună cu ceilalţi copii, zise Dawson.

— Nu. A fugit în pădure şi câteva săptămâni a trăit ca un animal. Tatăl lui a aflat şi şi-a dat seama că e vorba de fiul său; mai demult îi spusese că dacă vin nemţii, să fugă în pădure.

Într-o lună îl găsiră pe băiat. Se ascundea prin peşteri şi copaci, îngrozit să se arate, mâncând tot ce putea, fura şi scotea din pământ şi fără să-l părăsească nici o clipă coşmarul masacrului.

— O copilărie minunată, zise psihanalistul, notând ceva pe o hârtie.

— A fost numai începutul. Directorul luă o altă pagină din dosar. Havlicek şi fiul lui au rămas în Praga şi partizanii au devenit mai activi. Câteva luni mai târziu, puştiul a devenit unul dintre cei mai tineri recruţi din Brigada Copiilor. Erau folosiţi pe posturi de curieri, cărau tuburi cu nitroglicerină, explozive plastice şi mesaje. O greşeală, un soldat înfometat de băieţi şi gata.

— Şi tatăl lui L-A LĂSAT? întrebă Miller, fără să-i vină să creadă.

— Nu l-a putut opri. Băiatul a aflat ce i-au făcut mamei lui. Trei ani de zile a trăit această minunată copilărie, Paul. Macabru. Seara făcea lecţii ca orice elev. Apoi, ziua, prin păduri, prin câmpii, alţii îl învăţau cum să fugă şi să se ascundă. Cum să mintă. Cum să omoare.

— Acesta era antrenamentul de care spuneai mai devreme? zise Ogilvie, încet.

— Da. Ştie de la mai puţin de zece ani ce înseamnă să iei o viaţă, să-ţi vezi prietenii murind.

— Situaţia asta este ca un explozibil plantat în urmă cu treizeci de ani, zise psihiatrul. Ce s-a întâmplat apoi cu ei?

— Războiul s-a terminat, dar formal, pentru că în Praga nu era pace. Ruşii aveau planurile lor şi începuse din nou nebunia.

Havlicek cel bătrân era, din punct de vedere politic, împotriva acelui mod de libertate impus de ruşi. Ei nu luptaseră pentru asta. Totul s-a terminat când Jan Masaryk a fost asasinat pe 10 martie 1948 şi a urmat colapsul social-democraţilor. Ca şi al celor doi Havlicek.

— În ce sens?

— Bătrânul a dispărut în Siberia. Prietenii l-au luat pe Havlicek cel mic şi l-au scos din ţară, trimiţându-l în Anglia. A avut noroc cu familia Webster, care l-a luat de la orfelinat şi l-a crescut,

oferindu-i toate condiţiile.

— Şi un nou nume, spuse Dawson. De ce nu numele lor? Daniel Stern zâmbi.

— Băiatul nu ar fi mers atât de departe. Nu putea să uite, amintirile erau acolo, cu el.

— Cei doi Webster mai trăiesc?

— Nu. Amândoi au murit prin anii şaizeci, când Havelock era la colegiu.

— Unde l-a cunoscut pe Matthias? întrebă Ogilvie.

— Da, răspunse directorul. Asta a mai atenuat puţin lovitura. Matthias era interesat de el, nu numai pentru că învăţa bine, ci mai mult pentru că familia lui îi cunoscuse bine pe părinţii lui Havelock, în Praga. Cu toţii făceau parte dintr-o comunitate de intelectuali, până când i-au răsfirat nemţii.

— Matthias ştie toată povestea?

— Da, răspunse Stern. Acum ştii şi tu. Ştim cu toţii. Se întoarse din nou către psihiatru. Ce părere ai, Paul?

— Cea mai logică părere posibilă. Promite-i ORICE, dar adu-l aici. Şi nu ne putem permite accidente. Aduceţi-l aici viu...

— Sunt de acord că e cea mai bună soluţie, spuse roşcatul Ogilvie, dar nu văd cum se poate pune în practică.

— E cel mai bine aşa, zise doctorul. Chiar tu ai spus. Paranoic. Nebun. Resimte personal evenimentele de la Costa Brava, Martor la execuţie. Acum treizeci de ani se juca cu explozivele. O parte din el a renunţat pentru a se autoproteja, construindu-şi un adăpost împotriva persecutării, împotriva atacurilor. E în stare de orice. Nu există reguli. Odată ce începe să aibă halucinaţii, poate pendula între fantezie şi realitate.

— Şi prezenţa lui Rostov la Atena? întrebă Stern.

— Nu ştim dacă Rostov a fost la Atena, zise Miller. Ar putea fi tot o fantezie, poate a văzut pe cineva pe stradă care semăna cu el. ŞTIM că femeia Karras era din KGB. De ce ar apărea aşa, dintr-odată, un tip ca Rostov, care să nege?

Ogilvie se aplecă în faţă.

— Baylor spune că şi asta e o probă care sprijină afirmaţiile lui Havelock. Însă Rostov ar fi putut să-l ia, să-l scoată din Grecia.

— Atunci DE CE NU a făcut-o? întrebă Miller. Spune, Roşcatule, tu ai fost agent de teren ani de zile. Dacă ai fi fost Rostov şi ai fi ştiut ce s-a întâmplat la Liubianka, nu l-ai fi luat pe Havelock pe sus?

Ogilvie tăcu, privindu-l fix pe psihiatru.

— Da, răspunse în cele din urmă – dacă vroiam – asta ca să nu mi-o ia altcineva înainte.

— Exact. Afirmaţia nu are consistenţă. A fost Rostov la Atena? Sau este fantezia pacientului nostru, care îşi construieşte cazul pe elemente de persecuţie?

— Din câte spune colonelul ăsta, Baylor, era al dracului de convingător, interveni avocatul Dawson.

— Un schizofrenic care are halucinaţii – şi asta este el – poate fi extraordinar de convingător, deoarece crede în totalitate în ceea ce spune.

— Dar nu poţi fi sigur, Paul, insistă Daniel Stern.

— Nu, nu pot fi. Dar SUNTEM siguri de un singur lucru, de fapt de două. Femeia Karras ERA din KGB şi a fost omorâtă la Costa Brava. Pentru prima afirmaţie avem probe de necontestat şi pentru cea de a doua avem două probe, dintre care una e Havelock în persoană. Psihiatrul se uită rând pe rând la cei trei bărbaţi. Pe asta se bazează în primul rând diagnosticul meu; pe asta şi pe noile informaţii aflate despre Mikhail Havlicek. Nu pot ajunge la altă concluzie. Mi-aţi cerut o părere, nu o afirmaţie absolută.

— „Promiteţi-i orice...” repetă Ogilvie. Parcă am fi în reclama aia nenorocită.

— Numai aduceţi-l aici, completă Miller. Şi cât se poate de repede. Şi apoi, trebuie băgat într-o clinică, sub terapie şi astfel poate aflăm ce a făcut şi unde a lăsat probele cu care ameninţă că se va apăra.

— Cred că nu trebuie să amintesc nimănui de aici, spuse Dawson, că Havelock ştie multe lucruri care, odată apărute la suprafaţă, ar fi extrem de periculoase. În primul rând, vor afecta credibilitatea noastră – aici şi în afara graniţelor. Ba mai mult, cifre, informaţii, surse – toate acestea pot fi schimbate, reţelele avertizate. Dar nu putem să ne întoarcem în timp şi să reparăm toate greşelile, nu putem să ne permitem să se afle că legile anumitor ţări au fost încălcate de oamenii noştri.

— Ca să nu mai vorbim de restricţiile la care am fi supus; aici, adăugă Stern. Ştiu că te-ai referit şi la asta, nu vroiam decât să accentuez. Havelock ştie totul; doar el a fost negociatorul principal.

— Tot ce am făcut, poate fi justificat, zise Ogilvie scurt. Dacă

vrea cineva dovezi, există câteva sute de dosare care arată realizările noastre.

— Şi câteva mii care nu, obiectă avocatul. Şi-apoi există Constituţia. Doar sunt avocatul diavolului, deci o ştiu foarte bine.

— Rahat! izbucni Ogilvie. Până facem noi rost de mandat şi aprobări, s-ar putea ca Havelock să ne-o ia înainte şi să fie prea târziu...

— Am ajuns într-o zonă neagră, Roşcatule, explică Dawson. Omuciderea nu este niciodată justificată. Pe de cealaltă parte, să nu uităm că există cei care ar spune că realizările noastre nu ne justifică pierderile.

— Ce formă ar putea lua acţiunile lui Havelock, Paul? întrebă directorul.

— O mulţime, răspunse psihiatrul. Cea mai radicală ar fi să ia contact cu oamenii pe care îi cunoaşte – sau despre care a auzit – din cercurile străine de spionaj şi să le ofere informaţii clasificate. Aceasta ar putea fi rădăcina afirmaţiei cum că l-ar fi întâlnit pe Rostov. Sau ar putea trimite scrisori, telegrame, în care să descrie activităţile noastre, referindu-se mai ales la cele mai delicate. Orice va face, va fi extrem de precaut, secretos. Chiar tu ai spus, Daniel, poate fi periculos. ESTE periculos. Şi nu o va face din prima. Mai întâi va încerca să ne forţeze mâna, să ne şantajeze ca să-i spunem ce vrea să audă. Că femeia Karras trăieşte şi că totul a fost o conspiraţie pentru ca el să se retragă.

— Şi, chiar dacă îi spunem, nu putem fi convingători şi nu avem nimic care ar putea să ne servească drept probă, zise Ogilvie.

Nu va accepta. E om de teren. Va filtra tot ce-i vom trimite. Deci, ce-i spunem?

— NIMIC. ÎI PROMITEM, răspunse Miller. Informaţiile sunt prea importante ca să le trimitem prin curier, prea periculoase ca să iasă dintre pereţii acestei camere. A VĂZUT-O pe moartă; foarte bine. Confirmarea o avem aici; să sperăm că asta va însemna ceva irezistibil pentru el.

— Îmi pare rău, interveni Roşcatul, ridicând palmele în semn de protest. Nu ţine. Nu la el. Va vrea ceva mai convingător.

— Matthias?

— Perfect, aprobă psihanalistul.

— Nu încă, zise Stern. Nu până când nu avem de ales. Nu ne putem baza pe el acum, în starea în care se află.

— S-ar putea să nu avem încotro, insistă Dawson.

— Şi da şi nu. Directorul se întoarse către Ogilvie. De ce ne trebuie neapărat ceva concret pentru Havelock?

— Ca să ne apropiem mult de el şi să-l putem înşfăca. Şi tare mi-e teamă că nu e decât o cale.

— Anume? întrebă directorul.

— Eu.

— Nici nu discutăm despre asta.

— Gândeşte-te, zise Ogilvie. EU SUNT credibilitatea. Havelock mă cunoaşte, ştie că stau la masa asta. Pentru el sunt unul DE-AL LOR. Dacă mai există o persoană cu care s-ar întâlni oricând, afară de Matthias, aceea sunt eu.

— Îmi pare rău, Roşcatule. Chiar dacă sunt de acord cu tine, nu pot permite. Ştii regulile. Odată ce intri în camera asta, nu mai ieşi niciodată pe teren.

— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. Şi-apoi, fără să vreau să jignesc, regulile au fost făcute pentru oameni ca voi. Eu sunt puţin altfel. Şi am mulţi ani de teren, ani despre care orice psihiatru ţi-ar spune că reprezintă o garanţie. Nu-i aşa, Paul?

— Nu sunt medicul tău, Roşcatule, zise doctorul încet.

— Nu trebuie să fii; ai citit rapoartele. În cinci săptămâni, durerile vor deveni mai mari... apoi de nesuportat. De ce credeţi că mă retrag mereu şi apoi revin ceva mai îmbujorat? Pentru că sunt sub medicaţie. Se rezemă de spătarul scaunului. Nu am nimic de pierdut, nici măcar dacă mă iau ruşii pe sus. Şi sunt singurul de-aici care îl poate scoate pe Havelock în câmp deschis.

Privirea lui Stern îl fixa pe bărbatul cu părul roşu, care era pe moarte.

— Eşti destul de convingător, zise el.

— Pentru că am dreptate. Brusc, Ogilvie se ridică, împingând scaunul în spate. Am atât de multă dreptate, încât mă duc acasă să-mi fac bagajele. Aranjaţi să plec spre Italia cu un transport militar; nu are rost să apelăm la acoperire comercială şi să plec cu avionul. Turcii ăia KGB-işti îmi ştiu toate paşapoartele, toate identităţile şi nu am timp să-mi inventez una nouă. Transportul să o ia prin Bruxelles şi să se oprească la baza militară Palombarai şi Baylor să-l aştepte pe... Codul meu e *Apaşul*.

— *Apaşul*? întrebă Dawson.

— Da.

— Să presupunem că Havelock se va întâlni cu tine, zise psihiatrul, ce-o să-i spui?

— Nu prea multe. Odată ce se apropie de mine, e al meu.

— Are experienţă, Roşcatule, zise Stern, studiindu-l pe Ogilvie. E un tip dur.

— Şi eu la fel. Plus că niciodată nu mă apropii, fără să am retragerea asigurată. Ogilvie deschise uşa şi ieşi, fără alte comentarii.

— N-o să-l mai vedem, zise Miller.

— Ştiu, spuse Stern. Şi el ştie.

— Crezi că va ajunge la Havelock? întrebă Dawson.

— Sunt sigur, răspunse directorul. Îl va lua, i-l va da pe tavă lui Baylor şi câtorva medici pe care-i avem la Roma şi apoi va dispărea. Ne-a spus. Şi-apoi nu e genul să sfârşească în spital.

— Mă rog la Dumnezeu, zise avocatul, să-l imobilizeze pe Havelock. TREBUIE. Altfel, e cazul să ne aşteptăm la balamuc cu autorităţile din întreaga Europă, la asaltul fanaticilor, plus că vor muri o mulţime de oameni. Astea toate din cauza unui om dezechilibrat. S-a întâmplat de multe ori şi cu oameni mai puţin importanţi decât Havelock.

— Tocmai de asta sunt sigur că Ogilvie îl va aduce, zise Stern.

Nu sunt Paul, dar îmi dau seama ce e în capul lui. Întotdeauna a fost frustrat de faptul că, din cauza poziţiei pe care o are, nu poate face nimic pentru prietenii care au murit pe teren – în Africa, la Istanbul... Soţia şi cei trei copii l-au părăsit din cauza slujbei; nu şi-a văzut copiii de cinci ani. E furios. E ultima lui ocazie şi va muri aşa cum şi-a dorit – pe teren.

— Asta e o justificare pentru el, zise psihiatrul.

— Pentru ce? întrebă avocatul.

— Pentru durere. A lui şi a lui Havelock. Vezi tu, pe timpuri se respectau. Nu poate uita asta.

Capitolul 8

Avionul venea la aterizare încă de când se afla la 50 kilometri nord de Aerodromul Palombara Sabina. Decolase de la Bruxelles, evitând toate rutele militare şi comerciale, survolând Alpii la est de zona Lepontine, la o altitudine atât de mare, încât probabilitatea de observare era, practic, nulă. Se luaseră măsuri inclusiv în cazul în care ar fi fost observat de radare; ar fi apărut şi dispărut de pe ecrane fără comentarii, fără investigaţii. Şi, când ateriza la Palombara, urma să coboare un bărbat care fusese luat la bord încă de la trei dimineaţa, în cel mai mare secret. Un bărbat fără nume, dar căruia i se spunea *Apaşul*. Acest bărbat, ca mulţi alţii, nu putea risca formalităţile, de identificare de la birourile de emigrare.

Avionul ateriza şi tânărul pilot se întoarse către pasagerul său, ridicând vocea pentru a putea fi auzit de bărbatul de vârstă medie, cu părul roşu, care stătea în spatele lui.

— Am ajuns, Indianule. Poţi să-ţi faci plecăciunile şi să-ţi scoţi tolba cu săgeţi.

— Foarte amuzant, zise Ogilvie, desfăcându-şi centura de siguranţă. Se uită la ceas. Cât e ora aici? Ceasul meu a rămas după Washington.

— 05:57; ai pierdut 6 ore. Dacă eşti aşteptat la birou, ar fi fost bine să tragi un pui de somn.

— Nici o problemă. Transportul e aranjat?

— Direct până la wigwamul Marelui Şef de trib de pe via Vittorio.

— Mă dărâmi cu glumele tale. Mergem la ambasadă?

— Exact. Eşti un pachet special. Livrare garantată de la Bruxelles.

— Te înşeli. Nu mergem la nici o ambasadă.

— Am primit şi noi nişte ordine.

— N-are nimic. Acum primiţi altele.

*

Ogilvie intră în biroul micuţ, rezervat celor ca el, situat în clădirea aerodromului fantomă. Era o încăpere fără ferestre, mobilată doar cu strictul necesar. Cele două telefoane existente

erau sigure, verificate în permanenţă cu sisteme electronice?

Coridorul de afară era păzit de trei bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj, înarmaţi şi care aveau ordine să folosească armele în cazul în care intra vreo persoană neidentificată sau suspectă.

Aceste aranjamente erau rezultatul conferinţelor extraordinare purtate de oameni necunoscuţi, din ambele guverne, ale căror griji treceau de limitele cooperării impuse de stat; pur şi simplu, deveniseră necesare.

Se îndreptă către birou, se aşeză pe scaun şi ridică receptorul telefonului din partea dreaptă; era negru, ceea ce semnifica uzul intern. Formă numărul memorat şi douăsprezece secunde mai târziu se auzi pe linie vocea adormită a colonelului Lawrence Brown.

— Brown. Cine e?

— Baylor Brown?

— *Apaşul*?

— Da. Sunt la Palombara. Ceva veşti?

— Nimic. Am umplut, trimis oameni în toată Roma; nici un semn de la el.

— CE ai făcut?

— Am trimis oamenii să-l caute. Toate sursele pe care le aveam sau cei care ne erau datori...

— Fir-ar al dracului să fie, anulează! Ce naiba crezi că faci?

— Hei, uşurel, amice. Se pare că nu ne înţelegem.

— Şi mă doare în fund dacă ne înţelegem sau nu! Ai de-a face cu un şarpe, AMICE. Dacă îşi dă seama că e urmărit, va avea impresia că ţi-ai încălcat cuvântul. Şi ÎŞI VA DA SEAMA; atunci o să muşte. Isuse, crezi că nu a mai fost vânat?

— Crezi că eu nu-mi ştiu sursele? întrebă Baylor, enervat.

— Cred că trebuie să stăm cât mai repede de vorbă.

— Atunci, vino încoace, zise colonelul.

— Asta e a doua problemă, zise Ogilvie. Nu ne mai întâlnim la ambasadă.

— De ce?

— Dintre multe motive, aleg unul: s-ar putea ca omul nostru să fie pe trotuarul de vis-a-vis şi să mă vadă.

— Şi?

— Ştie că nu ies niciodată pe teritoriu.

— Nici măcar nu ştie că vii, protestă Baylor. Sau cine eşti.

— Va şti când îi vei spune.
— Un nume? testă ofiţerul.
— *Apaşul* ajunge, deocamdată.
— Asta va însemna ceva pentru el?
— Da.
— Nu şi pentru mine.
— Nici nu trebuie.
— Sunt din ce în ce mai sigur că n-o sa ne înţelegem.
— Regretele mele.
— Dacă nu vii, unde ne întâlnim?
— La Borghese. În parc. Te găsesc eu.
— MIE îmi va fi mai uşor să te găsesc.
— Te înşeli, Baylor.
— În legătură cu CE?
— Cu faptul că nu ne vom înţelege. Ogilvie tăcu câteva clipe. Să zicem de-acum în două ore. Poate până atunci vei fi contactat de persoană.
— Două ore.
— Şi… Baylor!
— Da?
— Vezi ce faci cu sursele alea, AMICE.

*

Luna martie nu era prea blândă cu grădinile Borghese. Încă se mai simţea vântul rece al iernii romane, ce împiedica florile să înflorească, copacii să înverzească, într-o explozie uimitoare şi ameţitoare de culori, ce făcuse grădina atât de celebră. Până şi băncile, frumos aliniate, erau pline de praf.

Ogilvie se opri lângă un trunchi gros de copac, la marginea grădinii, în spatele muzeului. Era prea devreme, apăruseră doar câţiva studenţi şi turişti. Agentul se uită la ceas, puţin îngrijorat.

Era aproape nouă fără douăzeci; ofiţerul întârziase mai mult de jumătate de oră. Se enervase atât pe el însuşi, cât şi pe Baylor. La ora asta era prea linişte în parcul Borghese, prea multe umbre, amândoi puteau fi observaţi cu uşurinţă. Se înjură în gând; şi nu avea cum să-şi impună autoritatea în faţa colonelului. Probabil că intrase în circuit, pe ruta schimbărilor de vehicule, ce avea drept scop pierderea eventualilor urmăritori şi supraveghetori. Îl pusese într-o situaţie dificilă, dându-i întâlnire în afara ambasadei şi fără să spună decât că se numeşte, enigmatic, Apaşul.

Rămase pe gânduri. În urmă cu şapte ani, la Istanbul, doi agenţi de teren, cunoscuţi ca *Apaşul* şi *Navajo*, aproape că şi-au pierdut viaţa încercând să prevină un asasinat pus la cale de KGB, la Mesrutiyet. Reuşiseră. Însă, când să se retragă, *Navajo* fusese încolţit pe Bulevardul Ataturk – la ambele capete ale străzii îl aştepta câte o echipă de asasini KGB. Situaţia părea a fi complet pierdută, până în momentul în care *Apaşul* trecu podul în viteză, la volanul unei maşini furate, oprindu-se la capătul străzii şi strigând la partenerul lui să urce. Apoi Ogilvie trecu cu maşina prin ploaia de gloanţe, alegându-se cu răni la tâmplă şi la mâna dreaptă. Cel căruia i se spunea *Navajo* nu avea cum să-l uite pe *Apaş*. Fără el, Michael Havelock ar fi murit la Istanbul.

Auzi un zgomot în spate. Se întoarse. Îl văzu pe Baylor, care, fără nici un cuvânt, duse un deget la buze şi-i făcu semn să tacă. Apoi, îi arătă spre sudul grădinii, unde se afla intrarea de piatră a muzeului. De la o distanţă de treizeci de metri, îi urmărea un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare, care încerca să se decidă în ce direcţie să o ia. În depărtare se auziră zgomote de claxon şi de motor ambalat. Bărbatul fugi într-acolo.

— Ciudat loc de întâlnire, zise colonelul, uitându-se la ceas.

— Maşina era a ta? întrebă Ogilvie.

— Am lăsat-o la porţile Veneto. Îndeajuns de aproape cât să fie auzită; asta conta.

— Îmi pare rău, spuse primul. A trecut mult timp. De obicei nu fac greşeli de genul ăsta. Borghese era întotdeauna plină.

— Nici o problemă. Şi nu sunt aşa sigur că e chiar o greşeală.

— Las-o baltă cu amabilităţile.

— Se pare că nu mă înţelegi. Mă interesează mai puţin să fiu amabil. Până acum, KGB-ul nu m-a urmărit niciodată – din câte ştiu. De ce acum?

Ogilvie zâmbi; deci tot el era cel care avea controlul.

— Vezi dacă ţi-ai anulat sursele?

Ofiţerul negru rămase tăcut, privindu-l printre pleoape îngustate.

— Atunci sunt terminat la Roma, zise el, în cele din urmă.

— Poate.

— Nu poate. Oricum sunt terminat. De asta am întârziat.

— A dat de tine, afirmă agentul cu părul roşu, calm.

— Mda, eu sunt primul care va fi expus. A luat urma femeii Karras şi a urmărit-o până la portul Civitavecchia, unde a

dispărut. Nu spune cum sau cu ce vapor. A fost o capcană; l-a prins pe cel care a întins-o – un bişniţar de doi bani de la docuri. L-a neutralizat şi ce a aflat de la el – sau CE CREDE că a aflat de la el – l-a transformat într-un butoi cu nitroglicerină.

— Anume?

— Dublă programare. Aceeaşi tactică care, are el impresia, a fost folosită cu el.

— Ăsta e un rahat.

— Nu fac decât să repet ce a spus – ce i s-a spus. Dacă stăm să ne gândim, nu e chiar lipsit de logică. KGB-ul are câţiva actori remarcabili; ar fi putut juca rolul ei. Ţine de strategie. El este eliminat, iar ea fuge. O echipă productivă neutralizată.

— Vreau să spun că ÎNTREAGA idee e un rahat, se corectă Ogilvie. Nu mai e nici o Jenna Karras; a murit la Costa Brava. Şi ERA KGB-istă – agent de teren VKR, lucra sub acoperire. Nu s-a făcut nici o greşeală, dar nu mai contează asta, acum. Principalul este că a murit.

— El nu crede; nici tu nu o să crezi în momentul în care vei sta de vorbă cu el. Sunt sigur.

— Havelock crede ce vrea să creadă, ce trebuie să creadă. I s-a studiat comportamentul din punct de vedere medical şi s-a ajuns la concluzia că este, mai pe limba noastră, terminat. Şi-a depăşit limitele. Mintea lui are schimbări de personalitate, oscilează între ce există şi ce nu există, pe scurt, a luat-o razna.

— E al dracului de convingător.

— Pentru că nu minte. Asta e partea cea mai interesantă. A văzut ce a văzut.

— Asta spune şi el.

— Dar nu e posibil; aceasta iar e o parte interesantă. Are viziuni. Nu vede decât cu capul, nu cu ochii; aici e buba.

— Şi tu eşti convingător.

— Pentru că nu mint şi pentru că nu am probleme cu capul. Ogilvie îşi căută ţigările în buzunar. Scoase una, pe care şi-o aprinse cu o *Zippo* antică, în vârstă de mai mult de un sfert de secol. Acestea sunt faptele, colonele. Poţi să umpli tu spaţiile goale, dar esenţa e clară. Havelock trebuie ridicat.

— Nu va fi aşa uşor. O fi păţit el ceva cu capul, dar nu e amator. Poate nu ştie încotro se îndreaptă, dar a supravieţuit în domeniul acesta şaisprezece ani. E deştept, ştie să-şi păzească pielea.

— Ştim. Am ajuns şi la partea reală. I-ai spus că sunt aici, nu?

— I-am spus că a venit un bărbat cunoscut ca fiind *Apaşul*.

Colonelul tăcu.

— Şi?

— Nu i-a plăcut. De ce tu?

— De ce nu eu?

— Nu ştiu. Poate nu te place.

— Îmi e dator.

— Asta o fi părerea ta.

— Ce specialitate ai, psiholog? Avocat?

— Câte puţin din fiecare, răspunse colonelul. De ce?

— Pentru că sunt confuz. Ce dracu' vrei să spui?

— Havelock a reacţionat foarte rapid. „Deci l-au trimis pe Gunslinger", a spus el. E al doilea nume de cod al tău?

— Copilării. O glumă proastă.

— Nu părea deloc amuzat. Te va suna la prânz ca să stabiliţi întâlnirea.

— La ambasadă?

— Nu. Voi lua o cameră la *Excelsior*. Voi fi cu tine acolo; vei vorbi cu el la telefon.

— Ticălosul! şuieră Ogilvie, printre dinţi.

— E vreo problemă?

— Ştie unde sunt, dar eu nu ştiu nimic de el. Mă poate supraveghea, eu nu.

— Care e diferenţa? Vrea să vă vedeţi. Ca să-l iei, trebuie să te întâlneşti cu el.

— Scuză-mă, colonele, dar eşti nou în branşă. Îmi forţează mâna.

— Cum aşa?

— Am nevoie de doi oameni – dacă se poate italieni – care să vină după mine, după ce plec din hotel.

— De ce?

— Pentru că s-ar putea să mă atace el PE MINE, zise agentul, gânditor. Pe la spate. În aglomeraţie. Nu există vreun truc pe care să nu-l cunoască... Cineva cade pe strada, un om bun îl ajută şi-l urcă în cea mai apropiată maşină. Amândoi americani, nimic suspect.

— Asta presupune să nu fiu cu tine. Tăcu, apoi continuă. Bine, dar cred că ar trebui să-ţi dau mai mulţi oameni.

— Foarte bine, colonele, dar nu acum.

— Uite ce e, *Apaşule*, eu sunt responsabil pentru un teritoriu enorm din această arie de operare. Faptul că lucrez pentru Pentagon este un avantaj. Am nevoie de o favoare, cineva are nevoie de o favoare din partea noastră, e OK, nu fac decât să-mi măresc cercul, chiar dacă de cele mai multe ori nu mă întâlnesc cu persoanele.

— Nu-mi place să mă repet, dar trebuie: ce dracu' vrei să spui?

— Am o mulţime de prieteni acolo. Bărbaţi şi femei care au încredere în mine, în modul meu de lucru. Dacă trebuie să plec, reţeaua va rămâne intactă, bineînţeles, însă am un principiu. Nu vreau ca aceşti prieteni – ştiuţi şi neştiuţi – să păţească ceva. Iar Havelock ar putea să le facă rău. A fost peste tot. Ar putea provoca scandal mondial. Nu cred că se poate risca cu el, mai ales că s-a retras. Şi-apoi, nu merită.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Atunci neutralizează-l.

Bărbatul de la Washington rămase tăcut câteva clipe.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că ar putea avea consecinţe pe care nu ţi le doreşti.

— Imposibil. Nu a avut timp.

— Nu ştii sigur. Dacă problema aceasta există de mai mult timp, nu ştim ce a făcut. Ar fi putut lăsa documente în multe ţări, cu specificaţii precise de a fi deschise, citite şi analizate dacă se pierd contactele stabilite. În ultimele şase săptămâni a fost la Londra, Amsterdam, Paris, Atena şi Roma. De ce? Dintr-o mie de posibilităţi de a călători, cu bani în buzunar, s-a întors în oraşele unde a operat sub acoperire.

— Poate fi coincidenţă.

— Poate da, poate nu.

— Nu-ţi înţeleg logica. Dacă îl iei, pur şi simplu, tot nu ar putea stabili aceste contacte.

— Sunt sute de moduri.

— Atunci duceţi-l într-o clinică. În laboratoare unde să i se injecteze droguri care dezleagă limba şi mintea.

— Ai dreptate.

— Iar eu cred că tu te înşeli. Nu ştiu dacă a văzut-o pe femeia aceea, sau nu, dar ce a văzut – ce s-a întâmplat – s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore. Chiar dacă spune că a făcut-

o, nu avea timp.

— Asta e o părere, sau o clarviziune?

— Nici una, nici alta. Sunt fapte. Am ascultat un bărbat care a suferit un şoc. Un bărbat care a trecut printr-o experienţă grea. Când spui că ar fi putut face depozite de documente, repeţi vorbele mele, pentru că exact asta mi-a spus el, cu gura lui. Specula ceva ce AR FI PUTUT face, nu ceva ce a făcut. E o mare diferenţă, „Domnule Strateg”.

— Şi din cauza asta îl vrei mort?

— Vreau să trăiască mulţi alţii.

— Şi noi la fel. De aceea sunt aici.

— Deci vrei să-l duci viu înapoi, zise Baylor, sarcastic.

— Da.

— Nu vei reuşi. Să presupunem că ratezi. Să presupunem că fuge!

— Nu se va întâmpla.

— Părere sau clarviziune?

— Fapt.

— Nu se poate. În această conjunctură există un factor prea mare de probabilitate, pe care nu pot conta.

— Nu ai de ales, SOLDAT. Sunt ordine de sus.

— Atunci să-ţi spun pe litere, dacă nu înţelegi, CIVILULE. Nu-mi vorbi mie de ordine de sus. Mi-am pus fundul ăsta negru la muncă şi am tras pentru armata asta de albi – albi în vârf, negri la fund – până când au fost obligaţi să mă facă o spiţă importantă din marea roată albă. Şi vii tu acum, faci pe agentul secret, te dai mare cu un nume de cod desprins din...

— Reclamele pentru cereale?

— Exact. Nu-mi spui cum te cheamă, nu te identifici. Dacă ratezi şi Havelock scapă, din urmăritor, devin urmărit. Reţeaua e compromisă.

— Ticălos ipocrit ce eşti, zise agentul, dezgustat. Nu te interesează decât să-ţi salvezi pielea.

— Reţine: dacă se întâmplă ceva în oraşul ăsta, eu sunt undeva în spate, nu prea departe. Îl iei, îmi convine. Te duc înapoi la Palombra, cu el cu tot şi vă şi urc în avion, dacă vrei, împreună cu o scrisoare de recomandare scrisă în latineşte.

— Până acum nu ai dat de înţeles nimic din toate astea.

— Nu mi-am pledat cazul; am raportat. Şi nu contează dacă îl cred sau nu. E activ, pentru mine şi funcţia mea de aici, din

Roma, e o ameninţare, ca să nu mai spun de o mare parte a reţelei pe care am creat-o din ordinul Guvernului şi pe cheltuiala americanului contribuabil. Colonelul zâmbi. Sper că ajunge ca să înţelegi motivaţia mea de a apăsa pe trăgaci.

— Ai putea merge atât de departe?

— Aşa intenţionez, nu am de ales.

Ogilvie se îndepărtă puţin de copac; privi înspre grădină.

Vorbi încet, cu voce calmă, lipsită de orice inflexiune.

— Ştii, aş putea să scap de tine. Să te omor, dacă trebuie.

— Fă-o. Şi uit de *Excelsior*. Iei o cameră pe numele meu şi când va suna Havelock, să spui că eu sunt la telefon. Se aşteaptă să răspund eu, să-ţi confirm prezenţa. Şi, apropo, când mă imiţi, să nu exagerezi cu accentul de negru. Am absolvit Rhodes Scholar, Oxford, ‘71.

Agentul i-o întoarse.

— Aş putea face altceva. Pot să te acuz, să te duc în faţa curţii marţiale. Insubordonare faţă de un superior.

— Din cauza unei conversaţii care nu a avut loc niciodată? Sau dacă a existat, am făcut cum am crezut de cuviinţă, aplicând tacticile militare. Subiectul a găsit persoana de contact ca fiind inacceptabilă; cer un alt om la Roma. Ce părere ai, Gunslinger?

Ogilvie nu zise nimic, preţ de aproape un minut. Îşi aruncă ţigara, o strivi cu pantoful.

— Eşti talentat, colonele, spuse el, în cele din urmă. Am nevoie de tine.

— Chiar îl vrei?

— Da.

— Mi-am imaginat. Se simţea în tonul vocii tale, când am vorbit la telefon, Domnule Strateg. Nu uita, sunt singurul care a vorbit cu el. Ştiu şi ce a făcut şi ce nu a făcut.

— Încă puţin şi te vei convinge că te-ai înşelat.

— Îmi asum riscul.

— Nu va fi cazul. Nu voi rata, deci, nu va scăpa.

— Mă bucur. Ce mai ai nevoie, afară de cuplul care să te urmărească după ce ieşi din hotel?

— Nimic. Mi-am adus echipamentul cu mine.

— Ce-ai de gând să-i spui?

— Orice vrea să audă.

— Ce vei folosi?

— Experienţa. Ai rezervat camera?

— În urmă cu 45 minute, zise Baylor. Şi nu e doar o cameră, e un apartament. De aceea sunt două telefoane. Asta în caz că eşti tentat să-mi dai un rendez-vous fals – voi asculta tot ce veţi vorbi.

— Mă cam încolţeşti, băiete.

— Nu e nimic personal. Vreau ca în seara asta să te întorci la Washington ori cu el, ori fără el, nu mă interesează, dar să nu se declanşeze vreun incident. În cazul în care nu rezolvi, preiau problema. Modul meu de judecată e respectat la Pentagon; având în vedere circumstanţele, soluţia va fi încadrată la Capitolul „situaţii extreme” şi acceptată.

— Observ că ţi-ai făcut lecţiile.

— Fii sigur. Întoarce-te la viaţa ta liniştită, Domnule Strateg. Fii liniştit şi fericit. Ia deciziile de la distanţă şi lasă munca de teren în seama noastră. Îţi va fi mai bine aşa.

Ogilvie îşi controla trăsăturile feţei. Simţea durerea ascuţită, pornită din coapsă şi urcând până la baza gâtului; devenea pe zi ce trece mai puternică. Semnalele erau ireversibile.

— Mulţumesc pentru sfat, zise el.

Capitolul 9

Fixaseră locul de întâlnire lângă Palatin, unul din cele şapte dealuri ale Romei, ce se ridica sub Arcul lui Constantin, expunând privirilor ruine antice de alabastru.

Mai erau douăzeci de minute până la ora 15:00. Havelock îşi găsise o poziţie bună, în spatele unor boscheţi, ce se aflau pe dealul cel mai apropiat, la o depărtare de aproximativ patruzeci de metri de bustul lui Domiţian şi de unde vedea totul perfect. Şi, în urmă cu jumătate de oră, din geamul unei cafenele de vis-a-vis de via Veneto, de lângă *Excelsior*, observase ceva de care se temuse de la început. La câteva secunde după ce Ogilvie roşcatul trecu de uşile de sticlă, un bărbat şi o femeie ieşiră cu calm – prea calm, prea încordaţi – din magazinul de bijuterii de lângă cafenea. Magazinul avea o vitrină mare, cu geamuri dispuse în mai multe unghiuri, care permitea observatorilor o perspectivă destul de largă. Dacă *Apaşul* avea de oferit explicaţii rezonabile, nu avea nevoie de protecţie. Şi de ce acceptase Ogilvie atât de repede întâlnirea neobişnuită? De ce acolo? De ce nu a sugerat, pur şi simplu, să se întâlnească pe stradă, sau într-o cafenea? Un bărbat încrezător în veştile pe care le aduce nu-şi stabilea puncte de apărare şi totuşi, strategul tocmai asta făcuse.

Oare în loc de explicaţii, Washingtonul trimisese un alt mesaj?

„Nu am spus că vrem să te omoram”. Nu trăim în asemenea ţară... Şi-apoi, de ce nu? Lt. col. Baylor Brown, Ambasada SUA, Roma.

Dacă Washington-ul ajunsese la această concluzie, atunci trimiteau un asasin profesionist. Havelock îl respectase pe Ogilvie pentru talentul lui, dar nu-l admira ca om. Fusese unul dintre cei care deveneau prea repede violenţi şi justificau violenţa cu fragmente de filosofie de doi bani. Partenerii de teren ştiau mai bine. Ogilvie era un asasin şi cei care lucrau cu el o dată, în condiţii de stres maxim, cu greu erau convinşi să o facă şi a doua oară.

După Istanbul, Michael făcuse ceva ce nu credea că va ajunge vreodată să facă. Discutase cu Anthony Matthias şi-l sfătuise să-l scoată pe Ogilvie roşcatul de pe teren. Era periculos.

Michael se oferise voluntar să apară în faţa unei comisii, să dea explicaţii însă Matthias găsise, ca de obicei, soluţia cea mai bună.

Ogilvie era un expert; puţini aveau experienţa lui. Deseori, teoreticienii luau decizii greşite pentru că între ei nu exista un om de teren. Aşa că secretarul de stat luă hotărârea de a-l introduce pe Ogilvie în cercul strategilor.

Matthias nu era zilele astea la Washington. Şi aceasta nu era o uşurare, ba dimpotrivă. Deseori se luau decizii fără el, sub simpla motivaţie că situaţia e presantă şi că era greu de contactat pe moment. Deseori, urgenţa unei crize dădea semnal verde acţiunii.

DE CE? DE CE SITUAŢIA LUI DEVENISE O CRIZĂ?

CE FĂCUSE SAU CE ŞTIA DACĂ WASHINGTON-UL ÎL VROIA MORT? MAI ÎNTÂI L-AU SCOS DIN DRUMUL JENNEI KARRAS. ACUM ÎL VROIAU MORT. ISUSE, CE ERA ASTA?

Şi afară de cuplu, oare mai erau şi alţii? Îşi îngustă pleoapele din cauza soarelui şi studie fiecare metru de teren – parcă juca puzzle. Nimeni. Şi-apoi, dacă erau oameni competenţi, nici nu mai trebuia altcineva. Se uită la ceas: trei fără paisprezece minute.

Trebuia să se mişte repede, dar nu până când nu-l vedea pe Ogilvie.

Brusc, apăru. La 14:59, mergând cu capul şi umerii înainte, urcând spre poarta Gregorio, trecând calm pe lângă bărbatul complice. Ceva era ciudat, se gândi Havelock, ceva în legătură cu el. Poate hainele, ponosite, ca de obicei, parcă părea bolnav... slăbit. Indiferent despre ce era vorba, se schimbase; nu la chip – era prea departe ca să-l vadă bine. Ceva în mersul lui, în felul în care-şi ţinea umerii, de parcă panta lină a dealului ar fi fost mult mai abruptă. *Apaşul* se schimbase; ultimii doi ani nu fuseseră prea blânzi cu el.

*

Havelock îşi aranjă *Llama* în buzunar, simţind presiunea jenantă a *Magnumului* pe care îl ţinea acum în curea, la spate. Păstrase ambele arme; *Llama* era mică şi uşor de folosit, în timp ce *Magnumul* cu amortizor putea fi bun mai ales pentru situaţii ceva mai delicate. Deodată îl cuprinse un val rece de depresie. În urmă cu 24 ore, aproape că îşi jurase că nu va mai folosi în viaţa lui un pistol – în noua viaţă. Adevărul era că nu putea să sufere

armele; se temea de ele şi ie ura şi din cauza asta învăţase să le stăpânească la perfecţie.

Îşi închise nasturii la haină şi se îndreptă către intrarea în umbrar şi spre bărbatul care venise să-l omoare.

Ogilvie îl aştepta, rezemat de peretele de piatră de lângă piedestalul bustului lui Domiţian. Fuma o ţigară, studiind priveliştea dealului, acelaşi deal unde, în urmă cu nouăzeci de minute, se ascunsese Michael.

Era frig, iar Havelock observă că pe Ogilvie îl trecu un fior, deşi era îmbrăcat destul de gros. Îi studie cu atenţie chipul; schimbarea era uimitoare. Niciodată nu îl văzuse atât de palid.

Faţa îi era brăzdată de riduri adânci. Nu trebuia să fii doctor ca să-ţi dai seama că se îmbolnăvise grav.

Michael intră, atent la fiecare mişcare a fostului agent.

— Bună, Roşcatule! zise el.

Ogilvie întoarse încet capul, ceea ce-i confirmă lui Havelock că îl văzuse venind cu coada ochiului.

— Mă bucur să te văd, *Navajo*.

— Nu-mi mai spune aşa. Aici nu suntem la Istanbul.

— Nu, nu suntem, dar ţi-am salvat fundul acolo, nu?

— Da, după ce era să mor din cauza ta. Ţi-am spus că podul e o capcană, însă tu, aşa-zisul meu superior, nu m-ai ascultat. Ai venit după mine, pentru că am susţinut că e o capcană în faţa celui care venise să ne controleze la Mesrutiyet. Şi ştiai că va menţiona în raport care a fost părerea mea.

— Totuşi, M-AM ÎNTORS, insistă Ogilvie, enervat, înroşindu-se. Apoi se controlă, zâmbi şi ridică din umeri. La dracu', acum nu mai contează.

— Ai dreptate.

Ogilvie aruncă ţigara pe jos, o strivi cu piciorul şi făcu câţiva paşi înainte.

— Hai să discutăm, zise el, îndreptându-se către banca de marmură din spatele postamentului statuii. Stai jos... Michael. Sau Mike? Nu-mi aduc aminte.

— Spune-mi cum vrei. Mulţumesc, rămân în picioare.

— Eu o să mă aşez. Nu mă deranjează să-ţi spun – sunt frânt. M-a obosit drumul lung şi nu dorm prea bine în avion.

— Arăţi obosit.

Auzind remarca, Ogilvie se opri şi se uită la Havelock.

— Drăguţ din partea ta, zise el şi se aşează. Spune-mi ceva,

Michael. TU nu ai obosit?

— Ba da, zise Michael. M-au obosit minciunile astea nenorocite. Tot ce s-a întâmplat. Cu ea. Cu mine. Tot ce s-a întâmplat în birourile voastre albe, sterile, în minţile voastre perverse – Doamne iartă-mă, nici nu vreau să mă gândesc că am fost unul de-al vostru. Ce mama dracului credeaţi că faceţi?

— Cam generală întrebarea, *Navajo*.

— Ţi-am spus, lasă dracului numele ăsta. Să ştii şi tu, ca să te luminezi la minte, ca Navajos au fost înrudiţi cu Apaşii; dar, spre deosebire de apaşi, celălalt trib era paşnic, defensiv. Numele nu s-a potrivit nici la Istanbul, nici acum.

— Interesant. Nu ştiam. Şi mă mir că un tip care a avut parte de cea mai nefericită copilărie ştie asta. Adică, să studiezi istoria e un mod de a spune „Mulţumesc”, nu?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că ştii. Un puşti căruia îi sunt ucişi vecinii, prietenii, a cărui mamă e trimisă Dumnezeu ştie unde, ştiind că nu o va mai vedea niciodată. Cu puştiul ăsta e ceva. Se ascunde în păduri, fără să aibă nimic de mâncare, afară de rădăcini şi ce putea fura, mort de frica de a ieşi afară, la lumină. Apoi e găsit şi-şi petrece următorii ani alergând pe străzi, cu rucsacul plin de explozive, înconjurat de duşmani. Asta până să împlinească zece ani şi până la doisprezece, tatăl lui e omorât de sovietici... Isuse, un asemenea copil, când ajunge într-o zonă care îi oferă siguranţă, învaţă tot ce poate despre respectivul loc. Ceea ce spune el, de fapt, este: „Mulţumesc că m-aţi lăsat să vin aici”, nu? Eşti de acord cu mine, Havlicek?

BINEÎNŢELES CĂ STRATEGII ŞTIAU, AR FI TREBUIT SĂ-ŞI DEA SEAMA.

— Nu văd legătura.

— Răbdare, spuse fostul agent, schimbându-şi poziţia pe bancă şi îndreptându-şi mâna către buzunar.

— Nu face asta.

— Ce anume.

— Ai grijă ce faci cu mâna.

— Bun, scuză-mă... După cum spuneam, informaţiile de mai devreme ar putea fi importante. Un asemenea om tot acumulează de-a lungul anilor şi, într-o bună zi, bum, nu mai rezistă. Se întoarce la anii de demult, la oamenii pe care i-a cunoscut. Începe să blameze prezentul, pentru toate lucrurile

îngrozitoare care i s-au întâmplat. Se întâmplă multora care trăiesc aşa, ca tine şi chiar şi mie mi s-a întâmplat. Nu e nimic neobişnuit.

— Ai TERMINAT? întrebă Havelock, ameninţător. Pentru că dacă AI...

— Întoarce-te cu mine, Michael, îl întrerupe Ogilvie. Ai nevoie de ajutor. Te putem ajuta.

— Ai călătorit aproape şapte mii de kilometri ca să-mi spui ASTA? strigă Havelock. Acestea sunt EXPLICAŢIILE?

— Hei, uşurel. Calmează-te.

— TU să te calmezi! Pentru că vei avea nevoie. Atât tu, cât şi restul! Voi începe de-aici, de la Roma şi-apoi voi continua cu Elveţia, Germania, Praga, Varşovia... până la Moscova, dacă trebuie! Şi cu cât voi vorbi mai mult, cu atât o să vă înfundaţi mai mult. Cine dracu' te crezi să vii să-mi explici că am luat-o razna? Am văzut-o pe femeia aceea. TRĂIEŞTE! Am urmărit-o până la Civitavecchia, unde a dispărut, dar am aflat ce i-aţi spus, ce i-aţi FĂCUT! Mă duc după ea, dar vă va costa fiecare zi! Voi începe din minutul în care plec de-aici şi n-o să mă mai puteţi opri. Ascultă ştirile diseară, citeşte ziarele de mâine dimineaţă. Aici, la Roma e un ataşat. Vei auzi ce se va întâmpla cu el. Îşi va pierde atât valoarea, cât şi reţeaua, înainte de a apune soarele! NENOROCIŢII dracului! Cine mama naibii VĂ CREDEŢI?

— Bine, BINE! pleda Ogilvie, unindu-şi palmele într-un gest de conciliere. Nu poţi să mă învinuieşti că am încercat. Astea au fost ordinele. „Adu-l aici, ca să discutăm cu el", aşa mi-au spus. „Încearcă orice, dar nu SPUNE nimic, mai ales cât nu e în ţară." Le-am zis că n-o să ţină, nu cu tine.

— Atunci, VORBEŞTE!

— OK, OK, ai răbdare. Agentul oftă adânc şi clătină încet din cap. Isuse, lucrurile au luat-o razna. Ogilvie făcu un semn către buzunar. Te deranjează dacă fumez?

— Desfă încet haina.

Strategul se descheie la nasturi şi îşi desfăcu haina, arătându-i un pachet de ţigări în buzunarul din interior. Havelock dădu din cap; Ogilvie scoase ţigările şi chibriturile. Luă o ţigară, cu mâna dreaptă, apoi desfăcu pachetul de chibrituri; era gol.

— Rahat, murmură el. Ai un foc?

Michael se căută prin buzunare, scoase chibriturile şi i le dădu.

— Sper că va fi important ceea ce ai de spus...

„OH, DUMNEZEULE!” Nu va şti niciodată cum de şi-a dat seama: ori după felul în care şi-a aplecat Roşcatul capul, ori după poziţia ciudată a mâinii drepte, ori după flacăra chibritului; ce s-a reflectat în celofanul pachetului de ţigări. O capcană. Îşi flexă la maximum piciorul drept şi-l prinse pe strateg de mâna dreaptă, răsucindu-i-o pe spate. Acţionase în forţă, astfel încât îl aruncă pe Ogilvie de pe bancă. Dintr-odată aerul se umplu de fum. Făcu câţiva paşi spre dreapta, ţinându-se de nas, închizând ochii şi se aruncă, rostogolindu-se până când se lovi de zid, în afara razei de acţiune a norului gazos.

Gazul acesta ataca sistemul nervos şi inhiba sistemul muscular, dacă ţinta era prinsă în centrul lui; efectul dura între o oră şi trei ore.

Havelock deschise ochii şi se ridică în genunchi, sprijinindu-se de perete. Agentul încercă şi el, dar nu reuşi decât să se sprijine în coate, sub banca de marmură, tuşind, cu trupul cuprins de convulsii.

Michael reuşi să se ridice în picioare, privind cum norul de gaz se risipeşte, dus de vânt. Se descheie la haină, simţind zgârieturile făcute de Magnumul pe care-l ţinea la spate. Scoase arma şi se îndreptă mergând nesigur către Ogilvie. Roşcatul respira cu dificultate, însă îl privea cu claritate; încetă să se mai agite şi se uită fix la Havelock, apoi la arma din mâna lui.

— Hai, *Navajo*, fă-o.

— Ai vrea tu, răspunse Havelock.

— Nu mai sta pe gânduri. Trage.

— De ce-aş face-o? Adică, de ce să fie mai uşor pentru tine? Nu ai venit să mă omori, ai venit să mă iei cu tine. Şi nu ai nici un răspuns.

— Ţi-am dat răspunsurile.

— Când?

— Cu câteva minute în urmă... Havlicek. Războiul. Cehoslovacia, Praga. Tatăl tău şi mama ta. Lidice.

— Ce DRACU’ spui acolo?

— Ai ceva la cap, Navajo. Şi nu te mint.

— CE?

— Nu ai văzut-o pe femeia aceea. E moartă.

— TRĂIEŞTE! strigă Michael, aplecându-se peste Roşcat şi apucându-l cu forţă de reverele hainei. Naiba să te ia, m-a văzut! A fugit de mine!

— Nu se poate, zise Ogilvie, clătinând din cap. Nu erai singur la Costa Brava; mai era cineva. Ne-a adus dovezi... fragmente din haină, sângele era aceeaşi grupă, fire de păr, materialul... A murit pe plaja de la Costa Brava.

— E o MINCIUNĂ! Am fost acolo toată noaptea. M-am dus spre drum, pe plajă. Nu aveau cum să fie bucăţi de material, nu a fost atinsă decât după ce a fost omorâtă, după ce au intrat gloanţele în ea. Oricine era, trupul şi hainele au rămas intacte, nimic rupt, nimic nu a rămas pe plajă!

Strategul înţepeni, privindu-l fix pe Havelock, respirând regulat. Era evident că mintea îi lucra nebuneşte, filtrând adevărul.

— Era întuneric, zise el, calm. Nu ai de unde să ştii.

— Când am plecat de pe plajă, răsărise soarele.

Ogilvie se strâmbă de durere.

— Cel care a făcut constatarea, a murit de inimă după trei săptămâni, şopti strategul. Dacă ai dreptate, există o problemă la Washington, de care nici tu, nici eu nu ştim nimic. Ajută-mă.

Trebuie să ne întoarcem la Palombra.

— TU te întorci la Palombra. Eu voi căuta răspunsurile, aşa cum ştiu.

— Trebuie! Nu pleci de-aici fără mine, mă jur pe Sfânta Scriptură.

— Ţi-ai pierdut talentul, *Apaşule*. Magnumul ăsta e luat de la unul din cei doi oameni ai tăi. I-am anihilat pe amândoi.

— Nu mă refeream la ei. De EL vorbeam! Dintr-odată alarmat, fostul agent se ridică în coate, scrutând cu pleoape îngustate din cauza soarelui împrejurimile.

— Ne aşteaptă, ne urmăreşte, şopti el. Lasă arma jos! Mai repede.

— Cine? De ce? Pentru ce?

— În numele lui Isus, fă cum ţi-am zis! Repede!

Michael clătină din cap.

— Sunt sătul de trucurile tale, Roşcatule. Chiar că ţi-ai pierdut orice talent. Pot să...

— Nu! NU! strigă Roşcatul, făcând ochii mari, uitându-se spre deal. Apoi, cu un ultim şi miraculos efort, se ridică de la pământ şi îl prinse pe Havelock în braţe, trântindu-l pe o parte.

Havelock îndreptă ţeava pistolului către craniul lui Ogilvie, însă în acel moment se auziră împuşcăturile, una după cealaltă.

Ogilvie deschise gura larg, încercând să tragă aer, horcăind şi se rostogoli pe o parte. Gâtul îi era sfâşiat; murise, oprind cu propriul lui trup drumul gloanţelor destinate lui Michael.

Havelock fugi spre zid. Încă trei focuri de armă explodară în marmura din jurul lui. Ajunse la capătul zidului şi ridică Magnumul pe linia de ochire, ţintind înspre locul de unde veneau împuşcăturile.

Linişte.

Un braţ. Un umăr. În spatele unor tufişuri. Acum! Trase patru focuri de armă, succedate rapid. Rănitul o luă la fugă, trecând creasta dealului. Fugi într-acolo. Găsi câteva fire de păr creţ, păr ce nu putea fi decât al unui om de culoare. Asasinul era cel care dirija activităţile clandestine din sectorul de nord al Mării Mediterane. Oare acţionase astfel din cauza furiei, îi era teamă, îşi simţea reţeaua ameninţată? Sau primise ordine? Alte întrebări, alte fragmente lipsă din mozaic.

Havelock se întoarse şi se rezemă de perete, epuizat, înfricoşat, simţindu-se la fel de vulnerabil ca în primele zile, ca în zilele acelea îngrozitoare. Se uită la Roşcat – John Philip Ogilvie, dacă îşi amintea corect. În urmă cu câteva minute era un om ce trăgea să moară; acum era deja mort. Salvase viaţa unui om căruia nu-i dorise moartea. *Apaşul* venise să-l salveze. Şi nu putea avea încredere în strategii de la Washington. Şi aceia, la rândul lor, fuseseră manipulaţi de mincinoşi. Mincinoşii controlau totul.

DE CE? ÎN CE SCOP?

Nu mai avea timp. Trebuia să plece de la Roma, din Italia.

Trebuia să ajungă la Col des Moulinets sau la Paris.

La Jenna. Mai ales la Jenna; şi-o dorea mai mult ca niciodată.

Capitolul 10

Îi luă exact 47 minute să telefoneze de la cabine publice diferite, situate în aeroportul Leonardo da Vinci.

Primul telefon îl dădu la biroul directorului de la *Amministrazzione di Sicurezza*, din Roma, câinele ce păzea operaţiunile străine ce se executau sub acoperire. După ce dădu referinţe scurte, succinte, despre operaţiunile clandestine ce s-au desfăşurat în ultimii ani, lui Havelock i se dădu legătura cu asistentul directorului administrativ, fără să i se mai ceară alte referinţe. Discută cu acesta mai puţin de un minut şi după ce îi spuse ce avea de zis, închise. Cel de-al doilea telefon îl dădu redactorului de la „*Il Progresso Giornale*”, ziarul politic cel mai apreciat de la Roma, care dintotdeauna dusese o aprigă campanie antiamericană. Subiectul fiind considerat de importanţă majoră, ajunse mult mai uşor la editor. Şi când jurnalistul îl întrerupse pentru a-l întreba cine este şi de unde are informaţiile, Havelock îi dădu două sugestii: Prima, să discute cu asistentul directorului de la *Amministrazzione di Sicurezza*; a doua, să urmărească cu atenţie ce se întâmplă la Ambasada SUA, cu specificaţii la persoana în chestiune.

— *Mezzani*, tună editorul, furios.

— *Addio*, zise Michael şi închise.

Lt. col. Lawrence Baylor Brown, ataşat diplomatic şi un exemplu de primă mărime al minorităţii americane, rămăsese fără slujbă. Reţeaua pe care o crease era nulă; ar fi trebuit luni, poate chiar un an să o reconstruiască. Şi, deşi era grav rănit, colonelul va trebui să plece din Roma, în câteva ore, pentru a da explicaţii în legătură cu moartea Roşcatului.

Făcuse primul pas. Urmau alţii. „Te va costa scump fiecare zi”. Vorbise serios.

*

— Mă bucur că sunteţi aici, zise Daniel Stern, închizând uşa biroului alb, fără ferestre, de la etajul al cincilea al clădirii Departamentului de Stat. Se adresase celor doi bărbaţi care stăteau la masa de conferinţă: psihiatrului chel, Dr. Paul Miller, care îşi răsfoia notiţele şi avocatului Dawson, care se uita,

absent, pe pereţi. Tocmai am sosit de la spitalul Walter Reed – locul unde e internat Baylor. Am primit confirmarea. Am auzit cu urechile mele, chiar eu i-am pus întrebări. Este terminat, atât fizic, cât şi psihic. Dar încă reuşeşte să se ţină tare; e un om bun.

— Nici o deviaţie de la raportul original? întrebă avocatul.

— Nimic esenţial. În ţigările lui Ogilvie era o capsulă ce conţinea un component de difenilamină care îşi face efectul în reacţie cu CO_2-ul.

— La asta se referea Roşcatul când spunea că, dacă ajunge la o distanţă de un braţ de Havelock, poate să-l ia, întrerupse Miller.

— Era cât pe ce, zise Stern. Lângă scaunul lui se afla o măsuţă pe care era un telefon; apăsă pe un buton şi se aşeză. E foarte interesantă depoziţia lui Baylor, oricum, mai interesantă decât raportul. Tipul e liniştit, aproape pasiv, dar dacă îl studiezi mai atent, îţi dai seama de cât de responsabil se simte pentru tot ce s-a întâmplat.

Dawson se aplecă în faţă.

— L-ai întrebat cum de s-a prins Havelock? Asta nu scria în raport.

— Nu a scris pentru că nu ştie. Deci, cei doi stăteau de vorbă; Ogilvie scoate ţigările din buzunar şi, aparent, cere un foc. Havelock se caută prin buzunare, scoate o cutie de chibrituri, o dă Roşcatului – atunci s-a întâmplat. L-a lovit, Ogilvie a căzut de pe bancă şi capsula a explodat. După ce s-a risipit fumul, Roşcatul era la pământ şi Havelock deasupra lui, cu arma îndreptată către el.

— De ce nu a tras Baylor atunci? În momentul acela?

— Din cauza noastră, răspunse Stern. Ordinele au fost ferme. Havelock trebuie adus aici viu. Nu se intervine decât în situaţii extreme.

— Am citit totul despre Baylor. Aproape că nu există nici un domeniu în care să nu fie expert. Mai ales în ceea ce priveşte armele, zise Dawson. E negru; e cel mai bun. Ar fi putut să-l rănească pe Havelock. Undeva la picioare, în zona pelviană, la umăr. Mi se pare aproape imposibil faptul că nici el, nici Ogilvie nu au reuşit să pună mâna pe Havelock.

— Gândeşte-te că distanţa era mare.

— În jur de patruzeci de metri, iar Havelock stătea nemişcat. L-ai întrebat pe Baylor despre asta?

— Sincer să fiu, nu văd de ce l-aş fi întrebat. Îi ajunge câte a

păţit, ca să nu mai spun că a fost împuşcat. După părerea mea, a acţionat excelent în această situaţie delicată. A aşteptat până când a văzut că Havelock îl ameninţă pe Ogilvie cu arma, până s-a convins că Ogilvie nu mai are nici o şansă. Totul corespunde cu autopsia de la Roma.

— Amânarea l-a costat viaţa pe Roşcat.

— I-a scurtat-o, îl corectă doctorul. Şi nu cu mult.

— S-a menţionat şi asta în raportul de autopsie, adăugă Stern.

— Cred că l-am supraestimat.

— Nu, îl contrazise doctorul. L-am subestimat pe Havelock. Ce dovezi mai vrei? În trei zile a făcut praf totul la Roma. Ba mai mult, a trimis o telegramă în Elveţia, adresată preşedintelui Congresului Internaţional, ce conţinea aluzii la incompetenţa şi corupţia biroului CIA din Amsterdam. Şi azi dimineaţă am primit un telefon de la şeful securităţii de la Casa Albă, care nu ştia cum să reacţioneze: să intre în panică sau să se înfurie. Şi el a primit, de asemenea, o telegramă, de data asta cifrată, din care se deduce că există un spion sovietic aproape de preşedinte.

— Cred că asta se trage de la aşa-zisa confruntare a lui Havelock cu Rostov de la Atena, zise Dawson. Baylor a raportat-o.

— Iar Paul se îndoieşte şi acum că a avut loc, spuse Stern, uitându-se la Miller.

— Fantezie şi realitate, comentă psihiatrul. Totuşi, cred că e aproape imposibil să pătrundă un spion sovietic atât de aproape de preşedinte.

— Nu mi se pare imposibil să faci greşeli AICI, interveni Stern, sau la Pentagon sau Dumnezeu mai ştie unde. Dar acolo şansele sunt infime. Nu spun că nu se poate întâmpla, că nu s-a întâmplat, dar toţi cei care se apropie de Biroul Oval sunt verificaţi la microscop în fiecare an, în fiecare lună, chiar şi prietenii cei mai apropiaţi ai preşedintelui. Noii recruţi sunt studiaţi de parcă ar fi rude cu Stalin, e procedura standard, încă din ‘47. Directorul tăcu câteva clipe, fără să termine ce avea de spus. Continuă, gânditor. Havelock ştie pe ce buton să apese, ce coduri să folosească. Creează panică pentru că informaţiile primite de la el au nuanţe de autenticitate... Oare până unde va merge, Paul?

— Nu pot da verdicte, Daniel, spuse psihiatrul, clătinând din cap. Nu pot face decât presupuneri. Deci, după părerea mea,

zise acesta – aranjându-şi ochelarii pe nas şi uitându-se prin foile cu notiţe – şi nu pretind că e perfectă precum, vorba lui Ogilvie, Sfânta Scriptură, sunt câteva chestiuni care îmi dau de gândit. Cheia, bineînţeles, este ceea ce a discutat Ogilvie cu Havelock, dar odată ce cunoaştem cât de cât de la Baylor cum s-a petrecut scena, ne putem face o idee. Am citit raportul de câteva ori. M-a frapat ceva la scena finală – absenţa ostilităţii.

— Ostilităţii? întrebă Stern. Nu ştiu la ce te referi, dar să ştii că s-au certat; Baylor a menţionat asta clar.

— Bineînţeles că s-au certat; a fost o confruntare. O izbucnire din partea lui Havelock, dar pentru puţin timp. După care au ajuns la un punct comun. Nu se poate altfel, având în vedere modul în care s-au comportat după aceea.

— După aceea? întrebă Stern, buimăcit. Păi după aceea a urmat explozia, difenilamină.

— Îmi pare rău, te înşeli, Daniel. Nu uita că până în momentul în care Havelock nu l-a împins pe Ogilvie de pe banchetă, nu a fost nici un semn de violenţă. Au discutat, au făcut CONVERSAŢIE. Apoi ţigările, chibriturile.

— La ce te referi?

— Pune-te în locul lui Havelock. Eşti supărat, nervos, furios şi un bărbat pe care îl consideri duşmanul tău îţi cere un foc. Ce faci?

— E doar un chibrit.

— Ai dreptate. Dar bărbatul din faţa ta reprezintă trădarea personificată. Cum reacţionezi?

— I-l dau.

— CUM?

— Păi, i-l… se uită fix în ochii lui Miller. Apoi completă răspunsul. I-l arunc.

— Sau îi spui să se ducă dracu’, sau îi dai cu el în cap, sau nu vrei să i-l dai, pur şi simplu.

— Nu ştim ce i-a spus Ogilvie, obiectă Stern. Ar fi putut să…

— Nu înţelegi că nu contează? îl întrerupse psihiatrul. Aici e vorba de un ŞABLON.

— La care ai ajuns cu ajutorul unor chibrituri?

— Da, pentru că e simptomatic. De-a lungul întregii confruntări, cu excepţia unei izbucniri a lui Havelock, a existat o remarcabilă absenţă a agresivităţii din partea lui.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Dawson.

— Nu sunt sigur, zise doctorul. Dar nu se potriveşte cuiva portretul pe care i l-am făcut cu câteva zile în urmă. Ar fi trebuit să disturbe realitatea, să asculte mai puţin, să fie mai agresiv...

— Sper că ştii ce vorbeşti, Paul, spuse avocatul.

— Ştiu LA CE MĂ REFER, în cazul în care datele pe care le avem sunt adevărate.

— Deci, noi am considerat infailibile informaţiile pe care le-am avut până acum trei zile, concluzionă avocatul. Cele de Costa Brava.

— Exact. Dar dacă presupunem că nu erau chiar aşa?

— Imposibil! zise directorul. Informaţiile au fost filtrate. NU există marjă de eroare. Karras făcea parte din KGB. A MURIT la Costa Brava.

— Asta am acceptat noi, îl aprobă psihiatrul. Dar dacă nu e aşa, dacă nu avem de-a face cu un psihopat, ci cu un om care spune adevărul adevărat, nu aşa cum îl vede el? Vă spun eu. În cazul acesta ne confruntăm cu o mare problemă, la care nici măcar nu vreau să mă gândesc.

Se lăsă tăcerea – fiecare dintre cei trei se gândeau la enormitatea implicaţiilor. În cele din urmă vorbi Dawson:

— Trebuie să ne gândim.

— Ne-am bazat pe probele de la MacKenzie. Care, să nu uităm, a murit brusc, după trei săptămâni, în urma unui atac de cord. Şi tare mi-ar place să mai stau o dată de vorbă cu medicul care a confirmat diagnosticul.

— Nu uita, insistă directorul, că MacKenzie avea cel mai bun dosar dintre toţi agenţii. Era considerat infailibil.

— Precum calul troian, zise avocatul. Când a fost conceput. Se întoarse spre Miller, care îşi scosese ochelarii. Hai să încercăm altfel. Ce crezi că va face de acum încolo?

— Îţi spun ce nu va face – în acest caz. Nu va veni încoace şi nici nu-l vom putea aduce, indiferent ce-i promitem, pentru că e de părere că, ori facem parte din această conspiraţie, ori nu ne interesează, ori nu avem nici un control asupra a ceea ce se întâmplă. A fost atacat. Va folosi toate metodele de apărare pe care le-a învăţat în şaisprezece ani. Şi de acum încolo va acţiona fără milă, pentru că a fost trădat.

Sună telefonul.

— Da?

Stern ascultă timp de treizeci de secunde, fără să scoată o

vorbă.

— Rămâi pe linie, zise el, în cele din urmă. Apăsă pe butonul de aşteptare şi se uită la ceilalţi doi strategi. Roma la telefon. Au găsit pe cineva la Civitavecchia, plus numele unei ambarcaţiuni. S-ar putea să fie ea. Sau o momeală sovietică; şi asta e posibil. Însă se pare că se confirmă teoria lui Baylor. Acum, Paul, trebuie să te întreb ceva, foarte serios. Să zicem că Havelock e sănătos. Ne-ai spus ce n-ar face. Zi şi restul.

— Probabil va lua legătura cu cei pe care îi ameninţă, pentru a anunţa următoarele informaţii pe care le va dezvălui. Apoi va intra în contact cu ziarişti, şefi de organizaţii interesate de activitatea prestată aici de noi şi va face aranjamente cu ei. Acesta este modul de reacţie, de atac al unui om sănătos. Ultima lui ameninţare.

— Încă nu avem nici o dovadă că Havelock a început deja să lucreze.

— Pentru că nu au trecut decât trei zile de la întâmplarea de la Palatin; nu a avut când. Aceste lucruri cer timp.

— Ceea ce ne va costa reţele, informatori, surse, ani de muncă... Directorul întinse mâna spre telefon şi vieţi omeneşti.

— Totuşi, DACĂ e sănătos, interveni Dawson, dacă fata TRĂIEŞTE, problema e mult mai gravă, nu? Trebuie să-i dăm lui Havelock nişte răspunsuri.

— Întrebările ştim care sunt, zise Stern, fără să apese încă pe buton şi nu putem să-i dăm nici un răspuns. Nu putem decât să-l împiedicăm să facă rău. Nu putem sta de vorbă cu el, nu ne va asculta. Dacă vrem să luăm legătura cu el, va crede că vrem să-l tragem pe sfoară. Sau să-l eliminăm. Imaginează-ţi cât rău poate face, câtă panică poate crea, câte vieţi risipite fără rost.

— Victima devine nelegiuit, comentă Miller, dus pe gânduri.

— Deci, ne ocupăm de probleme în ordinea priorităţilor, zise Stern şi, dacă mă gândesc bine, sunt două, primordiale.

— Putem recunoaşte că nu ştim! interveni Dawson, repede.

— Se vor face toate eforturile de a-l aduce înapoi viu. Dar vom oferi şi cealaltă opţiune.

— Un asemenea ordin ar însemna să se dea de înţeles că el e trădător. Se vor folosi de orice, vor spune că au fost provocaţi. Îl vor omorî. Îmi pare rău, nu sunt de acord.

Directorul ridică încet capul şi se uită la avocat.

— Îmi pare rău, dar trebuie acţionat acum – şi-aşa e prea

târziu.

— La ce te referi? întrebă Miller.

— Trebuie să anunţăm la biroul lui Matthias. Ei vor şti cum să dea mai repede de el. Şi, dacă va fi cazul, mă voi duce personal la el pentru a-i explica situaţia. Stern apăsă butonul telefonului. Roma? Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi şi mi-e teamă că nu am veşti bune. Aveţi grijă ca ambarcaţiunea să fie supravegheată aerian şi trimiteţi oameni la Col des Moulinets. Ţine legătura prin radio cu ei şi spune-le să te contacteze din cincisprezece în cincisprezece minute. Eu închid, dar să rămâi acolo. Vom lua legătura cu tine cât se va putea de repede. Dacă nu voi putea eu, personal, ţine minte, codul este „*Ambiguitate*”. Deocamdată atât, Roma. Directorul puse receptorul la loc. Nu pot să sufăr chestiile astea, bombăni el. De obicei acţionăm singuri, fără să ne ştie nimeni, luăm deciziile singuri, lucrăm cu oamenii noştri, dar-ar dracu’!

— Nu e prima dată când avem nevoie de ajutor, spuse psihiatrul.

— Numai în materie de probleme tactice şi asta în cazul în care Ogilvie nu ştia răspunsurile. Niciodată pentru aşa ceva.

— Dan, noi am moştenit problema Costa Brava, nu am iniţiat-o.

— Ştiu, zise Stern, îndreptându-se către uşă. E şi asta o consolare.

— Vrei să mergem cu tine? întrebă Miller.

— Nu, mulţumesc, mă descurc.

— Sper că nu greşim. Nimeni de la secţia lui Matthias nu va cere asasinarea lui Mikhail Havlicek.

— Ştiu. M-am bazat pe asta, încheie Dawson discuţia.

*

Directorul operaţiunilor consulare ieşi din biroul aflat la etajul al cincilea, închizând încet uşa după el şi simţindu-se ceva mai uşurat. În sfârşit, nu mai trebuia să ducă povara singur.

Cel cu care o împărţise – cel care va lua legătura cu Roma sub codul „*Ambiguitate*”, era ales cu atenţie. Era o persoană în care secretarul de stat Anthony Matthias avea mare încredere, mai ales în modul lui de judecată. Va cântări toate opţiunile înainte de a lua hotărârea... şi, cu siguranţă, nu o va lua singur.

Fusese cea mai bună soluţie. Nu exista om mai potrivit pentru asemenea discuţie. Titlul lui Arthur Pierce era de subsecretar de

stat, însă, ca persoană, era extraordinar de important, cu mult mai sus decât mulţi alţii care au avut acelaşi rang.

Plus că nu stătea mereu la Washington; era desemnat ca persoană principală de legătură între ambasador şi Departamentul de Stat, având biroul la Organizaţia Naţiunilor Unite din New York, numit de Anthony Matthias în persoană, care, întotdeauna, ştia ce are de făcut. Având în vedere că ocupa funcţia aceasta de mult timp, cu succes, Arthur Pierce urma să fie ambasador la Naţiunile Unite, mai ales pentru că era un om bun, cu mult bun-simţ, care va fi răsplătit nu numai pentru nivelul extraordinar de inteligenţă, ci şi pentru decenţa sa.

Şi numai Dumnezeu ştia de cât de multă decenţă era nevoie acum.

— Domnul Stern? zise recepţionera, când trecu pe lângă ea, îndreptându-se către lift.

— Da?

— Un mesaj pentru dumneavoastră, domnule Daniel. *„Mai rămân ceva timp în birou. Dacă ai chef, vino să bem ceva. Te duc acasă, puişorule.”*

Dawson nu semnase, dar nici nu era necesar. Se părea că avocatul glumeţ ştia întotdeauna când e necesară o discuţie purtată în linişte; aceasta era partea lui bună. Oferta amuzanta de a-l duce acasă cu maşina era o aluzie la faptul că Stern nu putea să sufere traficul din Washington. Dacă pleca undeva, lua taxi-ul, spre disperarea personalului supraveghetor.

Stern se uită la ceas; era şapte şi douăzeci, însă ştia că avocatul îl aştepta la birou.

*

Discutară mai mult de o oră, înainte de a coborî la maşina lui Dawson, analizând şi reanalizând evenimentele de la Costa Brava, dându-şi seama că o făceau degeaba – nu exista nici o explicaţie, nici un răspuns. Îşi sunară fiecare soţiile, justificându-şi întârzierea prin faptul că sunt reţinuţi la Departament cu probleme; amândouă erau obişnuite şi înţelegeau.

— Pierce se va duce la Matthias şi acesta nu va accepta – va cere o revizuire a evenimentelor, zise Dawson, ieşind de pe şoseaua aglomerată şi intrând pe drumul de ţară ce ducea spre Virginia, trecând pe lângă un semn luminos pe care scria „Drum în construcţie”.

— Indiferent ce vor face, îl vor dori viu.

— Aceasta e o prioritate; nimeni nu vrea altceva. Stern se uită la colegul lui. Dar nu mă amăgesc, pentru că aveai dreptate mai înainte. Dacă problema se complică, e mort. Trebuie să omori pe cineva care vrea să te omoare. Să nu crezi că Havelock le va da de ales. A supravieţuit la Palatin; va folosi fiecare truc din cartea lui cea groasă. Nimeni nu se va apropia de el într-atât de mult încât să-l facă prizonier. Acum, ceea ce avem noi de făcut, este să o găsim pe femeia aceea, Karras. TREBUIE.

— Vom face tot posibilul, îl asigură Dawson.

Stern se uită în oglinda retrovizoare. Nici o lumină.

— Ciudat. Unde or fi băieţii noştri?

— Traficul era foarte aglomerat pe autostradă. Probabil că şi-au prins cozile pe-acolo. E vineri, suntem în Virginia, la ora asta toţi sunt cu Martini la nas. În nopţi ca acestea înţeleg de ce nu-ţi place să şofezi.

— Apropos, ce echipă e în seara asta?

Întrebarea rămase fără răspuns. Se auzi doar strigătul disperat al avocatului, apoi impactul asurzitor, ce cutremură pământul, spărgând parbrizul în mii de bucăţele de sticlă ce le intrau în carne, în ochi; metalul le tăia trupurile în bucăţi – maşinăria enormă, ce mişca munţii şi pădurile din loc, împinse maşina avocatului până spre o prăpastie, aruncând-o înăuntru ca pe o jucărie stricată. Rezervorul explodă şi flăcările cuprinseră împrejurimile, consumând rapid trupurile aflate în maşină.

Apoi, buldozerul se îndepărtă, cu Llama ridicată, parcă în semn de victorie – un animal ce îşi proclama puterea – intrând adânc în pădure.

Departe, în întuneric, şoferul unui taxi porni motorul maşinii şi vorbi într-o staţie de emisie-recepţie.

— Încheiat „*Ambiguitatea*”, zise el.

— Pleacă de-acolo, se auzi răspunsul.

*

Maşina lungă, grea, rula pe drumul îngust de ţară. Plăcuţele de înmatriculare indicau că vehiculul este înregistrat în statul Carolina de Nord, dar un investigator competent ar fi aflat că proprietarul era din Washington DC şi că făcea parte dintr-un grup de oameni devotaţi, cu experienţă în poliţia militară, ce lucrau pentru Departamentul de Stat. Maşina era una dintre cele douăsprezece ce asigurau securitatea celor mai importanţi oameni din departament, divizia Consulatul operaţional.

— Să-i facem un raport tipului, zise cel din dreapta şoferului. Nu uita să specifici în el că clovnul ăla nenorocit care a intrat în noi nu a...

— GRAHAM!

— Ce?

— SUS! Focul!

— Isuse CRISTOASE! MIŞCĂ!

Apăsă pe acceleraţie. Nouă secunde mai târziu ajunseseră la marginea prăpastiei. Flăcările erau atât de puternice încât făcură câţiva paşi înapoi, punându-şi mâinile streaşină pe frunte.

— Oh, DUMNEZEULE! E maşina lui Dawson. Poate reuşim să...

— NU! strigă cel pe care îl chema Graham, oprindu-şi partenerul să nu coboare în prăpastie. Miller! Unde o fi MILLER?

— La „Bethesda”! Ia legătura cu el, urgent!

*

Sora şefă de la etajul al şaselea al spitalului naval „Bethesda” era hotărâtă. Plus că nu aprecia tonul agresiv folosit de interlocutor; faptul că ţipa, nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Vă repet, Dr. Miller este în plină şedinţă psihiatrică şi nu poate fi deranjat.

— Anunţă-l că e căutat şi fă-o ACUM! E o urgenţă patru-zero, de la Departamentul de Stat. Sora apăsă cu arătătorul pe butonul de aşteptare, întrerupând urletele interlocutorului şi conectă interfonul.

— Domnule doctor Miller, îmi cer mii de scuze că vă întrerup, dar vă caută la telefon un domn de la Departamentul de Stat.

Spune că e o urgenţă.

Nici un răspuns; poate că interfonul nu mergea. Apăsă din nou pe buton, mai tare şi zise clar:

— Doctore Miller. Îmi dau seama că nu e regulamentar, dar vă caută la telefon un domn de la Departamentul de Stat. E foarte insistent.

Nimic. Tăcere. Era evident că medicul nu o auzea; nu mergea interfonul. Se ridică şi se îndreptă spre uşa cabinetului.

O deschise.

— Doctore Miller? Doctore MILLER?

Doar nu era surd. Ce naiba făcea? Pacientul lui era un marinar, unul dintre cei luaţi ostatici la Teheran. Nu era violent, ba dimpotrivă. Închise uşa după ea şi ciocăni la cea care dădea spre

camera de terapie.

Începu să ţipe – iar şi iar.

Ghemuit în colţul cabinetului stătea tânărul marinar, îmbrăcat în halat. Se uita cu ochi holbaţi la persoana imobilă de pe scaunul din spatele biroului. Ochii lui Miller erau deschişi larg, cu lucire de gheaţă – morţi. În mijlocul frunţii se vedea o singură gaură de glonte, din care se scurgea un firicel de sânge, ce cobora spre faţă şi, mai jos, spre gulerul cămăşii.

*

Bărbatul de la Roma se uită la ceas. Era patru şi un sfert dimineaţa, oamenii lui pe poziţie la Col des Moulinets, iar el nu primise nici o veste de la Washington. Singura persoană care mai era prezentă în sala de coduri era operatorul radio, care, plictisit, frunzărea paginile unei reviste italiene.

Telefonul sună.

— Roma, zise bărbatul.

— Roma, aici *Ambiguitatea*. Vocea era clară. Numele îmi dă întreaga autoritate privind ordinele ce urmează să vi le dau în legătură cu oamenii care aşteaptă la Col des Moulinets. Presupun că directorul Stern s-a exprimat clar.

— Foarte clar, domnule.

— Convorbirea e sigură?

— Foarte, domnule.

— Nu suntem înregistraţi, sper că s-a înţeles.

— Da, domnule. Ce trebuie să facem?

— Exterminaţi.

— Am înţeles.

— Stai. Mai e ceva.

— Ce?

— Sper că încă nu aţi luat contact cu cargoul.

— Bineînţeles că nu. L-am survolat până s-a lăsat întunericul, apoi am trimis o navă care să-l supravegheze din depărtare.

— Bun. Cred că va acosta la San Remo.

— Suntem gata. Luăm femeia.

— Ordinul nu mai e valabil. Nu este Karras.

— Atunci ce facem?

— Lăsaţi Moscova să şi-o ia înapoi. Corsicanul ştie ce are de făcut. Nu vreau să mai aud de speculaţii pe tema Costa Brava.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Nici nu trebuie. O zi bună, Roma. O zi bună, fără greşeli.

— Terminat.

*

Omul din spatele biroului stătea cu faţa spre fereastra ce dădea în curtea Departamentului de Stat. Încăperea era luminată doar de felinarele de afară, din stradă. Bărbatul stătea cu faţa la geam, ţinând receptorul telefonului aproape de buze. Puse receptorul la loc şi se rezemă cu coatele de genunchi, sprijininduşi fruntea în palme.

Subsecretarul de Stat, Arthur Pierce, născut Nicolai Petrovici Maliekov, în satul Ramenskoie, la SE de Moscova şi crescut în statul Iowa, oftă adânc, impunându-şi să se calmeze, aşa cum învăţase să facă după ani de experienţă, când în viaţa lui interveneau momente de criză, când trebuia să ia decizii periculoase; ştia foarte bine care ar fi fost consecinţele dacă ar fi ratat.

Strategii de la Operaţiuni Consulare redeschiseseră dosarul cu evenimentele de la Costa Brava; insistau să afle adevărul – nu ştiau NIMIC! Totul fusese îngropat – EI trebuiau îngropaţi. Indiferent de preţ, de risc, Costa Brava fusese o decepţie în această lume convulsivă a minciunilor. În câteva ore va primi veşti de la Col des Moulinets.

AVEAU NEVOIE DE TIMP. Zile, o săptămână, o lună. Trebuiau să-l găsească pe cel care reuşise imposibilul – CU AJUTORUL LOR. Îl vor găsi, pentru că lăsa în spatele lui urme de teamă – nu, nu de teamă, de TEROARE – şi urmele puteau fi depistate. Şi când îl vor găsi, îl vor face să dispară de pe faţa pământului. Ei, VOENNAYA.

Rămăseseră atât de puţini în această parte a lumii. Puţini, dar puternici, hotărâţi. Văzuseră multe, trecuseră prin multe.

Minciunile, corupţia, rădăcinile esenţiale ale puterii; toate acestea le neteziseră drumul spre cauza dreaptă. Ei erau cei care nu uitau niciodată cine erau, sau ce erau. Sau DE CE erau. Erau oamenii noii lumi şi cea veche avea nevoie disperată de ei. Nu erau mulţi la număr – mai puţin de o sută, legaţi cu jurământ pe viaţă – dar erau uniţi, pregătiţi să reacţioneze cu toţii, instantaneu, în cazuri de urgenţă. Aveau funcţii, documente, mijloace. Voennaya era o organizaţie generoasă; iar ei, în schimb, erau loiali corpului de elită al KGB.

Moartea strategilor fusese crucială. Vacuumul ce va rezulta după aflarea veştii îi va face pe organizatorii evenimentului de la

Costa Brava să paralizeze, să amuţească. Nu vor mai scoate un sunet. Pentru că omul din umbra biroului nu-i minţise pe cei de la Roma: nu era posibilă redeschiderea cazului Costa Brava. Din nici o parte. Arthur Pierce, cel mai puternic din Departamentul de Stat, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către fotoliul de lângă perete. Se aşează şi-şi întinse picioarele; va rămâne acolo până mâine dimineaţă, când personalul subordonat va umple coridoarele etajului cinci. Atunci se va amesteca cu ceilalţi şi, după câteva ore, va pleca, pentru că era nevoie de el la New York. În fond, era ajutorul principal al Washington-ului pentru ambasadorul delegaţiei americane la Naţiunile Unite. Acum era vocea numărul unu a Departamentului de Stat; în curând el va fi ambasadorul. Acesta fusese aranjamentul lui Anthony Matthias. O ştia toată lumea. Încă un pas major în cariera lui extraordinară!

Capitolul 11

— Nu e la bord, VĂ JUR! protestă căpitanul cargoului „*Santa Teresa*”, aşezat pe scaunul din cabina micuţă. Dacă doriţi, căutaţi, *signore*. Am lăsat-o pe mal în urmă cu trei ore... maximum trei ore şi jumătate. *Madre di Dio!* Ce nebunie!

— Cum? UNDE? întrebă Havelock.

— A plecat cu o barcă cu motor, care a venit să o ia de la doisprezece kilometri spre sud de Arma di Taggia. Vă jur, nu ştiu nimic! O să-l OMOR pe porcul ăla de la Civitavecchia! Mi-a spus că e vorba de o femeie, refugiat politic din Balcani, care nu are prea mulţi bani şi puţini prieteni în Franţa. Sunt atât de mulţi în ziua de azi. E un păcat să ajuţi?

Michael se aplecă şi luă din mâna lui legitimaţia ce îi conferea statutul de ataşat consular al Departamentului de Stat SUA şi zise calm:

— Nu e nici un păcat, dacă aşa ai crezut.

— Acesta e adevărul, *signore*. O să mă pensionez în curând şi am şi eu puţin pământ – încerc să fac rost de nişte bani. Cultiv struguri. Niciodată *narcotici*. Niciodată *contrabandi*. Oameni – da! Din când în când şi nu-mi e ruşine. Oameni despre care nu ştiu nimic. Întreb iar, unde e păcatul?

— În faptul că faci greşeli.

— Nu pot crede că femeia aceea era o criminală.

— N-am spus asta. Am spus că trebuie să o găsim.

Căpitanul dădu din cap, resemnat.

— Ajunge ca să mă băgaţi la închisoare. *Grazie, signore americano grande*.

— N-am spus nici asta, zise Michael, încet.

Căpitanul făcu ochii mari.

— *Che cosa!*

— Dacă cooperezi, nu păţeşti nimic..

— Bineînţeles. Îmi faceţi un cadou la care nu mă aşteptam.

— Spune-mi tot ce ai vorbit cu ea.

— Înţeles. Era calmă, părea foarte inteligentă şi foarte înfricoşată. A stat în cabina asta.

— Daaa?

— Nu cu mine, *signore*, vă asigur. Am fete de vârsta ei,

signore; nu avea unde să stea şi nu putea mânca cu echipajul meu.

Am luat masa împreună de trei ori. De asemenea, avea multe lire la ea. Trebuia. Avea nevoie de bani să ajungă unde vroia... Multă bătaie de cap în seara asta.

— Ce vrei să spui?

— M-a întrebat dacă am fost vreodată în satul Col des Moulinets, în munţii Lingurian. Din fericire, fusesem. Acolo e o trecătoare prin care se ajunge în munţii Alpi, foarte puţin folosită. Oamenii care te ajută să treci pe acolo sunt foarte de treabă; abia dacă îşi scot ţigările din gură să se uite la actele tale. Am încercat să o asigur că nu are de ce să se teamă.

— Mulţumesc. Asta vroiam să aud. Ţi-a spus de ce vrea să treacă pe acolo?

— Pentru ce doresc toţi? Controale multe la aeroport, la graniţă la fel.

— Te cred.

— Mai ştie cineva?

— Nu sunt sigur, zise Michael. Sincer.

— Pentru că dacă se află, sunt ca şi arestat. Ajung de pe mare direct la puşcărie.

— Nu cred. Dacă nu te-a căutat nimeni până acum, probabil că vei scăpa.

— Doriţi să ajutaţi pe femeia asta, nu, *signore*? Nu umblaţi după ea să... o penalizaţi.

— Primul răspuns e da. Al doilea, nu.

— Atunci vă mai spun ceva. M-a întrebat dacă ştiu ceva de un teren de avioane, lângă Col des Moulinets. Nu ştiam. N-am auzit.

— Un aerodrom? Încă o informaţie, îşi zise Michael.

— Da. Asta e tot ce vă pot spune.

*

Drumul de munte ce ieşea din localitatea Monesi şi ducea către graniţa franceză era destul de lat, însă piatra din care era făcut şi bornele late de pe margine îi dădeau un aspect îngust; pe acolo mai degrabă circulau camioane grele şi jeepuri puternice, decât o maşină obişnuită. Astfel, Michael se folosi de acest motiv pentru a merge restul drumului pe jos. Plăti cursa şoferului de taxi pe care îl luase din Monesi, iar acesta plecă, răsuflând uşurat.

Aflase că lângă pod se afla un han, un loc unde poposeau mai

ales patrulele franceze şi italiene, dar şi turiştii ocazionali, ce se opreau în trecere. Căpitanul cargoului „*Santa Teresa*" avea dreptate. Punctul de trecere de la Col des Moulinets nu era accesibil oricui, personalul nu excela în exigenţă şi nu existau formalităţi birocratice.

Soarele de după-amiază târzie colora orizontul în portocaliu şi galben, umbrele drumului primitiv deveneau din ce în ce mai mari, mai lungi; nu mai era mult până la lăsarea întunericului.

Michael mergea pe lângă marginea pădurii, atent la fiecare zgomot, gândindu-se la tot ce se întâmplase până atunci.

Oare Roma îl găsise pe omul de la Civitavecchia? Nu avea cum să nu ia în calcul faptul că şi alţii puteau să facă ce făcuse el; nimeni nu era atât de perfect sau atât de norocos. Mai mult, atunci când vorbise cu Baylor Brown la telefon şi urlase la el, nu se gândise că ar fi bine să nu pronunţe numele portului. Dacă ofiţerul scăpase uşor de la Palatin, atunci, cu siguranţă, dăduse toate informaţiile despre Civitavecchia.

Atât de multe necunoscute... atât de puţin timp.

Ogilvie... cine era cu adevărat? Îl crezuse fără scrupule, violent. Totuşi, îi salvase viaţa... dar asta numai în momentul în care realizase că adevărul era altul. Că minciunile porneau de sus, din elita Washington-ului.

Şi, mai presus de toate, Jenna. Iubirea lui, care nu trădase, dar fusese trădată. Cum de era posibil să-i fi crezut pe mincinoşii aceia? Oare ce i-au putut spune, ce probe i-au adus de au înrăit-o şi înfricoşat-o?

CINE erau mincinoşii? Care era numele lor? De unde veneau?

Simţea că se apropie. Cu puţin noroc, poate înainte de apusul soarelui va afla răspunsurile. Se apropia cu fiecare pas.

Şi când va avea răspunsurile, când va fi cu iubita lângă el, îl va suna pe mentorul lui, Anton Matthias şi va denunţa întreaga conspiraţie, întreaga operaţiune clandestină.

Deodată văzu lumini în partea dreaptă a drumului. Privi cu atenţie într-acolo, încercând să-şi dea seama de unde provin.

Răsuflă uşurat. Imediat la dreapta se făcea un drumeag – accesul la han. Brusc se lăsă întunericul – îşi dădu seama că luminile veneau de la ferestrele hanului.

Michael intră în pădure, îndreptându-se tiptil către ele. Nu mai avea rost să rămână pe drum, se gândi el, uitându-se în spate.

Deodată, alte lumini, mult mai puternice, îl orbiră. Se ascunse

după trunchiul gros al unui pin şi îşi strecură mâna în haină, în locul unde ţinea pistolul automat. Făcu un pas înapoi, pregătindu-se ca, în caz de urgenţă, să fugă în pădure. Nu era cazul. Camionul de unde proveneau luminile puternice opri în dreptul hanului şi din el coborî un şofer care se întinse şi căscă de oboseală. Michael constată că nu era un şofer obişnuit – purta uniformă din armata italiană şi insignă de grănicer. Se îndreptă către spatele camionului şi deschise larg uşile duble.

— Jos cu voi, nenorociţilor! zbieră el, în italiană. Aveţi o oră la dispoziţie să vă umpleţi maţele şi să vă goliţi rinichii. Apoi, gata, la datorie. Eu mă duc la pod să le spun şi celorlalţi că am sosit.

Din camion coborâră trei bărbaţi. Michael îi studie atent pe fiecare – pe cel blond îl ştia de undeva. Mintea lui scotocea prin zeci de dosare; selectă unul. Bărbatul blond nu era soldat în armata italiană – grănicer nici atât. Era corsican, specialist în arme, mai ales arme de foc. Numele adevărat nu se ştia; folosise prea multe ca să mai fie luat în considerare. De obicei, era trimis în situaţii speciale, de exterminare – era un executant excepţional, ce fusese în multe misiuni şi cunoştea perfect zona de nord a Mării Mediterane. În urmă cu câţiva ani, un agent CIA îi adusese lui Michael dosarul lui, recomandându-i-l, dar el îl respinsese pe blond, simţind că nu poate avea încredere în el. Şi iată că Roma avea!

Roma. Deci cei de la ambasadă îl găsiseră pe omul din Civitavecchia şi angajaseră un asasin.

Cei de la Washington nu vroiau să-l lase să intre în contact cu Jenna Karras. Oare şi ea era inclusă în ordinul de execuţie?

Cei cinci soldaţi se îndreptară către intrarea în han. Imediat după ce se închise uşa după ei, Havelock fugi spre prima fereastră.

Se uită înăuntru, dar fără să vadă ceva deosebit – o sală de mese, simplă, câţiva clienţi. Cea de a doua era cam aproape de uşă, însă se îndreptă într-acolo pe vârful picioarelor, ţinându-şi răsuflarea. Îşi lipi faţa de geam. Studie cu atenţie fiecare persoană prezentă. Ciudat, nu erau decât trei agenţi activi, dintre care doi înarmaţi. Cam puţini, având în vedere importanţa şi pericolul reprezentat de cel pe care îl urmăreau.

Şi faptul că păzeau podul, îi dădu, de asemenea, de gândit lui Michael: aşteptau un vehicul sau poate chiar mai multe. Jenna Karras urma să treacă graniţa cu maşina; probabil că intenţionau

să o omoare.

Dar pentru ce le trebuiau atâţia oameni? Pentru o femeie? Pentru el? Pentru amândoi?

Trebuia să facă ceva.

Capitolul 12

Dincolo de drum, în tufişurile dese, se vedea jarul aprins al unei ţigări. Ce greşeală. Ce fel de agent era acesta? Trebuia înlocuit; va fi înlocuit.

Havelock se ghidă după unghiul ţigării, după distanţa acestuia de la pământ; bărbatul probabil stătea pe vine – în nici un caz în picioare. Îi era imposibil să vadă drumul din poziţia asta, ceea ce însemna că mai era destul timp până apărea maşina în care se afla Jenna. Traversă în partea cealaltă şi o luă spre stânga, atent la fiecare pas făcut, pentru a se asigura că nu va face nici cel mai mic zgomot. Pentru câteva clipe avu impresia că se afla în pădurile din împrejurimile oraşului Praga – zgomotul armelor, împuşcăturile îi spărgeau timpanele, ţipetele oamenilor omorâţi cu sânge rece – în faţa ochilor îi apărură imaginile trupurilor ce se zvârcoleau şi se contorsionau. Rămase pe loc, fără să se mişte, dar îşi reveni repede. Era în elementul lui, în pădurile care îl primiseră la sânul lor, când nu avea pe nimeni şi nu ştia unde să se ducă, încotro să o apuce.

Agentul stătea pe o piatră şi se juca cu ceasul – părea să apese pe butoane, sau probabil verifica dacă mergea bine. Havelock scoase din buzunar una dintre armele pe care şi-o cumpărase din Monesi – un cuţit de curăţat peşte, cu lamă ascuţită, nu mai lungă de cincisprezece centimetri. Dădu la o parte crengile de copac care îl incomodau şi atacă.

— TU! Isuse CHRISTOASE! NU! Ce faci? Oh!

— Dacă scoţi un sunet, ai să rămâi fără faţă! îl aruncă pe spate şi se urcă peste el, imobilizându-l, strivindu-i gâtul cu genunchiul şi lipindu-i Llama cuţitului de obraz. Cuţitul ăsta curăţă peşte, nenorocitule. Dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu o să-ţi iau pielea de pe faţă. Chiar ACUM!

— Eşti maniac!

— Că bine zici. De când sunteţi aici?

— De douăzeci şi şase de ore.

— Cine a dat ordinul?

— De unde să ştiu?

— Pentru că nici măcar un tâmpit ca tine nu mişcă un pai până nu ştie pentru cine şi pentru ce! Ăsta e primul lucru pe care-l

învăţăm, nu? ORDINUL! Cine l-a dat?

— „*Ambiguitate*”. Ăsta era codul, se tângui agentul, simţind Llama apăsată din ce în ce mai adânc pe faţă. Jur pe Christos, asta e tot ce ştiu! Cel care l-a folosit era autorizat de Consiliul Operaţional, DC. Nu poţi afla decât ACOLO!

— Bine. Acum spune-mi ce orar aveţi, pas cu pas. Spune TOT! Aţi interceptat-o la Arma di Taggia şi de acolo e urmărită. Cum?

— Schimbare de vehicule pe coastă.

— Unde e ea acum? Cu ce maşină e? Când e aşteptată?

— O Lancia.

— Când?

— Ajunge la şapte şi patruzeci. I s-a plantat în maşină un microfon.

— Ştiu că nu aveţi radio; cum aţi fost contactaţi?

— Au sunat la telefonul de la han. ISUSE! Ia chestia aia de pe faţa mea!

— Nu încă. Orarul, paşii? Acum cine e în maşină?

— Doi tipi într-un camion, la două sute de metri în spate. În caz că te interceptăm, vin şi ei.

— Dacă nu?

— Luăm fiecare maşină la mână până dăm de ea. Dacă o găsim, o scoatem afară.

— Acesta e momentul în care vă aşteptaţi ca eu să apar?

— Dacă... nu te găsim... te găsesc până atunci. Speră să dea de tine până apare maşina ei.

— Şi dacă nu?

— Nu ştiu! E planul LOR!

— E planul TĂU! Havelock apăsă cuţitul până când îi dădu sângele.

— Cristoase! Nu, TE ROG!

— Spune-mi!

— Totul e aranjat în aşa fel încât să pară că tu ai atacat primul. Ei ştiu că eşti înarmat. Te înşfacă chiar dacă nu scoţi pistolul. Apoi fug. Camionul are un motor excelent.

— Şi maşina?

— N-avem nimic cu ea. Nu vrem decât să plece. Nu e Karras, e o momeală sovietică. Îi lăsăm pe cei de la Moscova să şi-o ia înapoi. Francezii nu comentează, gardienii sunt plătiţi.

— Mincinosule! Havelock îl tăie şi pe celălalt obraz. Mincinoşii trebuie marcaţi! TU vei fi MARCAT, MINCINOSULE! Îl tăie mai

adânc. Am recunoscut doi inşi, specialişti în explozibile, unul a lucrat în Africa – Tanzania, Mozambic, Angola – doar nu au venit aici pentru aerul de munte, MINCINOSULE!

— Oh, ISUSE! Mă omori!

— Încă nu, dar e posibil. Ce caută ăştia aici?

— Asigură spatele. I-a adus corsicanul!

— Blondul?

— DA! TE ROG, nu mă tăia!

— Întăriri? La fel ca prietenii din han?

— Din HAN? Cristoase, cine EŞTI?

— Un observator şi tu un tâmpit.

— Isuse, DA! Asta SUNT!

Deci cei din Washington i-au minţit şi pe proprii lor oameni.

Jenna Karras nu exista. Femeia din maşină trebuia livrată fără ca Roma să ştie. Mincinoşii! Asasinii!

DE CE?

— Unde sunt?

— Sângerez! Am sânge în gură!

— O să te îneci cu el dacă nu vorbeşti. UNDE?

— Unul pe fiecare parte. ISUSE, MOR!

— Nu, nu mori. Eşti doar marcat. Terminat. Nu meriţi nici măcar să fii cusut. Ridică mâna dreaptă şi-i aplică o lovitură puternică la baza gâtului, imobilizându-l pentru cel puţin o oră. Îi era de ajuns.

*

Asasinii de la Roma se postaseră la punctul de control al graniţei.

Blondul luase o poziţie militărească, cu picioarele desfăcute şi cu mâna stângă înfiptă în şold. Ridică mâna dreaptă în semn de HALT.

Lancia se opri. Şoferul cobori geamul şi întinse paşapoartele.

Asasinul se aplecă spre geamul şoferului şi şopti ceva – Havelock nu avea cum să audă ce spunea – dar îşi dădu seama că se uita la celălalt pasager, cel din faţă, care era tot bărbat. Apoi se ridică şi zise cu voce tare şi autoritate militărească.

— Îmi cer scuze, *signore* şi *signora*, zise el, în italiană. Am primit ordine noi în seara aceasta în care ni s-a specificat să examinăm fiecare pasager. Vă rog să coborâţi din maşină.

— Dar am fost asiguraţi că vom trece cât mai repede posibil prin Col des Moulinets, caporale, protestă şoferul, ridicând vocea.

Biata femeie abia şi-a îngropat soţul, în urmă cu mai puţin de două ore. E distrusă... Uitaţi aici actele doamnei, paşaportul. Şi pe ale noastre. Totul e în ordine, vă asigur. Suntem aşteptaţi la ora opt. Doamna provine dintr-o familie bună, o căsătorie franco-italiană sfârşită tragic de un accident cumplit. La înmormântare au participat primarii din Monesi şi Moulinets...

— Regret, *signore*, repetă asasinul. Vă rog, coborâţi! În spatele dumneavoastră este un camion şi nu are sens să-l ţinem pe loc degeaba.

Havelock se uită spre camionul despre care aflase că are motor puternic. Înăuntru nu era nimeni. Însă. pe partea cealaltă a drumului stăteau doi bărbaţi îmbrăcaţi cu haine de munte, care scrutau împrejurimile, ţinând mâinile în buzunare.

Din maşină coborî o femeie nu prea înaltă, subţire – o femeie în doliu, cu chipul acoperit de un văl opac de dantelă şi cu pălăria cu boruri largi pe cap. Havelock făcu ochii mari; durerea pe care o simţea în piept era de nesuportat. Nu era prea departe – aerul era încărcat atmosfera lugubră, apăsătoare. Îşi dădu seama.

Simţea. O vor omorî. Chiar dacă va apărea el sau nu.

— Regretele mele, *signora*, zise asasinul. Va trebui să vă scoateţi pălăria.

— Dumnezeule, DE CE? întrebă Jenna Karras, cu voce joasă, controlată.

— Ca să vă putem compara chipul cu fotografia de pe paşaport. Aşa cere regulamentul.

Jenna îşi ridică încet vălul, apoi îşi scoase pălăria. Pielea, de obicei bronzată, era albă ca creta, trăsăturile delicate încordate, pometii înalţi aveau un aspect de mască, sculptaţi în marmură, părul lung şi blond prins într-o coadă severă, la spate. Michael o privea, abia respirând; o parte din el ar fi vrut să strige, o alta îl arunca în trecut cu disperare, prosteşte... Îşi amintea cum stăteau întinşi pe iarbă, cum se plimbau prin piaţa Ringstrasse, ţinându-se de mână ca doi copii, râzând de faptul că doi agenţi ce lucrau sub acoperire se comportau ca doi copii nebuni. În pat, se strângeau în braţe şi se asigurau unul pe celălalt că într-o zi vor scăpa din această închisoare mobilă.

— *Signora* are un păr splendid, zise blondul asasin, zâmbind. Cred că mama mea v-ar place foarte mult. Ştiţi, noi suntem din nord.

— Mulţumesc. Pot să-mi pun pălăria la loc, caporale? Sunt în

doliu.

— Încă o clipă, vă rog, răspunse acesta, ţinând paşaportul în mână, dar fără să se uite la el. Cerceta împrejurimile, evident enervat. Escorta Jennei rămăseseră lângă maşină, evitând să se uite în ochii soldaţilor.

Scena devenise peste măsură de tensionată. Fusese pusă la cale o capcană.

Havelock ştia că sosise momentul să se pregătească.

— *Finira in niente*, zise asasinul îmbrăcat în uniformă, îndeajuns de tare încât să fie auzit.

Michael îşi strecură mâna în buzunar şi scoase un pachet de exploziv plastic şi un modul. Pe ecranul micuţ al ceasului apărură cifrele 0000; apăsă delicat pe butoane, fixă timpul, apoi fixă modulul cu o bucăţică de plastilină. Îi verifică de mai multe ori poziţia în întuneric. Se strecură câţiva metri înspre pădure şi puse jos pachetul. Apoi fugi repede înapoi spre drum, până ajunse la zece metri în spatele asasinilor îmbrăcaţi în haine de munte. În *Magnum* mai avea două gloanţe; era posibil să fie nevoie să le folosească înainte de vreme, însă era de preferat muţenia amortizorului decât zgomotul făcut de *Llama* automat. Mai avea câteva secunde.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, *signora* şi *signori*, zise asasinul trimis de Roma, făcând un pas înapoi de lângă maşină. Trebuie să urmăm procedurile. Totul e în regulă, vă puteţi întoarce în maşină. Planul eşuase, însă mai avea o treabă de terminat.

Ridică bariera portocalie şi păşi imediat în mijlocul drumului, blocând trecerea. Scoase din buzunar un blocnotes şi un stilou – se prefăcu că notează numerele maşinii. Era un semnal.

Câteva secunde.

Jenna şi escortele ei se urcară în maşină, iar pe chipurile celor doi bărbaţi se citea uimirea şi uşurarea. Trântiră portierele, în acel moment apăru lângă maşină un bărbat mărunţel, îmbrăcat tot în uniformă, care se prefăcu că controlează maşina, ca ultimă verificare. Îşi puse mâna dreaptă în şold – tot un semnal. Rămase perplex că nu primeşte nici un răspuns. Câteva clipe nu se mişcă, nu schiţă nici un gest, puţin alarmat, însă fără să intre nici un moment în panică. Cei din branşa lui înţelegeau că există şi momente în care pot interveni defecţiuni de echipament, tocmai de aceea cei doi specialişti lucrau împreună. Se uită spre punctul

de control; asasinul blond dădea semne de nerăbdare. Micuţul îngenunche, scoase cu mâna stângă un obiect din buzunarul drept, pe care apoi îl trecu în mâna dreaptă. Se aplecă sub maşină, în zona rezervorului.

NU MAI PUTEA SĂ PIARDĂ NICI O SECUNDĂ
ŢINTA NU MAI PUTEA AŞTEPTA.

Havelock îl luase deja în vizorul *Magnumului*. Trase; specialistul ţipă scurt şi căzu pe o parte; pachetul îi căzu din mână.

În secunda următoare, Michael o luă la fugă, schimbându-şi poziţia. De peste tot se auzeau focuri de armă, gloanţele împroşcau bulgări de pământ, în timp ce Havelock ridică ţeava Magnumului şi trase ultimul glonte. Omul de lângă camion gemu şi căzu instantaneu.

— *Di dove! Dove!* striga asasinul blond, alergând în jurul *Lanciei*.

În clipa aceea se auzi explozia asurzitoare. Asasinul se aruncă la pământ şi începu să tragă în toate direcţiile, fără o anumită ţintă. Şoferul ambala motorul *Lanciei*... maşina ţâşni cu viteză spre pod. Jenna era liberă.

Michael se ridică în picioare şi alergă paralel cu marginea pădurii, cu *Magnumul* gol la curea, cu *Llama* în mână. Asasinul îl văzu datorită luminii puternice din momentul exploziei; se ridică în genunchi, susţinându-şi mâna dreaptă cu stânga şi ţintind spre Havelock. Trase câteva focuri succesive de armă înspre Michael, care ajunse în dreptul camionului şi se ascunse după el, ameţit – îl nimerise în umăr. Auzi paşii din spate, se întoarse şi trase în cel care vroia să se urce la volan. Acesta căzu şi se rostogoli, cuprins de spasme. La han se adunaseră afară cei câţiva turişti rătăciţi, care o luară la fugă care-ncotro, strigând unii la ceilalţi.

Mai avea atât de puţin timp. Deschise portiera camionului; văzu ceea ce se rugase la Dumnezeu să vadă – cheile erau în contact.

Se urcă repede şi se aşeză pe scaunul şoferului. Se aplecă şi răsuci cheia în contact, pornind motorul. Gloanţele ţăcăneau, lovindu-se de caroseria de metal. Urmă o pauză şi Michael înţelese; asasinul îşi schimba încărcătorul. ACESTEA ERAU SECUNDELE CRUCIALE. Aprinse farurile – erau puternice, precum motorul. Apăsă pe acceleraţie până în podea.

Cauciucurile enorme scârţâiră pe loc. Alte împuşcături.

Parbrizul se găuri în câteva locuri. Havelock ridică puţin capul, exact cât să vadă pe unde merge; asasinul stătea în picioare, nemişcat, exact în mijlocul drumului. Michael nu schimbă direcţia nici măcar cu un centimetru; merse înainte, până când auzi şi simţi impactul, urmat de un urlet îngrozitor.

În partea franceză era un haos teribil.

Havelock gonea cu viteză. Se îndreptă către străzile pavate; câţiva pietoni săriră într-o parte şi-n cealaltă a străzii, uimiţi atât de zgomotul făcut de motorul camionului, cât şi de mărimea acestuia.

Văzu luminile roşii... luminile *Lanciei*. Era departe; intră pe o străduţă laterală – Dumnezeu ştie care, erau atât de multe. Merse înainte – intersecţiile deveneau din ce în ce mai largi, casele mai puţine. *Lancia* nu se vedea nicăieri; dispăruse!

— *S'il vousplait! Ou est l'aeroport*! strigă el la un cuplu mai în vârstă, scoţând capul pe geam.

— *Aeroport*! zise bătrânul, în franceză, pronunţând cuvântul cu accent mai mult italian, decât galic. Nu e nici un aeroport în Col des Moulinets, *monsieur*.

— Este unul, în apropiere, sunt sigur, strigă Havelock, încercând să-şi controleze nerăbdarea. Un prieten, un prieten bun m-a rugat să mă duc să-l iau de acolo. Trebuia să ne întâlnim şi am întârziat.

— Cred că prietenul dumitale vorbea de Cap Martin, *monsieur*.

— Nu cred, strigă un tânăr, de pe trotuarul de vis-a-vis. Nu e chiar un aeroport, nu e nici măcar aerodrom, *monsieur*; este un teren de aterizare la douăzeci de kilometri spre nord de drumul către Tende. În locul acela aterizează cei bogaţi, care au proprietăţi în Roquebilliere şi Breil.

— Ăsta e! Există vreo scurtătură?

— Faceţi prima la dreapta, apoi mergeţi până la strada Maritimes. Acolo faceţi stânga, veţi ajunge la un drum de munte – de acolo încă cincisprezece, şaisprezece kilometri spre nord.

— Mulţumesc.

Timpul trecea cu viteza luminii. Şofa nebuneşte, dar cu mare precizie. Simţea puterea motorului, cauciucurile scârţâiau. Şi *Lancia* nu se vedea nicăieri. Oare greşise direcţia? Atât de aproape şi totuşi, atât de departe.

De sus, de pe deal, văzu luminile de control ce patrulau pe cerul întunecat. Aerodromul era situat într-o vale adâncă,

suficient de lată şi de lungă pentru a permite atât aterizarea avioanelor mici, particulare, cât şi a celor mai mari. Apăsă pedala de acceleraţie la maximum.

Ajunse la poarta aerodromului. Absolut NIMIC! Unde era?

UNDE?

Un licăr de lumină. Intră în perimetrul aerodromului, trase de volan spre dreapta – din umărul rănit îi ţâşneau şiroaie de sânge.

Sub roţile camionului explodau becurile anticeaţă, care marcau pista.

Iată-l. Avionul era micuţ, cu două motoare. *Lancia*! Din nou lumini. De data asta erau ale maşinii, situată în partea din spate-dreapta a avionului. Se auzi zgomot de portiere trântite.

Privi atent şi reuşi să distingă siluetele ce coborau din maşină. Pentru câteva clipe, Michael se gândi să intre cu camionul în avion, să-i smulgă elicea, să distrugă o aripă, însă se răzgândi. Opri camionul la câţiva metri în faţa avionului.

— Jenna! JENNA! *Poslouchat ja! Stat!* Ascultă-mă!

Femeia urcă la bord, urmată de cei doi bărbaţi; ultimul dintre ei închise uşa avionului. Alergă, fără să vadă pe nimeni şi nimic în jurul lui; trebuia să o oprească.

Bubuitura se auzi de undeva din umbră. Havelock simţi cum capul i se rupe în două şi i se taie picioarele. Căzu în genunchi, sprijinindu-se cu o mână să nu cadă, uitându-se cu disperare la avion, la fereastra avionului şi NU PUTEA SĂ SE MIŞTE!

Luminile dinăuntru rămăseseră aprinse şi-i văzu chipul, ochii, simţea cu fiecare fibră din trup cum îl priveşte. Nu va uita privirea aceea toată viaţa – dacă va mai trăi. O a doua lovitură o simţi în ceafă, cu un obiect contondent, masiv, greu.

Nu putea să leşine. Auzi ţipătul sirenelor de departe, vedea pete de lumină, faruri puternice; îl căutau, veniseră după el. Nu putea nici măcar să se mai gândească la ea! Bărbatul care îl lovise alerga spre *Lancie*. Trebuia să facă ceva! ACUM, altfel nu va mai trăi, nu o va mai vedea! Îşi adună şi ultimele resurse de voinţă şi se ridică în picioare şi scoase din buzunar automatul *Llama*. Ochi şi trase. Ştia că nu avea cum să-l omoare, pentru că mâinile îi erau mult prea nesigure, dar trebuia să-l oprească.

Trebuia să ia maşina. Bărbatul deschise portiera şi intră în *Lancie*.

— Ieşi din maşină sau eşti mort! strigă el. Ai auzit ce ţi-am spus! Ieşi AFARĂ! Ajunse în dreptul maşinii. Bărbatul deschise

portiera şi, până să iasă, Michael îl apucă de gulerul *trench*-ului şi-l aruncă cât colo pe iarbă. Nu mai avea timp să-i pună întrebări.

Trebuia să scape! Se aşeză în faţa volanului şi trânti uşa; motorul era pornit.

În următoarele patruzeci şi cinci de secunde nu făcu decât să alerge în zigzag, cu maximum de viteză, evitând maşinile celor ce se ocupau cu securitatea aerodromului, înainte de a ajunge la poartă. Trecu de ea, fără să vadă drumul, acţionând numai din instinct.

Nu putea să-şi şteargă din minte chipul Jennei, imaginea ei, privirea ei de la fereastra avionului. La Roma, citise în ochii ei teamă şi nedumerire. Cu câteva momente în urmă, altceva.

Ură şi răceală.

Capitolul 13

Direcţia în care mergea acum era sud-vest, către Provence, apoi sud, către coastă, unde se afla un orăşel micuţ, Cagnes-sur-Mer. Lucrase ani de zile în zona Mediteranei de Nord şi cunoscuse un medic care locuia între localităţile Cagnes şi Antibes; avea nevoie de ajutor.

Până atunci, făcuse tot posibilul să oprească hemoragia, îşi rupsese o mânecă de la cămaşă şi îşi legase umărul strâns cu ea, însă fără să reuşească. Îl durea gâtul şi se umpluse de sânge pe piept. Rănile erau uşoare, însă cea de la tâmplă trebuia cusută; cea mai mică atingere ar fi redeschis rana, care acum nu mai sângera. Şi mai avea nevoie de un altfel de ajutor, pe care Dr. Henri Salanne putea să i-l acorde. Trebuia să ia legătura cu Matthias; nu mai putea amâna. Şi în timp ce secretarul de stat va acţiona, el se va duce la Paris, cât mai repede posibil. Nu va fi simplu; fiecare aeroport, fiecare drum principal, fiecare tren ce pleca din Provence şi Maritimes vor fi supravegheate şi Matthias nu putea face nimic în privinţa asta.

Fără îndoială că mincinoşii deja ajunseseră la Salanne, însă între ei existase dintotdeauna o relaţie specială şi o încredere deosebită, ambele sentimente fiind născute în urma unor întâmplări de care Washington-ul, Roma sau Parisul nu ştiau nimic.

Havelock fusese lângă el când se întâmplase – mai precis, la unsprezece ore după ce se întâmplase, însă nu trecuse prea mult timp ca să nu poate interveni. Doctorul vânduse pe bani grei un agent american din Cannes, care coordona o miniflotă ce cuprindea vase de croazieră, însă al cărei adevărat scop era de a monitoriza poziţiile navale ruseşti din zonă. Îl deconspirase şi ceruse bani mulţi pe el KGB-iştilor. Iar lui Michael nu-i trebui mult timp să afle adevărul – de fapt, o juxtapunere de adevăruri.

Medicul, un tip simpatic şi la locul lui era, de fapt, un mare jucător şi, deşi avea credibilitate în toate cazinourile, totuşi, în cele din urmă, tot trebuia să-şi achite datoriile.

Iar americanul, care se dădea drept proprietar de yachturi, era afemeiat şi marele lui hobby erau fetele tinere. Pe una dintre fetele pe care le urca cu regularitate în patul lui o chema Claudie

şi era fiica lui Salanne, un copil sensibil, care, după acea relaţie, suferise o depresie cumplită.

Ruşii erau cei mai tari pe piaţă, doctorul putea să-şi acopere cheltuielile şi să-l scoată pe *violateur* din scenă. *Pourquoi pas!*

În acel moment intervenise Havelock, care îl scoase pe american din încurcătură, evitând dezastrul, înainte ca ambarcaţiunile să fie identificate şi apoi îl confruntă cu Salanne.

Ceea ce descoperi, nu raportă niciodată; nu avea rost, iar doctorul înţelese în cele din urmă că făcuse o mare greşeală, americanul la fel; nici unul dintre ei nu realizaseră consecinţele. Nici unul dintre ei nu-l uitară toată viaţa şi... rămăseseră profund îndatoraţi.

Michael găsi o cabină de telefon la un colţ de stradă necirculat din centrul localităţii Cagnes-sur-Mer. Ieşi cu greu din maşină, strângându-şi haina pe lângă trup. Ajuns în cabină, aprinse lumina şi răsfoi cartea de telefon. I se păru că aşteptase o veşnicie până când operatoarea de la informaţii din Antibes găsi numărul lui Salanne.

— *Votre fille, Claudie, comment va-t-elle*? întrebă el, în şoaptă.

De partea cealaltă se lăsă o tăcere mormântală. În cele din urmă, doctorul reuşi să articuleze câteva cuvinte în engleză.

— Chiar mă întrebam dacă o să mă cauţi. Mi-au spus că s-ar putea să fii rănit.

— Sunt.

— Cât de rău?

— Am nevoie de câteva cusături. Cred că asta e tot.

— Nimic intern?

— Cred că nu.

— Sper să ai dreptate. Îţi dai seama că nu începe vorbă să mergem la spital. Cred că toate secţiile de urgenţe sunt supravegheate. Tăcu câteva secunde, apoi spuse: Am înţeles că eşti cu un camion...

— Nu.

— Sau, posibil, cu o *Lancie* gris închis, continuă Salanne.

— Da.

— Scapă de ea sau pleacă de lângă ea.

Michael privi către maşină. Motorul se încălzise, din radiator ieşeau aburi, care nu făceau decât să atragă atenţia asupra maşinii.

— Nu sunt sigur cât aş putea merge pe jos, îi zise medicului.

— Ai pierdut sânge?
— Îndeajuns cât să se simtă.
— *MERDE!* Unde eşti?
Havelock îi zise.
— Am mai fost aici, dar nu-mi amintesc prea bine.
— Dezorientare sau nu ţi-a lăsat nici o impresie?
— Care e diferenţa?
— Sângele.
— Mă simt ameţit, dacă asta vrei să ştii.
— Asta vroiam. Cred că ştiu unde te afli. Ia vezi, cumva vis-a-vis e un magazin de bijuterii? Cumva şi fiul?
Michael se uită înspre vitrina din spatele Landei.
— „*Ariale şi fiul*"! zise el, citind numele firmei. *Bijuterii fine*, *Ceasuri, Diamante*! Asta?
— *Ariale*, bineînţeles. Doamne, ce nopţi am avut acolo. Ei, vezi că la nord de *Ariale*, câteva magazine mai încolo, e o alee mică ce dă într-o parcare. Aşteaptă-mă acolo, vin cât pot de repede, cred că în douăzeci de minute. Nu vreau să alerg pe străzi, e posibil să atrag atenţia.
— OK.
— Nici tu să n-o faci. Mergi încet şi dacă sunt maşini parcate acolo, bagă-te sub una din ele şi aşteaptă-mă. Să te întinzi pe spate. Când vezi că vin, aprinde un chibrit. Înţeles?
— Înţeles.

*

După ce văzu farurile de la maşina doctorului, care tocmai intra în parcare şi care se opri, lăsând motorul să meargă, pentru ca el să-şi poată da seama cine e, Havelock se târî la marginea şasiului unui *Peugeot* şi aprinse un chibrit. În câteva secunde, medicul era deasupra lui; în câteva minute, erau deja în drum spre Antibes, iar Michael stătea întins pe bancheta din spate.
— Dacă îţi aminteşti, spuse Salanne, casa mea are două intrări; cea din spate dă direct spre cabinet.
— Mi-aduc aminte. Am mai folosit-o.
— Voi intra primul, ca să fiu sigur.
— Ce faci dacă e vreo maşină în faţa casei tale?
— Prefer să nu mă gândesc la asta.
— Poate că ar trebui.
— De fapt, m-am gândit. Am un coleg în Villefranche, un tip în vârstă. Deşi aş prefera să nu-l implic.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci, zise Havelock, privindu-l atent şi observând părul odată grizonat, acum alb.

— Îţi sunt dator, răspunse Salanne încet.

— Ştiu. Parcă am face un târg, nu?

— Ba, deloc. M-ai întrebat ce face Claudie, aşa că lasă-mă să-ţi spun. E fericită, s-a căsătorit cu un tânăr medic de la spitalul din Nice şi are un copil. În urmă cu doi ani era cât pe ce să se sinucidă. Cam cât crezi că valorează asta pentru mine, prietene?

— Mă bucur că vorbeşti aşa.

— Şi-apoi e ridicol ce au spus despre tine.

— Adică?

— Că ai înnebunit, că eşti un psihopat periculos, care ne ameninţă pe toţi că ne denunţă KGB-ului.

— Şi asta ţi se pare ridicol?

— Nu mi se părea, până acum o oră, *mon mauvais ami!* Ţi-l aminteşti pe americanul de la Cannes?

— Da, informatorul KGB.

— E tare tipul, nu?

— Da, până la un anumit punct. Ce-i cu el?

— Când mi s-a spus aşa ceva despre tine, l-am sunat; de la un telefon public, bineînţeles. Vroiam să văd dacă-mi confirmă, nu-mi venea să cred, aşa că l-am întrebat cum e piaţa, care e preţul unei informaţii primită de la un ataşat consular american, originar din Praga. Am rămas cu gura căscată când mi-a răspuns.

— De ce? întrebă Michael.

— Nu se dă nici un preţ pentru tine, nimic, nici mare, nici mic, nimic. Eşti un lepros şi Moscova nu vrea nimic de la tine.

Nimeni nu are voie să intre cu tine în contact, să cumpere ceva de la tine. Cum dracu’ de ai fost expus în asemenea hal? Medicul clătină din cap. Roma minte, ceea ce înseamnă că cineva de la Washington minte Roma. „Exterminat?”

— Ai fi în stare să repeţi cuiva ce ţi s-a spus?

— Şi să-mi pun singur gâtul pe butuc? Sunt eu recunoscător, dar nici chiar aşa.

— Nu vei fi identificat, ai cuvântul meu.

— Şi cine o să te creadă?

— Anthony Matthias.

— Matthias? strigă Salanne, întorcându-se spre el, gata să iasă de pe şosea. De ce te-ar crede tocmai EL, care...?

— Pentru că eşti cu mine.

— Un om ca Matthias trebuie să verifice. Dacă întreabă, trebuie să-i spui.

— Nu va fi nevoie.

— De ce te-ar crede? De ce m-ar crede?

— Ai spus cu puţin timp înainte. Ataşatul originar din Praga. La fel este şi el.

— Înţeleg, spuse medicul, gânditor. Niciodată nu am făcut legătura.

— E complicat şi nu prea vorbesc despre asta. Ne cunoaştem de mult timp; familiile noastre erau prietene.

— Trebuie să mă gândesc. Să tratezi cu un asemenea om înseamnă o schimbare de optică, nu? Noi suntem oameni simpli, care facem prostii; el e oricum, numai simplu, nu; trăieşte într-un alt plan.

În faţa casei lui Salanne nu era nici o maşină, deci nu a mai fost nevoie să meargă la Villefranche. Ajunşi în cabinet, Havelock se dezbrăcă, se spălă, iar medicul îi îngriji rănile, asistat de soţia lui.

— Ar trebui să stai în pat câteva zile, zise francezul, după ce soţia lui ieşi.

— Nu pot.

— Dar ai dureri.

— Numai la umăr.

— Ştii că ai pierdut mult sânge, nu?

— Am pierdut eu şi mai mult. Se uită fix, studiindu-l pe Salanne. Ai un reportofon sau casetofon cu înregistrare?

— Desigur.

— Am nevoie de el. Ascultă-mă cu atenţie. Apoi vreau să dau un telefon în Statele Unite.

— Matthias?

— Da. Însă îi voi spune ce am de spus în funcţie de circumstanţe. De cine e cu el, cât e telefonul de curat; va şti el ce să facă. Apoi, vei asculta caseta şi în funcţie de ce vei auzi, te vei hotărî dacă vei vorbi cu el sau nu.

— Îmi aşezi o mare povară pe umeri.

— Îmi pare rău – e ultima. Dimineaţă voi avea nevoie de haine. Tot ce am, a rămas la Monasi.

— Nici o problemă. O să-ţi cumpere nevastă-mea – şi mie tot ea mi le cumpără.

— Apropos de cumpărături, mi-au rămas ceva bani, clar mai

am nevoie. Am conturi în Paris; îi voi scoate şi o să ţi-i trimit înapoi.

— Acum mă faci să mă simt prost.

— Nu am avut intenţia asta, dar, vezi tu, trebuie să ajung urgent la Paris.

— Cu siguranţă că Matthias îţi va asigura transportul.

— Mă îndoiesc. Vei înţelege de ce, când vei auzi ce voi discuta cu el. Cei care au minţit la Roma, ocupă poziţii foarte importante la Washington. Nu ştiu cine şi unde sunt, dar ştiu că lui i se transmite doar ce le convine. Ordinele date de el vor fi încălcate, sub acoperirea că au fost prost interpretate. Şi dacă spun unde sunt, unde pot fi găsit, vor trimite după mine. În orice caz, dacă mă vor găsi, am nevoie de o acoperire. Din cauza asta îmi trebuie caseta. Trecem la treabă?

*

Treizeci şi patru de minute mai târziu, Havelock termină de vorbit. Înregistrase tot, de la ţipetele de la Costa Brava la exploziile de la Col des Moulinets. Şi nu reuşi să se abţină să facă comentarii şi adăugiri. Aşa şi trebuia, pentru că nu era posibil ca victima să fie un om pe care se baza o întreagă lume. Anthony Matthias, om de stat respectat atât de prieteni, cât şi de duşmanii din lumea întreagă. Fusese minţit sistematic.

Salanne stătea în cealaltă parte a biroului, adâncit în fotoliu şi privindu-l fix pe Havelock. Rămăsese fără grai. După câteva clipe, clătină din cap şi zise:

— De ce? Totul e ridicol, atât jocul, cât şi ce se spune despre tine. DE CE?

— M-am întrebat mereu şi de fiecare dată mă întorc la ceea ce i-am spus lui Baylor la Roma. Au impresia că eu ştiu ceva ce nu ar trebui să ştiu, ceva de care le este foarte teamă.

— Şi ştii?

— Asta m-a întrebat şi el.

— Cine?

— Baylor. Şi am fost sincer cu el – poate prea sincer – însă şocul întâlnirii cu ea îmi luase minţile. Mai ales că s-a întâmplat după discuţia cu Rostov de la Atena.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că DACĂ aş şti ceva, ori aş uita, ori nu m-ar interesa.

— Nu prea e genul tău. Se spune despre tine că eşti o bancă

de date ambulantă, că ai o memorie unică, nu uiţi niciodată nume, fapte, figuri, detalii minore, întâmplate în urmă cu mult timp.

— Părerile acestea sunt, de multe ori, exagerate; seamănă cu a 5-a poveste. Am absolvit o facultate, deci m-am autodisciplinat, dar nu sunt un computer.

— Ştiu, zise francezul, încet. Nici un computer nu ar fi făcut ce ai făcut tu pentru mine. Rămase tăcut, apoi zise: Hai să-l sunăm pe Matthias.

Havelock ştia toate numerele de telefon unde putea fi găsit Matthias, inclusiv pe cel de la cabana din munţii Blue Ridge. Sună pe linia particulară, la care aveau acces nu mai mult de o duzină de oameni, printre care, preşedintele şi vice-preşedintele, purtătorul de cuvânt de la Casa Albă, preşedintele senatului şi ministrul apărării, preşedintele Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, doi subsecretari de stat şi Mikhail Havlicek.

Suna ocupat, iar operatoarea din Antibes se oferi să sune până când va răspunde, aşa că Michael rămase pe linie. Salanne îl întrebă:

— De ce nu ai luat până acum legătura cu el?

— Pentru că nimic nu avea sens. Vroiam să-i dau ceva concret. Un nume sau mai multe, o poziţie, un titlu, o identitate.

— Dar din câte am auzit, tot nu o poţi face.

— Ba da. Am aflat un cod: „*Ambiguitate*”. Nu poate pleca decât din trei sau patru birouri.

Melodia se termină şi operatoarea îl anunţă că are legătura:

Telefonul din cabana Shenandoah suna. Michael simţea cum îi bate inima, din ce în ce mai tare. Avea atât de multe să-i spună prietenului lui; se ruga la Dumnezeu să o poate face şi să scape de acest coşmar.

— Da? întrebă o voce masculină, dar care nu era a lui Matthias. Sau poate era sunetul distorsionat?

— *Jak se vam dare!*

— Poftim? Cine e la telefon?

NU era Matthias. Oare se schimbaseră regulile? Dacă da, nu avea sens. Aceasta era linia de urgenţă, telefonul personal al lui Matthias; numai el răspundea.

— Cu secretarul de stat Matthias, vă rog, zise Havelock.

— Cine îl caută?

— Faptul că am folosit acest număr mă scuteşte de asemenea

întrebări. Cu domnul secretar, vă rog. E o urgenţă şi este strict confidenţial.

— Domnul Matthias este momentan într-o conferinţă şi nu poate fi dat la telefon... Dacă sunteţi amabil să-mi spuneţi cum vă numiţi...

— Dar-ar dracii, eşti surd? E o urgenţă!

— Deja are una, domnule.

— Uite ce e, întrerupe conferinţa aia nenorocită şi spune-i două cuvinte: „*krajari*”... şi „*boure*”. Ai înţeles? Doar două cuvinte! „*Krajari*” şi „*boure*”. Fă-o acum! Pentru că dacă nu o s-o faci, te va costa şi capul şi slujba când voi vorbi cu el! Fă-o!

— „*Krajari*”, zise vocea, ezitând. „*Boure*”.

Pe linie nu se mai auzeau decât voci de bărbaţi ce discutau la distanţă. Aşteptarea devenise agonică. În cele din urmă, vocea reveni.

— Mi-e teamă că va trebui să fiţi mai clar, domnule.

— Poftim?

— Va trebui să-mi detaliaţi problema pentru care îl căutaţi şi să-mi lăsaţi un număr de telefon unde să vă caute.

— I-ai transmis mesajul? CUVINTELE? I le-ai spus?

— Domnul secretar este extrem de ocupat şi vă cere sa specificaţi motivul pentru care i-aţi telefonat şi, dacă e urgent, cineva va lua legătura cu dumneavoastră în scurt timp.

— CINEVA? Ce dracu’ înseamnă asta? Cine EŞTI? Cum te cheamă?

Urmă o pauză.

— Smith, zise vocea.

— Numele. Spune-mi NUMELE!

— Tocmai vi l-am spus.

— Dă-mi-l pe Matthias la telefon...!

Persoana îi închise telefonul în nas.

Havelock rămase cu receptorul în mână, apoi închise ochii.

Mentorul lui, prietenul, îl alungase. De ce?

Trebuia să afle; nu avea nici un sens, nici unul! Mai ştia un număr, cel al unui prieten al lui Matthias, pe care acesta îl vizita frecvent când stătea la Shenandoah, un om în vârstă, a cărui iubire pentru şah şi vin bun îl elibera pe Anton de stres.

Numele lui era Zelienski şi fusese profesor de istorie europeană, mai întâi la o universitate din Varşovia, apoi la Berkeley. Se cunoscuse cu Anton la un circuit cultural universitar

şi el fusese cel care îl convinsese pe Matthias să-şi cumpere o casă în Shenandoah.

Operatoarea îi făcu legătura.

— Bună seara.

— Leon? Tu eşti, Leon?

— Cine e la telefon?

— Sunt Michael Havelock. Mă ţii minte, Leon?

— Mikhail! Dacă îmi aduc aminte! Cum să nu! Ce mai faci, tinere? Vrei să vii pe la noi, în vizită? Mi se pare că vorbeşti de departe.

— De foarte departe, Leon. Şi, de asemenea sunt îngrijorat...

Îi explică de ce: nu reuşea să ajungă la prietenul lor comun. Îl întrebă dacă avea cumva întâlnire cu el.

— Dacă e aici, Mikhail, nu ştiu. Anton e un om ocupat. Uneori am impresia că este cel mai ocupat om din lume... şi cred că zilele astea nu a avut cum să-şi facă timp pentru mine. Am lăsat mesaje la cabană, însă mi-e teamă că le ignoră. Îl înţeleg, bineînţeles.

— Îmi pare rău...

— Oh, mă sună tot felul de tipi care îşi cer scuze în numele lui, dar, îţi spun, jocul nostru de şah suferă din cauza lui. Din fericire am găsit un înlocuitor pentru el, care e tot prieten cu noi, Mikhail. Raymond Alexander. Alexander cel Mare, cum îi spun eu.

— Raymond Alexander? zise Havelock, abia ascultând.

Trimite-i salutări din partea mea. Şi, mulţumesc, Leon. Havelock puse receptorul în furcă şi se uită lung la Salanne. Nu mai are timp pentru noi, spuse el, fără să-i vină să creadă.

Capitolul 14

Ajunse la Paris la 08:00 dimineaţa, luă legătura cu Gravet pe la 09:00 şi la 11:15 deja se amestecase printre mulţimile de oameni de pe Bulevardul Saint Germain. Urma să se întâlnească cu prestigiosul critic de artă şi brokerul de secrete undeva între strada Pontoise şi Cheiul St. Bernard. Gravet avea nevoie de două ore pentru a lua legătura cu sursele sale şi a afla ceea ce-l interesa pe Havelock. Pe de altă parte, Michael se folosea de timpul liber pe care-l avea pentru a merge încet, pentru a se odihni – sprijinindu-se din când în când de pereţi, însă fără să se aşeze – şi pentru a-şi îmbunătăţi garderoba.

Soţia lui Salanne nu avusese timp de dimineaţă să-i cumpere haine, pentru că se trezise la prima oră şi era hotărât să plece cât mai repede, să o caute pe Jenna, simţind că fiecare moment pierdut mărea distanţa dintre ei. Ea nu fusese niciodată singură la Paris şi avea destule posibilităţi de a se descurca; trebuia să fie acolo.

Doctorul şofă cu viteză mare timp de trei ore şi jumătate, îndreptându-se către Avignon, de unde era un tren spre Paris la ora 13:00 fix. Michael reuşi să-l prindă, îmbrăcat în ceea ce mai putuse fi salvat din hainele lui, plus un pulovăr şi un sacou din gabardină pe care i le dăduse Salanne şi care îi veneau oricum, numai bine nu. Acum se admira în vitrina unui magazin; haina, pantalonii, cămaşa deschisă la guler şi pălăria şi le cumpărase în urmă cu 45 minute de la un boutique. Erau largi, indescriptibile. Un bărbat îmbrăcat cu asemenea haine nu va atrage atenţia, iar borurile pălăriei îi umbreau chipul exact cât trebuia. Într-o parte a vitrinei era un stâlp decorativ, îmbrăcat în oglinzi. Se uită în ea. Avea faţa trasă de oboseală, cearcăne negre la ochi şi îi crescuse barba. Nici măcar nu se gândise să se bărbierească. În magazinul de unde cumpărase hainele existau oglinzi, dar nici nu-i trecuse prin cap să se uite la altceva în afară de haine – se gândea concentrat la Parisul pe care îl cunoscuse împreună cu Jenna: unul sau două contacte la ambasadă, câţiva agenţi, colegi, câţiva prieteni francezi – majoritatea din guvern şi trei sau patru persoane pe care le cunoscuseră împreună când colindau, seara, prin cafenele.

Era atât de obosit şi durerile deveneau din ce în ce mai mari. Ar fi dat orice să găsească răgaz să se întindă şi să-şi recapete puterile. După cum spusese Salanne, avea mare nevoie de odihnă, încercase să doarmă în tren, însă desele opriri în staţiile rurale îl trezeau de fiecare dată când aţipea. Şi când se trezea, îl cuprindea o stare de ameţeală, se simţea inutil, pierdut, confuz şi în acelaşi timp furios. Singurul om de pe pământ căruia îi dăruise încrederea şi iubirea, zeul care îi ţinuse loc de tată şi îi netezise drumul în viaţă, îl abandonase şi habar n-avea de ce. De-a lungul anilor, chiar şi în perioadele cele mai grele, niciodată nu se simţise singur, datorită faptului că întotdeauna îl simţise aproape pe Anthony Matthias.

Şi acum îl scosese din viaţa lui ca pe un gunoi. Deci, până la urmă, zeul era un simplu muritor.

— *Mon Dieu*, arăţi de parcă ai absolvit la Auschwitz! şopti francezul înalt, îmbrăcat cu un trenci cu guler de catifea şi pantofi negri strălucitori, ce stătea la câţiva metri distanţă de Havelock, privind în aceeaşi vitrină. Ce S-A ÎNTÂMPLAT cu tine? … Nu, nu-mi spune! Nu aici.

— Unde?

— Pe Cheiul St. Bernard, vis-a-vis de universitate e un parc pentru copii, continuă Gravet, admirându-se în vitrină. Dacă băncile sunt ocupate, să mă aştepţi lângă poartă. Pe drum, cumpără o pungă cu dulciuri şi încearcă să arăţi ca un tată, nu ca un deviat sexual.

— Ai aflat ceva?

— Să zicem că îmi vei rămâne profund îndatorat. Şi, dacă e să judec după cum arăţi, n-o să-mi plăteşti în vecii vecilor.

— Despre EA?

— Încă nu.

— Atunci CE?

— Cheiul Bernard, zise Gravet, aranjându-şi nodul la cravată, apoi se întoarse cu o piruetă de maestru de balet şi plecă.

Deşi era frig, vremea nu le împiedicase pe bonele, doicile şi tinerele mămici să-şi scoată în parc odraslele. Peste tot erau copii – în leagăne, în balansoare – parcul răsuna de râsetele lor.

Din fericire pentru starea lui Michael, găsi o bancă liberă, ceva mai departe, lângă un zid.

Imediat apăru şi elegantul Gravet. Era chiar o performanţă, se gândi Havelock, care ştia bine împrejurimile. În cele din urmă

ajunse în dreptul băncii, se aşeză şi deschise un ziar.

— N-ar trebui să mergi la un medic? întrebă criticul, cu ochii în ziar.

— Tocmai am plecat de la unul în urmă cu câteva ore, răspunse Michael. Sunt bine, doar puţin obosit.

— Îţi sugerez să te aranjezi puţin, inclusiv să te bărbiereşti. Să nu ne ia cineva la ochi. Înfăţişările noastre sunt opuse şi...

— Nu am chef de glume, Gravet. Ce ai?

Criticul dădu o pagină din ziar.

— O contradicţie incredibilă.

— Care?

— KGB-ul nu e interesat de tine – deşi presupun că ştii asta.

Dacă te denunţ chiar acum, nu iau nici o rublă degerată pe tine.

— Care e contradicţia?

— Tocmai ASTA. ALTCINEVA te caută. A venit aici seara trecută, pentru că bănuieşte că eşti ori în Paris ori în drum spre Paris. Treaba e că plăteşte o avere pentru tine. Nu e KGB-ist în adevăratul sens al cuvântului, dar e sovietic.

— Nu în adevăratul sens al cuvântului? întrebă Havelock, scotocindu-şi memoria, simţindu-se aproape de adevăr.

— Am dat de el printr-o sursă de la „*Etrangers Militaire*". E dintr-o ramură specială a contraspionajului sovietic, un corp de elită al...

— *Voennaya Kontr Razvedka*, îl întrerupse Michael.

— Dacă e prescurtarea de la VKR, asta e.

— Da.

— Te vrea. Plăteşte gras.

— Nişte maniaci.

— Mikhail, ar trebui să-ţi spun. Vine de la Barcelona.

— COSTA BRAVA! strigă el.

— Nu te uita la mine! Dă-te în cealaltă parte a băncii!

— Îţi dai seama ce mi-ai spus?

— Trebuie să plec.

— Nu!... Bine, BINE! Havelock se potoli, luă o bucată de ziar şi-l deschise; mâinile îi tremurau şi abia dacă mai putea respira – simţea o durere în piept, care încet, încet, se ridica spre tâmple.

Dă-mi amănuntele.

— Nu ai condiţia fizică necesară.

— Asta e treaba mea. SPUNE-MI!

— Mă întreb dacă ar trebui să o fac. Există o problemă morală, ca să nu mai spun că nu-mi convine deloc că nu-mi plăteşti. Vezi tu, Mikhail, îmi placi. Eşti un bărbat civilizat, poate prea bun la suflet pentru meseria asta. Ai ieşit; oare am dreptul să te aduc înapoi?

— Dar SUNT deja!

— Costa Brava?

— Da!

— Du-te la ambasada ta.

— Nu POT! Nu înţelegi?

Gravet îşi încalcă regula sacrosantă: lăsă ziarul în jos şi se uită la Havelock.

— Dumnezeule, nu se poate, zise el, făcând ochii mari.

— Spune-mi.

— Nu am de ales.

— SPUNE-MI! Unde e?

Criticul se ridică de pe bancă, împături ziarul, vorbind în acelaşi timp.

— E un hotel mic în josul străzii Etienne. „*La couronne Nouvelle*". E la primul etaj, camera 23. Ferestrele dau exact în faţă; observă pe oricine care intră şi care iese.

*

În urmă cu 7 minute îi telefonase lui Gravet, spunându-i că era timpul; la rândul lui, francezul urma să sune de la o cabină telefonică din piaţa Vendome; aglomeraţia îi va garanta anonimatul. Ce Dumnezeu îl reţinea? Poate erau telefoanele ocupate... Dar, indiferent de cauza pentru care întârzia, Havelock ştia că nu mai poate sta mult ascuns, în poziţia în care era. Amorţise complet şi avea dureri.

Bărbatul de la fereastră întoarse capul. Un intrus îi întrerupsese starea de concentrare cu care studia strada; plecă de la geam. Gravet sunase. ACUM. Ieşi din ascunzătoare şi traversă strada către intrarea în hotel. Ţinuta lui era potrivită cu interiorul hotelului, cu holul luminat obscur, destinat traficanţilor şi prostituatelor de mâna a doua. Urcă la primul etaj şi rămase nemişcat, ascultând. Nici o mişcare. Se uită la uşa pe care scria şters 23. Chiar dacă era la vreo şapte metri depărtare, auzea vocea rusului, care, probabil, încă mai vorbea cu Gravet. Îşi descheie nasturii la jachetă, scoase *Magnumul* şi dădu să se îndrepte către uşă. Auzi un scârţâit de podele, nu al lui, nu sub

el, ÎN SPATELE lui! Sări înapoi, în timp ce uşa din capătul scării se deschise încet. Dinăuntru ieşi pe sfert un bărbat scund, cu umerii şi spinarea lipite de tocul uşii şi cu un pistol în mână. Ridică arma. Nu avea timp de altceva – trebuia să reacţioneze. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, poate ar fi procedat altfel; în loc de asta, trase. Bărbatului i se tăiară picioarele şi era cât pe ce să se rostogolească pe jos; Havelock îl prinse la timp, altfel căzătura ar fi făcut zgomot. Arma era un *Graz-Burya*, automatul cel mai puternic şi mai performant produs în Rusia. Îl puse într-un buzunar de la haină. Închise încet uşa camerei. Ofiţerul VKR de vis-a-vis rămăsese singur.

Mişcările violente îl uscaseră; se rezemă de perete, respirând încet, adânc, încercând să elimine slăbiciunea din minte şi durerea din trup. Nu se putea opri acum. Rămase nemişcat în faţa uşii camerei 23. Trebuia să acţioneze cât mai rapid. Făcu doi paşi înapoi şi, cu umărul care nu era rănit înainte, sparse uşa de lemn, care se trânti de perete. Ofiţerul VKR pivotă de la fereastră, îndreptându-şi mâna către curea, unde ţinea pistolul. Însă se răzgândi în momentul în care văzu ţeava enormă a Magnumului îndreptată către fruntea lui.

— Cred că pe mine mă căutai, zise Havelock.

— Se pare că am avut încredere în cine nu trebuia, răspunse rusul încet, cu accent englezesc aproape perfect.

— Mai greşeşte omul.

— Eşti special.

— Ai pierdut.

— Eu nu am cerut niciodată să fii omorât. Probabil ei.

— Acum minţi, dar nu contează. După cum am spus, ai pierdut.

— Eşti condamnat, murmură ofiţerul VKR, uitându-se peste umărul lui Michael, către uşa spartă.

— Nu m-ai auzit. Ai pierdut. Vis-a-vis de tine era un tip; trebuia să-ţi asigure spatele. Nu te mai baza pe el.

— *Met! Molnia!*

Agentul sovietic se albi.

— Dacă vrei, putem vorbi ruseşte.

— Nici o problemă, zise bărbatul, care încă nu-şi revenise complet. Am absolvit Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

— Sau cursul de limbi străine de la Novgorod.

— Cambridge, Massachusetts, nu Novgorod, obiectă rusul.

— Am uitat. VKR e un corp de elită al KGB-ului.
— Nu există aşa ceva în Guvernul sovietic.
— Pe dracu.
— Oricum, nu văd ce sens are să discutăm pe tema asta.
— Că bine zici. Ce s-a întâmplat la Costa Brava?
— Habar n-am la ce te referi.
— Eşti ofiţer VKR, Barcelona! Costa Brava e în sectorul tău! Ce s-a întâmplat în noaptea de 4 ianuarie?
— Nimic care să ne intereseze pe noi.
— MIŞCĂ-TE!
— Poftim?
— La perete!
Rusul se mişcă încet, oprindu-se în faţa peretelui. Havelock continuă.
— Sunt un tip atât de special, încât nici măcar şeful tău de la Moscova nu ştie adevărul. Dar tu ştii. De aceea eşti la Paris, de aceea ai oferit recompensă pentru capul meu.
— Eşti dezinformat. A ascunde informaţii de superiori e o crimă. Şi am fost trimis tocmai din Barcelona pentru că acolo ai avut ultima misiune. Deţin cele mai proaspete informaţii despre tine.
— Eşti foarte bun. Ştii să te strecori.
— Nu ţi-am spus nimic nou.
— Ai uitat ceva. De ce sunt special? Colegii tăi din KGB nu dau doi bani pe mine. Ba mai mult, orice le-aş spune, vor considera că sunt texte ieftine. Totuşi, recunoşti că sunt special. Pentru că mă vrea Voennaya.
— Ştim unele lucruri de care camarazii noştri încă nu au auzit.
— Cum ar fi?
— Faptul că Guvernul tău a dat ordin să fii executat.
— Ştii de ce?
— Motivele, sunt pe planul doi. Însă noi oferim refugiu.
— Motivele nu sunt niciodată pe planul doi, îl corectă Michael.
— Foarte bine, zise ofiţerul. Ai fost diagnosticat ca fiind dezechilibrat.
— Pe ce baze?
— Ostilitate pronunţată, plus ameninţări, telegrame. Deziluzii, halucinaţii.
— Provocate de Costa Brava?
— Da.

— Chiar aşa? Azi sunt bine-sănătos, fac rapoarte, ies din joc onorabil; mâine, brusc, sunt un cuc care fluieră la lună? Acum nu mai eşti foarte bun. Nu te descurci deloc.

— Îţi spun ce ştiu! insistă rusul. Eu nu iau decizii – execut ordine. Recompensa am oferit-o pentru cel care putea să ne aranjeze o întâlnire. De ce altfel? Dacă trebuia să te omorâm, era mult mai simplu, plus că nu eram noi cei traşi la răspundere.

— Deci, dacă îmi oferiţi refugiu, luaţi înapoi un trofeu pe care până acum colegii tăi mai puţin talentaţi l-au evitat pentru că au crezut că e o capcană, mai mult sau mai puţin programată.

— Practic, da. Putem să stăm de vorbă?

— Păi vorbim. Havelock îl studie; era convins de ceea ce spunea, probabil pentru că expunea viziunea proprie asupra adevărului. Ce vroiau? Să ofere refugiu sau gloanţe în cap. Nu putea să-şi dea seama decât dacă îl prindea cu minciuna. Trebuiesc căutate minciunile, nu adevărul distorsionat, cum îl cunosc subordonaţii. Deci, vrei să-ţi dau informaţii pe care eşti sigur că le deţin.

— Vrem să-ţi salvăm viaţa. Eşti convins că ordinul de execuţie nu va fi revocat, nu?

— Aşa deci?

— Ai de ales? Cât crezi că mai poţi fugi? Câte zile sau săptămâni crezi că mai durează până când reţelele şi computerele lor te vor găsi?

— Am experienţă. Am resurse. Poate că doresc să-mi asum riscurile. Se ştie că au mai dispărut oameni, unii chiar foarte importanţi, de pe faţa pământului şi au trăit în alte locuri, fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ce altceva oferi?

— Ce vrei? Condiţii, bani, o viaţă bună? Ţi le oferim. Le meriţi.

— Nu la voi în ţară. Nu voi locui în Uniunea Sovietică.

— Oh?

— Să zicem că v-aş spune că am ales un loc. La mii de kilometri de Pacific, în Insulele Solomon; nimeni nu mă va găsi acolo. Cu bani destui, aş putea trăi bine.

— Se pot face aranjamente. Sunt împuternicit să garantez asta.

MINCIUNA NUMĂRUL UNU. ODATĂ INTRAT ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ, NIMENI NU MAI IESE ŞI OFIŢERUL VKR O ŞTIA.

— Ai venit la Paris seara trecută. De unde ştiai că eram aici?

— De la informatorii din Roma, de unde altundeva?

— Ei cum au aflat?

— Nimeni nu-şi chestionează informatorii atât de detaliat.

— Pe dracu'!

— DACĂ au încredere în ei.

— Ai cerut o sursă. Şi nu ai bătut sute de kilometri de drum fără să te asiguri că sursa poate fi confirmată.

— Bine, spuse ofiţerul VKR. A avut loc o anchetă; un tip pe care l-am găsit la Civitavecchia. A spus că eşti în drum spre Paris.

— Când ai primi vestea?

— Ieri, bineînţeles, răspunse rusul, nerăbdător.

— Ieri când?

— După-amiază, târziu. Pe la cinci şi jumătate, cred. Mai precis la cinci şi treizeci şi cinci de minute.

MINCIUNA NUMĂRUL DOI, FALSA PRECIZIE.

DECIZIA DE A PLECA LA PARIS A LUAT-O FORŢAT DE ÎMPREJURĂRI, DUPĂ INCIDENTUL DE LA COL-DES-MOULINETS. SEARA, LA OPT ŞI JUMĂTATE.

— Eşti convins că ceea ce pot divulga despre operaţiunile europene de spionaj are valoare?

— Bineînţeles.

— Dar directorii din comitetul KGB-ului nu sunt de aceeaşi părere.

— Sunt proşti. Le e frică, sunt nişte iepuri obosiţi care aleargă printre lupi. Îi vom înlocui.

— Nu te temi că ar putea fi o capcană? Că ceea ce-ţi spun ar putea fi otrăvitor, fără nici un folos?

— Deloc. Nu se dădea ordin de execuţie degeaba.

— Sau că sunt paranoic?

— Niciodată. Nu eşti nici paranoic şi nici nu ai halucinaţii. Eşti aşa cum ai fost întotdeauna, un specialist de o inteligenţă rară.

MINCIUNA NUMĂRUL TREI. DEJA SE DUSESE VORBA CUM CĂ AR FI PSIHOPAT. WASHINGTON-UL O CREDEA; OGILVIE A MURIT LA PALATINE, DECI S-A CONFIRMAT.

— Înţeleg, zise Havelock, strâmbându-se, simulând un ghimpe de durere, însă fără să trebuiască să se prefacă prea mult. Sunt atât de obosit, zise el, lăsând în jos, uşor, *Magnumul*, însă fără să piardă contactul cu oglinda din perete. Am fost împuşcat. Nu am dormit deloc. După cum ai spus, până acum nu am făcut decât să fug, încercând să...

— Ce te mai reţine? întrebă rusul, cu ton de compasiune în

voce. E o decizie simplă, economică, ştii foarte bine. Decât să schimbe coduri, reţele şi surse, s-au hotărât să-l elimine pe cel care ştie prea multe. Şaisprezece ani de serviciu în teren şi uite care e bonusul de retragere. Execuţia.

Michael coborî mai mult pistolul, cu capul aplecat, dar fără să scape oglinda din ochi.

— Trebuie să mă gândesc, şopti el. Totul e atât de nebunesc, de imposibil.

MINCIUNA NUMĂRUL PATRU – CEA MAI GROSOLANĂ – RUSUL ÎNTINSE MÂNA DUPĂ ARMĂ!

Havelock sări în picioare şi trase; glonţul se opri în perete.

Ofiţerul VKR puse mâna la umăr, în timp ce sângele îi ţâşnea prin cămaşă.

— *Levobokec*! strigă el.

— Şi abia am început! îi şuieră Michael ameninţător în ureche. Se apropie de rus şi-l împinse, trântindu-l de perete, apoi îi luă arma şi o aruncă în cealaltă parte a încăperii. Eşti prea sigur de tine, camarade, prea sigur de fapte! Niciodată să nu fii atât de încrezător; poţi muri, dacă faci o greşeală. Şi tu ai făcut mai multe.

Rusul îi răspunse tăcând, privindu-l resemnat. Havelock cunoştea acea privire, o combinaţie de ură şi resemnare; oameni ca el fuseseră antrenaţi ani de zile să urască şi să moară. Îi recunoşteai după nume: GESTAPO. NIPPON KAI. ARMATA DE ELIBERARE PALESTINIANĂ. VOENNAYA... Şi alte câteva ligi de amatori, fanatici de doi bani.

Michael îi răspunse identic tăcerii cu tăcere, privirilor cu priviri. Apoi vorbi.

— Nu-ţi irosi adrenalina, zise el, încet. Nu am de gând să te omor. Ai fost pregătit pentru asta ani de zile. Al dracului să fiu, dacă îţi fac favorul ăsta. În schimb, o să-ţi găuresc genunchii şi apoi mâinile. Pentru consecinţele ce vor urma, îţi garantez că nu eşti antrenat.

Rusul se albi la faţă şi buza de jos începu să-i tremure.

— *Niet*, şopti.

— Da, zise Havelock. Nu poţi să mă opreşti decât într-un singur mod. Spune-mi ce s-a întâmplat la Costa Brava.

— Ţi-am SPUS! NIMIC!

Michael coborî încet *Magnumul* şi îl împuşcă pe ofiţer în coapsă. Rusul căzu pe podea, urlând. Câteva secunde, pentru că

Michael îi puse mâna la gură.

— Am ratat genunchiul. Dar n-o s-o fac şi a doua oară. Se ridică, ochind în direcţia rotulei.

— NU! Stai! Ofiţerul VKR se rostogoli, prinzându-şi piciorul cu o mână. Îţi spun ce ştiu.

— O să-mi dau seama dacă minţi. Degetul meu e pe trăgaci.

— Ce ţi-am spus e adevărat. Nu noi am fost în seara aceea la Costa Brava.

— Codul vostru a fost descifrat. Washington-ul a făcut-o. Am văzut. EU L-AM TRIMIS!

— Washington-ul nu a descifrat nimic. Am schimbat codul cu şapte zile înaintea nopţii de 4 ianuarie. Chiar dacă tu l-ai trimis şi noi l-am acceptat, nu aveam cum să răspundem.

— De ce?

— Pentru că nici unul dintre noi nu era în zonă. Fusesem trimişi în afara sectorului. Rusul tuşi, făcând o grimasă de durere, în perioada aceea, toate activităţile au fost anulate. Ni s-a ordonat să nu ne apropiem la mai mult de 35 kilometri de plaja Montebello, Costa Brava.

— MINCINOSULE!

— Nu, zise ofiţerul VKR, privindu-l pe Michael în ochi. Nu, nu mint. Acestea au fost ordinele pe care le-am primit de la Moscova.

CARTEA A DOUA

Capitolul 15

Ploua cu furie în noaptea aceea în Washington, ceea ce-i făcea atât pe pietoni, cât şi pe şoferi să meargă cu mare atenţie, deoarece becurile puternice ce luminau străzile perturbau vizibilitatea şi creau viziuni înşelătoare. Nici şoferul limuzinei ce se îndrepta către Strada 14, unde se afla poarta de est a Casei Albe, nu rămase imun în faţa acestei probleme. Apăsă brusc pe frână, evitând aproape în ultimul moment o maşină micuţă, ale cărei faruri puternice îi dădeau aspect de insectă uriaşă. Se întrebă dacă pasagerii foarte importanţi observaseră greşeala.

— Îmi cer scuze, domnilor, spuse el, apropiindu-se de microfonul interfonului şi uitându-se în oglinda retrovizoare ce reflecta geamul care îl separa de ei.

Nici unul dintre ei nu răspunse. Părea că nu l-au auzit, ceea ce era imposibil; lumina albastră a interfonului era aprinsă, ceea ce însemna că vocea lui se transmitea. Lumina roşie, bineînţeles, era stinsă; nu putea auzi nimic din ce se vorbea dincolo de geam.

Pasagerii erau oameni deosebit de importanţi. Unul dintre ei era Halyard. Gl. lt. Malcolm Halyard: Al Doilea Război Mondial, Coreea, Vietnam. Soldatul chel fusese comandant de pluton, apoi de companie în Franţa şi peste Rin, apoi în Kaesong şi Inchon şi, în cele din urmă, şef al armatelor din Sud-Estul Asiei. Era considerat un tactician strălucitor şi evita publicitatea cu aceeaşi tenacitate cu care comanda pe câmpul de luptă şi se spunea că, datorită personalităţii puternice, devenise unul dintre preferaţii preşedintelui.

Cel de-al doilea era un personaj situat la polul opus lui Halyard. Addison Brooks fusese avocat, bancher internaţional, asigurase consultanţă oamenilor de stat, ambasador şi, în cele din urmă, el însuşi om de stat şi sfătuitor al şefilor de stat. Făcea parte din aşa-zisa aristocraţie din stabilimentul de est şi putea

crea în jurul lui o atmosferă plăcută şi elegantă, dar şi o furie devastatoare. Supravieţuise războaielor politice datorită modului său de a se adapta cu aceeaşi abilitate şi agilitate pe care o avea Halyard pe câmpul de luptă.

Deşi se cunoşteau de mult timp, în seara aceea nici unul dintre ei nu avea chef de glume. Când se întâlniră, nici măcar nu se salutară – în schimb, ambasadorul spuse cu voce joasă, sumbru:

— *Parsifal*.

După ce Brooks se urcă lângă Halyard, schimbară câteva cuvinte, privindu-se des, de parcă şi-ar fi pus întrebări la care nici unul dintre ei nu putea să răspundă. Apoi tăcere. Era clar că problema care îi aducea pe fiecare de pe câte o insulă din Caraibe, prezenta o importanţă majoră.

Şoferul ieşi din şosea, intrând pe un drum lateral ce ducea către poarta de est, gândindu-se la ceea ce spusese ambasadorul.

Precum mulţi dintre colegii lui atleţi, ale căror abilităţi erau mai mari în teren decât în sălile de cursuri sau în laboratoare, făcuse ore de cultură muzicală, la insistenţele antrenorilor. Nu participase cu prea mare entuziasm, însă acum îşi amintea... Parsifal era o operă de Wagner.

*

Şoferul limuzinei *Abraham şapte* ieşi de pe strada Kenilworth intrând în zona rezidenţială a ţinutului Berwyn Heights, Maryland. Mai fusese de două ori la reşedinţa aceea – acesta era de fapt motivul pentru care fusese selectat în seara respectivă şi să-l ia de acasă pe subsecretarul de stat Emory Bradford.

În urmă cu cincisprezece ani, analiticul şi durul Emory Bradford fusese unul dintre cei mai buni, cei mai strălucitori politicieni, un tânăr pragmatic care îşi punea adversarii la punct şi care degaja o aureolă de siguranţă de sine şi putere. Iar tragedia de la Dallas nu-i umbrise cu nimic cariera; doliul ţinuse puţin – urmaseră măsurile necesare de adaptare la noile situaţii şi schimbări. Naţiunea era în pericol şi cei care înţelegeau pericolul reprezentat de comunism trebuiau să ia poziţie fermă, măsuri drastice.

*

Cei trei coborâră împreună cu liftul; ceilalţi doi, afară de secretarul de stat, păreau a fi uimiţi că şedinţa va avea loc într-

una dintre camerele strategice de la subsol şi nu în biroul oval.

Însă existau şi avantaje, în ceea ce privea echipamentul. În încăperile de la subsol existau computere şi proiectoare ce furnizau informaţii şi imagini pe un ecran enorm, sisteme de comunicaţii din cele mai sofisticate prin care Casa Albă putea lua legătura cu aproape oricine de pe glob şi procesoare ce separau faptele importante de banalităţile nefolositoare. Oare ce se întâmplase? Se întrebă cel mai în vârstă, uitându-se întrebător la celălalt; fiecare dintre ei îşi simţea muşchii stomacului contractaţi, în timp ce ajunseră la nivelul cel mai de jos şi coborâră din ascensor. Traversară coridorul alb, lung, mergând grupaţi, către încăperea unde se afla Preşedintele Statelor Unite.

Preşedintele Charles Berquist îi salută scurt pe fiecare. Cei trei bărbaţi înţeleseră ce trebuiau să înţeleagă. Nu îi stătea în caracter să fie rece – dur, da, chiar foarte dur – însă nu rece; uneori era chiar înfricoşător. Făcu un gest prin care îi invită să ia loc la masa în formă de U; toţi stăteau cu faţa către un ecran ce se afla la zece metri depărtare şi unde urmau să fie proiectate imagini.

Fiecare dintre ei îşi ocupă locul la masă. În dreptul fiecărui scaun se afla câte o lampă şi un blocnotes. Addison Brooks stătea în dreapta lui Berquist, generalul Halyard în stânga şi mai tânărul Emory Bradford, lângă secretarul de stat. Majoritatea întrebărilor urmau să-i fie adresate lui Bradford, iar el, la rândul lui, va pune majoritatea întrebărilor celor aduşi pentru interogatoriu.

— Arătaţi obosit, domnule preşedinte, zise Brooks, odată ce se aşezară cu toţii la masă.

— Sunt obosit, zise Berquist. Şi, de asemenea, îmi pare rău că v-am chemat aici, atât pe tine, cât şi pe Mal, pe vremea asta nenorocită.

— Dacă stăm să ne gândim, comentă Halyard cu sinceritate, cred că vremea este ultima noastră problemă.

— Ai dreptate. Preşedintele apăsă un buton încrustat în masă, în stânga lui. Prima imagine, vă rog. Luminile de sus se stinseră, rămânând doar cele de la masă; pe ecran apărură fotografiile a patru bărbaţi. Ştiţi cine sunt? întrebă Berquist, adăugând: întrebarea nu e valabilă pentru Emory. El ştie.

Ambasadorul şi generalul se uitară mai spre Bradford, apoi la fotografii. Addison Brooks vorbi primul.

— Tipul de sus din dreapta e Stern. Cred că David, sau Daniel. Unul dintre cei mai buni specialişti din Europa, deştept, analitic, bun în meseria lui.

— Da, confirmă Berquist încet. Tu, Mal? Recunoşti pe cineva?

— Nu sunt sigur, zise generalul în rezervă. Pe cel de dedesubtul acestui Stern cred că l-am mai văzut.

— Aşa este, spuse Bradford. A lucrat un timp la Pentagon.

— Nu pot să mi-l imaginez în uniformă, nu ştiu ce grad avea.

— Nu purta uniformă. E medic; s-a ocupat de cei care au suferit de trauma POW.

— Da, bineînţeles. Acum îmi amintesc. E psihiatru.

— Unul dintre cei mai buni în domeniul comportamentului deviat din cauza stresului, zise Bradford, uitându-se la cei doi.

— Ce mai e şi asta cu stresul? întrebă ambasadorul.

Generalul se aplecă în faţă.

— E vreo legătură? îl întrebă pe subsecretarul de stat.

— Cu *Parsifal*.

— Păi cu ce dracu'?

— Este, dar nu despre asta e vorba acum. Nu avem treabă cu specializarea lui Miller. Acesta e numele lui. Dr. Paul Miller. Nu credem că legătura lui cu *Parsifal* se amestecă cu studiile legate de stres.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură generalul.

— Atunci? insistă bătrânul diplomat.

— Îmi permiteţi, domnule preşedinte? întrebă Bradford.

Berquist făcu un semn aprobator din cap; subsecretarul se întoarse cu faţa spre fotografii. Cei doi din stânga sus şi respectiv jos, sunt John Philip Ogilvie şi Victor Alan Dawson.

— Dawson e avocat, îl întrerupse Addison Brooks. Nu l-am întâlnit niciodată, dar am citit multe din dosarele lui. Este strălucit în negocieri internaţionale. Are un al şaselea simţ în ceea ce priveşte sistemul legal străin şi nuanţele acestuia.

— Strălucitor, îl aprobă preşedintele.

— Ultimul dintre ei, continuă Bradford a fost la rândul lui expert în domeniul lui – agent de teren aproape douăzeci de ani şi unul dintre cei mai inteligenţi tacticieni în ceea ce priveşte operaţiunile sub acoperire.

Cei doi nu trecură peste faptul că subsecretarul se exprimase la timpul trecut. Se uitară unul la celălalt şi apoi la preşedinte. Acesta dădu din nou din cap.

— Au murit, zise el, cuprinzându-şi fruntea cu mâna dreaptă şi masându-şi sprâncenele cu un gest nervos. Cu toţii. Ogilvie a murit în urmă cu patru zile la Roma, un glonte ratat, circumstanţe acceptabile. Celelalte nu au fost accidente; au fost omorâţi aici.

Dawson şi Stern simultan, Miller la aproape 40 kilometri distanţă, în acelaşi timp.

Ambasadorul privi fotografiile cu atenţie.

— Patru oameni. Unul expert în afaceri şi politici europene, celălalt specialist în drept internaţional, cel de-al treilea agent veteran şi un psihiatru specialist în probleme comportamentale de stres.

— Ciudată colecţie, concluziona generalul.

— Este o legătură între ei, Mal, zise Brooks. Înainte de *Parsifal*. Corect, domnule preşedinte?

— Vă va explica Emory.

Bradford se uită la ei – responsabilitatea trebuia împărţită.

Trase aer adânc în piept. Vocea lui exprima faptul că se aştepta la ce putea fi mai rău.

— Aceşti bărbaţi erau strategii de la Consulatul Operaţional.

— Costa Brava! Numele explodă de pe buzele ambasadorului. Au cercetat şi şi-au dat seama că noi suntem, zise Halyard. Şi au plătit pentru asta.

— Da, îl aprobă Bradford, dar noi nu ştim cum s-a întâmplat.

— Au fost asasinaţi? întrebă generalul.

— Da, răspunse subsecretarul. Foarte profesional, iar decizia a fost luată rapid.

— Atunci ce nu înţelegi? întrebă Brooks.

— Legătura cu *Parsifal*.

— Dar chiar tu ai spus că A EXISTAT o legătură, insistă bătrânul diplomat. Da sau ba?

— Trebuie să fie. Nu ştim care.

— De aici nu mai înţeleg, zise generalul.

— Ia-o de la început, Emory, îl întrerupse preşedintele. De la Roma.

Bradford dădu din cap, aprobator.

— În urmă cu cinci zile, strategii au primit o telegramă de la Roma, de la un Lt. col. Baylor – nume de acoperire Brown.

— Larry Baylor?

— Da, generale.

— Un ofiţer al dracului de bun. Dă-mi douăzeci de negrotei ca el şi nu mai avem nevoie de Academie Militară.

— Colonelul Baylor este de culoare, domnule ambasador.

— Mi-am dat seama.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emory, zise Berquist.

— Da, domnule preşedinte. Să continuăm. În telegrama aceea, colonelul Baylor se referea la o întâlnire pe care a avut-o cu... Michael Havelock.

— Costa Brava, murmură generalul.

— *Parsifal*, adăugă Brooks, care tăcu câteva secunde, apoi continuă: Dar Havelock a ieşit. După ce a plecat din clinică i-a fost supravegheată fiecare mişcare. Am fost asiguraţi că nu a făcut nimic.

— Ba mai mult, zise subsecretarul, era gata să accepte un post în învăţământul universitar.

— Atunci ce s-a întâmplat? întrebă generalul.

— Femeia Karras, zise Bradford. A ieşit la suprafaţă; a văzut-o. La Roma.

În încăpere se lăsă tăcerea. În cele din urmă, ambasadorul vorbi:

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu zece zile.

— Noi nu am fost informaţi, domnule preşedinte? zise Brooks, întrebător, uitându-se în continuare la Bradford.

— Nici MIE nu mi s-a adus la cunoştinţă, interveni subsecretarul, înaintea preşedintelui.

— Este inacceptabil.

— Intolerabil, adăugă generalul. Ce dracu’ conduci aici?

— O organizaţie extrem de eficientă, poate chiar prea eficientă, prea responsabilă.

— Explică-te, ordonă Halyard.

— Aceşti patru bărbaţi, zise Bradford, arătând spre fotografii, au fost convinşi, nu au avut nici o îndoială că femeia Karras a fost omorâtă la Costa Brava.

— Dar ea a ieşit, insistă Halyard. De ce nu ni s-a raportat imediat?

— Pentru că nu au crezut, răspunse Bradford. Pe Havelock l-au calificat drept nebun. L-au trimis pe Ogilvie la Roma, ceea ce arăta cât de serioasă li s-a părut situaţia. Acolo s-a întâmplat ce v-am spus mai devreme.

— La concluzia asta probabil a ajuns Miller, îi întrerupse preşedintele.

— Comportamentul lui Havelock s-a deteriorat cu rapiditate, continuă subsecretarul. A ameninţat că va expune operaţiuni secrete, atât din trecut, cât şi din prezent, care ne-ar fi compromis în întreaga Europă, în cazul în care nu primea răspunsuri, explicaţii. Ba, chiar a trimis telegrame pentru a arăta ce poate face. Strategii l-au luat foarte în serios. Ogilvie s-a dus la Roma ori să-l aducă... ori să-l omoare.

— În loc de asta, a fost omorât, zise generalul.

— Tragic. Colonelul Baylor îl acoperea la întâlnirea cu Havelock, care s-a certat cu Ogilvie şi a scos arma. După cum spune Baylor, nu mai putea aştepta. A tras, iar Ogilvie s-a ridicat tocmai atunci şi a primit gloanţele destinate lui Havelock. Apoi Havelock a tras după colonel şi l-a rănit la mâna dreaptă.

— Să ne întoarcem la ale noastre. Despre ce telegrame era vorba? întrebă diplomatul.

— Câteva telegrame „*alarmă falsă*”. Un mesaj a venit aici, în care se afirma că în Casa Albă există un agent sovietic; alta la Congres, în care se pretindea că secţia CIA din Amsterdam e coruptă. Ambele erau cifrate.

— Reacţia?

— Slabă. Însă strategii ştiau că va fi mai rău.

— Încă un motiv să fi raportat, insistă Brooks.

— Probabil au făcut-o, răspunse Bradford, calm. Cuiva. Ajungem şi la asta.

— De ce au fost omorâţi? Care e legătura lor cu *Parsifal*. Generalul coborî tonul vocii. Cu Costa Brava?

— Nu a existat nici o „Costa Brava”, până nu am inventat-o noi, Mal, zise preşedintele. Dar, după cum am spus, ajungem şi la asta. Trebuie să o luăm încet. E unicul mod în care putem ajunge la vreo concluzie... dacă ajungem la vreuna.

— Ar fi trebuit să nu se întâmple, interveni diplomatul. Nu aveam nici un drept.

— Nu am avut de ALES, domnule ambasador, zise Bradford, aplecându-se în faţă. Secretarul de stat Matthias a construit cazul împotriva femeii; asta ştim. Obiectivul lui, credem noi, a fost de a-l scoate pe Havelock din joc, dar nu putem fi siguri. Prietenia lor a fost strânsă, dura de ani de zile, părinţii lor au fost prieteni, încă de când locuiau în Praga. A fost Havelock parte din

planul lui Matthias sau nu? A jucat de bună-voie sau a căzut victimă manipulării? Trebuie să aflăm.

— AM AFLAT, protestă Addison Brooks, indignat. La clinica din Virginia. A fost testat în toate modurile posibile de către cei mai buni medici; nu ştia absolut nimic. După cum ai spus, ne-am întors la scenariul original şi suntem într-un întuneric complet. De ce l-a vrut Matthias în afară? Este întrebarea la care nu avem şi poate nici nu vom avea răspuns. Când vom înţelege asta, ne vom da seama că ar trebui să-i spunem adevărul lui Havelock.

— N-ar fi posibil. Subsecretarul se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului. Jenna Karras a dispărut; habar n-avem dacă trăieşte sau a murit. În condiţiile acestea, Havelock va pune întrebări care nu pot trece de camera asta sau de Biroul Oval.

— Întrebări, adăugă preşedintele Statelor Unite, care, dacă ar fi expuse, ar putea arunca întreaga lume într-un război nuclear global. Dacă Uniunea Sovietică sau Republica Populară Chineză ar şti că acest guvern nu are nici un fel de control, că a luat-o razna, ICBM-uri vor fi lansate de pe ambele emisfere şi o mie de submarine ne-ar otrăvi oceanele. Şi NU AVEM NICI UN FEL DE CONTROL – acesta e adevărul.

Tăcere.

— Aş vrea să cunoaşteţi pe cineva, zise Bradford, în cele din urmă. L-am adus cu avionul dintr-o trecătoare din Alpi, Col des Moulinets. E originar din Roma.

— Război nuclear, şopti preşedintele, apăsând pe butonul din stânga sa – imaginile de pe ecran dispărură.

Capitolul 16

Havelock sublinie încă două numere de telefon de pe listă, puse receptorul în furcă şi ieşi din cafeneaua din Montmartre.

Nu-şi putea permite decât două numere de aparat. Sistemele electronice moderne de scanare puteau localiza de unde se face apelul în câteva minute. Două apeluri de aparat şi între ele trebuia să fie o distanţă de minimum cincizeci de metri, iar conversaţia să nu dureze mai mult de nouăzeci de secunde. Vorbise deja cu jumătate din persoanele de pe listă, dar acum cealaltă jumătate trebuia să aştepte. Era aproape ora 21:00 şi trebuia să se întâlnească cu Gravet pe o alee perpendiculară pe strada Norvins.

Criticul de artă îşi petrecea întreaga după-amiază încercând să găsească pe oricine ar fi putut să-i dea informaţii despre Jenna Karras.

Într-un fel, acelaşi lucru făcuse şi Michael, însă, iniţial, sistematic. Îşi cumpărase un blocnotes şi un pix şi luase o cameră la un hotel ieftin, ce se afla după colţ de „*La Couronne Nouvelle*".

Se gândise că dacă ofiţerul VKR cerea ajutoare, îl vor căuta oriunde, numai după colţ, nu. Se bărbierise, făcuse baie, îngăduindu-i trupului să se bucure de odihnă, însă nu şi minţii. Se întoarse în timp, disciplinându-şi memoria, amintindu-şi fiecare moment petrecut de el şi Jenna la Paris; unde se duseseră, ce văzuseră, cu cine vorbiseră, totul în ordinea desfăşurării.

După două ore şi patruzeci de minute se ridicase şi luase de pe noptieră carnetul şi pixul, făcând lista. Jumătate de oră mai târziu era completă – atât cât îi permitea memoria – şi se relaxa, întinzându-se în pat, ştiind că somnul atât de necesar va veni şi că ceasul biologic îl va trezi imediat după apusul soarelui. Aşa se şi întâmplă. Şi câteva minute mai târziu era afară din hotel, mergând din cabină în cabină, intrând în fiecare cafenea care avea semnul de telefon pe geam, fiecare aparat la distanţă de cincizeci de metri unul de celălalt.

Majoritatea celor apelaţi rămaseră surprinşi să audă că sunt căutaţi de Havelock şi mult mai surprinşi când îi întreba de Jenna Karras; majoritatea erau persoane cunoscute oficial sau

întâmplător. Optsprezece nume. Nimic. Unde dispăruse? Ce făcea?

Ştia că o va găsi. DOAMNE, UNDE EŞTI?

Ajunse pe strada Ravignan şi coborî dealul Montmartre, trecând pe lângă case întunecate, vechi, care fuseseră locuinţele unor personaje de legendă, ieşi în piaţa Clemen şi de acolo se îndreptă către strada Norvins.

Se plimbă în sus şi-n jos; Gravet nu era nicăieri.

— Îmi pare rău că am întârziat, auzi, deodată, în spate.

— Câteva minute. Abia am ajuns şi eu.

— Am întârziat. Intenţionam să ajung pe Rue de Norvins cu jumătate de oră în urmă, să mă asigur că nu ai fost urmărit.

— Stai liniştit.

— Da, ai dreptate. Eşti specialist în asta.

— Exact. Ce te-a reţinut?

— Un tânăr pe care l-am format şi care lucrează în catacombele din Quai d'Orsay.

— Eşti sincer.

— Şi tu interpretezi greşit. Gravet se lipi de perete şi se uită în ambele capete ale străzii; se linişti. Dacă tot ai sunat după afacerea „*Couronne Nouvelle*" – sincer să fiu, credeam că până aici ţi-a fost – am lua legătura cu toate sursele care ar fi putut şti ceva despre o femeie singură, care caută loc de refugiu sau documente sau mijloc de transport şi nimeni nu m-a putut ajuta.

Nu mi s-a părut logic. Am scotocit şi prin zonele cu italieni, gândindu-mă că poate escortele ei de la Col des Moulinets i-au dat vreo adresă, ceva, un nume, două. Nimic... Atunci mi-a venit ideea. Poate caut în zona greşită. Poate că fata caută asistenţă legală, însă fără să fie chestionată prea amănunţit. La urma urmei, a fost agent de teren, nu avea cum să nu ştie pe cineva.

— Quai d'Orsay?

— *Naturellement*. Dar am scotocit dedesubt, în catacombe.

— Nu prea ştiu la ce te referi. Am cunoscut o grămadă de oameni din minister, dar de catacombe nu am auzit niciodată.

— Biroul Internaţional Londonez le spune Centre de curăţare. Departamentul vostru de Stat se referă la ele ceva mai puţin subtil. Divizia de transferuri diplomatice.

— Deci e ceva care oferă imunitate, comentă Havelock. Ai găsit ceva?

— Tânărul meu prieten a petrecut ultimele câteva ore

scotocind pe-acolo. Crede că a dat de ceva, dar nu e sigur; nici eu nu sunt. Spune şi tu: în dimineaţa asta, la ora 10:45 s-a primit un memorandum de la *Ministere des Affaires Etrangers* care cerea o identificare.

Subiectul: femeie, albă, până în treizeci de ani, limbi străine: cehă, rusă, sârbo-croată; se cereau numele de acoperire şi statisticile. Acum mi-am dat şi eu seama că există duzini de asemenea femei...

— Ce secţie a ministerului? îl întrerupse Havelock.

— Patru. Secţia patru.

— Regine Broussac, zise Havelock. Madame Regine Broussac. Prim deputat asistent, secţia patru.

— Exact. Numele şi semnătura erau pe cerere.

— E a douăzeci şi noua pe lista mea. Am cunoscut-o împreună şi nu am vorbit mai mult de un minut. Abia am apucat să i-o prezint pe Jenna; abia dacă o cunoaşte, adică, clar, nu o mai cunoaşte.

— Bine că o cunoşti. Ce zici, o va ajuta?

— Cred că da. A trecut prin multe, împreună cu soţul ei care a fost luat de Gestapo şi a fost apoi găsit mort.

— Dar a mers înainte.

— Da.

— I-ai povestit ceva din toate astea prietenei tale?

Havelock îşi aprinse o ţigară, gânditor, apoi o aruncă, strivind-o cu talpa pantofului.

— Probabil. Nu e uşor de ajuns la Regine; poate fi caustică, nemiloasă, unii spun despre ea că e o căţea nenorocită, dar nu e chiar aşa. TREBUIE să fie aşa. Altfel nu ar fi supravieţuit.

— E clar. Înseamnă că prietena ta de la Costa Brava şi-a amintit de ea. Soţ, durere, pierdere... o femeie singură. O asemenea femeie ar aminti de... altă femeie... care a păţit la fel.

— Ai dreptate. Îţi mulţumesc.

— Fii atent, Michael.

— La ce?

— Între ele se creează o legătură. Să nu se întoarcă împotriva ta, să te atragă într-o capcană.

— Voi fi atent; ea va fi la fel. Altceva?

— Nimic. Poate mâine.

— Prea târziu. Spuneai că memorandumul cerea răspuns imediat. Asta înseamnă că paşaportul probabil e deja făcut. Vrea

să plece din Franţa. Trebuie să mă mişc repede.

— Ce mai e o zi? Peste 12 ore vom afla numele.

Putem suna la aeroporturi sau la bazele de urgenţă; ei vor şti unde a plecat.

— Dar nu cum.

— *Je ne comprends pas.*

— Broussac. Dacă a făcut până acum atâtea pentru Jenna, înseamnă că nu se va opri aici. N-o va abandona, aşa, la un aeroport oarecare. S-au făcut aranjamente. Trebuie să aflu ce fel.

— Şi crezi că-ţi va spune?

— Trebuie. Într-un fel sau altul, o să-mi spună. Mulţumesc, Gravet, îţi rămân îndatorat.

— Aşa e.

— În seara asta mă întâlnesc cu Broussac şi mâine dimineaţă plec... Într-un fel sau altul. Dar înainte să plec, există aici, în Paris, o bancă unde am un cont; voi scoate toţi banii şi îţi las acolo un plic. La Banca Germană de pe bulevardul *Georges Cinque*.

— Eşti foarte amabil, dar crezi că e bine? Deşi ştii că sunt modest, nu pot să nu-ţi amintesc că sunt un personaj public şi trebuie să fiu foarte atent. Cineva de acolo s-ar putea să te cunoască.

— Nu după vreun nume de care să fi ştiut cineva până acum.

— Atunci ce nume folosesc?

— Nici unul. Menţionează doar de „*domnul din Texas*"; a lăsat un plic pentru tine. Şi, dacă crezi că te simţi mai bine, spune că nu ştii cine sunt, nu m-ai cunoscut, dar că ai intermediat achiziţionarea unui tablou de către un cumpărător anonim din Houston.

— Şi dacă sunt complicaţii?

— Nu vor fi. Îţi mulţumesc din nou, mi-ai fost de mare ajutor.

N-o să uit.

— Dacă ai nevoie de bani, poţi să uiţi de plic, zise Gravet, strângându-i mâna şi studiind chipul lui Michael. O să-i iau data viitoare când mai vii la Paris.

— Nu e bine să schimbăm regulile după care ne-am ghidat o viaţă întreagă. Însă apreciez că ai încredere în mine.

— Întotdeauna ai fost un tip civilizat şi să ştii că nici la ora asta nu înţeleg nimic din tot ce se întâmplă. De ce ea? De ce tu?

— Aş vrea şi eu să aflu.

— Asta e cheia, nu? Ceva ce ŞTII.

— Dacă asta este, atunci nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea fi. La revedere, Gravet.

— *Au revoir*. Şi, MIKHAIL, chiar că nu vreau plicul. Vino înapoi la Paris. Îmi eşti dator. Distinsul critic făcu stânga-mprejur şi dispăru pe alee.

*

Nu avea rost să fie prea evaziv cu Regine Broussac; îşi va da seama imediat. Şi nu trebuia să-i ofere avantajul de a alege ea locul întâlnirii, pentru că nu avea de unde să ştie cum va reacţiona.

Broussac era o femeie dură, care însă avea discernământ – ştia când să amestece şi când nu, Guvernul – dar depindea de ce îi spusese Jenna. Trebuia să o convingă că nu e periculos, că are informaţii care pot fi extraordinar de valoroase, să o lămurească să vină singură.

O găsi în cartea de telefon a Parisului. Strada Losserand.

— … Niciodată nu ţi-am dat informaţii greşite şi nu o să încep din seara asta. Controlează-mă. Sună la ambasadă, foloseşte alt nume. Întreabă care e statutul meu, întreabă despre ataşatul de la Operaţiuni Consulare. Spune că te-am sunat de undeva din Sud şi că vreau să stabilim o întâlnire. Întreabă cum să procedezi în cazul ăsta. Te sun peste zece minute.

— Bine. Zece minute.

— Regine?

— Da?

— Aminteşte-ţi de Bonn.

— Zece minute.

Havelock se îndreptă către sud, spre piaţa Berlioz, uitându-se des la ceas, ştiind că va adăuga încă cinci, şapte minute peste cele zece. Găsi la colţul străzii o cabină telefonică – înăuntru ţipa o tânără, agitându-se frenetic. Enervată, trânti receptorul în furca şi ieşi.

— *Vache*! exclama fata furioasă, în timp ce trece pe lângă Havelock, aranjându-si geanta mare pe umăr.

Intră în cabină şi formă numărul.

— Da? Broussac răspunse după primul apel. Era nerăbdătoare; discutase cu cei de la ambasadă.

— Ai vorbit cu ataşatul?

— Ai întârziat. Ai spus zece minute.

— Ai vorbit cu el?

— Da. Accept să te văd. Vino cât poţi de repede la mine acasă.

— Nu se poate. Te sun puţin mai târziu.

Havelock închise şi ieşi din cabină, uitându-se după un taxi. Douăzeci şi cinci de minute mai târziu se afla în altă cabină.

O sună din nou.

— DA!

— Ia metroul, coboară la staţia Bercy şi ia-o în josul străzii.

Treci pe lângă câteva blocuri şi ajungi la un depozit. Voi fi în zonă. Vino singură, altfel n-o să apar.

— E RIDICOL! O femeie singură, noaptea, în Bercy!

— Dacă e cineva pe-acolo, o să-l avertizez că vii.

— Ce prostie!

— Gândeşte-te, în urmă cu un an, pe o altă stradă, zise Michael. La Bonn. Închise.

În zonă nu era nimeni, strada era prost luminată, ora favorabilă – nu avea cine să-i deranjeze. Şi avea avantajul de a ajunge cu mult timp înainte la întâlnire.

În faţa depozitului erau parcate două camioane, unul în spatele celuilalt. Cel mai bun loc – va sta între cele două maşini şi o va aştepta. Era sigur că Regine va veni; felul ei de a fi era prea agitat, prea curios ca să reziste tentaţiei.

O văzu; era precedată de un cuplu, pe care Michael îi studie cu cea mai mare atenţie. Erau în vârstă, mai în vârstă decât Broussac şi mergeau calmi, încet. După ce cuplul o luă pe o străduţă la stânga, Regine rămase singură. Continuă să meargă, ezitând puţin, ca o femeie conştientă de vulnerabilitatea ei, uitându-se când în stânga, când în dreapta, atentă la fiecare zgomot, real sau imaginar.

O strigă.

— Regine.

Ea se opri, privind în continuare înainte, fără să se uite la el. Zise:

— E neapărat necesar să mă ameninţi cu arma?

— Nu te ameninţ cu nici o armă. Am una, dar o ţin în buzunar.

— BINE! Broussac se întoarse brusc, cu geanta ridicată. Trase un foc de armă, care nimeri la picioarele lui Havelock, explodând fragmente de ciment. Pentru ce i-ai făcut lui Jenna KARRAS! strigă femeia, cu chipul plin de ură. Nu te mişca. Un pas, un gest şi data viitoare o să ţintesc gâtul!

— Ce FACI?

— TU ce ai făcut? Pentru cine lucrezi ACUM?

— PENTRU MINE, lua-te-ar dracu'. Pentru mine şi JENNA!

Havelock făcu un gest necontrolat, ridicând mâna.

Se auzi o a doua împuşcătură, de avertisment.

— *ARRETEZ*! Nu deranjează pe nimeni dacă te livrez mort, porcule.

— Cui să mă livrezi?

— Ai spus că o să mă suni imediat, nu? Ei bine, imediat o să apară câţiva colegi ai mei – mi-am permis să risc şi să vin singură, pentru că eram curioasă. Când vor veni, te vom duce la o casă, undeva la ţară şi o să facem o şedinţă. Te vor lăsa în mâinile lui Gabriel. Mamă, cum te vor. Se spune că eşti periculos, asta e tot ce trebuie să ştiu... plus ce am mai aflat în ultimul timp.

— Sunt periculos pentru EI, nu pentru TINE!

— Cu cine crezi că stai de vorbă?

— Ai văzut-o pe Jenna. Ai ajutat-o.

— Am văzut-o. Am ascultat-o. Am auzit adevărul.

— Cum îl ştie ea, nu cum ESTE! Ascultă-mă!

— Vei vorbi în condiţii propice. Ştii la fel de bine ca mine la ce mă refer.

— Nu e nevoie să mă sedezi, căţeaua dracului ce eşti! N-o să auzi altceva.

— Vom acţiona conform procedurilor, zise Broussac. Mişcă de-acolo, continuă ea, făcându-i semn cu geanta. Stai în umbră.

Nu-mi place. Bineînţeles că nu-i plăcea, se gândi Havelock.

Trebuia să o ţină de vorbă, să-i atragă o parte din puterea de concentrare.

— Crezi că ambasada americană va tolera ce faci? zise Michael, ieşind din umbră.

— De ce nu? N-o să-ţi fac nimic, afară de o mică injecţie, pe care o pot justifica prin faptul că mi s-a comunicat că eşti periculos.

— Nu vor accepta şi o ştii foarte bine.

— Nu au de ales. Încă sunt prea generoasă.

— Isuse, eşti nebună.

— Mie-mi spui. Am mai cunoscut bărbaţi ca tine. Şi femei; înainte obişnuiam să-i radem în cap. Te dispreţuiesc.

— Din cauza Jennei?

— Noi doi avem un punct comun: ne dăm seama când cineva spune adevărul. Nu m-a minţit.

— Sunt de acord. Pentru că aşa vede ea adevărul – la fel l-am văzut şi eu. Şi m-am înşelat – DUMNEZEULE, cum m-am înşelat – exact cum se înşeală ea acum. Am fost folosiţi.

— De proprii voştri oameni? De ce?

— NU ŞTIU!

Asculta cu atenţie. Nu se putea abţine.

— De ce crezi că am luat legătura cu tine? întrebă el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu am nevoie de tine, Regine. Puteam să aflu ce aveam nevoie şi fără tine. Te-am sunat pentru că am încredere în tine!

Broussac clipi nedumerită.

— Vei avea şansa să vorbeşti... În cele mai bune condiţii.

— Nu face asta! strigă Michael, făcând un pas înainte. Femeia nu trase. Va trebui să mă predai! Vei fi forţată. Prietenii tăi vor insista. Nu vor fi de acord să rişte împreună cu tine!

— De ce să rişte?

— Pentru că cei de la ambasadă sunt minţiţi. De oameni de sus! Al dracului de sus!

ACUM!

Havelock făcu o mişcare rapidă, întinse braţul drept şi îi smulse geanta de pe umăr, aruncând-o cât colo. Cu mâna stângă o prinse pe după umeri şi o lipi de perete.

— Porcule! Trădătorule! urlă Broussac. OMOARĂ-MĂ! Nu vei afla nimic de la mine!

O lipi şi mai tare de perete.

— Ce vreau de la tine, Regine, nu pot obţine cu forţa, zise el, respirând greu. Nu înţelegi?

— Du-te-n măta! Ce terorişti te-au cumpărat? Laşii de la Meinhof? Porcii de arabi? Israelienii ăia fanatici? Brigate Rosse?... Ea ştia. A aflat! Şi trebuie să o omori şi pe ea! Omoară-mă pe mine prima, TRĂDĂTORULE!

Havelock slăbi puţin câte puţin presiunea. Ştia când să rişte.

Şi o cunoştea pe Regine. În fond, era una de-a lor; supravieţuise.

Îi dădu drumul complet, rămânând în faţa ei drept, nemişcat.

— Nu am trădat pe nimeni afară de mine însumi, începu el. Şi prin mine, pe o persoană pe care am iubit-o foarte mult. Până acum nu te-am minţit cu nimic. Nu pot să te forţez să-mi spui ce

vreau să ştiu. Şi-apoi m-ai putea minţi, ceea ce nu m-ar ajuta cu nimic. Şi dacă nu pot să o găsesc, dacă nu pot să o aduc înapoi, poate că nu mai contează. Ştiu ce am făcut şi asta mă omoară. O iubesc... am nevoie de ea. Cred că acum amândoi avem nevoie unul de celălalt, mai mult decât orice pe lume. Îi aduse geanta înapoi. Scuză-mă. O desfăcu şi scoase pistolul dinăuntru. I-l dădu. Ai tras de trei ori; mai ai patru gloanţe.

Broussac rămase nemişcată, privindu-l fix, studiindu-i chipul, ochii. Luă arma şi o îndreptă către el, ochind fruntea, uitându-se întrebător la el. În cele din urmă, trăsăturile i se decontractară şi uimirea luă locul ostilităţii. Coborî încet arma.

— *Deraisonnable*, şopti ea. Deci acesta e adevărul.

— Adevărul.

Regine se uită la ceas.

— *Vite*! Trebuie să plecăm. Vor veni în câteva minute; o să ne caute peste tot.

— Încotro? Nu e nici un taxi...

— La metrou. Mergem la Rochereau. Acolo e un mic parc, unde putem sta de vorbă.

— Şi ce-o să le spui?

— Că le-am testat vigilenţa, zise ea, luându-l de braţ şi îndreptându-se împreună cu el către staţie, că am vrut să-i văd cum reacţionează într-o asemenea situaţie. O să ţină: e târziu, au terminat programul şi mă ştiu a dracului.

— Şi ambasada?

— La asta trebuie să mă gândesc.

— Poate că nu am mai apărut, zise Havelock.

— *Mersi*.

Odată ajunşi în parc, se aşezară unul lângă celălalt pe o bancă rece. Singura sursă de lumină era o lampă de stradă, ce se afla la zece metri distanţă. Michael îi povesti ce a văzut – şi ce nu a văzut – la Costa Brava. Atunci trebui să-i pună întrebarea.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— A fost avertizată, i s-a spus să urmeze instrucţiunile.

— Cine?

— Un tip cu funcţie mare de la Washington.

— Cum de a crezut?

— I-a adus în faţă un bărbat, despre care i-a spus că era ataşatul la Madrid al Consulatului Operaţional.

— Consulat... MADRID? Eu unde eram?

— La Madrid.

— ISUSE, la fix!

— Ce anume?

— Povestea asta nenorocită. Ce instrucţiuni a primit?

— Să se întâlnească în noaptea aceea cu un bărbat şi să plece din Barcelona cu el.

— A făcut-o?

— Nu.

— De ce nu?

— A intrat în panică. Totul în jurul ei s-a blocat. Simţea că nu mai poate avea încredere în NIMENI! A fugit.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Nu ştiu pe cine au omorât în noaptea aceea pe plajă, însă trebuia să fie Jenna. Oricum, asta face ca povestea să devină şi mai obscenă. Cine era? Cineva care habar n-avea ce se întâmplă? A fost adusă o femeie şi i s-a spus să fugă, apoi a fost împuşcată, omorâtă. ISUSE, ce fel de oameni SUNT?

— Află prin Madrid. Prin ataşatul de la Consulatul Operaţional.

— Nu pot. Şi aici a fost minţită. Nu există aşa ceva la Madrid; climatul e prea nefavorabil. Se operează undeva, într-o localitate ce se află la distanţă de o oră de Lisabona.

Regine rămase tăcută, privindu-l.

— Ce se întâmplă, Michael?

Michael privi în gol câteva secunde, apoi zise:

— În Guvernul meu operează nişte mari mincinoşi, la cel mai înalt nivel. Au penetrat zone pe care eu le-am crezut până acum de nepătruns. Ei controlează totul, ei omoară – mint. Şi cineva de la Moscova lucrează împreună cu ei.

— MOSCOVA? Eşti sigur?

— Da. De la un om căruia nu-i era frică să moară, dar care se temea să trăiască în felul în care urma să-l forţez să o facă. Cineva de la Moscova, despre care şefii de la KGB nu ştiu nimic, e în contact cu mincinoşii.

— În ce scop? Să-ţi distrugă credibilitatea, apoi să te omoare?

— Nu e vorba de mine; eu sunt doar o mică parte. Până acum nu eram important, dar am devenit. Havelock întoarse capul şi se uită la Broussac, care îl privea cu compasiune. Pentru că am văzut-o pe Jenna; pentru că am aflat că trăieşte. Acum trebuie să mă omoare. Şi pe ea la fel.

— DE CE? Eşti cel mai bun!

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să caut răspunsurile la Costa Brava. De acolo a început totul... acolo unde trebuia să se termine. Unul dintre noi mort, celălalt mort pe dinăuntru. Terminat.

— Acum ea este cea care moare încet pe dinăuntru. Mă uimeşte felul în care încă mai poate să acţioneze. E remarcabilă. Tăcu aproape un minut. Te-a iubit, să ştii.

— La timpul trecut?

— Oh, da. Cu toţii învăţăm să acceptăm realitatea aşa cum este, nu? Schimbările bruşte nu ne afectează ca pe ceilalţi oameni.

Suntem permanent atenţi să descoperim trădarea. Asta e realitatea.

— Câtă zădărnicie, zise Havelock.

— Filozofezi prea mult pentru un tip care lucrează în branşa asta.

— De aceea m-am lăsat. Michael se uită într-o parte, departe. I-am văzut chipul pe fereastra avionului, la Col des Moulinets. Ochii. Cristoase, a fost groaznic.

— Aşa se întâmplă, de obicei. Ura ia locul iubirii, nu? E singura apărare în asemenea cazuri... Dacă va putea, te va omorî.

— Oh, Doamne... Havelock se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, sprijinindu-şi bărbia în mâini. O iubesc atât de mult. Am iubit-o şi în noaptea aceea, când am omorât-o, ştiind că o parte din mine va rămâne pentru tot restul vieţii pe plaja aceea, că ochii mei o vor vedea mereu fugind, căzând pe nisip, că în urechi îmi vor răsuna ţipetele ei... că-mi voi dori până la moarte să o fi putut lua în braţe, să o strâng, să-i spun că întreaga lume e o minciună şi că pentru noi nimic nu contează! Doar NOI... Ceva dinlăuntrul meu încerca să mă avertizeze că e o capcană şi nu am ascultat... eram prea rănit ca să-mi mai ascult conştiinţa... Eu, eu, EU! EU! Nu am putut să mă ignor şi să o ascult, pe ea, care îmi spunea adevărul ţipând!

— Te-ai comportat ca un profesionist, în faţa unei crize profesionale, zise Regine, încet, atingându-i braţul. Aşa ai învăţat, aşa ai trăit aproape douăzeci de ani, ai făcut ce trebuia să faci.

Michael se uită la ea.

— De ce nu m-am ascultat pe mine? întrebă el, cu simplitate. De ce nu am ascultat şi celelalte ţipete, cele care îmi stăteau în

gât?

— Nu putem să avem întotdeauna încredere în ceea ce se cheamă instinct, Michael. Ştii foarte bine.

— Ştiu că o iubesc... am iubit-o şi când am crezut că o urăsc, când profesionistul din mine o aştepta să moară, pentru că, astfel, închidea capcana duşmanului. Nu o uram, o iubeam. Ştii cum am reuşit să-mi dau seama?

— Cum, *mon cher*.

— Datorită faptului că nu am avut nici o satisfacţie că am învins. Numai repulsie, tristeţe...

— Atunci ai demisionat, nu? Aşa am auzit, deşi nu mi-a venit să cred. Acum, te înţeleg. Ai iubit-o foarte mult. Îmi pare rău, Michael.

Havelock clătină din cap şi închise ochii, abandonându-se pentru câteva clipe întunericului complet.

— La Barcelona, ce s-a întâmplat cu ea? spuse el, deschizând ochii. Povesteşte-mi ce ţi-a zis.

— Nu poate înţelege ce s-a întâmplat. Te-au cumpărat ruşii? A ordonat Washington-ul să fie executată? Pentru ea e o enigmă. A fugit din Spania şi s-a dus în Italia, din oraş în oraş, căutându-i pe cei în care putea avea încredere, ca să o ascundă. Dar întrebările au existat întotdeauna: Unde erai? De ce era singură şi nu cu tine? La început îi era teamă să spună ce s-a întâmplat şi când a vorbit, nu a crezut-o nimeni. A fugit din nou. Trăia un coşmar – avea mereu impresia că o urmăreşti. Şi când a crezut că a găsit locul potrivit, a apărut un bărbat pe care l-aţi cunoscut amândoi în Praga, un măcelar KGB. Coincidenţă? Cine ştie? A fugit iar, de data asta după ce a furat o sumă mare de bani de la patronul ei.

— Chiar mă întrebam de unde a avut bani să-şi plătească ieşirea din Italia şi drumul spre Paris.

Broussac zâmbi.

— Mi-a povestit râzând. Banii i-a furat din Milano. Lucra la un magazin enorm din piaţa Domului, cel în care se vând cărţi, reviste, ziare din lumea întreagă. Îl ştii.

— Da.

— Faptul că vorbea limbi străine a ajutat-o. Purta părul prins şi şi-a cumpărat ochelari, mă rog, tot ce-i trebuia să se deghizeze, însă patronul ei, un porc, o plăcea, dar avea o nevastă de două tone, care îl îngrozea şi vreo opt copii. Se ţinea după ea mereu, îi promitea câte-n stele, cerşindu-i favorurile. Într-o după-amiază a

venit rusul la magazin; l-a recunoscut şi şi-a dat seama că trebuia să fugă din nou; se temea de tip, credea că lucrează cu sau pentru tine... La ora prânzului, a dat buzna peste manager, asaltându-l efectiv; i-a spus că nu mai poate trăi fără iubirea lui şi că în calea fericirii lor şi a extazului absolut nu stătea decât un mic împrumut.

Cam până să-şi scoată bluza, bietul om deja îşi căuta portofelul, însă căzuse sub scaun. Într-o stare vecină cu apoplexia, idiotul a deschis safe-ul, unde se aflau banii încasaţi pe toată săptămâna – era vineri. Şi-aşa, Lothario al nostru, cu safe-ul deschis şi cu ochii la Jenna, care ajunsese la sutien, în timp ce număra câteva mii de lire cu mâini tremurătoare, a luat un ceas în cap. Apoi fata a golit seiful, fericită că a dat de atâţia bani.

— Şi poliţia?

— O urmărire poate fi amânată, măcar cât să-i permită să plece din Milano.

— Cum?

— Jenna a închis safe-ul, l-a dezbrăcat pe proprietar şi l-a însemnat peste tot cu ruj. Apoi a sunat la el acasă şi a vorbit cu servitoarea, căreia i-a comunicat că soţia patronului este chemată imediat la birou într-o oră, nici mai devreme, nici mai târziu. I-a mai dat una, ca să fie sigură că nu se trezeşte prea curând. Ştia că tipul, cu soţia în faţă, o să se gândească la orice, numai la seif, nu.

— Şi... evident că i-a luat şi hainele, adăugă Havelock, zâmbind, amintindu-şi ce fel de femeie era Jenna Karras.

— Evident. Apoi a fugit la gară.

— Acolo am văzut-o!

— Mi-a povestit!

— Dacă şocul nu mi-ar fi paralizat picioarele, dacă aş fi reacţionat mai rapid... poate că...

— Degeaba. Oricum ar fi fugit de tine. Apoi Civitavecchia, când te-a văzut înfuriat, ca un câine turbat, când vroiai să o strângi de gât pe ponton...

— Nu ERA EA! Cum de a putut să se gândească la aşa ceva?

Isuse, era o târfă de doi bani! Michael se controla imediat; nu avea rost să se enerveze.

— A văzut ce a văzut. Nu avea de unde să ştie ce gândeşti.

Totuşi, să ştii, e remarcabilă. Stresul, presiunile. Să faci ce a

făcut ea, fără să intri în panică, să construieşti o strategie, să anticipezi... singură. ... remarcabil. Cred că ai fost un profesor nemaipomenit, Michael.

— Când am cunoscut-o eu, avea deja zece ani de antrenament. Sunt multe pe care încă le mai am de învăţat de la ea... Mă bucur că ai acoperit-o, că i-ai oferit o identitate. Unde s-a dus? Ce aranjamente ai făcut?

— Cum ai aflat?

— Printr-un om căruia i-am rămas dator. Apropo, lasă-mă să-l trimit la tine. Nu-l refuza; foloseşte-l. Nu vei regreta; dar dă-mi o garanţie.

— OK. În cel mai sigur loc de pe pământ, la ora asta. În Statele Unite.

Havelock făcu ochii mari, privind-o admirativ pe femeia în vârstă.

— Eşti grozavă!

— Jenna e căutată în toată Europa. Nici n-or să se gândească să se uite la ei în curte.

— Când a plecat?

— La 15:30. Spre New York, cu *Air France*, statut diplomatic, acoperită.

— Mai departe?

— Trebuie să se întâlnească cu un bărbat; fără îndoială că deja s-au întâlnit. EL se va ocupa de tot.

— Regine, nu te întreb din curiozitate, ci pentru că, într-adevăr, simt că-mi pierd minţile! POT SĂ O GĂSESC! În numele lui Isus, ajută-mă! La cine ai trimis-o?

— Îmi ceri mult, Michael. Îmi ceri să încalc un jurământ.

— Iar eu pot să o pierd pentru totdeauna! Uită-te la mine! Spune-mi că nu aş face la fel pentru tine! Că nu te-aş ajuta, dacă ai fi în locul meu!

Broussac îl privea, fără să-i vină să creadă.

— Bine.

— Scoate-mă din Paris. TE ROG!

— Ar fi mai bine dacă ai face-o singur. Ştiu că poţi.

— S-ar putea să dureze mai multe zile! Va trebui să intru pe uşa din spate, prin Mexic sau Montreal. Pierd timp. Cu fiecare oră care trece se îndepărtează mai mult de mine! Şi dacă dispare acum, nu o voi mai găsi niciodată!

— Uite ce e. Mâine la prânz pleci cu *Concorde*. Vei fi francez,

membru al unei delegaţii ONU. Imediat după ce intri pe aeroportul *Kennedy*, aruncă actele la toaletă.

— Mulţumesc. Acum spune-mi cine e tipul.

— Voi lua legătura cu el, dar te avertizez că s-ar putea să nu vrea să intre cu tine în contact.

— Spune-i ce vrei. Cine e?

— Îl cheamă Handelman. Jacob Handelman. Universitatea Columbia.

Capitolul 17

Bărbatul ce avea câte o cicatrice lungă pe fiecare obraz, intră în sala strategică de la subsolul Casei Albe şi se aşează la masă. Pielea din jurul cicatricelor era vânătă, dându-i un aspect macabru, de robot umanoid. Răspunsurile la întrebările ce i se puneau erau scurte, date pe un ton plat, ceea ce-i crea imaginea unui om care ştia să se controleze. Pe scurt, nu se temea; agentul de la Col des Moulinets s-ar fi temut în urmă cu 35 minute, dacă în sală ar fi rămas şi cel de-al patrulea bărbat; acum mai erau doar trei. Preşedintele ieşise din încăpere, însă urmărea întreaga discuţie pe un ecran, într-o cameră alăturată.

— Deci, să fim obiectivi, zise Bradford. Erai ofiţer de teren, singurul în contact cu Roma. Corect?

— Da, domnule.

— Şi eşti absolut sigur că nici un membru al grupului vostru nu avea tangenţe cu ambasada?

— Da, domnule. Nu, domnule. Eu eram singura legătură.

Este procedură standard, nu numai din cauza măsurilor de securitate, dar şi pentru că persoana care dă ordine trebuie să fie sigură că vor fi executate. Un om transmite, unul recepţionează.

— Totuşi ai spus că Havelock se referea la doi dintre oameni ca fiind specialişti în explozive, oameni pe care dumneata nu-i cunoşteai.

— Nu, domnule.

— Dar ca ofiţer de teren...

— Agent, domnule.

— Scuze. Ca AGENT de teren, nu ar fi trebuit să ştii?

— În mod normal, da.

— Dar nu ai altă explicaţie să ne dai decât că acest recrut nou, un corsican pe care voi îl ştiţi de Ricci, a angajat oamenii respectivi.

— Da, domnule. Dacă Havelock avea dreptate; dacă nu mă minţea.

— Rapoartele primite de la Col des Moulinets specifică faptul că pe perioada aceea de timp, s-au auzit în vecinătatea podului numeroase explozii. În timp ce vorbea, Bradford studia o foaie

bătută la maşină, ce se afla în faţa lui. Inclusiv o detonare masivă, în care au murit trei soldaţi italieni şi patru civili. Deci Havelock ştia ce vorbeşte; nu te minţea.

— Nu am de unde să ştiu, domnule. Îmi pierdusem cunoştinţa... sângeram. Nenorocitul de Havelock m-a tăiat.

— Ai primit îngrijirile medicale necesare? întrebă ambasadorul Brooks, privindu-l peste lampa Tensor.

— Cred că da, răspunse agentul. Însă medicii au spus că nu sunt siguri că rănile necesită operaţie estetică, ceea ce nu este şi părerea mea. Ca agent sunt... valoros, domnule. Fără operaţie, sunt MARCAT.

— Sunt convins că subsecretarul de stat va transmite ceea ce simţi la *Walter Reed*, zise generalul, citindu-şi notiţele.

— Spui că nu l-ai văzut pe omul ăsta, Ricci, continuă Bradford, înainte de Col des Moulinets, corect?

— Da, domnule. Nu l-am văzut niciodată. Era nou.

— Şi nu l-ai văzut nici după ce ţi-ai recăpătat cunoştinţa, în noaptea aceea, pe pod?

— Nu, domnule.

— Şi nu ştii unde s-a dus?

— Nu, domnule.

— Nici Roma nu ştie nimic de el, adăugă subsecretarul.

— Am auzit că un soldat italian a fost lovit de un camion şi rănit destul de tare. Cineva spunea că avea părul blond, deci m-am gândit că de Ricci era vorba.

— Şi?

— Din pădure a venit un bărbat – cineva care avea o rană la cap – l-a urcat pe soldat în maşină şi a plecat cu el.

— De unde ai aflat?

— Am pus întrebări, multe întrebări... după ce am primit primul ajutor. E meseria mea, domnule. Acolo a fost ca la casa de nebuni, italieni, francezi, ţipau toţi odată, ca disperaţii. Dar nu am plecat până nu am aflat tot ce am putut – fără să las pe cineva să mă chestioneze.

— Vei fi răsplătit, zise ambasadorul.

— Mulţumesc, domnule.

— Să zicem că ai dreptate. Bradford se aplecă în faţă. Că blondul ERA Ricci şi că cineva cu o rană la cap l-a luat de acolo. Ai idee cine ar fi putut fi?

— Cred că da. Unul dintre cei care a venit cu el. Celălalt a fost

omorât.

— Deci au plecat. Dar Roma nu ştie nimic de Ricci. Ţi se pare normal?

— Deloc, domnule. Absolut deloc. De fiecare dată când un om de genul acesta e rănit, poate face mult rău şi ei, de obicei, nu pierd timpul cu aşa ceva. Politica în cadrul operaţiunilor la negru e clară. Dacă nu putem evacua răniţii...

— Cred că am înţeles cu toţii, îl întrerupse Halyard, ştiind ce va spune soldatul.

— Deci, părerea dumitale este că dacă Ricci şi experţii lui ar fi scăpat, ar fi ajuns la ambasada noastră din Roma cât ar fi putut de repede.

— Da, domnule.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Brooks.

— Aş spune că e clar. Nu au reuşit să scape.

Brooks schimbă priviri cu subsecretarul de stat.

— Da, bineînţeles. Din punct de vedere realist, nu există altă explicaţie.

— Încă unul sau două puncte şi am terminat, zise Bradford, rearanjându-şi hârtiile. După cum ştii, tot ce se spune aici e confidenţial. Nu există microfoane, sau alte dispozitive de înregistrare. Asta pentru protecţia noastră, a tuturor – nu numai a dumitale – deci, poţi să vorbeşti liber. Nu încerca să îndulceşti adevărul; suntem în aceeaşi barcă.

— Am înţeles, domnule.

— Ordinele pe care le-ai primit în legătură cu Havelock au fost clare. Trebuia executat. Omorât la Col des Moulinets.

— Da.

— Şi ai primit aceste instrucţiuni de la un bărbat, ataşat la Consulatul Operaţional, Roma, pe care îl chema Warren. Harry Warren.

— Da, domnule. Eram în contact cu dumnealui în permanenţă, aşteptam să se ia hotărârea...

— De unde eşti sigur că ai vorbit cu el?

Agentul părea să fi rămas perplex, auzind o întrebare atât de prostească, dar cel care i-o pusese nu era prost deloc.

— În primul rând, am lucrat cu Harry doi ani. Îi cunosc vocea.

— Numai vocea?

— Şi numărul de la Roma. Era o linie directă cu sala radio a ambasadei, secretă şi neînregistrată.

— Ţi s-a părut, când ţi-a dat instrucţiunile, că ar fi fost forţat? Că ar fi făcut-o împotriva voinţei lui?

— Nu, domnule, absolut deloc.

— Nici nu ţi-a trecut prin minte?

— Dacă ar fi fost aşa, mi-ar fi dat de înţeles.

— Cu un pistol la cap? întrebă Halyard. Cum?

— Codurile pe care le folosim sunt stabilite dinainte.

— Şi pentru Col des Moulinets, care a fost codul? întrebă Emory Bradford.

— „*Ambiguitate*", domnule.

Bradford îi arătă agentului o fotografie, aranjând lampa în aşa fel încât să o vadă mai bine.

— Acesta e Harry Warren?

— Da, domnule.

— Mulţumesc. Să ne întoarcem puţin, zise subsecretarul. Am înţeles că femeia a trecut graniţa, nu?

— Da, domnule, însă era o momeală a ruşilor.

— Nu era Jenna Karras?

— Fără îndoială că nu era. Karras a fost omorâtă la Costa Brava, ştie toată lumea. Însuşi Havelock a asistat la execuţie şi a înnebunit.

— Ce s-a întâmplat cu Havelock? Ai aflat?

— Se spune că un *Uccisore pazzo*... un nebun, un asasin... a trecut podul cu un camion, cu viteză maximă. El trebuia să fie. S-a alertat întreaga zonă. Nu se poate să nu-l găsească. E rănit. După părerea mea, în câteva zile va ieşi la suprafaţă şi tare aş vrea să fiu de faţă, să-l înhaţ eu însumi.

— Bine, îţi mulţumim, zise Bradford. Ai fost foarte concis, ceea ce ne-a ajutat mult. Acum poţi să pleci şi, mult noroc.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi se îndreptă către uşă. Se opri şi-şi atinse obrazul, apoi se întoarse către interlocutori.

— Merit să fiu operat, zise el.

— Sunt convins, răspunse subsecretarul.

Agentul ieşi. Imediat ce se închise uşa după el, Halyard se întoarse spre Bradford şi strigă:

— Găseşte-l pe „*Ambiguitate*" ăsta! Asta încerca să ne spună, nu? Asta e legătura cu *Parsifal*. Prindeţi-l. Legaţi-l. Doar ştie cu cine a vorbit, dar-ar dracii în el. Emory, treci la telefon. Ăsta e *Parsifal*. Se întoarse pe scaun, adresându-se peretelui. Domnule preşedinte?

Nici un răspuns.

Subsecretarul caută prin hârtii şi, găsind-o pe cea care o căuta, i-o întinse ambasadorului. Brooks o studie şi i-o dădu lui Halyard, fără să scoată un cuvânt.

— Isuse... zise Halyard. Era o copie a unei fotografii – cadavrul mutilat al lui Harry Warren.

— Ne-a fost trimisă la unu după-amiază. E Warren. A fost lovit de o maşină de tonaj, pe care poliţia o caută şi la ora asta, fără prea mari şanse. Probabil că e abandonată pe fundul vreunui lac.

— S-a dus naibii legătura noastră.

— Îmi pare rău de el, zise subsecretarul, dar nu văd ce legătură era.

— Atunci de ce a mai fost omorât?

— Haideţi să judecăm altfel. Ce ar fi făcut strategii, dacă, împreună, nu ar fi ajuns la nici o concluzie? E Havelock nebun sau nu e? A murit Karras la Costa Brava sau nu? O hotărâre trebuia luată.

— Ar fi cerut ajutor, zise Halyard. Un sfat, poate.

— Exact. De fapt, mai bine zis, ar fi împărţit responsabilitatea deciziei. Câteva ore mai târziu această decizie a fost luată, iar ei au murit. Ceea ce nu ştim noi... cine e persoana? Nu ştim decât că este de încredere, odată ce i s-a transmis codul „*Ambiguitate*" şi că a luat hotărârea, a telefonat la Roma.

— Da, spuse Brooks, uitându-se prin notiţe. Hotărârea de a executa un om care are dreptate. Când se dă greş, este tras la răspundere pentru moartea celor care eşuează în încercarea de a-l omorî şi declarat asasin. Nu putem să-l GĂSIM. Ce fel de oameni suntem?

— Oameni care păstrează secrete. Vocea veni dinspre uşa interioară. Intrase preşedintele Statelor Unite. Scuză-mă, te-am ascultat. Uneori e de ajutor.

— Secrete, domnule preşedinte?

— Da, Mal, zise Berquist, îndreptându-se către scaunul lui. Aţi uitat termenii? „Strict secret", „Personal", „Interzisă multiplicarea", „Autorizarea însoţită de codul de acces" ... sunt atât de multe formule. Scanăm încăperi şi linii telefonice cu ajutorul dispozitivelor prin care se depistează prezenţa microfoanelor sau producem tehnologie care bruiază sistemele altora de scanare, atunci când le depistăm infiltrate în dispozitivele noastre de ascultare şi recepţionare. Blocăm

transmisiunile radio internaţionale – sau chiar satelit – cu ajutorul razelor laser, pentru a introduce informaţiile noastre. Agenţiilor şi departamentelor le spunem numai ce vrem să se ştie, să se afle, deseori deformând adevărul. Deşi în ultimii ani s-a dezvoltat cea mai puternică reţea de comunicaţii din istorie, facem tot posibilul să evităm scurgerea de informaţii. Preşedintele se aşează, se uită la fotografia cadavrului bărbatului de la Roma şi apoi o împinse la o parte. Păstrarea secretelor şi evitarea scurgerii de informaţii pe piaţa externă au devenit marile probleme ale secolului, tocmai din cauza expansiunii tehnologiei... a comunicaţiilor. Ciudat, nu?

— Dar din nefericire, adeseori vital, domnule, zise Bradford.

— Poate. Bine ar fi să putem fi siguri. Mă întreb adeseori – seara târziu, când mă uit în tavan şi încerc să adorm – dacă nu am fi încercat să păstrăm secretul, în urmă cu trei luni, oare am fi avut problemele cu care ne confruntăm acum?

— Nu am prea avut de ales, domnule preşedinte, zise subsecretarul de stat cu fermitate. Ar fi putut fi mai rău.

— MAI RĂU, Emory?

— Şi s-ar fi întâmplat mai devreme. Nu avem decât timpul de partea noastră.

— Şi trebuie să folosim fiecare minut, îl aprobă Berquist, uitându-se mai întâi la general, apoi la Brooks. Acum amândoi cunoaşteţi ce s-a întâmplat în ultimele 72 ore şi de ce v-am chemat înapoi la Washington.

— Cu excepţia celui mai relevant factor, zise diplomatul. Reacţia lui *Parsifal*.

— Nici una, răspunse preşedintele.

— Atunci nu ştie, zise Halyard repede, emfatic.

— Bine-ar fi, spuse Berquist.

— Când aţi comunicat ultima dată cu el? întrebă Brooks.

— În urmă cu 16 zile. Nu avea sens să iau legătura cu voi; era vorba despre o altă pretenţie, la fel de revoltătoare ca celelalte şi la fel de fără rost.

— Nu şi-a schimbat cu nimic pretenţiile anterioare? continuă omul de stat.

— Absolut. Acum 2 săptămâni am transferat 800 milioane de dolari într-o grămadă de bănci, din Bahamas, până în Cayman şi America Centrală. S-a lucrat numai cu conturile şi codurile cerute de el, ca să poată verifica depozitele atunci când dorea, i-am

trimis bani în băncile din Berna şi Zurich, ca să aibă acces mai uşor la ei. Nu a mişcat un cent de la locul lui, a făcut doar trei verificări şi cu celelalte bănci nici măcar nu a intrat în contact. Nu-l interesează banii şi acesta e un mod de a ne confirma propria vulnerabilitate. Ştie că vom face tot ce ne cere. Berquist tăcu; când vorbi, abia i se auzea vocea. Numai Dumnezeu ştie că nu ne putem permite să n-o facem.

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de comentariile generalului.

— Sunt câteva goluri aici, zise el, uitându-se pe notiţe, apoi la subsecretarul de stat. Poţi să mi le explici?

— Dacă nu, pot face speculaţii şi improvizaţii, replică Bradford. Dar ca să facem măcar asta, trebuie să o luăm de la început. Dinainte de Roma.

— Costa Brava? întrebă Brooks.

— Mai înainte, domnule ambasador. Cam din momentul în care am căzut cu toţii de acord că trebuie să FIE o Costa Brava.

— OK, zise diplomatul.

— Să ne întoarcem la momentul în care am aflat că Matthias în persoană a iniţiat ancheta asupra Jennei Karras. Însuşi marele om, fără să apeleze la mulţimea de ajutoare şi de surse pe care le are, surse infiltrate atât de adânc în contraspionajul sovietic încât numai dacă încercăm să le aflăm identităţile, ameninţăm să ne expunem propriile operaţiuni.

— Nu fi modest, Emory, îl întrerupse preşedintele. Nu NOI am aflat că e vorba de Matthias. TU ai fost cel care a avut perspicacitatea de a-i lua la întrebări pe cei care se învârtesc în jurul „marelui om”, cum îi spui tu.

— Şi nu am făcut-o cu plăcere, domnule. Şi-apoi, domnule preşedinte, dumneavoastră aţi fost acela care l-aţi chemat pe omul lui în Biroul Oval şi i-aţi cerut să spună adevărul. Şi acesta a spus că ei nu ştiu de unde provine informaţia; ştiu doar că Matthias este în posesia ei. Mie nu mi-ar fi spus asta niciodată.

— Locul ăsta l-a făcut să spună adevărul, nu eu, zise Berquist. Nu e uşor să minţi pe cineva care stă aici... decât dacă eşti Anthony Matthias.

— Domnule preşedinte, adevărul este că el crede că are dreptate.

— Da, are impresia că el este cel care ar trebui să fie pe scaunul meu, în biroul meu! Isuse, asta e în capul lui! Chiar şi

acum! Megalomania lui nu are nici o limită! Continuă, Emory.

— Da, domnule. Deci, am constatat că obiectivul lui Matthias era de a-l forţa pe Havelock să-şi dea demisia, să-l elimine pe cel care a fost unul dintre cei mai buni studenţi ai lui şi cel mai bun profesionist pe care l-am avut la Consulatul Operaţional. De ce, nu am ştiut nici atunci, nu ştim nici acum.

— Dar am mers înainte, zise Berquist, pentru că nu ştiam la ce să ne aşteptăm: un agent care vroia să renunţe, o păcăleală – sau, MAI RĂU, la un lacheu al lui Matthias, care accepta moartea unei femei numai ca să poată lucra pentru marele om de afară. Oh şi câte ar fi putut face! Emisarul internaţional al Sfântului Matthias! Sau, mai bine zis, împăratul Matthias, conducător al statelor şi teritoriilor republicii.

— Haide, Charley! Halyard îl atinse pe preşedinte pe braţ; nimeni altcineva din încăperea aceea nu ar fi riscat un gest atât de intim. S-a terminat. Nu acesta e motivul pentru care suntem aici.

— Dacă nu era nenorocitul ăla de Matthias, nu am fi fost deloc aici! Nu mi-e atât de uşor să uit.

— Atunci putem să revenim la discuţie, domnule preşedinte? întrebă Brooks cu blândeţe.

Berquist se lăsă pe spate; se uită la diplomatul aristocrat, apoi la bătrânul general.

— Când Bradford a venit la mine şi m-a convins că undeva, la nivel înalt, există ceva putred, ceva în care este implicat Anthony Matthias, am cerut imediat să fiţi chemaţi – numai voi doi.

Cel puţin, până acum. Accept mai uşor să fiu criticat de voi.

— Nu ne spuneţi o noutate, domnule preşedinte, zise Halyard.

— Mda. În regulă... deci nu ştiam şi nu ştim nici acum de ce Matthias vroia demisia lui Havelock. Însă Emory ne-a luminat puţin şi o va face şi acum.

— Cu plăcere, domule preşedinte, zise Bradford, cu mâinile împreunate pe topul de hârtii şi fără să mai aibă nevoie să se uite pe notiţe. Scenariul este incredibil. Cazul pe care Matthias l-a construit împotriva femeii Karras a fost o invenţie meticuloasă. A lansat ideea că, femeia, care pe atunci era cu un agent de la Consiliu la Barcelona, este, de fapt, membru KGB. Este descrisă o metodă de transfer de ordine, ce conţine preluarea unei chei şi a unei valize localizată la un aeroport, valiza EI, plină cu toate probele necesare acuzării ei – analize detaliate ale activităţilor în

care ea şi Havelock au fost implicaţi în perioada ultimelor cinci săptămâni, informaţii secrete pe care Havelock le transmisese deja Departamentului de Stat şi copii ale unor coduri curente şi frecvenţe radio, folosite de noi în teren. De asemenea, conţinea instrucţiuni de la Moscova, inclusiv codul KGB cu ajutorul căruia trebuia să ia legătura cu Sectorul Nord-Vest al KGB-ului. Am testat codul şi am primit răspuns; era autentic.

Brooks ridică mâna dreaptă, solicitând atenţie.

— Generalul Halyard şi cu mine cunoaştem informaţiile de până acum. Presupun că ai un motiv pentru care relatezi aceste detalii.

— Da, domnule ambasador. Doresc să ajungem la Daniel Stern. Vă rog, fiţi atent.

— Deci, dacă tot eşti aici, zise generalul, cum ai verificat codul KGB?

— Folosind trei frecvenţe maritime de bază pentru zona aceea a Mediteranei. Este o procedură standard, folosită în cazul sovieticilor.

— Cam simplu, nu crezi?

— Nu sunt expert, domnule general, dar aş spune că e o treabă pe cât de simplă, pe atât de a naibii de deşteaptă. Am studiat felul în care o facem – am fost nevoit – şi nu sunt sigur că metoda noastră e cea mai bună. De obicei, noi selectăm frecvenţele mai slabe, care nu sunt întotdeauna curate şi uşor de bruiat, în cazul în care sunt descoperite. Nimeni nu poate falsifica codurile maritime care, indiferent de trafic, ajung la destinaţie într-o anumită perioadă de timp.

— Interesant, zise Brooks. Codul era autentic.

— Şi cel mai incriminant document din valiză nu avea cum să fie falsificat.

— Cum au explicat prietenii tăi din KGB codul? întrebă generalul.

— A fost furnizat de cineva de la Moscova, zise Bradford.

Cineva care lucrează cu sau pentru Matthias.

— Concluzia mea este următoare, spuse Brooks, privindu-l fix pe Bradford. Matthias are legături strânse cu *Parsifal*, unul fără celălalt nu pot exista. Dacă Uniunea Sovietică ar şti ceva de *Parsifal*, atunci ruşii nu ar avea altă posibilitate decât să atace, să ne distrugă jumătate din oraşe şi toate instalaţiile militare.

Oamenii noştri sunt în posturile cheie şi, dacă simt ceva, vom

fi anunţaţi imediat. Deocamdată nu se aude nimic. Vorba dumitale, domnule Bradford, timpul este unicul nostru aliat. Ce părere ai?

— Că există cineva care încearcă, la fel de disperat ca noi, să-l găsească pe *Parsifal* – pentru aceleaşi motive ca noi. Oricine ar fi, e aici, în Washington – s-ar putea să fie o persoană pe care o vedem în fiecare zi, dar nu ştim cine. Nu ştiu decât că lucrează pentru Moscova şi că diferenţa dintre el şi noi constă în faptul că o face de faţă cu noi. Ştie de *Parsifal*, înainte ca noi să fi aflat. Şi asta înseamnă că şi cineva de la Moscova ştie. Acesta este motivul pentru care ne aşteaptă una dintre cele mai îngrozitoare crize cu care se va confrunta ţara noastră... lumea întreagă. Aici, la Washington, există un spion, care poate înclina balanţa puterii – a recunoaşterii globale a superiorităţii noastre atât fizice, cât şi moral – ceea ce înseamnă ÎNSĂŞI puterea – dacă ajunge primul la *Parsifal*. Şi s-ar putea să se întâmple aşa, pentru că el ştie cine e *Parsifal* şi noi, nu.

Capitolul 18

Bărbatul era îmbrăcat cu un trench închis la culoare şi o pălărie ce-i ascundea chipul pe jumătate. Coborând din *coupe*-ul de două tone, reuşi să evite în ultimul moment o baltă mare, care se afla exact lângă portiera şoferului. Picăturile de ploaie păreau că mai au puţin şi pătrund prin acoperişul de vinilin al maşinii.

Ploua atât de tare încât părea că râul Potomac se va revărsa în curând peste maluri. Bărbatul scoase din buzunar o brichetă cu gaz placată cu aur şi o aprinse. Apoi făcu câţiva paşi, până când auzi alţii în spatele lui. Se întoarse.

Se apropia un bărbat ce mergea mai mult pe lângă pereţii clădirilor, de parcă ar fi vrut să nu fie văzut. Purta o haină militară de camuflaj, în nuanţe de verde şi negru şi pe cap o şapcă de piele cu cozoroc. Avea mai puţin de treizeci de ani, iar chipul lui exprima duritate, mai ales pentru că purta barbă şi avea ochii depărtaţi.

Băuse. Când îl recunoscu pe bărbatul cu pălărie, rânji, la fel de grotesc precum întreaga lui înfăţişare.

— Ia uite cine-a venit! strigă el. Uau! Mamă-mamă! Bum! ... Trebuia să-l fi văzut! Parcă a dat tancul peste el! N-ai văzut aşa ceva în viaţa ta.

— Bună treabă, zise bărbatul în *trench*.

— Să fiu al dracu' dacă nu-i aşa! I-am prins la-nghesuială şi bum! Hei, da' abia te văd. TU eşti, nu?

— Da, dar m-ai dezamăgit.

— De ce? A mers bine!

— Ai băut. Credeam că am căzut de acord să n-o mai faci.

— Am luat şi io un gât, atâta... La mine în cameră, nu pe stradă, nu la cârciumă... nu, dom'le.

— Ai vorbit cu cineva?

— Isuse, nu!

— Cum ai ajuns aici?

— Cum mi-ai spus. Am schimbat trei autobuze şi apoi am mai făcut 3 km pe jos.

— Pe drum?

— În afara lui! Mult în afară, de parcă eram în S şi D în

Danang.

— Bine. Ţi-ai meritat R şi R.

— Hei, dom’le maior...? Adică, mă scuzi... domnule.

— Ce e?

— Cum de nu a apărut nimic în ziare? Adică, vreau să spun că a bubuit al dracu’ de tare! Cre’ c-a ars vro câteva ore, s-a văzut de la 5 km. Cum?

— Persoanele nu erau chiar aşa de importante, sergent. Erau ce ţi-am spus că erau. Oameni răi, care i-au trădat pe cei ca mine şi ca tine, care au stat cu fundurile pe scaune şi ne-au trimis la moarte.

— Mda, bine, cred că acu’ ar trebui să mă-ntorc, nu? La spital.

— Nu e nevoie. Civilul îşi scoase cu calm mâna înmănuşată din buzunar, împreună cu un pistol automat, calibrul 22, ascuns de întuneric şi de ploaie. Ridică mâna şi trase doar o dată. Bărbatul căzu. Civilul făcu un pas înainte, se lăsă pe vine, aşeză pistolul în mâna mortului şi-i strânse degetele în jurul armei.

*

Coupe-ul de două tone luă curba şi intră pe drumul de ţară. Şoferul îmbrăcat cu *trench* închis la culoare şi pălărie încetini, stinse farurile şi abia apoi se opri. La capătul drumului se vedea, de departe, albul strălucitor al unei ambulanţe, cu numere guvernamentale; pe uşa din spate scria cu litere negre: „Spitalul Naval Bethesda, Urgenţe, Echipajul 14”.

Porni din nou motorul şi merse încet până ajunse în dreptul ambulanţei. Scoase bricheta din buzunar, o aprinse şi o mişcă preţ de câteva secunde în faţa geamului portierei din dreapta.

Uşa ambulanţei se deschise şi coborî un bărbat tânăr, până în treizeci de ani, îmbrăcat cu o haină de ploaie, de sub care se vedea uniforma albă de infirmier.

Şoferul apăsă pe un buton şi lăsă geamul în jos.

— Urcă! strigă el, încercând să acopere cu vocea zgomotul făcut de răpăiala puternică a ploii. O să te uzi tot!

Tânărul urcă, trânti uşa şi îşi şterse faţa cu o batistă. Era hispanic, cu ochi mari, negri, strălucitori, de cărbune, păr negru şi piele tuciurie.

— Îmi eşti dator, şefu’, zise latinul. Da’, şefu’ îmi eşti dator o grămadă de bani.

— O să-ţi plătesc, deşi, dacă mă gândesc mai bine, aş putea spune că tu îmi eşti dator.

— Fără d-astea, dom’ maior!

— Mi se pare că ai uitat că dacă nu eram eu, ori te executau, ori încă mai cărai pietre la Leavenworth. Nu uita, caporale. Şi să ştii că în ultimii ani am fost cu ochii pe tine. Nu m-ai văzut, dar eu te-am urmărit. Întotdeauna am ştiut unde să te găsesc, pentru că datoriile trebuiesc plătite.

— Mda, te înşeli, maiorule. Te-am văzut seara trecută la televizor. Te urcai într-o limuzină barosană, cu numere de New York. Coborai din sediul ONU, nu? TU ERAI, nu?

— Mă îndoiesc.

— Haida de! Nu am cum să-l confund pe maiorul meu preferat. Probabil că ai ajuns tare de tot, nu? Aşa că plăteşte.

— Doamne, începi să devii enervant.

— Plăteşte!

— Mai întâi arma, zise bărbatul în *trench*. Ţi-am dat-o şi o vreau înapoi. Te-am protejat; nimeni nu poate ajunge la tine, cel puţin din punct de vedere balistic.

Infirmierul scoase din buzunar un pistol micuţ, identic în mărime şi calibru cu cel pe care-l folosise şoferul *coupe*-ului în urmă cu o oră.

— N-o să mai găseşti nici un glonte, zise hispanicul. Ia-l.

— Dă-mi-l.

— IA-L! Isuse, ce bezna dracu’, nu văd nimic! AU! LA DRACU’! Ce naiba…?

Mâna şoferului se strecură pe lângă patul mic al pistolului şi ridică mâneca largă a infirmierului, dezgolindu-i braţul până aproape de cot.

— Scuză-mă, zise şoferul. Cred că te-am zgâriat cu piatra inelului.

— Las-o baltă, maiorule. Banii. Dă-mi banii ăia nenorociţi!

— Bineînţeles. Bărbatul luă arma şi o puse în buzunar; aprinse bricheta; în dreptul frânei de mână, între scaunele maşinii era un pachet cu bani, legaţi cu un elastic. Uite-i. Cincizeci de bancnote de o sută de dolari. Vrei să-i numeri?

— Pentru ce? Acum ştiu unde să te găsesc, zise infirmierul, deschizând uşa. Şi o să mai auzi de mine, şefu’.

— Abia aştept, răspunse şoferul.

Hispanicul coborî din maşină, iar şoferul rămase pe loc, aşteptând să vadă deznodământul.

Infirmierul nu mai apucă să se urce în ambulanţă; începu să

tremure şi câteva secunde mai târziu căzu pe iarba udă.

Şoferul ieşi repede din maşină, scoţând din buzunar o seringă şi un ac. Ajunse în dreptul infirmierului, se lăsă pe vine şi ridică mâneca braţului imobil. Scoase o sticluţă, luă cu seringa lichid din ea, înfipse acul în braţul infirmierului şi aşteptă câteva secunde, până când îi goli conţinutul. Lăsă acul înfipt adânc în carnea moale şi strânse degetele celeilalte mâini în jurul seringii.

Se ridică şi deschise uşa ambulanţei. Aruncă înăuntru micul automat şi alte patru sticluţe, identice pe care o folosise să facă injecţia. Se uită la etichetă; pe toate scria acelaşi lucru:

„Spitalul Naval Bethesda
Conţinut: C17H19N03H20
Morfină”

Trânti portiera şi, cu paşi mari, se îndreptă către maşină.

Adevărul era că Nicolai Petrovici Maliekov se grăbea. Timpul trecea repede. Trebuia să-şi schimbe identitatea în cea de Subsecretar de Stat şi, implicit, hainele. Un bărbat cu poziţia lui nu putea fi altfel decât prezentabil, în nici un caz plin de noroi şi plouat până la piele. Trebuia să ajungă acasă, să se aranjeze şi să meargă la o cină intimă cu ambasadorul Marii Britanii, pentru a discuta o situaţie OPEC, plus multe alte probleme de stat.

Deşi nu era obligat de cei de la Moscova, ştia că nu putea rata să nu afle amănunte despre strategiile anglo-americane petroliere – toate aceste informaţii nu făceau decât să apropie cu paşi mari de putere organizaţia „*Voennaya*”, puterea pe care o căutau de pe timpul primului întemeietor, Iagoda, care înfiinţase mişcarea în urmă cu jumătate de secol. Totuşi, un singur om putea duce „*Voennaya*” pe culmile gloriei, cel care nu putea fi găsit, cel care ştia secretul lui Anthony Matthias.

Arthur Pierce porni motorul şi întoarse maşina. Nu avea timp de oboseală – jocul abia începuse.

*

Addison Brooks, ambasadorul, îl privea fix pe Bradford.

— Ai spus că spionul ŞTIE cine e *Parsifal*, că ŞTIA de existenţa lui înaintea NOASTRĂ! exclamă el. Pe ce baze faci această afirmaţie extraordinară?

— Costa Brava, zise subsecretarul. Şi, de asemenea, pe baza evenimentelor care s-au derulat în ultimele şaptezeci şi două de ore.

— Să le luăm pe rând, le ordonă preşedintele.

— Tehnicienii CIA din Madrid i-au furnizat lui Havelock un radio transmiţător special. Deci, asta cu câteva ore înainte să se încheie afacerea Costa Brava. Ordinele primite de aceştia erau clare, însă nu specificau nici un fel de amănunte. Întreaga operaţiune a fost controlată de numitul Steven MacKenzie, cel mai experimentat ofiţer al nostru; securitatea garantată.

— Complet garantată, îl întrerupse Berquist. MacKenzie a murit de atac de inimă la trei săptămâni după ce l-am luat din Barcelona. Până aici, totul clar. Medicul, un bine-cunoscut diagnostician, a fost chestionat. Moartea lui MacKenzie a survenit din cauze naturale.

— Numai EL cunoaşte detaliile, continuă Bradford. A închiriat o barcă, a angajat doi bărbaţi şi o femeie, blondă, care vorbea limba cehă şi care nu trebuia să facă altceva decât să ţipe de la distanţă. Cei trei erau nişte scursuri ale societăţii – doi traficanţi de droguri şi o prostituată. Au luat banii, fără să pună întrebări. Havelock a executat transmisia în cod KGB, către ceea ce credea el că este vasul unde se afla echipa Baader-Meinhof.

MacKenzie a interceptat semnalul şi a anunţat imediat echipajul să apropie ambarcaţiunea de mal. Câteva minute mai târziu, Havelock a văzut ceea ce am vrut noi să vadă. Operaţiunea Costa Brava s-a încheiat.

— Mă văd nevoit să repet, interveni ambasadorul nerăbdător, că atât eu, cât şi generalul Halyard cunoaştem amănuntele...

— S-a încheiat şi, cu excepţia domnului preşedinte şi a noastră, nimeni altcineva nu ştia ce s-a întâmplat, zise subsecretarul, în continuare. MacKenzie a structurat operaţiunea pe fragmente şi fiecare membru al grupului avea câte ceva de făcut, fără să ştie unul de celălalt. Şi, odată cu moartea lui, nu putem pune cap la cap elementele problemei.

— Să nu uităm femeia, zise Halyard. Care, ştii bine, a fugit de tine.

— Ea ştia doar ce i s-a spus şi eu am fost cel care a discutat cu Karras la hotelul din Barcelona. Povestea pe care i-am servit-o a avut două scopuri. Unu, să o înfricoşeze şi să o împingă să facă ce-i spuneam noi, pentru a-şi salva viaţa; doi, să o facă să reacţioneze în aşa fel, încât Havelock să aibă impresia că, într-adevăr, este agentă KGB. Dacă îmi urma instrucţiunile, acum era în siguranţă. Şi dacă o găsim, nu va mai trebui să fugă de cei care acum o caută să o omoare – şi pe ea şi pe Havelock – pentru

ca adevărul despre Costa Brava să poată fi ţinut secret. Pentru că ei ŞTIU adevărul.

Ambasadorul Brooks fluieră prelung.

Interveni Berquist.

— Să nu uităm de corsican şi de cei doi specialişti în explozibile. Angajamentul lor a fost separat – au fost trimişi de cel care a sunat de la Washington şi a dat Romei codul „*Ambiguitate*".

— Aceeaşi persoană, domnule preşedinte, care a reuşit să afle de la Moscova codul autentic KGB – altfel Havelock nu s-ar fi lăsat convins în ruptul capului. Cineva care ştia adevărul despre Costa Brava şi care, de asemenea, dorea, cu disperare, să nu răsufle nimic.

— De ce?

— Pentru că ştia că, în cazul în care aflăm, ne vom întoarce şi vom examina fiecare aspect al operaţiunii, înţelegând astfel că la Costa Brava nu am fost singuri.

Preşedintele şi generalul reacţionară de parcă ar fi fost anunţaţi că cineva din familie a murit subit; numai Brooks rămase pasiv.

— Cam mare săritura, fiule, zise Halyard.

— Nu pot să mă gândesc la altă explicaţie, zise Bradford.

— Mda – cel care a folosit codul „*Ambiguitate*", ştie că Jenna Karras trăieşte, zise ambasadorul Brooks. Cel puţin ştie că nu a fost omorâtă la Costa Brava. Nimeni altcineva nu ştia.

— Astea sunt speculaţii. Orice aş face, tot nu pot accepta saltul. Cum s-a ajuns aici. ... zise Halyard, gânditor, clătinând din cap, cu gestul specific unui strateg militar, care găseşte o chichiţă într-un plan tactic. MacKenzie a construit operaţiunea din bucăţi, ţi-a raportat doar ţie. CIA, respectiv Langley, nu ştia de Madrid şi de Barcelona nu ştiau nici unul, nici celălalt. În condiţiile acestea, cum crezi că putea să pătrundă cineva în plan?

— Fiind o persoană inteligentă, care are acces la dosarele noastre secrete; o persoană de aici, de la Departamentul de Stat. Nu e mare lucru să-şi dea seama că se întâmplă ceva – nu trebuia decât să-l urmărească pe Havelock. Apoi să presupunem că se urca în avion şi pleacă în Spania – dă de el la Madrid, apoi la Barcelona. Unde eram şi EU şi MacKenzie. Mă recunoaşte, cu siguranţă; pe MacKenzie nu-l ştie, dar îl vede în compania mea.

Mai trebuie altă explicaţie?

— Odată ce MacKenzie e recunoscut, îi caută dosarul – nu se poate ca KGB-ul să nu aibă un dosar cât un roman despre el. Aici, oricine îşi poate da seama că se va desfăşura o operaţiune la negru, zise Brooks.

Se lăsă tăcerea câteva clipe. Subsecretarul de Stat trase aer în piept şi spuse, extrem de serios:

— În după-amiaza asta mi-a venit o idee – am lăsat la o parte telefoanele, m-am închis în birou şi am studiat iar şi iar nişte dosare secrete ale Consiliului Operaţional, în special părţile care se refereau la perioada în care Havelock a stat în spital, sub „tratament”. Mi-am amintit de raportul verbal al lui MacKenzie, când s-a întors de la Barcelona. Există nişte discrepanţe.

— În ce sens? întrebă Brooks.

— Între ceea ce a plănuit MacKenzie şi ce a văzut Havelock.

— A văzut ce am vrut noi să vadă, zise preşedintele.

— A văzut mai mult decât am crede noi, mai mult decât a plănuit MacKenzie.

— MacKenzie era acolo. Despre ce dracu’ vorbeşti? protestă Halyard.

— Da, dar se afla la distanţă şi era mai preocupat să urmărească reacţiile lui Havelock, decât să fie atent la scena pe care, de altfel, o repetase de mai multe ori, împreună cu cei doi bărbaţi şi femeia. Din câte ştiu de la el, totul trebuia să se petreacă lângă apă, împuşcături, femeia cade pe nisip, se rostogoleşte spre apă, barca e aproape, nimeni nu poate ajunge la ea, distanţa, întunericul – totul de efect. Aici e buba. Când Havelock a vorbit la clinica din Virginia, sub influenţa narcoticelor, a descris scena cu totul altfel. Ceea ce a văzut a fost al dracului de convingător.

Vorbea de gloanţe care spulberau nisipul, de o femeie ce alerga înspre şosea, nu înspre apă şi de doi bărbaţi care au cărat cadavrul. DOI.

— Păi doi au fost angajaţi! zise Halyard, perplex. Care e problema?

— UNUL trebuia să fie în barcă, cel de-al doilea o împuşca, îi lua „cadavrul” şi-l urca în barcă. Havelock nu a asistat la o înscenare; a fost martorul unei crime.

— ISUSE! murmură generalul.

— MacKenzie nu a menţionat nimic din toate astea?

— Cred că nu a observat. Mie mi-a spus doar: „Cei pe care i-am angajat, au montat un adevărat spectacol”.

Addison Brooks îşi sprijini bărbia în palmă.

— Concluzia este că omul pe care-l căutăm, cel care a apăsat pe trăgaci la Costa Brava, cel căruia Stern i-a transmis mai departe codul „*Ambiguitate*” şi care l-a pus pe Havelock sub execuţie, este un agent sovietic, infiltrat în Departamentul de Stat.

— Da, zise subsecretarul.

— Şi-l caută pe *Parsifal* cu aceeaşi disperare ca şi noi, spuse preşedintele.

— Da, domnule.

— Dumnezeule, trebuie să-l găsim cât mai repede. Ştii unde e, zise generalul. Du-te după el! E la Departament. Sus de tot; are acces la telegrame şi, evident, e al dracului de aproape de Matthias. Nu poate fi chiar atât de greu de găsit. Cu câţi ar vorbi Stern? În câte minute s-a petrecut acţiunea? Câte ore? Ia-o de la început.

— După ultimele noastre estimări, Stern ar fi putut vorbi cu cel puţin şaizeci, şaptezeci de oameni. Autorităţi, specialişti; lista e nesfârşită şi cu toţii sunt curaţi.

— Dar discutăm despre Departamentul de Stat, accentuă Brooks emfatic. De o perioadă de timp situată între ultima conversaţie a lui Stern cu Roma şi încă patru ore, timp în care s-a dat verdictul pentru Col des Moulinets. Ceea ce îngustează posibilităţile considerabil.

— Ceea ce ştie şi respectivul şi, prin urmare, putem să deducem că şi-a şters orice urmă. Putem să verificăm nouă mii de ani.

— L-a văzut cineva pe Stern? insistă Brooks. Nu se poate să nu fi întrebat.

— Da, o persoană. Recepţionera de la etajul cinci, secţia L.

Dawson a lăsat acolo un mesaj pentru Stern; acesta l-a luat în drum spre lift. Ar fi putut intra în oricare dintre cele şaptezeci şi cinci de birouri de acolo.

— Cine era înăuntru la ora aceea? Ambasadorul clătină din cap imediat după ce puse întrebarea, de parcă ar fi spus: „îmi pare rău, nu contează.”

— Exact, zise Bradford, acceptând gândul nerostit al diplomatului. Nu ne-a fost de nici un ajutor...

— La dracu’, exclamă generalul, e vorba de un etaj!

Şaptezeci şi cinci de birouri, şaptezeci şi cinci de oameni.

Nu o sută cincizeci, nu o mie; şaptezeci şi cinci şi unul dintre ei e omul nostru! Începe cu cei care sunt mai apropiaţi de Matthias şi ia-i pe rând. Dacă trebuie, îi internăm pe toţi şi aflăm adevărul!

— S-ar crea panică în întreg Departamentul de Stat, zise Brooks. Doar dacă... există o clică, un grup particular, ceva mai apropiat de Matthias.

— Nu-l înţelegi, spuse Bradford, cuprinzându-şi obrajii în palme. Domnul Matthias este CINEVA, un gânditor, un mare profesor, un om al ideilor măreţe, inovatoare... Un adevărat Socrate de pe malurile Potomacului, care îşi ia laurii ca pe ceva ce i se cuvine. Nu contează cine îl laudă, nu există un grup care să-l slăvească mai mult sau mai puţin. Toţi din jurul lui ştiu asta şi se comportă în consecinţă. Este „cel mai bun, cel mai strălucitor”. Să fie clar: nu există nici un grup principal şi nu avem mari şanse de a încerca să descoperim spionul, fără ca acesta să nu-şi dea seama, să intre în panică şi să fugă. Ceea ce nu putem permite să se întâmple. Dacă reflectaţi cu ceva mai multă atenţie, vă veţi da seama că am dreptate. Dacă putem să-l găsim, ne poate duce la cel pe care l-am numit *Parsifal*. Probabil că, temporar, a pierdut legătura cu el, dar ştie cine este.

Cei doi bărbaţi în vârstă rămaseră pe gânduri; se uitară unul la celălalt, apoi amândoi la Bradford. Generalul se încruntă, privind întrebător. Preşedintele făcu un semn cu capul şi se uită şi el la subsecretarul de stat.

Ambasadorul vorbi primul.

— Dacă-mi permiteţi, aş vrea să fac o recapitulare. Deci, din motive necunoscute nouă, Matthias avea nevoie de un argument puternic împotriva femeii Karras, prin care urma să-l scoată din joc pe Havelock. La ora asta, având în vedere ceea ce a făcut, am ajuns la concluzia că Matthias e marioneta lui *Parsifal* – de fapt, prizonierul lui – iar *Parsifal* ştie că e în interesul lui să cultive obsesia lui Matthias. Acesta ia legătura cu un agent sovietic din Departamentul de Stat şi creează dovezile incriminatoare împotriva femeii. Acum dumneata, Ernory Bradford, intri în decor aflând de la surse că e ceva în neregulă. Îl alertezi pe preşedinte, îngrijorat de ceea ce pare a fi o conspiraţie la nivelul Departamentului. Ne anunţaţi pe noi – şi, împreună, montăm scenariul de la Costa Brava. Care, în cele din urmă, se dovedeşte

a fi o crimă care creează teza dumitale cum că spionul a pierdut contactul cu *Parsifal*.

— Da. *Parsifal*, oricine ar fi, a luat ce a avut nevoie de la spion, apoi l-a lăsat baltă. Spionul e uimit, probabil înnebunit. Fără îndoială că a făcut promisiuni Moscovei – bazate pe asigurările primite de la *Parsifal* – ceea ce poate duce la o subminare a politicii externe americane. Şi cine are informaţiile din conţinutul dosarului lui *Parsifal*, va deţine controlul la Kremlin. Brooks înţepeni, albindu-se la faţă. Am intrat în război, adăugă el, încet.

— Repet, spuse Halyard. Ia la bani mărunţi cele şaptezeci şi cinci de birouri de la Departament. Declară carantină, dacă e nevoie; măsura e simplă, dar de efect, chiar acceptabilă. Fă asta seara, după ce pleacă toţi acasă. Urmăreşte-i acasă, la restaurant, oriunde se duc. Adu-i în laboratoare. Găseşte spionul!

— Pentru asta avem nevoie de cel puţin două sute de oameni care să pozeze în personal medical şi şoferi, zise Bradford. Între treizeci şi patruzeci de vehicule guvernamentale. Fără ca nimeni să ştie ceva. Se vor alerta vecinii, rudele, se va ciocăni noaptea la uşi...

— Nenorocitul dracului! înjură preşedintele. Degeaba. Se va duce zvonul, va afla presa... arestări fără justificări – nu avem dovezi – interogatorii, substanţe chimice. Ne va crucifica fiecare pagină de ziar din ţară, se va face apelul la Constituţie, ce mai, o să înceapă balamucul.

— Ceea ce e mai important, domnule preşedinte, zise ambasadorul şi nu vreau să o interpretaţi în sens negativ, va fi că *Parsifal* va intra în panică. Îşi va da seama ce facem, de ce, va şti pe cine căutăm şi la cine vrem să ajungem. Şi va duce la bun sfârşit ameninţările, ceea ce este de neconceput.

— Da, ştiu. Suntem condamnaţi dacă ne mişcăm, neajutoraţi dacă nu o facem.

— Mai bine condamnaţi, decât neajutoraţi. Trebuie acţionat într-un fel. Nu putem sta cu mâinile în sân.

— Da, zise Bradford, luminându-se la faţă. Dar vom începe încetul cu încetul şi vom acţiona în funcţie de evenimente. Primul pas: o verificare a programului fiecărei persoane de la etajul 5, din timpul săptămânii în care s-a derulat Costa Brava. Dacă avem dreptate... dacă nu mă înşel... persoana ar fi trebuit să lipsească de la birou, să vină personal la Madrid, la Barcelona. Îi vom lua la rând. Câte absenţe pot fi?

— Când poţi să începi? întrebă Berquist?

— Mâine la prima oră...

— Şi cum faci ca totul să se desfăşoare în linişte?

— Declar timp de studiu, zise Bradford. Dacă cineva de la dosare va întreba ce se întâmplă, voi spune că este o procedură de rutină – timp de studiu. Cineva trebuie să o facă din când în când şi pe asta.

— Acceptabil, îl aprobă Brooks. Banal şi acceptabil.

*

Diplomatul aristocratic şi generalul părăsiră încăperea. Cei patru urmau să se întâlnească din nou a doua zi.

— Să mai lămurim o problemă, Emory, pe care nu am discutat-o în faţa lor, pentru că nu mi s-a părut a fi cazul, mai ales că deja am luat hotărârea. Havelock unde e?

— Aproape sigur la Paris; într-acolo se îndrepta Jenna Karras.

La prânz, când studiam dosarele, am dat nişte telefoane celor pe care-i ştiu din Senat, din ministere, de la Quai d'Orsay şi la ambasada noastră. Am făcut presiuni şi am dat ordine, justificând că le-am primit de la Casa Albă, dar fără să menţionez numele dumneavoastră.

— Puteai s-o faci.

— Nu încă, domnule preşedinte, acum în nici un caz.

— Atunci se pare că ne înţelegem.

— Aşa se pare.

— Halyard ar fi înţeles; e soldat. Brooks, nu; sub haina de diplomat, întotdeauna s-a ascuns un moralist.

— Am presupus la fel, domnule preşedinte şi tocmai din această cauză nu am insistat să clarificăm statutul lui Havelock.

— Deci rămâne valabil ordinul dat la Col des Moulinets.

Dacă expune situaţia de la Costa Brava, îl va face pe Parsifal să intre în panică mai repede decât am putea să o facem noi scotocind tot Departamentul. Havelock a fost la mijloc – de la început.

— Înţeleg, domnule.

Berquist rămase privind în gol, în direcţia ecranului alb din cealaltă parte a încăperii.

— În timpul Celui De-Al Doilea Război Mondial, Churchill a trebuit să ia o decizie. „Enigma", maşinăria germană de codificat, a fost neutralizată de contraspionajul aliaţilor, ceea ce însemna că puteau fi interceptate ordinele militare ce plecau de

la Berlin şi sute de mii – poate milioane – de vieţi puteau fi salvate. Unul dintre mesajele interceptate a fost că va fi bombardat oraşul Coventry. Transmisia s-a executat codat, prin „Enigma”. Dacă ar fi evacuat oraşul sau dacă ar fi luat cele mai elementare măsuri, nemţii şi-ar fi dat seama şi ar fi renunţat imediat la „Enigma” … Coventry a fost bombardat; nimeni nu a reacţionat în nici un fel, pentru a se păstra secretul. Ce s-a întâmplat la Costa Brava este un secret asemănător, ce nu poate fi expus din aceeaşi cauză – înseamnă să punem în balanţă milioane de vieţi. Găseşte-l pe Havelock, domnule subsecretar. Găseşte-l şi dă ordin să fie omorât. Executat.

Capitolul 19

Havelock ştia că fusese văzut. Odată ajuns pe aeroportul *Kennedy*, trecând pe culoarul ce ducea către „Emigrări”, observă o persoană care coborî brusc ziarul, probabil luat prin surprindere de prezenţa lui în America. Călătorise cu statut de diplomat, iar hârtiile pe care i le dăduse Broussac îi garantau că va trece rapid de vamă, după care urma să le distrugă cât mai repede. În mână avea o servietă diplomat, care îi dădea înfăţişare de adevărat diplomat şi pe care fusese lipită o etichetă inscripţionată cu „Diplomatique”, în Paris. Trecea de coridor, arăta actele şi legitimaţia de membru marcant al ONU şi declara că nu mai are alte bagaje. Urma o verificare de rutină şi gata, primea libertatea de a fi căutat sau omorât în SUA. Totul atât de simplu.

Oricum, pentru a o proteja pe Regine Broussac – şi de a se proteja şi pe el – trebuia să scape cât mai curând posibil de actele false. De asemenea, trebuia să afle cine e tipul cu ziarul. Bărbatul pământiu la faţă se ridică de la locul lui, împături ziarul şi se îndreptă către ieşire, trecând pe culoarul aglomerat. Cine era?

Dacă nu afla, probabil va fi omorât înainte de a ieşi din aeroport, de a ajunge la Jacob Handelman. Ceea ce nu era posibil să se întâmple.

Ofiţerul îmbrăcat în uniformă de vameş se comporta formal, politicos. Îi adresă întrebările de rigoare, privindu-l fix pe Havelock.

— Nu aveţi bagaje, domnule?

— *Non, monsieur.* Numai ce se vede.

— Sunteţi aşteptat?

— Da, *une conference*, peste patruzeci şi opt de ore, răspunse Michael, ridicând din umeri.

— Sunt convins că Guvernul v-a aranjat transportul către oraş. Doriţi să-i aşteptaţi şi pe ceilalţi participanţi?

Vameşul îşi ştia foarte bine meseria.

— Îmi pare rău, *monsieur*. Michael zâmbi. Sunt aşteptat de o doamnă; ne vedem foarte rar. Ultima dată când am venit la dumneavoastră a fost în urmă cu câteva luni. Sunt grăbit, *mon*

ami, foarte grăbit.

Ofiţerul vamal îi zâmbi la rândul lui, îi verifică numele şi apăsă pe un buton.

— Vă doresc o zi bună, domnule, spuse el.

— Mulţumesc, zise Havelock, îndreptându-se cu paşi repezi spre punctul de trecere. *Vivre les amours des gentilhommes francais*, se gândi el.

Bărbatul cu chip pământiu aştepta la rând la telefon – cum îl văzu, deschise ziarul, prefăcându-se că citeşte. Nu apucase să dea telefonul de rigoare, ceea ce nu putea decât să-l bucure pe Michael.

Merse cu paşi fermi direct spre el, îl depăşi repede, privind înainte. Făcu prima la stânga şi se îndreptă către toaleta pe care scria „Numai pentru angajaţii aeroportului”. Împinse uşa şi intră, încăperea era mare, bine ventilată şi fără ferestre. Se îndreptă către una dintre chiuvete şi puse diplomatul dedesubt. Dintr-o cabină de toaletă ieşi un bărbat, care apoi veni lângă el, rupse o bucată mare de hârtie fină din suportul de oţel inoxidabil, cu care se şterse pe mâini şi pe care apoi o aruncă la gunoi. Deschise uşa şi ieşi. Havelock sări repede şi o ţinu deschisă nu mai mult de doi centimetri, pentru a putea vedea ce se întâmplă afară.

Cel care îl urmărea rămăsese pe coridor, sprijinit de un perete, citind în continuare ziarul. Se uită la ceas, apoi la panourile ce afişau orele de sosire-plecare. Părea că aşteaptă pe cineva, însă Michael ştia că îşi controlează fiecare mişcare, fiecare gest.

„Aşteaptă. Fii calm. Şi scapă de nenorocitele alea de acte”, îşi spuse el.

Havelock rupse documentele în bucăţi mici, le aruncă într-un vas de toaletă şi trase apa. Dezlipi cu un cuţit eticheta „Diplomatique”, deschise valiza, luă dintre cele câteva haine automatul Llama şi un alt rând de acte. Prezentate cum trebuie, acestea erau practic de neatacat. Ar fi preferat să nu fie cazul şi, de altfel, erau foarte rar necesare în ţara lui de adopţie – unul dintre beneficiile pentru îi mulţumea lui Dumnezeu.

În tot acest timp, în încăpere intrară încă două persoane.

Erau împreună – un pilot *Air France* şi copilotul, se gândi Michael, ascultându-le conversaţia. Rămase în continuare în toaletă. După ce aceştia plecară, îşi scoase haina şi o împături, punând-o pe capacul vasului de toaletă. Crăpă uşa un centimetru şi se uită la ceas. Era înăuntru deja de cincisprezece minute. Încă

puţin şi va veni.

Într-adevăr. Uşa albă de metal se deschise încet şi urmăritorul intră, păşind precaut, uitându-se la gurile de ventilaţie, studiind pereţii şi uşile cabinelor de toaletă. Se lăsă pe vine şi luă fiecare cabină la rând, uitându-se pe sub uşi, prin spaţiile largi. Era încălţat cu pantofi cu talpă lată de cauciuc, ceea ce-i permitea să se mişte fără zgomot. Brusc, scoase din buzunar un revolver, în timp ce se apropia de toaleta unde se afla el. Arma era un *Graz-Burya*. Rusul se aplecă...

ACUM. Havelock împinse cu toată puterea uşa în exterior, luă servieta de mâner şi îl lovi pe rus, atent la revolverul *Graz-Burya*, Apoi îi prinse braţul stâng şi i-l răsuci la spate, până când rusul aproape că ţipă de durere. Ţinându-i braţul în continuare răsucit, îl aplecă pe rus cu faţa în jos şi-l lovi cu genunchiul în rinichi, după care îl ridică şi-l trânti cu capul de o chiuvetă.

Omul cu faţa pământie căzu în genunchi, sprijinindu-se în mâna dreaptă, ţinându-se de piept cu stânga. Încercă să tragă aer în piept, clătinând din cap:

— *Niet, niet*, tuşi el. Nu vreau decât să vorbim! Să vorbim.

— Aşa vii la discuţii, cu arma în mână şi furişându-te?

— Ai fi fost de acord să facem conversaţie dacă veneam la tine şi mă prezentam? Eventual în ruseşte?

— Puteai să încerci.

— Dacă stăteai undeva, locului, poate aveam şanse... Pot să...?

Rusul se ridică greoi.

— Zii, spuse Havelock, cu arma spre el. De ce ai vrut să dai telefon?

— Ca să comunic că te-am găsit. Tu ce-ai fi făcut?

— Ce ştii? Cum ai reuşit să mă găseşti? Michael ridică arma, ţintind spre fruntea bărbatului. Te sfătuiesc să-mi spui adevărul. Nu am nimic de pierdut dacă vei fi găsit aici, cu ţeasta găurită.

Rusul se uită mai întâi spre ţeava pistolului, apoi la Havelock.

— Nu, nu ai nimic de pierdut; nu vei ezita. Trebuia să trimită pe cineva mai tânăr.

— De unde ştiai că voi fi în avion?

— Nu ştiam. Nimeni nu ştie nimic... Un ofiţer VKR a fost rănit la Paris; ne-a raportat. Ştiam că ai relaţii cu persoane importante din Guvernul francez. Dacă intenţionai să pleci repede din Franţa, nu aveai cum să o faci decât sub acoperire diplomatică.

Au fost supravegheate toate zborurile *Air France* ce aveau liste cu personal diplomatic. De oriunde. Londra, Roma, Bonn, Atena, Olanda, America de Sud – peste tot. Ghinionul meu că ai ales să vii aici; nu erai aşteptat. Eşti trecut pe lista de execuţie.

— Se pare că s-a împrăştiat bine de tot zvonul.

— Mda, cel puţin în anumite cercuri.

— Despre asta vroiai să vorbim?

— Îţi aduc un mesaj de la Piotr Rostov. Crede că după tot ce s-a întâmplat la Roma, o să-l asculţi.

— LA ROMA? Ce-i cu Roma?

— La Palatin. Unde era cât pe ce să fii omorât.

— Da? Havelock se uita fix în ochii lui. Deci Rostov ştia de Palatin; era de aşteptat. Lăsase în urma lui doi italieni care nu aveau nimic de pierdut dacă spuneau şi negociau adevărul, plus cadavrul unui bine-cunoscut agent. Bineînţeles că Moscova ştia.

Dar Rostov nu avea cum să afle de Jenna, de Col des Moulinets.

— Care e mesajul?

— Spune că ar trebui să te mai gândeşti la ultima voastră discuţie. Că ar trebui să fii de acord. Că nu mai este duşmanul tău, dar că alţii sunt, atât ai tăi, cât şi ai lui.

— Asta ce înseamnă?

— Nu pot să-ţi răspund, zise bărbatul. Nu sunt decât un mesager. Tu ar trebui să ştii, nu eu.

— De Palatin ştiai.

— Zvonurile despre moartea unui maniac circulă repede, mai ales dacă îţi este adversar, dacă ţi-a omorât un număr mare de prieteni. Deci, să revenim. Rostov aşteaptă un răspuns, dar nu trebuie să i-l dai imediat. Te lasă să te gândeşti o zi, două, după care urmează să te contactez. Putem să te scoatem basma curată.

Vei fi în siguranţă.

Michael studie din nou chipul rusului. Precum Rostov la Atena, spunea adevărul – cum îl ştia el şi cum i se spusese de către superiorii lui de la Moscova.

— Ce oferă Rostov?

— Ţi-am spus. Siguranţă. Aici ştii ce te aşteaptă.

— Şi ce vrea în schimb?

— Asta e între tine şi Rostov. De ce să inventez condiţii? Oricum nu m-ai crede.

— Spune-i lui Rostov că se înşeală.

— În legătură cu ce? Cu Roma? Cu Palatinul?

— Cu Palatinul, zise Havelock, întrebându-se în treacăt dacă un director KGB, aflat la peste zece mii de kilometri distanţă ar percepe adevărul din această minciună gogonată. Nu am nevoie de siguranţă la Liubianka.

— Atunci îi refuzi oferta?

— Da.

Afară începură să se audă voci de bărbaţi şi bubuituri în uşă.

— Hei, ce dracu' e asta? Deschideţi!

Rusul se uită către uşă; Havelock nu.

— Dacă te răzgândeşti...

— Ce se întâmplă acolo? Lua-v-ar naiba, deschideţi dracului odată uşa!

— Stai liniştit, nu mă răzgândesc.

— Nenorociţilor! Deschideţi! Cei de afară începuseră să lovească cu picioarele; mai aveau puţin şi scoteau uşa din balamale.

— Să mergem, zise Havelock, luându-şi haina. Îşi aşeză pistolul la spate, la curea şi se îmbrăcă.

— Te rog, acum îmi dai arma?

— Nu sunt chiar atât de caritabil. Vezi tu, îmi eşti duşman.

— Mi-e foarte greu să explic absenţa armei. Trebuie să mă înţelegi.

— Spune-le că ai vândut-o pe piaţa neagră; e primul pas făcut spre capitalism. *Burya* e o armă bună. Ai dat-o ieftin, că ai obraz subţire.

— TE ROG!

— Nu înţelegi, tovarăşe! Eşti greu de cap? Hai, mişcă!

Rusul făcu întocmai. Abia apucă să deschidă uşa, că începură înjurăturile.

— Isuse! exclamă un obez, îmbrăcat în bleu din cap până-n picioare. Ia uite-i pe poponarii ăştia!

— Să MERGEM! şopti Havelock, apucându-l pe rus de cot.

— Dezgustător! Revoltător! zbieră un altul. La vârsta voastră! Nu vă e RUŞINE? Perverşilor!

— Nu cumva te-ai răzgândit în privinţa armei? întrebă rusul, printre dinţi, mergând repede în susul coridorului, în timp ce Michael îl ţinea strâns de mâna pe care cu câteva minute înainte i-o răsucise. Voi fi sever sancţionat. Nu am mai folosit-o de ani de

zile.

— PERVERŞILOR! Ar trebui s-o faceţi la închisoare, nu în toalete publice! Sunteţi o ruşine!

— Las' că poate o să ai noroc – dacă ştii cum să vorbeşti, o să te avanseze.

— POPONARILOR!

— Dă-mi drumul! Nu mă mai ţine de braţ! Nu vezi că urlă ăştia după noi?

— De ce? Eşti un tip adorabil!

Ajunseră în capătul holului şi se îndreptară spre partea stângă a terminalului. Peste câteva clipe deja se amestecaseră în mulţime. La câţiva metri în faţa lor era un poliţist care asigura ordinea. Michael îl împinse brusc pe rus în braţele lui.

— *Met! Kishki*! urlă rusul.

— FIR-AI AL DRACULUI SĂ FII! Nu te uiţi pe unde mergi? se stropşi poliţistul la el, luându-l de guler.

Havelock mări pasul, fără să se mai uite în urmă. Ieşi din aeroport şi se îndreptă spre zona unde se aflau cabinele telefonice. Intră într-una şi luă cartea de telefon. O răsfoi şi-l găsi: HANDELMAN J. Adresa era Strada 116, Morningside Heights, Manhattan. Trebuia să ajungă cât mai repede la Jacob Handelman; el era cel care o ajuta pe Jenna Karras.

*

— Opreşte aici, zise Havelock, aplecându-se şi citind numele hotelului. „*King's Amis*". Spera sa nu trebuiască să-şi petreacă noaptea aici – fiecare oră care trecea mărea distanţa dintre el şi Jenna. Dar nici nu putea să umble aşa pe stradă, hai-hui, cu diplomatul în mână, să-l caute pe Handelman. Plăti taximetristului şi coborî din maşină.

Hotelul era situat imediat după colţul străzii unde se afla clădirea în care locuia Handelman. Era unul dintre hotelurile acelea micuţe, al căror bun-gust cu care fuseseră construite supravieţuise stilului rigid de aşezământ universitar. Michael vizitase campusul Universităţii Columbia de două ori, după ce absolvise la Princetown, însă fără să stea prea mult şi, deci, fără să-i lase cine-ştie-ce impresie memorabilă.

Intră în holul hotelului şi se îndreptă către recepţiei întrebându-l pe recepţioner dacă poate să-şi lase bagajul la el şi dacă cumva îl cunoaşte pe Jacob Handelman.

— Bineînţeles, domnule Hereford, zise acesta. Dr. Handelman

e vecinul nostru şi, din când în când, sună la noi pentru comenzi la restaurant – un vin mai bun, ceva preparate pentru mesele cu prietenii. Un domn încântător, cu un deosebit simţ al umorului. Noi, aici, ca de altfel toată lumea din împrejurimi, îi spunem Rabi.

— Nu ştiam asta. Mă referam la faptul că e rabin.

— Nu ştiu sigur dacă este, de fapt, nu cred, dar noi aşa îi spunem. Este profesor de filosofie. Vă va face mare plăcere să staţi de vorbă cu el.

— Sunt convins. Mulţumesc.

*

În mai puţin de jumătate de minut ajunse la etajul patru al clădirii unde locuia Handelman; apartamentul era 4A, la capătul culoarului prost luminat. Se opri pentru câteva clipe ca să-şi recapete respiraţia, apoi se apropie de uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Peste câteva secunde se auziră paşi.

— Da? Vocea era piţigăiată, cu accent european.

— Domnul doctor Jacob Handelman?

— Cine este, vă rog? Acum putea să-şi dea seama că accentul era german.

— Am venit cu veşti de la Quai d'Orsay. Putem sta de vorbă?

— Poftim? Cred că aţi greşit. Nu am idee despre ce vorbiţi. Nu cunosc pe nimeni în... cum aţi spus, Quai d'Orsay?

— În cazul acesta va trebui să iau legătura cu Parisul şi să-i spun persoanei mele de contact că la mijloc este o eroare lamentabilă. Şi, bineînţeles, numele Jacob Handelman va fi şters din terminalul computerului de la catacombe.

— Un minut, vă rog. Să mă gândesc. Grea e bătrâneţea.

Havelock auzi din nou paşi, acum mai repezi, care se îndepărtară şi peste aproximativ un minut se apropiară din nou de uşă. Înăuntru zdrăngăniră lanţurile metalice ale celor câteva încuietori; uşa se deschise şi un bătrân se uită curios la el, apoi îi făcu semn să intre.

CE SE ÎNTÂMPLA CU EL? De ce era atât de sigur că îl cunoaşte pe acest bătrân cu barbă albă şi păr lung? Chipul lui exprima blândeţe, însă ochii, ochii din spatele lentilelor groase aveau ceva... nu era sigur.

— Spuneţi, domnule, despre ce este vorba? întrebă Handelman, închizând uşa. Ştiţi, eu călătoresc mult, nu neapărat de plăcere, precum mii de alte persoane în situaţia mea. Poate că avem o cunoştinţă comună de care nu-mi amintesc

momentan. La Quai d’Orsay. Normal, cunosc mulţi profesori de la Sorbona.

OARE VOCEA PIŢIGĂIATĂ, CÂNTATĂ, ERA DE VINĂ? Felul în care ţinea capul, puţin pe spate? Rigiditatea lui? Nu, nu era ceva anume; erau toate la un loc...

— „O cunoştinţă comună” nu e bine spus. Fără îndoială, cunoaşteţi numele Broussac. Ministerul afacerilor externe, secţia 4. Trebuia să vă contacteze astăzi; e o persoană care se ţine de cuvânt.

— Da, însă primesc o grămadă de mesaje la birou, de care cel mai bine ştie secretara mea, domnule... domnule...?

— Havelock.

— Da, domnule Havellacht. Poftiţi înăuntru, vă rog, poftiţi. Mai demult am cunoscut la Berlin pe cineva care se numea Habernicht. Friedrich Habernicht. Ce similaritate, nu?

— Mda. OARE MERSUL ERA DE VINĂ? Aceiaşi paşi aroganţi... Trebuia să întrebe.

— Ne-am cunoscut, nu-i aşa?

— NOI? Bătrânul se uită la el mirat, ridicând din sprâncene. Nu văd unde anume. Afară de cazul în care aţi fost student în clasa mea, cu ani în urmă. Dacă da, nu e de mirare că mă cunoaşteţi şi să nu vă simţiţi jignit dacă eu nu-mi aduc aminte de dumneavoastră.

— Nu contează. CU ANI ÎN URMĂ. CÂT DE MULŢI? Să înţeleg că nu ai auzit de Broussac?

— Deocamdată nu aveţi ce... Luaţi loc, luaţi loc... Nu a spus nimic. Dumneavoastră aţi afirmat că persoana aceasta Broussac, mi-a trimis azi dimineaţă un mesaj, iar EU am spus că primesc ZILNIC o grămadă de mesaje, de care e posibil să mă interesez şi la câteva zile. Vârsta...

— Aţi mai spus, îl întrerupse Havelock; rămăsese în picioare şi se uita de jur împrejur, studiind încăperea. Peste tot erau rafturi pline cu cărţi, mobilă veche – scaune sculptate în lemn masiv, lămpi valoroase, covoare luxoase – nimic spartan. Jenna Karras, zise Michael, deodată.

— Alt mesaj? întrebă Handelman cu ingenuitate. Atât de multe mesaje – trebuie să vorbesc cu secretara. Întotdeauna excelează când e vorba să mă protejeze.

— Jenna Karras a venit seara trecută aici, afirmă Michael, sigur de el, deşi nu avea nici o bază.

— Trei... nu, PATRU persoane m-au vizitat seara trecută, studenţi de-ai mei. Ba chiar aveam pe aici, pe undeva, nişte lucrări de-ale lor, pe care sunt trecute numele.

Handelman îşi făcu de lucru printre hârtiile de pe birou.

— Lasă teatrul! strigă Michael. Ai ajutat-o. Trebuie să o GĂSESC! Acesta era mesajul lui Broussac.

— Atât de multe mesaje, murmură bătrânul, ca o incantare de imn talmudic. Atâtea nume, continuă Handelman, aplecându-se asupra hârtiilor împrăştiate pe birou. Atât de mulţi musafiri, atât de multe mesaje. Cine le poate ţine minte pe toate?

— ASCULTĂ-MĂ! Broussac nu mi-ar fi dat numele tău, nu mi-ar fi spus unde te pot găsi, dacă nu aş fi fost om de încredere. Trebuie să ajung la ea! Are probleme – avem probleme – şi nu îşi dă seama! „S-ar putea să nu-ţi spună nimic". Lua-te-ar naiba, unde ai TRIMIS-O? Nu te mai juca cu mine! Pentru că dacă trebuie, te voi...

— Mă vei...? Jacob Handelman se întoarse cu faţa la el, privindu-l prin lentilele groase ale ochelarilor. Făcu câţiva paşi spre stânga, aranjându-şi, calm, hârtiile pe birou.

A FOST ACOLO, ÎN ACEL MOMENT ACOLO. OCHII CARE PRIVEAU DE DUPĂ RAMELE METALIZATE, ŢINUTA RIGIDĂ A TRUPULUI... MERSUL. OMUL ÎN UNIFORMĂ. UNIFORMĂ NEAGRĂ!

Mintea îi explodă... ochii-i străluceau... ATUNCI ŞI ACUM, ACUM ŞI ATUNCI! Atunci, demult, nu în urmă cu opt sau zece ani, demult, când era copil. Anii aceia! Era unul DE-AL LOR!

Imaginile din memorie i-o confirmau; acum, în faţa lui, stătea bărbatul de atunci. Faţa lată – fără barbă, părul drept şi lung, nu alb, ci BLOND ARIAN. Mersul... privirile sfidătoare... felul în care se uita la mulţimea adunată. FOCURI DE MITRALIERĂ.

ŢIPETE.

LIDICE!

Michael se îndreptă spre el ca în transă, cu paşi mici, dar hotărâţi, strângând din pumni, încordat ca un animal gata să atace – cea mai primitivă formă de animal.

— Hei! Ce e cu tine? Eşti nebun? Uită-te la tine... eşti bolnav? Nu te-apropia!

— RABIN...? Mamă, Isuse Cristoase, fir-ai al dracului de ticălos. NENOROCITULE! Ce erai – OBERLEUTNANT? MAIOR? ... Nu, erai REICHSFUHRER! TU erai! LIDICE!

Bătrânul făcu ochii mari – prin lentilele groase păreau şi mai

mari, dându-i aspect de monstru marin.

— Eşti nebun, complet nebun! Pleacă din casa mea! Nu eşti binevenit aici. După toate câte am suferit în viaţa mea, nu voi asculta inepţiile unui nebun!

În timp ce vorbea, căuta febril printre hârtii. Havelock se opri, când văzu că în mâna dreaptă a bătrânului apare un pistol – imaginea nazistului luă în câteva secunde locul celui de bătrân neajutorat. „Evreul” era un asasin, care ucisese la viaţa lui mii de cehi, de evrei, de polonezi, un bărbat care preluase identitatea unuia dintre cei pe care îi trimisese cu dezinvoltură în camera de gazare.

Havelock îi imobiliza mâna în care ţinea arma, îl prinse de degetul pe care-l ţinuse apăsat pe trăgaci şi-l izbi de câteva ori de colţul biroului. N-o să scape uşor! Bătrânul se arcui sub el, strâmbându-se de durere – trăsăturile i se preschimbaseră într-o mască grotescă, gura i se strâmbase ca un bot de câine, trupul moale i se întări, tresăltând spasmodic. Apoi, brusc, mâna stângă a bătrânului zvâcni şi îşi înfipse degetele în ochii lui Havelock.

Michael se răsuci violent stânga-dreapta, iar bătrânul scăpă de sub el. Erau la marginea biroului, imobilizându-şi braţele unul celuilalt, până aproape de rupere. Havelock îşi eliberă mâna dreaptă; strânse degetele pumn şi îl lovi pe neamţ direct în faţă greu, ca un ciocan.

Ochelarii cu rame metalice se făcură bucăţi. Neamţul începu să ţipe şi îşi cuprinse faţa cu mâinile.

Havelock făcu un pas înapoi, se aplecă şi-l ridică pe sus, punându-i mâna la gură. Ochii îi ardeau; lacrimi, sânge, morţi, îi înnourau privirea, imaginea.

— Dacă mai scoţi un sunet, te omor fără să clipesc. Acum, stai jos!

Îl luă pe neamţ de guler şi-l trânti pe un scaun din apropiere, atât de tare, încât era să-şi rupă gâtul din cauza şocului. Ramele ochelarilor, acum strâmbe, erau la locul lor, parte din urâţenia, acelui chip de monstru.

— M-ai orbit! scânci ofiţerul de la Lidice. Vine un nebun în casa mea...

— Las-o baltă! zise Michael. Eram ACOLO!

— Ce nebunie! bombăni Handelman, încercând să-şi ia de pe nas rămăşiţele de ochelari.

— Lasă-i acolo! îi ordonă Havelock. Să nu-i scoţi.

— Tinere, eşti...

— Taci! Ascultă-mă. Pot să aflu cine a fost acest Jacob Handelman, chiar dacă trebuie să mă întorc înapoi în timp cu cincizeci de ani. O să aflu totul despre el – fotografii, oameni care l-au cunoscut. Apoi voi trimite o fotografie cu tine, fără barbă, bineînţeles, celor din Praga. Ai fost acolo; am vrut să te omor. Nu ştiu dacă îţi mai aduci aminte că un băiat de zece ani, te-a atacat cu un cuţit. Nenorocitule! Dar să revenim. Să nu mai aud că îndrăzneşti să baţi câmpii în legătură cu persoanele care te-au vizitat aseară. Mă interesează o femeie. Vorbeşte-mi despre ea.

Unde e?

— Sunt un om de...

— Sunt convins. Dar cu mine nu ţine. Unde e JENNA KARRAS?

— Având în vedere situaţia în care sunt, ar trebui să facem un târg. Ce...?

— Îl facem. Imediat. Îţi ofer viaţa. Unde e?

— Sertarul de sus al biroului. Bătrânul îi arătă unde, cu mână tremurătoare. O hârtie verde.

Michael se îndreptă către birou, deschise sertarul. O găsi.

O coală, o simplă coală, o hârtie, dar care conţinea o informaţie pentru care Michael ar fi omorât pe oricine care i-ar fi stat în cale; pentru el însemna totul.

BROUSSAC. CANDIDAT PENTRU DOCTORAT.
NUME: ARVIDAS CORESCU. CĂTRE KOHOUTEK
RFD 3, MASON FALLS, PENNA.

— Corescu e numele pe care îl foloseşte acum?

— Temporar. Hârtiile sunt temporare. Au fost făcute în câteva ore. Vor urma altele... dacă vor urma.

— Adică?

— Trebuiesc plătite. Nimic nu e pe degeaba.

— Normal.

— Sunt şi eu cineva – am prieteni sus-puşi, foarte puternici.

— Transmite-le că fac ceva pe ei. Cine e Kohoutek?

— Un slav, zise bătrânul, ridicând din umeri. Are o fermă.

— Când a plecat?

— A fost luată de aici azi-dimineaţă.

— Sub ce acoperire?

— Refugiat. Kohoutek îi va găsi de lucru; are prieteni la sindicatele textiliştilor.

— Şi, astfel, îl va plăti şi pe el şi pe tine sau n-o să-i mai daţi

actele, nu?

— Actele sunt necesare, scânci bătrânul, să conduci o maşină, să intri într-o bancă...

— Sau, dacă nu, o daţi pe mâna celor de la emigrări, nu? îl întrerupse Michael. Aşa aţi ameninţat-o, nu?

— Suntem o naţiune condusă prin legi, domnule.

— Mi se face greaţă, numai când vorbesc cu tine, spuse Havelock, apropiindu-se de scaun. Aş putea să te omor acum şi m-aş simţi tare bine dacă aş face-o, adăugă el. Înţelegi, filosofule? Dar n-o voi face, pentru că vreau să ştii cum e când realizezi că se poate întâmpla în orice moment, în orice zi, orice noapte. Nu se ştie cine îţi ciocăne la uşă. Vreau să trăieşti aşa, şarpe. HEIL HITLER!

Se întoarse şi se îndreptă către uşă.

Auzi zgomotul din spate! Se întoarse şi îl văzu pe bătrân cum aruncă cu precizie, spre pieptul lui, un cuţit. Bătrânul fusese din nou înlocuit de ofiţerul asasin, care însă, acum, omora pentru a-şi salva viaţa. Havelock sări într-o parte, nu înainte ca lama cuţitului să-i sfâşie mâneca hainei şi să-i marcheze albul cămăşii cu o dâră de sânge.

Scoase cu mâna dreaptă din buzunar automatul *Llama* şi ochi fruntea neamţului. Trase doar de două ori; bătrânul căzu, cu fruntea şi cavitatea unui ochi găurite, capul plin de sânge.

Gata! Din acel moment nu mai trebuia să se gândească decât la Jenna. O găsise! Nimeni nu mai avea cum să-l oprească, să-l ţină departe de ea. Probabil îl va omorî, dar mai înainte trebuia să-l privească în ochi. ASTA era tot ce mai conta pentru el.

Aşeză automatul la loc, luă hârtia verde, o împături, o puse în portofel şi ieşi din apartament.

Capitolul 20

— Numele ei e Broussac, domnule preşedinte, zise Emory Bradford la telefon, din biroul lui situat în clădirea Departamentului de Stat. Doamna Regine Broussac. Quai d'Orsay. Ministerul de Externe, Secţia 4. A contactat ambasada în urmă cu două seri, cerând un echipaj în zona Argenteuil, cu scopul de a ridica un ex-agent american, cu care trebuia să se întâlnească acolo. În circumstanţe nu prea ortodoxe, spunea ea.

— Havelock?

— Acesta e singurul lucru pe care l-a recunoscut.

— Şi?

— Maşina a patrulat toată noaptea prin zonă, fără să fie contactată.

— Cum s-a justificat Broussac? Presupun că a fost întrebată.

— A pretins, furioasă, că agentul nu a mai apărut.

— Şi?

— Oamenii noştri sunt de părere că minte.

— De ce?

— Unul dintre ei a fost la ea la apartament şi a pus nişte întrebări. A aflat că s-a întors acasă pe la unu dimineaţa. Dacă a fost aşa – şi se pare că aşa s-a întâmplat, au confirmat doi vecini – de ce nu a sunat la ambasadă să anuleze maşina?

— Întrebarea aceasta i s-a pus?

— Nu, domnule. Oamenii noştri aşteaptă instrucţiuni.

Charles Berquist tăcu câteva clipe, apoi spuse, hotărât.

— Roagă-l pe domnul ambasador Richardson să o sune pe doamna Broussac şi să o roage să accepte invitaţia de a veni la ambasadă, cât se poate de repede, dacă e posibil, într-o oră. Bineînţeles, va fi trimisă o maşină după ea. Preşedintele Statelor Unite doreşte să-i vorbească.

— Domnule preşedinte...

— Fă cum am spus, domnule subsecretar.

— Da, domnule.

— Şi, Emory?

— Domnule?

— Cum stai cu problema cealaltă? Cea cu diplomaţii plecaţi din oraş pe perioada cu Madridul?

Bradford încercă să-şi controleze vocea.

— Încă mai lucrăm.

— Vreau toate informaţiile, până la ora prânzului!

— Mă voi strădui.

*

— Da?

— Vorbiţi cu Parisul, domnule.

— Mulţumesc. Berquist apăsă pe un buton roşu. Doamna Broussac?

— *Oui, Monsieur le President*. Este o onoare, domnule, să fiu solicitată de un om ca dumneavoastră. Mă simt flatată. Vocea femeii exprima putere, dar şi uimire. Plus o doză de teamă.

— Şi eu vă sunt recunoscător, scumpă doamnă, că aţi acceptat să staţi de vorbă cu mine. Sper că sunteţi singură în birou, nu?

— Da, *Monsieur le President*. Domnul ambasador Richardson a fost deosebit de amabil şi mi-a permis să-i folosesc biroul. Sinceră să fiu, sunt, cum s-ar spune la dumneavoastră, deosebit de uimită.

— *Madame* Broussac, aveţi cuvântul Preşedintelui Statelor Unite că SUNTEM SINGURI. Telefonul acesta nu este interceptat, nu există nici un aparat de înregistrare sau interceptare. Înţelegeţi.

— Da. Ceea ce nu înţeleg este cum v-aş putea fi de folos?

— Vă voi explica îndată.

— Aştept, *Monsieur le President*.

— Bine. Am nevoie să cooperaţi într-o problemă extrem de importantă şi delicată, care nu va afecta în nici un fel Guvernul Franţei. Vă solicit ajutorul şi-atâta tot. Şi, din nou, vă dau cuvântul meu că discuţia va rămâne strict între noi.

— Spuneţi, *Monsieur le President*.

— Pentru noi, este imperativ să ajungem la un agent, care tocmai a demisionat din Departamentul de Stat. Numele lui este Michael Havelock.

— *Mais, Monsieur le...*

— Nu, vă rog, o întrerupse Berquist. Lăsaţi-mă să termin. Nu dorim să ne amestecăm nici în activităţile dumneavoastră, nici în cele ale domnului Michael Havelock. Nu vă rog decât să ne ajutaţi să-l localizăm. O destinaţie, o rută, un nume pe care probabil îl foloseşte. Orice îmi veţi spune, va rămâne

confidenţial; nici cel mai mic detaliu nu va fi folosit împotriva dumneavoastră sau a activităţii dumneavoastră. Vă promit.

— *Monsieur...*

— Guvernul lui, continuă preşedintele, ridicând vocea cu un ton, indiferent de ceea ce v-a spus, nu i-a dorit niciodată răul. Îi purtăm un prea mare respect, atât dumnealui, cât şi modului în care a lucrat până acum. Tragedia este că are impresia că e singur împotriva noastră şi asta este tot ce vă pot spune, dar sper că veţi lua în considerare sursa – biroul de unde se poartă discuţia. Sunteţi amabilă să ne ajutaţi, să MĂ ajutaţi, doamnă Broussac?

Berquist îi auzea respiraţia de partea cealaltă a firului şi îşi simţea inima bătând să-i iasă din piept. Se uită pe fereastră; afară ningea cu fulgi mari. Se lăsa înserarea şi peisajul munţilor Iron era magnific.

— În timp ce dumneavoastră încercaţi să-l găsiţi, începu Broussac, el caută pe altcineva.

— Ştim. Şi noi o căutăm. Pentru a-i salva viaţa. Şi pe a ei şi pe a lui. Preşedintele închise ochii; era o minciună pe care nu o va uita niciodată.

— Există cineva la New York.

— NEW YORK? Berquist se aplecă în faţă, fără să-i vină să creadă. E AICI? Ea...?

— Vă surprinde, *Monsieur le President*?

— Foarte mult.

— Acesta era şi scopul. Eu am fost cea care a trimis-o acolo. Şi pe ea şi pe el.

— Spuneaţi că există o persoană la New York care...

— Care trebuie abordată cu cea mai mare delicateţe... Nu poate fi compromis. Şi dumneavoastră aveţi asemenea oameni aici, în Europa; cu toţii avem nevoie de ei, *Monsieur le President*. Chiar dacă ştim cine sunt şi pentru cine lucrează... Îi lăsăm în pace.

— Vă înţeleg perfect. Berquist înţelegea; avertismentul era clar. Acest om, ştie unde l-am putea găsi pe Havelock?

— Vă poate spune unde este EA. Asta e tot ce aveţi nevoie. Dar trebuie convins că nu va fi compromis.

— Voi trimite un singur om şi numai acela va şti.

— Sper. Personal nu-l cunosc, dar am dosarul lui. Este un om care merită toată compasiunea, un supravieţuitor, monsieur. În

aprilie, 1945, a fost scos din lagărul Bergen-Belsen, din Germania.

— Îi va fi acordat tot respectul, doamnă, vă asigur, inclusiv confidenţialitatea pe care v-am promis-o şi dumneavoastră.

Numele lui, vă rog.

— Jacob Handelman. Universitatea Columbia.

*

Cei trei bărbaţi ascultau cu cea mai mare atenţie ultimele descoperiri expuse încet, calm, metodic de Emory Bradford, care ajunsese la concluzia că cercul se strânsese în jurul unui număr de cinci persoane.

— Cine sunt cei cinci? întrebă preşedintele.

— O femeie, care apoi am aflat că a fost internată în spital, din cauza unei întreruperi de sarcină. Tocmai s-a despărţit de soţul ei, un avocat, care...

— Cum naiba de ai putut să iei în considerare o femeie? întrebă Halyard.

— Simplu, domnule general. O femeie care are bărbaţi în subordine poate face multe. De fapt am fost chiar bucuros când am auzit că e femeie. Mi-am spus: „Doamne, e perfect”. Nu a fost.

— Ceilalţi?

— Doi ataşaţi, chemaţi la ambasada noastră din Mexic. Au fost nişte probleme de politică, dar nu s-au întors în Mexico City până pe data de 15.

— Explicaţia? întrebă preşedintele.

— Vacanţă. Au plecat în locuri separate, fiecare cu familia.

Unul la schi, la o cabană în Vermont, celălalt în Caraibe. Cărţile de credit au confirmat.

— Altcineva? insistă Berquist.

— Arthur Pierce.

— Pierce? interveni generalul, uimit. Tipul care e acum la ONU?

— Da, domnule general. Dacă există cineva cu acces permanent la Matthias, aceste este Pierce. Iar Matthias l-a numit la ONU, cu intenţia clară de a-l propune pentru un post de ambasador.

— Dacă îmi permiţi, zise Berquist, EU l-am numit după ce Matthias ni l-a dat, ca apoi să-l ia înapoi. Anul trecut a lucrat câteva luni aici, pentru Consiliul Naţional de Securitate, apoi

marele om a spus că e nevoie de el la New York.

— Şi este acelaşi tip pentru care am insistat la Pentagon să-i ofere orice, numai să nu plece, exclamă generalul. Vroiam să-l ţin în armată; era prea bun ca să-l pierd. Gândea la fel ca mine, în legătură cu dezastrul din Asia de Sud-Est şi avea dosarul la fel de bun ca al meu... Să recunoaştem; nu putem să-l luăm în calcul.

Ambasadorul se lăsă pe spate, aşezându-se într-o poziţie mai comodă.

— Îl ştiu pe Pierce. Un prieten al meu, ofiţer de carieră mi-a atras atenţia asupra lui. Presupun că şi eu am fost la fel de responsabil ca toţi ceilalţi de venirea lui la Departamentul de Stat. O persoană influentă, cu multiple relaţii, nu chiar bogat, în adevăratul sens al cuvântului. Băiat de fermier din Iowa, origini modeste, apoi elev şi student emerit, burse de studii. Mai mult de o duzină din cele mai mari corporaţii se băteau pentru el. Eu am aplicat tactica insistenţei şi, în acelaşi timp, am fost practic. I-am spus că niciodată nu strică un tur de forţă pe la Departamentul de Stat, care nu va face decât să-i mărească valoarea pe piaţă. Că e tânăr şi că va fi tânăr şi după ce va părăsi Guvernul, dacă va dori şi, în acel moment, va putea să ceară preţul pe care-l va dori, unde va dori. Este povestea tipică a americanului de succes – care naiba ar putea fi legătura lui cu Moscova?

— N-am avut idei preconcepute, mai ales în acest caz, zise Bradford. Arthur Pierce mi-e prieten – iar eu nu am prea mulţi. Îl consider ca fiind unul dintre cei mai buni oameni pe care-i are la ora asta Guvernul Statelor Unite. Nu am făcut decât să menţionez că a lipsit la data aceea. Iar raportul mi s-a dat personal. Mie, nici secretarei, nici asistentului. Doar mie.

— Ce te-a făcut să crezi că Pierce ar putea avea vreo legătură cu ruşii? Isuse, e perfecţiunea întruchipată, însuşi simbolul nostru, de la plăcinta cu mere şi hamburgerul clasic, până la steagul roşu-alb-albastru.

— O eroare din registrul de mesaje al ONU. Raportul iniţial arăta că, în săptămâna în care s-au produs evenimentele la Costa Brava, Pierce nu a participat la patru şedinţe de la secţia Middle East. Apoi, bineînţeles, cele patru discursuri au apărut, unele dintre cele mai bune pe care le-am citit în viaţa mea, care, pe lângă toate astea, au avut ca scop blocarea unei propuneri,

agresive aş putea spune, din partea Uniunii Sovietice.

— Nimic suspect.

— Nimic suspect, dar nimic sigur. Aceasta e marea problemă, întotdeauna se pot găsi explicaţii. Trafic aglomerat, 20% din mesaje întârzie... Dar discursurile lui Pierce au fost acolo, tot timpul.

— Ultimul? Berquist nu avea de gând să se lase.

— Un bărbat, despre care am fost atât de convins că e omul nostru, încât era cât pe ce să-i trimit pe cei de la Serviciile Secrete să-l aresteze. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am făcut-o; e un tip volatil, un gargaragiu.

— Cine?

— Nikolai Sitmarin. Născut şi crescut la Leningrad, din părinţi emigranţi dizidenţi. Este unul dintre cei mai buni analişti de la Departamentul de Stat, ce se ocupă cu afacerile interne ale Uniunii Sovietice.

— Sitmarin ăsta e evreu? întrebă generalul.

— Nu, dar majoritatea oamenilor aşa cred.

— Cum se explică lipsa lui?

— Din nou, o absenţă inexplicabilă. A plecat pe la jumătatea săptămânii Crăciunului, rapid, urgent, fără explicaţii. Nimeni nu ştia nimic de el. Apoi s-a aflat că a fost la Chicago, pentru că mama lui s-a îmbolnăvit grav.

— Ce bine a picat boala asta, nu vi se pare?

— Nu chiar bine, pentru că, într-adevăr, femeia a fost pe moarte. Spitalul General Municipal, unde a fost internată, ne-a confirmat.

— Dar nu a murit, zise Brooks.

— Am vorbit personal cu medicul ei şi pot să afirm că femeia a fost, într-adevăr, foarte bolnavă.

— Să-ţi trimită dosarul ei, ordonă preşedintele. Sunt prea multe explicaţii perfecte. Una dintre ele e minciună.

— Sunt de acord, dar care? întrebă Bradford.

— Oh, fir-ar să fie. Ia de la început fiecare dintre aceste explicaţii, răsuceşte-le pe toate părţile. Găseşte una care nu ţine.

— Măcar o discrepanţă între explicaţii, adăugă ambasadorul, întâlniri care nu au avut loc, conferinţe amânate, cărţi de credit cu semnături îndoielnice... femei aşa-zis grav bolnave.

— Va lua mult timp.

— Nu cred, mai ales că, până acum, ai realizat atât de multe

într-un timp atât de scurt, continuă Brooks, încurajator.

— Şi ai tot sprijinul acestui birou, ca să obţii tot ce vrei, când vrei. Foloseşte-l! Găseşte spionul! Berquist clătină din cap, exasperat. Şi eu şi el alergăm cu disperare după nebunul pe care l-am botezat *Parsifal*. Dacă ruşii ajung primii la el, ţara aceasta va rămâne fără politică externă viabilă. Şi dacă *Parsifal* intră în panică, e acelaşi lucru. Preşedintele puse mâinile pe birou. Altceva? Mă aşteaptă doi senatori curioşi şi nu am nici un chef să le dau explicaţii. Sunt de la Comitetul de Relaţii Externe şi am o presimţire că vin cu veşti dinspre Matthias. Berquist tăcu; se ridică şi se uită la Bradford. Asigură-mă din nou – nu avem probleme cu cei de la Poole's Island, nu?

— Nu, domnule. Au fost căutaţi până-n unghii şi nimeni nu părăseşte insula în perioada aceasta.

— Evenimentul acesta, de asemenea, îşi va urma cursul lui, zise Brooks. Care e durata? Condiţia e cam ciudată.

— Aşa este. Patrulele sunt înarmate, locul e o adevărată fortăreaţă.

— Înarmate? întrebă preşedintele, vorbind singur.

Bineînţeles că sunt înarmate. Ce nebunie!

— Havelock? întrebă scurt subsecretarul. S-a aflat ceva de el?

— Nu, zise preşedintele, îndreptându-se către uşă. Sună-mă mai târziu, domnule subsecretar, zise el, fără alte explicaţii. Sună-mă la ora trei.

*

Ningea cu fulgi de poveste, ce se loveau aproape imperceptibil de parbrizul maşinii închiriate de Havelock, mii de asteroizi în miniatură. Trecuse de câteva minute de semnul pe care scria cu litere fosforescente: „Mason Falls 5 km".

După ce plecase din apartamentul neamţului, intrase la hotelul „*King's Arms*", unde constată uşurat că recepţionerul se schimbase şi de acolo comandase un taxi către aeroportul *La Guardia*. Mason Falls se afla în Pennsylvania şi nu avea cum să ajungă repede acolo decât apelând la cursele interne, luând un avion către Pittsburg. Nu avea timp să-şi facă probleme că ruşii supraveghează aeroporturile. Cel pe care îl prinsese probabil că-i raportase sosirea şi chiar dacă nu ar fi făcut-o, *La Guardia* nu era terminal internaţional.

Ajunsese la Pittsburg la 09:15 şi închiriase o maşină, iar la 09:45 deja se îndrepta către sud, pe şoseaua rurală întunecată.

Prin perdeaua groasă de fulgi, Michael întrezări strălucirea de neon a unei firme pe care scria: „*Barul lui Harry*”. Opri în faţa barului şi intră. Se aşeză la tejghea, între două scaune goale şi-l aşteptă pe anticul Harry să-l servească.

— Mda, ce doriţi?

— Scotch cu gheaţă, vă rog şi o carte de telefon, dacă aveţi una.

Proprietarul îl studie cu atenţie.

— Nu prea mi se cere scotch. Nu-i din ăl mai bun.

— N-are nimic.

— E gâtul matale. Harry căută sub tejghea şi în loc de scotch îi puse în faţă o carte subţire de telefon. Apoi se îndreptă spre raftul cu sticle.

Havelock începu să caute adresa.

„Kohoutek, Janos RFD 3 CP 12”.

La dracu’. Putea fi oriunde în Mason Fallas, care, deşi avea populaţie puţină, se întindea pe suprafeţe mari. Hectare întregi de teren. Dacă îl suna, nu făcea decât să-l alarmeze. Dacă menţiona numele lui Jacob Handelman, trebuia să aştepte până când suna omul la New York pentru confirmare. Pe care, de altfel, nu avea cum să o primească.

— Poftiţi, zise Harry, aducându-i paharul.

— Cunoşti cumva, pe cineva pe care-l cheamă Kohoutek? întrebă Havelock încet. Janos Kohoutek?

Proprietarul rămase pe gânduri.

— Numele îl ştiu, pe el, nu. Este unul dintre fermierii străini, care au ceva pământ în capătul de vest.

— Unde anume, nu ştii?

— Nu. Dar nu scrie acolo? întrebă barmanul, arătând cu degetul spre cartea de telefon.

— Nu.

— Atunci sună-l.

— Aş prefera să nu o fac. După cum ştii, e străin. S-ar putea să nu ne înţelegem la telefon.

— Hei! zbieră Harry, pentru a acoperi muzica country ce se auzea din difuzoare. Băieţi, care ştiţi pe unul Kohoutek?

— E străin, zise un bărbat îmbrăcat cu un pulovăr roşu.

— E unul care are o grămadă de teren spre vest, adăugă comeseanul lui, un tip cu pălărie de vânătoare. Pârliţi de refugiaţi.

— Ştiţi cumva pe unde anume? întrebă Havelock.

— Ori în Chamberlain, ori în Youngfield. Sau poate chiar la Fourforks, nu ştiu sigur. Nu scrie-n carte?

— Nu. Zice doar de RFD 3.

— Asta e la Fourforks Pike, zise un altul.

— Vă mulţumesc, zise Michael şi goli paharul. Se căută în buzunare şi lăsă doi dolari la bar. Încă o dată, vă mulţumesc, îi spuse el, proprietarului.

— Face şaij' dă cenţi, zise Harry.

— Lăsaţi aşa.

— Mulţam'. Dacă ştiam că eşti domn, îţi dădeam ceva mai bun. Hai să...

— Îmi pare rău, nu mai am timp.

Ieşi din bar şi se îndreptă către maşină. Nu-l văzu pe bărbatul din partea cealaltă a încăperii care se ridică imediat după ce ieşi el din bar şi se îndreptă către telefon.

*

Michael ajunse în dreptul porţii unde se vedea căsuţa poştală pe care scria numărul 12. Coborî din maşină, o încuie şi se îndreptă spre locuinţa situată la distanţă considerabilă de poartă – de fapt abia se vedeau nişte lumini în zare. Avea ceva de mers. Iar drumul nu era accesibil maşinilor, deci trebuia să-l parcurgă pe jos.

Brusc, în spatele lui, apăru un fascicol de lumină şi se auziră paşi.

— Chiar ne întrebam dacă mai întârzii mult, spuse vocea din spatele lui.

Se întoarse, îndreptându-şi mâna spre pistol.

Prea târziu.

Braţe puternice îl apucară de cap, i-l dădură mult pe spate şi în secunda următoare simţi miros de cloroform. Apoi se lăsă întunericul – nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic.

Capitolul 21

La început simţi căldura; senzaţia nu i se păru prea plăcută, dar, oricum, era mai bine decât să-i fie frig. Când deschise ochii nu văzu nimic altceva decât ceaţă; clipi de câteva ori, încercând să-şi recapete vederea; în acelaşi timp deveni conştient de gustul pe care-l avea în gât şi de durerile feţei.

Văzu flăcări, lemne ce ardeau într-un şemineu mare, încăpător. Era întins cu faţa la podea, cu hainele ude. Canadiana i-o luaseră, dar nu şi cuţitul, pe care îl simţea, apăsându-l la spate, îi mulţumea lui Dumnezeu pentru acea durere.

Se întoarse pe o parte, încet, puţin câte puţin, cu ochii pe jumătate închişi, privind atent de jur împrejur. Auzi voci; doi tineri stăteau de vorbă pe hol. Nu-i observaseră mişcările. Mobilierul încăperii era simplu, doar strictul necesar, nimic care să sară în ochiul vizitatorului. Michael se uită la ceas; era unu dimineaţa.

Îşi venise în fire după 45 minute.

— Hei, s-a trezit! strigă unul dintre cei doi tineri.

— Cheamă-l pe domnul Kohoutek, zise celălalt, îndreptându-se către Havelock. Scoase din buzunarul jachetei de piele un pistol automat. Zâmbi; arma era automatul *Llama*, care călătorise din Civitavecchia, pe la Dealul Palatin şi Col des Moulinets, ajungând la Mason Falls, Pennsylvania. „Bună marfă, domnule Fără-nume. Nu am mai văzut aşa ceva de ani de zile. Mulţumesc.”

Michael era cât pe ce să-i răspundă, însă îl întrerupse intrarea cu paşi mari a unui bărbat ce avea în mână un pahar aburind.

— Te-ai trezit? bubui vocea lui Janos Kohoutek. Vezi cum te mişti sau o să te trezeşti în pielea goală, în zăpadă.

Hocs ne sniegu bez buttow.

Din accentul lui Kohoutek putea să-şi dea seama că era originar din munţii Carpaţi, regiunea Otrokovice. „Ca să înţelegi frigul, mergi desculţ prin zăpadă”.

Kohoutek se opri în faţa lui. Era un bărbat masiv; prin cămaşa deschisă la gât se vedeau pieptul lat şi gâtul musculos, iar hainele îi conturau umerii grei; vârsta nu-i influenţase cu nimic fizicul. Nu era înalt şi singurul mod în care-i puteai citi anii era să-i studiezi chipul ridat – nu avea mai mult de şaizeci.

— Deci acesta e invadatorul nostru! mormăi el, uitându-se în jos la Havelock. Ai armă, dar nici urmă de acte – nici măcar un permis auto sau o carte de credit, un portofel, ceva – şi vii şi-mi ataci ferma ca-n filme. Cine eşti? Ce vrei? Cum te cheamă?

— Havlicek, zise Michael, cu voce joasă, încercând un accent moravian. Mikhail Havlicek.

— *Cesky!*

— *Ano.*

— *Obchodni*? striga Kohoutek la el, întrebându-l ce căuta acolo.

— *Mi zena*, răspunse Michael, ceea ce însemna „o femeie”.

— *Co zena!*

— Cea pe care aţi adus-o aici, azi dimineaţă, zise Havelock, continuând să vorbească în limba cehă.

— Am adus două! Care din ele?

— Cea blondă. Cel puţin aşa era când am văzut-o noi ultima dată.

Kohoutek râni, însă fără să se amuze.

— *Chlipny*, zise el. *Dobry teleso!*

— Nu mă interesează trupul ei, ci informaţiile pe care le deţine. Michael se sprijini în coate. Pot să mă ridic?

— *Zadnyne supsobem*! şuieră bivolul şi făcu un pas înainte, lovindu-l pe Havelock cu cizma în gât, făcându-l să cadă la loc pe spate.

— *Prokili*! urlă Havelock, masându-şi gâtul. Era momentul să reacţioneze cu furie. Am plătit! strigă el, în cehă. Ce dracu’ crezi că faci?

— Ce ai plătit? Să afli informaţii despre mine prin baruri? Să te strecori în casa mea la miezul nopţii? Să intri pe teritoriul fermei mele înarmat? Ţi-arăt eu ţie plătit!

— Am făcut ce mi s-a spus!

— Cine, ce ţi-a spus?

— Jacob Handelman.

— Handelman? Kohoutek îl privea acum uimit, mirat. L-ai plătit pe Handelman? EL te-a trimis?

— Mi-a spus că te va suna, că va lua legătura cu tine, zise Michael repede. Mi-a interzis să iau legătura telefonic cu tine; mi-a spus să-mi las maşina lângă cutia de scrisori şi să merg pe jos până la fermă.

— Atunci de ce trebuia să întrebi de mine la bar?

— Nu ştiam unde este Fourforks Pike. De unde era să ştiu?

— Ai avut un om acolo? Te-a sunat?

Cehul clătină din cap.

— Nu contează. Dar de ce nu ai venit fără să te furişezi? Ai intrat ca un hoţ, înarmat!

— Nu sunt tâmpit, *pritel*. Ştiu ce faci aici; nu aveam chef să mă atace cine-ştie ce câini, sau să mă împuşte vreun om de-al tău.

— L-ai plătit pe Handelman?

— Foarte generos. Pot să mă ridic?

— Să te ridici? Cum să nu! Dar, te rog, aşează-te acolo! zise cehul, acum foarte uimit. I-ai dat bani?

— Mulţi. Mi-a spus să merg cu maşina până când voi ajunge la o poartă, unde cineva îmi va face semn cu o sursă de lumină. Nu am văzut pe nimeni la poartă, aşa că am procedat în consecinţă.

Kohoutek luă o gură din ceaiul aburind, se întoarse şi făcu câţiva paşi către masa de lângă perete, unde era un telefon. Puse paharul jos, ridică receptorul şi formă un număr.

— Dacă-l suni pe Handelman...

— Nu-l sun pe Handelman, zise cehul. Niciodată nu-l sun. Sun pe cineva care urmează să ia legătura cu el; acela îl sună pe neamţ.

— Vrei să spui pe rabin?

Kohoutek se uită la el ca la un extraterestru.

— Da, pe rabin, zise simplu, fără alte comentarii.

— Degeaba suni... nu-ţi va răspunde nimeni. Asta vroiam să-ţi spun.

— De ce nu?

— Când am vorbit cu el, tocmai pleca la Boston. Ţine conferinţe undeva, într-un loc, Brandese... sau Brandeis.

— Şcoală evreiască, zise cehul, apoi vorbi la telefon. Janos sunt. Sună la New York. Îi dai numele Havlicek, ai înţeles? HAVLICEK. Vreau explicaţii.

Închise, îşi luă ceaiul şi se îndreptă din nou către şemineu. Acum, vom aştepta, Mikhail Havlicek.

Nu va dura mult, câteva minute, zece, poate cincisprezece...

— Nu pot fi responsabil, în cazul în care nu e acasă, zise Havelock, ridicând din umeri. Nu aş fi fost aici, dacă nu ar fi existat o înţelegere. Nu aş fi avut de unde să ştiu numele tău sau unde să te găsesc, dacă nu mi-ar fi spus.

— Vedem noi.

— Unde e femeia?

— Aici. Avem câteva clădiri... E supărată, bineînţeles. Nu e chiar ceea ce se aştepta, dar va înţelege; cu toţii înţeleg. Suntem unica lor speranţă.

— Cât de supărată?

Kohoutek se uită pieziş la el.

— Te interesează?

— Numai profesional. Trebuie să o iau cu mine şi nu vreau să am probleme.

— Vedem noi.

— E bine? întrebă Michael, controlându-şi nerăbdarea din voce.

— Ca toţi ceilalţi – educaţii – e cam dezamăgită. Kohoutek rânji, apoi râse. I-am explicat regulile şi ne-a spus că sunt inacceptabile. Auzi tu! Inacceptabile! râse mai tare. Va fi păzită cu atenţie şi, pe parcurs, va înţelege. La fel ca ceilalţi.

— Nu-ţi mai face griji. O voi lua cu mine.

— Aşa crezi tu.

— Am plătit.

Kohoutek se aplecă în faţă.

— Cât?

Aceasta era întrebarea care îl ardea de câteva minute bune pe ceh. Michael ştia că trebuia să negocieze; de la New York nu va primi nici un răspuns.

— N-ai prefera să auzi preţul de la Handelman? Dacă e acasă.

— Poate că prefer să-l aud de la tine, *pritel*.

— Ai încredere în mine?

— N-am nici în tine, nici în rabin. TU de ce ai încredere în el?

— De ce să nu am? Te-am găsit, am găsit locul. Nu cum aş fi preferat, dar cel puţin sunt aici.

— Probabil că reprezinţi interese influente, zise Kohoutek, clătinându-se aproape imperceptibil dintr-o parte în alta, cum fac oamenii de munte când negociază, sau urmează să negocieze.

— Atât de influente, încât nu am nevoie de acte. Dar probabil că o ştii şi p-asta.

— Asemenea persoane umblă fără acte, dar niciodată fără bani.

— Probabil.

— Cât i-ai dat lui Handelman?

— Douăzeci de mii de dolari americani.

— DOUĂZECI...? Kohoutek se albi la faţă. E o sumă, *plitei*.

— El spunea că e rezonabilă. Havelock îşi încrucişa picioarele, încercând să-şi încălzească pantalonii uzi în faţa focului.

Şi eram pregătiţi să o achităm.

— Şi de ce crezi că nu a luat legătura cu mine?

— Nu mă surprinde – se pare că aveţi un mod foarte complicat de a lua legătura unul cu celălalt. Plus că era în drum spre Boston şi dacă persoana de la telefon lipsea...

— Cineva e întotdeauna la telefon – e un nenorocit. Iar tu era cât pe ce să cazi într-o capcană care era să te coste viaţa.

Michael îşi întinse picioarele, uitându-se atent la Kohoutek.

— Ce zici acolo?

— Vorbeai ceva de câini; avem câini. Atacă doar la comandă, însă un intrus nu ştie asta. Îl încercuiesc şi latră la el – nu fac nimic mai mult. Ce ai fi făcut?

— Mi-aş fi folosit arma, bineînţeles.

— Şi pentru asta te-aş fi împuşcat.

Amândoi rămaseră tăcuţi. În cele din urmă, Havelock vorbi:

— Şi rabinul are douăzeci de mii de dolari de care nu ştii şi de care eu nu pot să-ţi spun, pentru că sunt mort.

— Acum înţelegi.

— Ţi-ar FACE asta? Pentru douăzeci de mii de dolari?

— Nu mă mai miră nimic.

Telefonul sună. Kohoutek se ridică de pe scaun şi traversă repede camera.

— Poate că vom afla acum, zise el, ridicând receptorul în mijlocul celui de-al doilea apel. Da?

Involuntar, Havelock îşi ţinu respiraţia; existau atât de multe posibilităţi. Vreun vecin curios, un coleg insistent...

— Mai încearcă, zise cehul.

Abia acum Michael îşi recapătă respiraţia.

— Nu răspunde nimeni la telefonul lui Handelman.

— E în Boston.

— Cât de mult eşti dispus să plăteşti?

— Nu am sume mari de bani la mine, răspunse Havelock, estimând în gând banii pe care-i avea la el, în servietă – bani pe care-i luase din Paris. Erau în jur de şase mii de dolari.

— Pentru rabin ai avut.

— A fost aranjat din timp. Aş putea să-ţi ofer un avans. Cinci

mii.

— Avans la ce?

— Să fiu sincer, zise Michael, aplecându-se confidenţial către el, pentru noi femeia face treizeci şi cinci de mii de dolari; aceasta a fost suma alocată. Am cheltuit douăzeci.

— Cu cinci, mai rămân zece, zise cehul.

— Banii sunt la New York. Poţi să-i ai mâine, dar pe femeie trebuie să o văd în noaptea asta. Şi tot în noaptea asta trebuie să plec cu ea.

— Şi mâine să urci în avion, cu banii mei?

— De ce aş face asta? Avem un buget repartizat şi eu, personal, nu mă prea dau în vânt după finanţe. Plus că, sunt convins că o să-ţi iei partea de la Handelman. Îl ai la mână; l-ai prins.

Kohoutek râse gros.

— Se vede că eşti de la munte, *cesky*! Dar ce garanţii am?

— Trimite cel mai bun om pe care-l ai cu noi. Nu am armă; spune-i să-şi ţină permanent pistolul îndreptat spre capul meu.

— Şi să meargă aşa, prin aeroport? Crezi că sunt vreun tâmpit?

— Mergem cu maşina!

— De ce în noaptea asta?

— O aşteaptă dimineaţă devreme. Trebuie să o predau unui tip, la colţul Străzii 60 cu Bulevardul York, la intrarea în East River Drive. La el e restul de bani. Apoi urmează să o ducă la Aeroportul *Kennedy*, unde s-a închiriat un avion particular. Omul tău poate fi sigur; femeia nu se va da jos din maşină, până când nu va fi plătit. Ce vrei mai mult?

Kohoutek îl privea scrutător.

— Rabinul a fost un hoţ. Oare cehul e la fel?

— Unde ar putea fi problema? Şi-apoi, nu ai încredere în cel mai bun om al tău?

— Eu sunt cel mai bun. Să zicem că vin eu.

— De ce nu?

— S-A FĂCUT! Vom merge împreună, femeia va sta cu mine în spate. Un pistol la capul tău, unul la al ei. Două, *pritel!* Unde sunt cei cinci mii de dolari?

— La mine în maşină. Trimite pe cineva cu mine, dar o să-i iau eu; el rămâne afară. Aceasta e condiţia mea, sau nu mai negociem.

— Voi, comuniştii ăştia, sunteţi aşa suspicioşi.

— Aşa ne-am învăţat în munţi.

— *Cesky!*

— Unde e femeia?

— Într-o clădire, în spate. A refuzat să mănânce, a aruncat cu tava într-un cubanez de-al nostru. Probabil că deja i-a făcut felul. E un MACHO temperamental, care, când merge, dă cu ouăle de pământ. Şi femeia e exact genul lui preferat.

Michael zâmbi; cel mai fals zâmbet din viaţa lui.

— Sunt microfoane în camere?

— Pentru ce? Unde să se ducă? Ce planuri să aibă? Şi-aşa avem destulă bătaie de cap cu alarmele; mereu trebuie să chemăm pe câte cineva să le repare.

— Vreau să o văd. Apoi vreau să plec de-aici.

— De ce nu? După ce văd cei cinci mii de dolari. Kohoutek se opri şi ţipă în engleză.

— TU! Condu-l pe musafirul nostru la maşină.

Şaisprezece minute mai târziu, Havelock număra banii în mâna cehului.

— Du-te la femeie, *pritel*, zise Kohoutek.

*

În spatele lui mergea cel care acum avea automatul Llama.

— Pe-aici, la dreapta, zise acesta.

La marginea pădurii era o construcţie, ceva mai răsărită decât un hambar. Câteva ferestre erau luminate, undeva mai sus – probabil că exista şi un al doilea etaj. La geam erau gratii. Cine intra în acele încăperi, nu mai putea ieşi. Era o *Kaserne. Ein Konzentrationslager.*

Michael îşi simţea cuţitul la spate – oricând, în orice clipă, putea să-l ia pe sus pe bărbatul cu jachetă de piele şi să-l omoare, dar nu încă. Încă nu era momentul. Mai târziu, după ce va înţelege Jenna, când – şi dacă – o va convinge. Şi dacă nu va putea, amândoi vor muri.

ASCULTĂ-MĂ! ASCULTĂ-MĂ, PENTRU CĂ NUMAI NOI DOI AM RĂMAS ÎNTREGI LA CAP! CE S-A ÎNTÂMPLAT? CE NE-AU FĂCUT?

— Ciocăne la uşă, zise bărbatul din spate.

Havelock ciocăni. Se auzi o voce cu accent latin.

— Da? Ce e?

— Deschide, din ordinul domnului K. Sunt Ryan. Grăbeşte-te!

Uşa se întredeschise şi în faţa lor apăru un bărbat îmbrăcat cu

un tricou şi pantaloni de trening. Se uită mai întâi la Michael; apoi îl văzu pe celălalt şi o deschise complet.

— Nu a sunat nimeni.

— Ne-am gândit că eşti ocupat, zise cel din spatele lui Havelock, râzând.

— Cu ce? Cu doi porci şi o nebună?

— Pe ea vrem să o vedem. EL vrea să o vadă.

— Probabil că are mare tupeu, să mor io dacă mint. E o nebună. Da' de vro' zece minute doarme. Cre' că n-a mai dormit de câteva zile. Latinul îi arătă că degetul. Uite, în camera asta.

Vrei să o vezi?

— Deschide uşa, zise Havelock. Şi aşteaptă-mă dincolo.

— *Esperare...*

— Ordinele domnului K., interveni omul cu jachetă de piele. Fă cum ţi-a spus.

Cubanezul luă o cheie de la brâu, descuie uşa şi rămase lângă prag.

— Plecaţi de-aici, zise Michael.

Havelock deschise uşa.

Camera micuţă era întunecată. O vedea întinsă în pat, îmbrăcată, stând cu faţa în jos, cu părul blond revărsat în cascade peste umeri, un braţ atârnându-i, aproape atingând pământul.

Privind-o, simţea cum îl doare sufletul, simţea toată durerea îndurată de ea, din cauza lui. Încrederea se evaporase, instinctele respinse, iubirea reprimată; nu fusese mai puţin animal decât animalele care-i făcuseră asta... Îi era ruşine. Şi o iubea.

Lângă pat, pe o aşa-zisă noptieră, era o lampă. Nu ştia ce să facă, să o aprindă? Îl cuprinse frica. Niciodată nu înfruntase un asemenea risc. Dacă o pierdea, nu-l va mai interesa nimic – afară de moartea mincinoşilor. Era conştient că ar fi dat ani din viaţă, nu ca să aprindă lumina – măcar să o poată striga pe nume, aşa cum o făcuse de sute de ori, în linişte, cu faţa lipită de a ei.

Ah, aşteptarea era o tortură; se îndreptă către pat.

Un braţ zvâcni în întuneric, direct spre abdomenul lui. Simţi impactul cu un obiect ascuţit, nu un cuţit, altceva. Se feri şi o prinse de mână, răsucind-o exact atât cât să nu doară. Nu mai vroia să-i facă rău.

DACĂ VA PUTEA, TE VA OMORÎ. Broussac.

Jenna sări din pat, îl lovi cu genunchiul în rinichi şi îşi înfipse unghiile în ceafa lui. Nu putea să o lovească. Îl apucă de păr, îi trase capul în jos şi-l lovi puternic cu genunchiul drept, la baza nasului.

— *Prasatko*! şuieră ea, gutural, din cauza furiei.

O înţelese; o învăţase bine. FOLOSEŞTE UN DUŞMAN. OMOARĂ-L DOAR DACĂ TREBUIE. DAR MAI ÎNTÂI FOLOSEŞTE-L. Intenţia ei era de a scăpa.

— *Stat*! şopti el, prinzând-o în braţe, fără să-i facă nici un rău, fără să o strângă măcar. *Tesi ja!* O întoarse cu faţa la el.

Îl privi, cu ochii ei mari şi negri, în care teama se amesteca cu ura. Îl lovi din nou şi scăpă din braţele lui, căzând pe pat şi de perete. Căuta cu mâna dreaptă, disperată, ceva, orice, care să o apere. Luă o furculiţă şi-l ameninţă cu ea.

— Ascultă-mă, şopti el, din nou. Amândoi am păţit acelaşi lucru! Asta am venit să-ţi spun, asta am încercat să-ţi spun la Col des Moulinets!

— PE MINE ai încercat SĂ MĂ OMORI... de câte ori? Dacă tot e să mor, atunci...

Făcu doi paşi, o luă în braţe şi o împinse, lipind-o cu spatele de perete.

— Broussac te-a crezut... apoi m-a crezut şi pe mine! Încearcă să înţelegi. A ştiut că-i spun adevărul!

— Nu ştii adevărul. Mincinosule, MINCINOSULE! Începu să se zbată, lovindu-l, zgâriindu-l.

— Au vrut să mă dea la o parte din drum şi au lovit în mine, prin tine. Nu ştiu de ce... ştiu că au fost omorâţi oameni... o femeie, care ar fi trebuit să fii tu! Acum vor să ne omoare pe amândoi, TREBUIE să o facă!

— MINCINOSULE!

— Da, sunt mulţi mincinoşi, dar eu nu sunt unul dintre ei!

— Eşti, EŞTI! Te-ai vândut! *KURVA!*

— NU! îi răsuci mâna, până când Jenna scăpă furculiţa. Se opri imediat ce o văzu că se strâmbă de durere. Îl privea cu ochi mari, cu ură, însă şi confuză. Ştii ce ai de făcut, zise el, clar, încet, îşi apropie furculiţa de gât apăsându-i dinţii în dreptul arterei.

— Loveşte. Nu vei păţi nimic dacă mă omori. Fii pasivă, fă ce ţi se spune şi imediat ce vor vedea că cooperezi, îţi vor găsi de lucru. Nu uita; trebuie să obţii actele. Şi când vei scăpa, sun-o pe Broussac în Paris – poţi s-o faci. Îţi va explica totul. Şi te va ajuta

în continuare, pentru că ştie adevărul. Acum fă-o. Ori mă crezi, ori mă omori.

Privirea ei era un ţipăt surd, care îi pătrundea până în adâncul inimii. Buzele îi tremurau. Ura dispăruse, dar rămăsese teama şi uimirea. Apoi începură să-i curgă lacrimile; semnul vindecării apăruse.

O luă în braţe. Era tot ce putea face, tot ce îşi dorea să facă.

*

Peste câteva minute se lăsă tăcerea; suspinele încetară. Nu se mai auzea decât respiraţia lor, nu se mai simţeau decât unul pe celălalt, strâns îmbrăţişaţi. În cele din urmă, vorbi el primul:

— O să ieşim, dar nu va fi uşor. L-ai cunoscut pe Kohoutek?

— Da, un bărbat îngrozitor.

— Vine cu noi, ca să ia un rest din suma pe care am plătit-o pentru tine.

— Ce sumă? întrebă Jenna, dezlipindu-se de el, privindu-l, sorbindu-l cu ochii. Lasă-mă să mă uit la tine, numai să mă uit.

— Nu avem timp...

— Şşşt. Îşi lipi degetul arătător de buzele lui. Trebuie să fie timp, nu ne-a mai rămas nimic altceva.

Zâmbi, ciufulindu-i părul.

— Ai jucat bine, *prekrasny*.

— Ţi-am făcut rău.

— O tăietură şi câteva zgârieturi...

— Sângerezi... gâtul.

— Şi spatele şi cred că stomacul, cu furculiţa aia a ta, zise Michael. Poţi să mă îngrijeşti mai târziu, însă acum avem treabă. Plecăm.

— Continui să mă lupt cu tine?

— Nu, ajunge doar să fii ostilă. Eşti resemnată; ştii că nu poţi câştiga.

— Şi Kohoutek?

— Spune că vrea să stai cu el în spate. Ne va ameninţa cu armele.

— Atunci o să fumez mult. Mâna o să-i obosească...

— Ceva de genul ăsta. Drumul e lung, se pot întâmpla multe.

O benzinărie, o pană. O fi el solid, dar se apropie de şaptezeci de ani. S-ar putea să vrea să te adoarmă. Dacă da, voi încerca să-l opresc.

— N-o să-mi dea nimic letal. Nu vrea decât banii. Nu-mi fac

griji, *odvazny*. Ştiu că eşti cu mine şi voi şti ce să fac.

— Vino.

— MIKHAIL. Îi strânse mâinile. Ce S-A ÎNTÂMPLAT? Cu mine... cu TINE? Au spus lucruri îngrozitoare, ORIBILE! Nu le-am putut crede, dar a trebuit să le cred. S-a întâmplat ACOLO!

— Totul s-a întâmplat acolo. În timp ce eu te vedeam murind. De atunci fug, din seara aceea, la Roma. În diferite direcţii. Fugeam după tine, după ei... după mincinoşii care ne-au făcut asta.

— Cum au făcut-o?

— Nu avem timp acum. O să-ţi povestesc totul mai târziu şi apoi vreau să te ascult pe tine. Să-mi spui TOT. Ai nume, cunoşti oamenii. Mai târziu.

Se îmbrăţişară, scurt, simţindu-şi unul celuilalt căldura şi speranţa ce şi-o transmiteau trupurile lor. Michael scoase din buzunar o batistă şi îşi şterse urmele de sânge.

— Nu uita, dragul meu, şopti ea. Poartă-te urât. Împinge-mă şi, în timp ce o faci, prinde-mă tare de braţ. Un bărbat, care a fost zgâriat de o femeie, indiferent dacă îi este sau nu duşman, este furios. Mai ales dacă de faţă sunt şi alţi bărbaţi. Masculinitatea lui are de suferit.

— Mulţumesc, Sigmund Freud. Hai să mergem.

Gardianul zâmbi când îl văzu pe Havelock pătat de sânge, în timp ce cubanezul dădea din cap, expresia de pe chipul lui confirmând părerea de mai înainte. După cum îi spusese Jenna, Michael o ţinea strâns de braţ, împingând-o înainte, cu buzele strânse şi ochii furioşi.

— Vreau să mă întorc la Kohoutek, apoi să plec de-aici! zise el, enervat. Şi nu am chef de discuţii, s-a înţeles?

— Ooo, marele „bărbat” rănit de o păsărică mititică? zise gardianul, rânjind ironic.

— Ţine-ţi gura, idiotule!

— De fapt, nu e chiar aşa de mică, dacă ne uităm mai bine.

Janos Kohoutek se îmbrăcase cu o haină impermeabilă cu glugă şi îi aştepta. Zâmbi la rândul lui, când văzu că Havelock îşi ţine batista la ceafă.

— Ia uite, vrăjitoarea, ce a dracu’ e!

Michael o împinse pe Jenna spre portieră.

— Căţeaua dracului! Să mergem; ninge şi zăpada ne va îngreuna drumul.

— Las’ că nu-i chiar aşa de rău, zise cehul, scoţând o sfoară groasă din buzunar şi îndreptându-se către Jenna.

— Ce e asta? întrebă Havelock, arătând către sfoară.

— Ţine-i mâinile, îi ordonă cehul gardianului îmbrăcat în haină de piele.

— Poate că tu ai chef să te pui cu pisica asta – eu, nu.

— Dar eu fumez, protestă Jenna. Lasă-mă să fumez, sunt foarte nervoasă.

— Poate ai chef de-un ac în fund? Şi n-o să te mai gândeşti la fumat.

— Oamenii mei nu acceptă droguri, îl întrerupse Michael, cu fermitate. Aeroporturile sunt supravegheate, mai ales la porţile de plecare. Fără narcotice.

— Atunci va fi legată. Hai, ţine-o de mâini. Gardianul se apropie de Jenna. Kohoutek o întrebă. Măi femeie, ai fost la toaletă?

— Sunt bine, zise Jenna.

— Pentru câte ore? Nu ne vom opri, înţelegi? *Rozumet!*

— Am spus că sunt bine.

— Leag-o şi hai să mergem. Havelock făcu câţiva paşi nerăbdători către uşă, trecând pe lângă ceh şi uitându-se la Jenna.

Ochii ei îl priviră îngheţaţi, complet impersonal. Era magnifică.

Apoi se uită la gardian. Arma mea e la el. O vreau înapoi.

— O vei avea. Kohoutek o luă înainte şi, împreună se îndreptară către o maşină, păzită de un al treilea gardian. Era un camion, cu bănci de lemn în spate, pe care puteau încăpea şase, şapte oameni de fiecare parte. Văzându-l, pe Jenna o trecu un fior, iar Havelock înţelese.

— Urcă, URCĂ! urlă Kohoutek, făcând semn cu ţeava pistolului automat, în timp ce gardianul ţinea portiera deschisă.

— Nu sunt prizonierul tău! strigă şi Havelock. Am negociat! Avem o înţelegere!

— Şi o parte din înţelegere, *pritel*, este că până când ajungem la New York îmi vei fi atât musafir, cât şi ostatec. După livrare, voi fi mulţumit să nu te mai ameninţ cu pistolul, ba, dacă vrei, îţi fac şi cinste undeva.

Cehul izbucni în râs, în timp ce Jenna şi Havelock se urcară în camion. Se aşezară unul lângă celălalt, însă asta nu-i plăcu cehului.

— Femeia stă cu mine, zise el. Tu treci pe partea cealaltă. Repede!

— Eşti paranoic, zise Havelock, executându-se.

Uşa se închise şi înăuntru se lăsă întunericul. Michael se căută în buzunar – cuţitul era tot acolo. Acum era momentul să...

— Ce e asta? urlă cehul, ridicând arma spre el, în umbră, ţintind capul lui Havelock.

— Căţeaua asta m-a zgâriat pe spate şi mi s-a lipit cămaşa de piele, zise Michael cu voce normală. Apoi urlă şi el: Vrei să vezi, să pui mâna?

Kohoutek rânji, uitându-se la Jenna.

— A dracu'. E în stare să te mănânce cu fulgi cu tot.

Se deschise uşa la şofer; unul din paznici urcă şi aprinse luminile, apoi porni motorul. Vehiculul avea motor puternic şi un minut mai târziu deja trecuseră de poartă. Acum urcau dealul.

După ce merseră câteva minute, când mai aveau puţin până să iasă din Fourforks Pike, şoferul frână brusc. Întinse mâna şi apăsă butonul roşu. Se auzi o voce care ţipa isterică.

— Domnule Kohoutek, domnule KOHOUTEK!

— Ce e? întrebă paznicul, apăsând pe un alt buton şi vorbind în dreptul unui microfon. Eşti pe canalul de urgenţe.

— New York-ul la telefon. Handelman e mort! A auzit la radio. A fost împuşcat la el în apartament şi poliţia caută un bărbat...

Havelock îl înjunghie pe ceh exact în acel moment, cu mâna stângă, căutând cu dreapta pistolul, în timp ce Jenna deja sărise într-o parte, pentru a-i lăsa liber locul de acţiune. Mikhail luă apoi pistolul şi-l împuşcă – cehul căzu de pe bancă, fără să apuce să scoată nici un sunet, să facă nici o mişcare.

— MIKHAIL!

Gardianul tocmai îşi scotea automatul din buzunar. Michael sări şi-i lipi ţeava pistolului de frunte.

— Domnule Kohoutek? M-aţi auzit? întrebă vocea prin radio. Ce să facă omul de-acolo? Vrea să ştie ce are de făcut mai departe!

— Spune-i că aţi auzit, ordonă Havelock, respirând greu. Spune-i că omul de-acolo nu trebuie să facă deocamdată nimic. Veţi ţine legătura.

— Am auzit.

Gardianul abia şoptea.

— Mai tare, îl înghionti Michael.

— Spune-i omului să nu facă nimic deocamdată. Vom ţine legătura.

Michael smulse microfonul de la locul lui şi arătă către *Llama*.

— Acum dă-mi-l încet, zise el. Foloseşte-ţi degetele, doar DOUĂ degete, continuă el. Doar e al meu, nu?

— Aveam de gând să vi-l înapoiez, zise gardianul, înfricoşat, cu buzele tremurânde.

— Cred că ai multe de înapoiat tuturor celor pe care i-ai transportat cu maşina asta, nu?

— Nu are nimic de-a face cu mine, vă jur! Câştig şi eu o pâine. Fac ce mi se spune.

— Aşa facem cu toţii. Havelock luă *Llama* şi îndreptă ţeava pistolului către ceafa omului. Acum du-ne de aici, zise el.

Capitolul 22

Bărbatul micuţ, subţire, între două vârste, cu păr negru şi drept, deschise uşa cabinei telefonice de la colţul Străzii 116 cu Riverside Drive. Introduse moneda în aparat, formă 0, apoi cinci numere adiţionale; auzi un al doilea ton şi formă din nou. Peste câteva momente răspunse cel mai important personaj de la Casa Albă.

— Da?

— Domnul preşedinte?

— Emory? Cum a mers?

— Nu a mers. E mort. A fost împuşcat.

Tăcerea de pe firul cu Washington-ul nu era întreruptă decât de zgomotul respiraţiei lui Berquist.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— A fost mâna lui Havelock, dar numele nu a fost raportat.

Putem nega existenţa unui asemenea personaj în Statele Unite.

— HAVELOCK? L-a...? Oh, Dumnezeule!

— Nu ştiu toate detaliile şi nici nu e nevoie. Am întârziat din cauza zăpezii şi deja am dat ordin ca *La Guardia* să fie încercuit.

Şi când am ajuns acolo, se adunase deja mulţimea, maşini de poliţie, ziarişti şi o ambulanţă.

— PRESA?

— Da, domnule. Handelman e cunoscut pe-aici. Nu numai pentru că a fost unul dintre evreii care a supravieţuit după Bergen-Belsen, dar şi pentru că era profesor emerit. Era respectat, ba chiar idolatrizat de studenţii lui.

— Oh... Isuse! Ce ai aflat? CUM ai aflat? Numele tău nu e pronunţat pe-acolo, nu?

— Nu, domnule, staţi liniştit. Ce doriţi să fac mai departe?

Preşedintele nu spuse nimic câteva secunde, apoi vorbi, hotărât.

— Vreau un dosar complet cu activităţile lui Havelock de când a demisionat, care să reflecte faptul că Guvernul nostru este alarmat de faptul că starea lui mentală este gravă, că are tendinţe omicide inutile... şi-aşa mai departe... până la loialitate. Tot ce poate fi mai rău. Şi, în interesul securităţii naţionale,

dosarul va rămâne sub control strict, deocamdată. Nu va fi făcut public.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Faptele vor fi dezvăluite când Havelock nu va mai constitui o primejdie pentru ţara noastră.

— Domnule?

— Un om este insignifiant, zise preşedintele, încet. Coventry, domnule subsecretar. Enigma... *Parsifal*.

— Accept motivele, domnule, dar nu şi felul în care faceţi presupunerile. Cum putem fi siguri că-l vom găsi?

— Ne va găsi el pe noi; te va găsi pe TINE. Dacă tot ce ştim la ora actuală despre Havelock este adevărat, atunci să ştii că nu l-ar fi ucis degeaba pe Handelman. A avut un motiv puternic. Şi nu l-ar fi omorât dacă nu ar fi aflat de la el unde este femeia.

Când va ajunge la ea, va afla de tine.

Bradford rămase pe gânduri.

— Da, bineînţeles, domnule preşedinte.

— Întoarce-te cât poţi de repede. Trebuie să fim pregătiţi... să FII pregătit. Du-te la aeroport şi vezi că ţi-am trimis doi oameni; stai acolo până când sosesc.

— Da, domnule.

— Acum ascultă-mă, Emory. Îţi dau instrucţiuni clare. Vei primi, din ordine prezidenţiale, oameni de protecţie, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru; viaţa ta e în mâinile lor. Vei fi vânat de un asasin care a vândut duşmanului secretele Guvernului. Acestea vor fi cuvintele pe care EU le voi folosi; ALE TALE vor fi altele: vei cere să fie executat. Fiecare oră care trece este un pericol în plus pentru oamenii noştri de pe teren.

— Am înţeles.

— Emory?

— Domnule?

— Înainte să se întâmple toate astea, nu te-am cunoscut foarte bine, mă refer, din punct de vedere personal, zise Berquist. Care este situaţia ta acasă?

— Acasă?

— Acolo va veni după tine. Ai copii?

— Copii? Nu, nu sunt acasă. Fiul meu cel mare e la colegiu, iar cel mic la şcoală, în Europa.

— Mi s-a părut că cineva a spus că ai fete.

— Două. Sunt la mama lor. În Wisconsin.

— Înţeleg. Nu am ştiut. Altă soţie?
— Au fost. Două. Nu a fost să fie.
— Deci, nici o femeie nu locuieşte la tine în casă?
— Nici una permanent. Sunt câteva, dar nu locuiesc cu mine.
— Înţeleg.
— Sunt singur. Circumstanţele sunt optime, domnule preşedinte.
— Da, cred că da.

*

Folosindu-se de un sul de frânghie găsit în camion, îl legară pe gardian de o roată şi pe Kohoutek de bancheta din spate.

— Caută ceva şi leagă-i rana, zise Michael. Îl vreau viu. Vreau să fie luat la întrebări.

Jenna găsi în compartimentul din faţă o batistă mare. Scoase cuţitul înfipt în braţul fermierului şi o tăie în două, apoi îi legă expert rănile, oprind sângerarea.

— O să-l ţină trei sau poate patru ore, zise ea. După aceea, nu mai garantez. Dacă se trezeşte şi o rupe, s-ar putea să sângereze mortal... Ştiind ce ştiu despre el, sinceră să fiu, nici nu mă interesează soarta lui.

— Îl va găsi cineva. Într-o oră-două se va face lumină şi drumul acesta e destul de circulat. OK, hai să mergem.

— Nu poţi să mă laşi aici! gemu gardianul. Măiculiţă!

— Ai fost la toaletă?

— CE?

— Sper că da, spre binele tău.

— Mikhail?

— Da?

— Radioul. O să-l folosească, dacă va veni cineva să-i elibereze. Avem nevoie de fiecare minut.

Havelock luă automatul şi trase în receptor, în difuzor, în butoane, până le făcu praf şi pulbere pe toate. Apoi trase şi în cauciucuri.

— Hei, ţipă gardianul, vezi să nu mă împuşti! Hai, domne, dă-mi drumul! Nu ţi-am făcut nimic! Oricum o să fac pârnaie zece ani de-acum încolo!

— Gata? îl întrebă Jenna. Unde e maşina ta?

— La vreo cinci sute de metri în jos de drumul spre ferma lui Kohoutek. Eşti bine?

Se uită la el; fulgii de zăpadă îi străluceau în părul blond, era

obosită şi încercănată, însă ochii îi zâmbeau, plini de viaţă.

— Da, dragul meu, sunt bine...

O luă de mână şi, cu paşi mari, se îndreptară către locul unde Michael lăsase maşina.

— Să mergem pe mijlocul drumului; zăpada ne va acoperi mai repede urmele.

*

Se lipise de el, îl mângâia, vroia să-l simtă cât mai aproape, cu braţul pe după braţul lui, cu capul pe umărul lui, odihnindu-se, în timp ce Michael conducea.

Tăceau, schimbând puţine cuvinte; erau prea obosiţi, prea înfricoşaţi, pentru a putea sta de vorbă pe îndelete. Mai trecuseră prin aşa ceva – ştiau că totul va veni de la sine, când se vor linişti.

Deşi vizibilitatea nu era prea bună, mergeau destul de repede; frigul de afară menţinea zăpada uscată.

— Suntem pe şoseaua principală?

— Da.

— Şi crezi că e bine să mergem pe-aici? Dacă o să-l găsească pe Kohoutek şi vor veni după noi? Sau ne va intercepta un echipaj de poliţie?

— Suntem ultimii oameni din lume pe care Kohoutek şi-ar dori să-i găsească poliţia, pentru că ştim ce fel de fermă are el acolo. Va spune poveşti cu spărgători, se va declara victimă, ostatec. Iar gardianul va merge pe aceeaşi poveste, până când nu va mai avea de ales sau până îi vor găsi cazierul şi abia atunci vor începe negocierile. Nu avem de ce să ne facem probleme.

— Dar dacă, să zicem, nu e vorba de poliţie? zise Jenna încet, mângâindu-i braţul. Tu ai vrea să fie poliţia, dar nu te minţi singur. Dar dacă îi găseşte altcineva? Un fermier, un lăptar? Cred că Kohoutek ar plăti gras să se întoarcă înapoi acasă, în siguranţă.

Michael se uită la ea; întotdeauna gândea mai bine decât el, mai profund. Fusese mai hăituită decât el. Ştia să se controleze, să nu se lase copleşită de panică, sau de frică, nici măcar în cele mai critice momente. Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Eşti magnifică, zise el.

— Mi-e teamă, răspunse ea.

— N-are de ce să-ţi fie teamă, o asigură Havelock, ca pe copii. Era o minciună, dar care spera din tot sufletul să se transforme

în adevăr. Cert era că, indiferent cine îl găsea pe Kohoutek, nimeni nu putea face nimic până la şapte, şapte treizeci. Totuşi, ai dreptate. Vom intra pe primul drum lateral care ne iese în cale.

— Încotro?

— În primul rând, mergem undeva unde putem fi singuri şi să nu ne mişcăm. Să nu fugim.

*

Se aşeză pe scaunul de la fereastra motelului – afară răsărea soarele, colorând în portocaliu crestele Munţilor Allegheny, ce se vedeau la orizont. Razele galbene se reflectau aurii în părul ei blond. Se uita când la el, când pe geam, apoi închise ochii, simţind adânc durerea provocată de cuvintele lui.

După ce termină de povestit, tot nu reuşi să-i elimine starea de tristeţe: fusese executorul ei.

Jenna se ridică de pe scaun şi rămase în picioare, lângă fereastră.

— Ce NE-au făcut? şopti ea.

Havelock stătea în cealaltă parte a încăperii, privind-o. Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Nu-i venea să creadă. Se trezise dintr-un coşmar şi nu ştia prea bine: era vis? Realitate?

— Trebuie să aflăm de ce, zise el, în cele din urmă. Broussac mi-a povestit ce s-a întâmplat cu tine, dar mai sunt nişte goluri de acoperit.

— Nu i-am spus totul, spuse Jenna, privind zăpada de afară. Nu am minţit-o, dar nu i-am spus totul. Mi-era teamă că nu mă va ajuta.

— De ce ai plecat?

— Din cauza importanţei pe care o avea persoana care m-a contactat. Lucrează în Guvernul vostru de mulţi ani. Deşi odată, demult, a fost persoană controversată, încă mai este respectată.

Cel puţin aşa am auzit vorbindu-se despre el.

— Cine?

— Bradford, îl chema, Emory Bradford.

— DUMNEZEULE...! Havelock aproape că rămase cu gura căscată.

— Îl cunoşti? îl întrebă Jenna.

— Personal, nu. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar, ai dreptate, A FOST o persoană despre care s-au ţesut multe poveşti şi îl cunoaşte aproape toată lumea. Ultima dată am auzit că a fost

numit subsecretar de stat. Cred că abia aştepta un caz ca acesta, pentru a se face din nou remarcat. Ţi-a spus că a fost trimis la Madrid de Consiliul Operaţional?

— Mi-a spus că doar colaborează cu cei de la Consiliu, pentru o misiune specială, care implică securitatea internă a ţării.

— Adică eu?

— Da. Mi-a arătat copiile unor documente găsite în trezoreria unei bănci din Ramblas. Jenna se întoarse cu faţa la el. Îţi aminteşti că mi-ai spus de câteva ori că ai treabă la Ramblas?

— Mda, nu contează, oricum afacerea a fost orchestrată. Acolo mă opream în drum spre Lisabona pentru nişte treburi minore, fără importanţă.

— Dar mă înţelegi! Ramblas mi-a rămas în minte.

— Ce fel de documente?

— Instrucţiuni de la Moscova, care îţi erau adresate strict personal. Cuprindeau date, itinerarii, totul corespundea cu locurile prin care am fost împreună. Plus coduri; dacă nu erau autentice, atunci eu nu am văzut niciodată un cifru rusesc.

— Aceleaşi materiale care mi s-au dat şi mie, zise Havelock, înfuriindu-se.

— Da, mi-am dat seama, când mi-ai povestit ce ţi-au arătat la Madrid. Nu erau identice, bineînţeles, dar majoritatea se asemănau. Ah, cum s-au potrivit! De ce să ne facă aşa ceva? strigă Jenna? Bine că nu am avut încredere în Bradford. Vroia să mă ia cu el la Consulat.

— De ce nu ai plecat cu ei?

— Nu am putut. Brusc, am simţit că nu pot avea încredere în nimeni... Îţi aminteşti incidentul de la cafeneaua *Paseo Isabel*. Până să ajungem în Madrid...

— Beţivul, zise Havelock, amintindu-şi prea bine, chiar. A căzut peste tine, apoi a insistat să-ţi strângă mâna şi să te sărute.

Era tot peste tine.

— Atunci am râs. Tu mai tare decât mine.

— Nu şi peste câteva zile. Când am crezut că totul a fost intenţionat.

— Iar eu habar n-aveam.

— Şi cheia pe care am găsit-o la tine în geantă a fost pusă de Bradford, când a venit la tine în vizită. Presupun că ai lipsit un moment, două.

— Am avut un şoc; eram bolnavă. Sunt convinsă că m-am scuzat şi am ieşit din cameră câteva minute. Of, bine că a trecut. Bine că am reuşit să trecem peste acele momente dificile. Mai ţii minte când ne întrebam dacă vom evada vreodată din această închisoare mobilă? Iar tu vroiai să intri în învăţământ, să predai...

— Istoria.

— Şi să avem copii...

— Şi să-i trimitem la şcoală...

— Şi să-i iubim şi să-i răsfăţăm...

— Şi să mergem la meciuri de hochei.

— Ai spus că nu vrei să auzi de hochei...

— Te iubesc...

— MIKHAIL?

Paravanul dintre ei nu mai exista. Tentativa primilor paşi se transformă în disperare – alergară unul către celălalt, strângându-se în braţe, lăsând timpul deoparte şi durerea şi miile de momente de angoasă. Începu să plângă, iar el o strânse mai tare în braţe. Buzele li se întâlniră, simţind, căutând eliberarea pe care amândoi şi-o doreau atât de mult. Erau mai mult ca oricând prinşi în capcana închisorii – înţelegeau asta – însă, în acea clipă, se simţeau mai liberi ca niciodată.

*

Visul se împlinise, realitatea era palpabilă, aproape că îşi pierduse orice urmă de fragilitate. Era lângă el; îi atingea umărul cu faţa şi respira adânc, cu buze întredeschise, încălzindu-i pielea.

Făcu ceea ce visase adeseori, trezindu-se ud de transpiraţie, crezând că nu se va mai întâmpla niciodată. Dar acum putea. Îi şopti numele, chemând-o din somnul spasmodic, neliniştit, iar ea se răsuci adormită către el şi-i cuprinse umerii cu braţele, tandră, caldă, iubitoare. Deschise ochii şi-l privi adânc, apoi se lipi toată de el, oferindu-i-se.

Se iubiră fără nici un cuvânt, calmi, de parcă ar fi avut tot timpul la dispoziţie – nu se auzeau decât gemetele de plăcere şi dorinţă.

*

Se iubiră de încă două ori. Soarele deja stătea să apună – se simţeau odihniţi şi mulţumiţi. Se ridicară în pat, iar Michael îi aprinse o ţigară.

— O să-mi dai papucii pentru cine-ştie-ce arab viril.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, dragul meu... Mikhail al meu. Şi-apoi, nu pot să sufăr cafeaua lor.

— Ce mai uşurare.

— Eşti minunat, zise ea, mângâindu-i umărul bandajat.

— Sunt îndrăgostit. Şi am atâtea de recuperat.

— Amândoi avem, nu numai tu. Nu mai vreau să gândeşti aşa. Am acceptat minciunile, la fel ca tine. Minciuni incredibile, incredibil prezentate. Şi nu ştim de ce.

— Dar ştim scopul, ceea ce încă e bine. Să mă scoată pe mine din circuit.

— Prin moartea MEA? Sunt atâtea moduri de a scăpa de un om pe care nu-l mai vrei.

— Omorându-l? Havelock dădu din cap, gânditor. Într-un fel, da. Însă nu poţi controla dovezile zdrobitoare pe care acesta le-ar putea lăsa în urmă. Există întotdeauna posibilitatea ca unicul mod de supravieţuire să fie dovezile pe care le laşi în urmă.

— Dar ACUM vor să te omoare.

— Se pare că cineva s-a răzgândit.

— Persoana cu codul „*Ambiguitate*”, zise Jenna.

— Da. Indiferent ce ştiu – sau ce cred ei că ştiu – a fost înlocuit de o ameninţare mult mai puternică pentru ei.

— Nu înţeleg.

— Tu, zise Havelock. Costa Brava. Trebuiesc îngropate.

— Vreo conexiune cu sovieticii?

— Nu ştiu. Cine era femeia de pe plajă? Ce credea ea că face acolo? De ce nu ai fost tu – mulţumesc lui Dumnezeu că nu ai fost.

— Dar DE CE? Unde vroiau să te ducă.

— Spre mormânt, cred.

— Dacă da, de ce nu pe plaja aceea? De ce nu te-au omorât atunci?

— Poate pentru că au simţit că nu voi pleca cu ei. S-au asigurat. Nu am ieşit cu ei din hotel.

— Atunci nu aveau de unde să ştie. Credeau că te au la mână.

— Înfricoşată, şocată, dorind protecţie. Nu se leagă nimic. Mai ales pentru că cine a pus în scenă afacerea Costa Brava a fost un tehnician de excepţie, probabil expert în operaţiuni făcute la negru.

Jenna întrerupse lunga tăcere.

— Mikhail, zise ea, încet, privind în gol. DOUĂ operaţiuni, şopti

ea.

— Poftim?

— Să zicem că au fost două operaţiuni, nu una? Se întoarse cu faţa la el, cu ochii strălucind. Prima a fost pusă în mişcare la Madrid – probele împotriva MEA – apoi continuată la Barcelona.

— Probele împotriva TA.

— Tot nu înţeleg.

— Simplu. Operaţiunea originală a fost interceptată, zise ea. De cineva care nu a luat parte la planul iniţial.

— Da, da, da...

— Ce nu-mi dau seama este... care ar fi scopul?

— Control, răspunse el. Dacă tu fugeai, se ducea naibii totul. Broussac mi-a spus că s-a transmis cod de alertă pentru tine, imediat după Costa Brava.

— Mda, zise Jenna, stingând ţigara. Ceea ce ar putea însemna că acela care a interceptat operaţiunea habar n-are nici la ora asta că eu am plecat VIE din Barcelona.

— Până când te-am văzut eu şi, astfel, a aflat toată lumea. Din acest moment, s-a hotărât că trebuie să murim amândoi.

— Cine a hotărât? „*Ambiguitate*”!

— Cine altcineva?

Jenna se uită la el, apoi pe geam; lumina de afară începuse să pălească.

— Încă sunt prea multe goluri.

— Poate vom reuşi să le umplem.

— Unul e Emory Bradford.

— Mai e cineva, zise Havelock. Matthias. În urmă cu patru zile, am încercat să-l sun de la Cagnes-sur-Mer, pe linia particulară – foarte puţini au numărul acesta de telefon. Nu am înţeles de ce – cert este că nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Nu poţi să-ţi dai seama cum m-am simţit, am înnebunit, nu-mi venea să cred. Dar nu a făcut-o şi m-am gândit la ce e mai rău: omul care mi-a fost cel mai apropiat, m-a lăsat baltă. Apoi vii tu şi-mi spui de Bradford şi încep să cred că m-am înşelat.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Anton nu era acolo? Dacă alţii i-au interceptat linia particulară?

— BRADFORD?

— Şi cei care au mai rămas din tribul lui. Dacă e să ne luăm după ziare, Matthias e plecat în concediu, dar dacă nu e aşa?

Dacă cel mai celebru secretar de stat din istoria Americii e ţinut ostatic pe undeva? Dacă a fost internat cu forţa într-o clinică?

— Dar e incredibil, Mikhail. Un om ca el nu poate pierde complet contactul cu biroul. Sunt decizii zilnice de luat, hotărâri, probleme curente...

— Astea pot fi luate şi de alţii, doar din cauza asta există atât de mult personal auxiliar la Departament.

— Nu ştiu ce să spun.

— Poate că nu am dreptate. Poate că nu vreau să recunosc că Anton nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Am mai dat un telefon după aceea – unui bătrân, vecin cu Matthias, profesor pensionar, care s-a refugiat din Polonia în America, în urmă cu mulţi ani. Numele lui e Zelienski şi este o persoană dragă lui Anton, un adevărat tonic pentru el. Când am vorbit cu el, mi-a spus că Anton nu a avut timp de el zilele astea. Nu a avut timp.

— E posibil, Mikhail.

— Dar nu ţine. Matthias şi-ar fi făcut timp; nu e genul de om care să întrerupă legăturile cu prietenii fără nici o explicaţie. Clar, nu e genul lui.

— Ce vrei să spui?

— Îmi amintesc vorbele lui Zelienski. Spunea că a lăsat mesaje pentru Anton şi că a fost sunat de alţii, care i-au transmis mii de scuze din partea lui, dar nu mai are timp să treacă pe la el. Asta înseamnă că era acolo. Sau că aşa ar fi trebuit să fie. Ce vreau să spun este că s-ar putea să NU fi fost acolo...

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic, interveni Jenna. Dacă e adevărat, de ce nu au spus, pur şi simplu, că nu e acolo?

— Nu aveau cum. Am apelat linia particulară, unde răspund numai persoane competente sau el, personal. Cineva a ridicat receptorul din greşeală şi apoi a încercat să se acopere.

— Cineva care lucrează pentru Bradford?

— Cineva care ia parte la conspiraţia împotriva lui Matthias şi nu l-aş exclude pe Bradford. Cei din Washington, tratează pe ascuns cu cei de la Moscova. Împreună au construit afacerea Costa Brava, convinşi că Matthias e agent sovietic. Anton nu a avut niciodată încredere în Bradford şi clica lui; îi considera ca fiind oportunişti de ultimă speţă. Îi ţinea deoparte de negocierile importante. Michael îşi aprinse o ţigară şi se uită pe fereastră. În curând se va lăsa întunericul şi vom putea pleca. Mergem spre Maryland, via Washington.

— La Bradford?

Havelock dădu din cap. Jenna continuă:

— Vor face legătura între tine şi cazul lui Handelman şi vor presupune că ai ajuns la mine. Îşi vor da seama că primul nume pe care ţi l-am dat este Bradford. Îl vor păzi zi şi noapte.

— Ştiu, spuse Michael. Să ne îmbrăcăm. Trebuie să mâncăm şi să găsim un ziar. Mai vorbim în maşină. Se îndreptă către valiză, apoi se opri. Dumnezeule, hainele tale. Nu m-am gândit; nu ai haine.

— Oamenii lui Kohoutek le-au luat, au confiscat tot. Ca nu cumva să las urme. Îmi dădeau ei ceva potrivit, mai târziu.

— Potrivit pentru ce?

— Mi-e şi frică să mă gândesc.

— Ţi-au luat totul şi te-au lăsat singură într-o încăpere nenorocită. „Am atâtea de recuperat”. Să mergem.

— Trebuie să oprim undeva, să cumpărăm o trusă de prim ajutor, adăugă Jenna. Bandajul de la umărul tău, trebuie neapărat schimbat.

„Atâtea de recuperat.”

Capitolul 23

Imediat ce intrară în holul micului restaurant din Hagerstown, cumpărară ediţiile de dimineaţă şi seară ale ziarului „*Sun*” editat în Baltimore. Apoi se aşezară la o masă ceva mai retrasă, faţă în faţă. Fiecare luă câte un ziar şi mai întâi le răsfoiră în căutare de fotografii. Răsuflară uşuraţi – nu era nici una.

— Probabil că eşti lihnită de foame, zise Havelock.

— Adevărul e că aş prefera să beau ceva. Nici nu m-am gândit la mâncare.

— Ciudat. Kohoutek mi-a spus că nu ai mâncat nimic seara trecută, deoarece i-ai aruncat tava în cap cubanezului.

— O tavă plină cu resturi. Am mâncat; întotdeauna mi-ai spus să mănânc, mai ales în situaţii critice. Nu ştii când vei mai mânca a doua oară.

— Bine faci că-l asculţi pe tăticul tău. Da’ cu tava ce-ai avut?

— Doream cu ardoare furculiţa. Cuţit nu era.

Havelock se lăsă pe spate şi începu să râdă.

— Doamna mea, eşti fenomenală.

— Eram disperată. Nu-mi mai face atâtea complimente.

De masa lor se apropie o chelneriţă masivă, care se uita la Jenna cu un amestec de tristeţe şi invidie. Michael înţelese, fără să simtă nici satisfacţie, nici condescendenţă; întotdeauna înţelegea. Jenna Karras era o femeie frumoasă, forţată să ucidă, pentru a supravieţui şi să seducă pentru a trăi. Era o lady. Havelock comandă băuturile.

— Să trecem la veştile proaste, zise Michael, deschizând din nou ziarul.

— Uită-te pe pagina a treia.

Michael începu să citească şi în acest timp sosi şi chelneriţă cu băuturile.

— Comandăm imediat şi ceva de mâncare, zise Havelock, pe sub ziar. Femeia plecă, iar Jenna se uită la el; pe chipul lui se puteau citi pe rând uşurare, apoi îngrijorare şi în cele din urmă mirare. Termină şi lăsă ziarul pe masă, privind în gol.

— Ce e? Ce spune?

— Nimic. Mă acoperă.

— CE?

— Mă acoperă... efectiv, mă acoperă.

— Poate nu ai citit bine.

— Mi-e teamă că da. Se aplecă în faţă şi citi din ziar, urmărind fiecare rând cu degetul arătător. Ascultă:

> „De la Departamentul de Stat ni se comunică faptul că descrierea şi amprentele persoanei suspecte nu aparţin nici unui angajat al instituţiei sus-numite. Ba, mai mult, un purtător de cuvânt al Departamentului de Stat a precizat că orice insinuare a faptului că asasinul ar putea fi angajat actual sau fost al respectivei instituţii va fi considerată jignire şi că se va cere ca orice asemenea afirmaţie să fie sprijinită de dovezi indiscutabile. Se mai precizează, de asemenea, că poliţia din Manhattan este de părere că asasinul ar putea fi membru al unei organizaţii teroriste naziste, ostilă violent comunităţilor evreieşti. Să nu uităm că domnul profesor Handelman a fost unul dintre supravieţuitorii perioadei naziste, reprezentant de marcă al societăţii. Departamentul de Stat insistă asupra faptului că nu este neobişnuit ca teroriştii din toate ţările să-şi asume identităţile personalului din guvern.”

Havelock se uită la Jenna.

— Ce zici de asta?

— Oare ei cred ce spun?

— Imposibil. În primul rând, sunt sute de oameni care ştiu că am fost membru al Consiliului Operaţional. Nu e greu să se gândească la mine. În al doilea rând, amprentele mele sunt peste tot în apartamentul lui Handelman; de asemenea sunt în dosarul meu. În ultimul rând, Handelman nu avea nimic de-a face cu Guvernul; în asta consta puterea lui. Cei de la Quai d’Orsay nu l-ar fi folosit niciodată, dacă ar fi lucrat pentru guvern. Nu e normal ce se întâmplă.

Michael se scufundă în scaunul de pluş şi sorbi liniştit din paharul cu whisky.

— Ciudat, zise el, în cele din urmă.

— Atunci e o capcană, spuse Jenna. Te vor acolo – presupunând că te vei duce după Bradford – şi odată ce au pus mâna pe tine...

— Sunt mort. Odată ce am murit, nu mai pot vorbi, iar ei vor justifica moartea mea cu acest dosar. Ce-ar fi să nu mă duc eu după Bradford, să vină el la mine...?

— Nu-i vor permite niciodată. Şi-apoi ar fi flancat de bodyguarzi şi echipe de securitate.

— Se pare că avem nevoie de ajutor.

— Mikhail, fii serios. Cine crezi că te-ar ajuta? În cine să ai încredere?

— Nu mă refeream la cineva din Guvern.

— Dar la cine?

— Ţi-am povestit că, atunci când eram acasă la Salanne, l-am sunat pe Zelienski, care a menţionat un nume. „*Alexandru cel Mare*”, îi spunea el. Raymond Alexander. Un foarte bun prieten – şi al meu şi al lui Matthias. El ar putea să mă ajute.

— Cum?

— El este în afara Guvernului. În afară, dar şi puţin implicat; Washington-ul are nevoie de el şi el are nevoie de Washington. Scrie pentru „*Potomac Review*” şi ştie mai multe decât oricine despre Guvern. Dacă apăream în ziare, niciodată nu mă lăsa să mă apropii de el.

— Cu ce ar putea el să ne ajute?

— Nu sunt sigur. Poate să-l aducă pe Bradford. Să-l cheme acasă, pentru un interviu, să fiu şi eu de faţă, nu ştiu, ceva de genul ăsta.

— Acasă?

— Lucrează acasă; e o idee fixă a lui. Precum James Reston de la „*Times*”. Dacă un politician spune că vine din Fox Hollow, toată lumea ştie că a fost intervievat de Raymond Alexander. Fox Hollow e în Virginia, la vest de Washington. Am putea ajunge acolo într-o oră şi jumătate, maxim două.

— Oare ar face-o?

— Posibil. Nu-i voi spune de ce, dar s-ar putea să o facă.

Suntem prieteni.

— De la universitate?

— Nu, l-am cunoscut prin Matthias, de când eram student.

Când cinau împreună mă invitau şi pe mine. Nu refuzam niciodată, mai ales că pe atunci veniturile mele rar îmi permiteau o masă bună la restaurant. Şi a rămas ca un obicei să luăm masa împreună, mai ales după ce Matthias a devenit din ce în ce mai ocupat.

— La el acasă?

— Întotdeauna. Înţelegea că nu era o persoană cu care aş fi vrut să fiu văzut în public.

— Atunci. Înseamnă că sunteţi buni prieteni.

— Rezonabil.

— Şi e o persoană influentă?

— Bineînţeles.

Jenna îi luă mâna într-a ei, peste masă.

— Mikhail, de ce nu-i spui totul?

— Nu cred că ar vrea să audă. Este genul de problemă de care el, de obicei, fuge.

— E scriitor. Jurnalist. În WASHINGTON. Cum poţi să spui asta?

— Este analist, comentator. Nu e reporter investigator.

Nu-i place să calce pe teren instabil.

— Dar ceea ce-i vei spune este extraordinar.

— Mă va sfătui să mă duc direct la Biroul de Securitate al Departamentului de Stat şi să spun ce am pe suflet. Asta ar echivala cu a-mi trage un glonte în cap. Alexander e un conservator de şaizeci şi cinci de ani, care a auzit multe la viaţa lui – de la Dallas la Watergate – şi care e de părere că 110% din toate acestea reprezintă conspiraţii de rahat, inutile, ţesute de bolnavi megalomani, paranoici, etc... Şi dacă află ce am făcut – cu excepţia lui Handelman – el însuşi va pune mâna pe telefon şi va chema securitatea.

— Atunci nu-ţi este chiar prieten.

— Din punctul lui de vedere, este; doar că nu va fi niciodată de acord cu mine. Şi mai e ceva ce am de lămurit cu el, nu numai să-l aducă pe Bradford la Fox Hollow. Trebuie să-l rog să afle unde e Matthias. Poate să o facă, cu relaţiile lui.

— Şi dacă nu?

— Atunci ne-am lămurit în privinţa unui lucru, nu? Şi în cazul ăsta, îl vom chema pe Bradford aici şi-i vom pune întrebări, cu pistolul la tâmplă. Dar dacă îl găseşte pe Matthias la cabana din Shenandoah... ne vom da seama de altceva şi asta mă sperie cel mai tare. Atunci voi fi sigur că secretarul de stat are pe cineva la Moscova, la KGB.

*

Orăşelul Fox Hollow era micuţ. Străzile erau luminate cu gaz lampant şi arhitectura rămăsese colonială, prin decret dat de primărie; acolo, magazinele se chemau prăvălii, iar clientela era selectă – numai lume bună, atât de pe raza Washington-ului, cât şi a New York-ului. Farmecul orăşelului nu era doar aparent, însă nu era cunoscut. Turiştii erau descurajaţi, ba chiar hăituiţi de localnici. Forţele minime de poliţie, ca număr, erau dotate cu maximum de armament şi sistemul de comunicaţii putea rivaliza cu al Pentagonului, unde fusese, probabil, proiectat. Fox Hollow

era ca o oază de linişte, într-un deşert al nebunilor.

Aerul era cald, datorită râului Potomac ce curgea în apropiere.

Mergeau încet cu maşina, iar Havelock îşi pregătea în minte scenariul discuţiei ce urma să o poarte cu Raymond Alexander.

— Dumnezeule, orăşelul acesta e încântător! exclamă Jenna, fermecată de arhitectura oraşului.

— Mă bucur că-ţi place. Regretele mele, dar am ajuns.

Havelock opri în faţa porţii, cercetând cu atenţie zona. Nici urmă de poliţie sau de câini. Probabil existau numai alarme ascunse ochiului liber. Coborî din maşină şi se îndreptă către uşă.

Îi răspunse menajera:

— Bună seara, domnule, zise femeia în vârstă, vorbind cu accent puternic irlandez.

— Bună seara. Domnul Alexander este?

— Cine îl caută?

— Mă numesc Havelock. Michael Havelock.

— Aşteptaţi un moment, zise femeia şi-l pofti în hol.

Peste câteva clipe, Raymond Alexander apăru, venind către el cu mâinile întinse şi radiind de bucurie. Părea mai tânăr ca niciodată; chipul rotund, tenul alb ce punea în evidenţă ochii de un verde strălucitor, era încadrat de un păr ce rămăsese negru, în ciuda vârstei înaintate. În concordanţă cu stilul lui anacronic de viaţă, era îmbrăcat cu o haină de casă, croită dintr-o catifea roşu închis – ceva atât de tineresc nu mai văzuse Michael din anii de colegiu.

— Michael, ce mai faci? Dumnezeule, cred că au trecut patru, nu, cinci ani! strigă jurnalistul bucuros, cu vocea lui piţigăiată.

— Văd că nu te-au dezavantajat deloc anii ăştia, Raymond.

Arăţi nemaipomenit.

— TU, nu! Scuză-mă, tinere, dar parcă ai fi o pisică de-a mea pe care am uitat-o afară. Cred că faptul că te-ai retras nu ţi-a priit deloc. Alexander îi eliberă mâna lui Havelock, pentru a o ridica şi pe cealaltă. Da, ştiu totul. Întotdeauna mă interesez cum o mai duc prietenii mei. Pune-ţi ceva de băut; ştii care sunt regulile pe-aici şi se pare că ai mare nevoie.

— Mulţumesc, zise Michael, îndreptându-se către barul care îi era atât de familiar.

— Cred că ai arăta mai bine dacă ai dormi puţin...

Atunci era momentul. Havelock se aşează vis-a-vis de jurnalist şi-i povesti ce s-a întâmplat la New York, plecarea precipitată cu

avionul, întoarcerea la fel de precipitată... spunându-i în cele din urmă că are o informaţie pentru el.

— Ce-mi spui tu am citit încă de azi dimineaţă, zise Alexander, clătinând din cap. Bineînţeles că m-am gândit la tine, dar apoi mi-am spus că nu ai fi avut de ce să acţionezi aşa. Întortocheate sunt căile Domnului. Eh, dacă Anton ar fi ştiut de toate acestea, nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat.

Numai prietenii foarte apropiaţi vorbeau de Matthias folosind numele ceh şi pentru că Michael o ştia, afirmaţia îl alarmă.

Trebuie să insiste pe latura aceasta; Bradford putea să mai aştepte.

— Chiar mă gândeam la el, spuse Havelock, cu voce calmă, jucându-se cu paharul. Cred că am fost mult prea ocupat. De fapt vroiam să te întreb dacă e în Washington. Aş vrea să trec pe la el, însă nu am timp şi dacă îl sun... ştii cum e Anton. Nu mă lasă până când nu petrecem câteva zile împreună.

Alexander se cufundă în fotoliul de piele, vizibil îngrijorat.

— Să înţeleg că nu ştii?

— Ce anume?

— La naiba, numai paranoici în Guvernul ăsta. Îţi este cel mai apropiat, ca un tată, iar tu ai fost întotdeauna pentru el fiul pe care şi l-a dorit atât de mult! Tu, care ai cunoscut detaliile a mii de operaţiuni, tocmai ţie să nu-ţi spună.

— Ce să-mi spună?

— Anton e bolnav. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun eu, Michael.

— Cât de bolnav?

— Zvonurile spun că de la serios spre fatal. Se pare că nici nu mai ştie pe ce lume trăieşte. Când cei de la Guvern au aflat că ştiu, m-au pus să jur că nu voi comenta.

— Cum ai aflat?

— Întâmplător. În urmă cu câteva săptămâni am fost invitat la o petrecere în Arlington – ştii cât de mult detest treburile astea, însă gazda era o bună prietenă a răposatei mele soţii.

— Condoleanţe, îl întrerupse Michael, amintindu-şi vag de soţia lui. Nu am ştiut.

— Mulţumesc. S-a întâmplat acum doi ani.

— Spuneai ceva de o petrecere în Arlington.

— Da, ei bine, spre jena mea, am fost practic luat cu asalt de o tânără ameţită de băutură. Aparent, avea probleme în căsnicie şi

vroia să se confeseze. Şi m-a găsit pe mine. Deci, soţul ei este ofiţer şi a lipsit mult timp din garnizoană – a se înţelege patul conjugal – mai bine zis, în jur de aproape trei luni şi nimeni de la Pentagon nu vroia să-i spună unde este. S-a prefăcut bolnavă, ceea ce nu cred că i-a fost prea greu, iar soţul ei a fost chemat de urgenţă acasă. Când a dat ochii cu el, l-a întrebat pe unde umblă de atâta timp – a se înţelege dacă a fost pe la alte femei – iar el i-a răspuns simplu că nu îi poate da nici o explicaţie, afară de faptul că o personalitate extrem de importantă a vieţii politice suferă de o boală gravă şi trebuie păzită de intruşi şi curioşi.

— Anton? întrebă Michael.

— Nu mi-am dat seama până a doua zi dimineaţă. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că ţara trebuie să ştie când se întâmplă aşa ceva, că poporul nu e informat, că Guvernul nostru nu e departe de cel al ruşilor şi-aşa mai departe. A doua zi dimineaţă m-a sunat – era trează şi intrase în panică. Şi-a cerut scuze pentru comportamentul „dezastruos" şi m-a rugat să uit tot ce mi-a spus. I-am răspuns amabil, fără să uit să adaug că, dacă vrea să ajungă undeva, să apeleze la altă persoană, pentru că eu nu sunt genul să fac uz de o asemenea informaţie. Mi-a dat răspunsuri bâlbâite, cum că nu vrea să-i ruineze cariera domnului soţ, bla, bla, bla... Cam asta a fost.

— Asta a fost CE? Cum de ţi-ai dat seama că e vorba de Matthias?

— Pentru că în aceeaşi dimineaţă am citit în „Washington Post" că Anton şi-a prelungit scurta vacanţă şi că nu va putea apărea în faţa Comitetului Senatorial de Relaţii Externe. Mi-am amintit vorbele femeii... şi faptul că se întâmpla rar ca Anton să rateze şansa de a participa la asemenea întruniri. Atunci m-am gândit: De ce nu? După cum ştii şi tu, cunosc locul unde îşi petrece vacanţele...

— Cabana de la Shenandoah, îl întrerupse Havelock, stăpânit de un sentiment ciudat.

— Exact. La început m-am gândit că, dacă povestea era adevărată şi era într-adevăr liber, să-l invit la o partidă de pescuit sau la un şah. Aşa că l-am sunat.

— Nu era acolo.

— Nu mi-au spus asta, îl corectă jurnalistul. Au spus că nu poate răspunde momentan la telefon.

— La telefonul ACELA?

— Da... la telefonul ACELA. Era linia lui particulară.

— Cea la care nu răspunde nimeni, în cazul în care el lipseşte.

— Da. Alexander ridică paharul şi luă o gură de brandy.

Havelock mai avea puţin şi începea să urle. Ar fi vrut să-l apuce de reverele hainei de casă şi să-l zgâlţâie. CONTINUĂ!

HAIDE, SPUNE-MI! Însă, zise calm:

— Cred că ai suferit un şoc.

— Tu nu ai fi reacţionat la fel în locul meu?

— Bineînţeles. Aşa am şi reacţionat! Nu se citeşte în ochii mei? Apoi ce ai făcut?

— Primul lucru a fost să-l sun pe Zelienski. Ţi-l aminteşti pe bătrânul Leon, nu? N-ai uitat de întâlnirile lor?

— L-ai găsit?

— Da şi mi-a spus ceva foarte ciudat. Că nu l-a văzut pe Anton de luni de zile, că nu i-a răspuns la telefon – nu personal – şi că are impresia că nu mai are timp de noi.

Imaginea îi era perfect cunoscută lui Michael. Apoi îşi aminti.

— Eşti prieten cu Zelienski, nu?

— Da, mai mult prin Anton. Aşa ne întâlneam cel mai des. În rest, mai vine din când în când la câte o partidă de şah. Niciodată nu rămâne la cină; nu-i place să şofeze noaptea. Problema este că Matthias nu era unde ar fi trebuit să fie, în cazul în care se afla în vacanţă. Altfel nu se explică faptul că nu a trecut pe la Leon.

Doar Zelienski îl lasă întotdeauna să câştige.

— Nu pot să cred că ai abandonat problema în stadiul acesta.

— Ai dreptate. Am sunat la Anton la birou şi am cerut să vorbesc cu asistentul lui. Am accentuat că nu discut decât cu cineva care îl reprezintă pe Secretarul de Stat – ei, ghici pe cine mi-au dat la telefon?

— Cine?

— Emory Bradford. Ţi-l aminteşti?

— Cum să nu? Ce ţi-a spus?

— Vrei să spui ce m-a rugat după ce i-am expus punctul meu de vedere? Normal, nu am menţionat numele femeii şi nici nu a fost necesar. Bradford a avut la rândul lui un şoc. M-a implorat să nu scriu nimic, să nu dezvălui nimic şi că, în curând, Matthias va lua legătura cu mine. Am fost de acord şi, în jurul prânzului, am primit un bilet de la Anton, prin curier. Şi m-am conformat rugăminţilor lui – până la ora asta.

— Nu ştiu ce să spun. Havelock lăsă paharul jos şi trase adânc aer în piept, pregătindu-se să pună poate cea mai importantă întrebare din viaţa lui. Îţi aminteşti numele locului unde se afla soţul femeii?

— Da, zise Alexander, studiindu-l pe Havelock. Dar nimeni nu ştie că ştiu. Nici măcar sursa mea nu-mi mai aminteşte că mi-a spus.

— Vrei să-mi spui şi mie? Nimeni nu va afla care este „sursa" mea; ai cuvântul meu de onoare.

— De ce vrei să ştii, Michael?

Havelock tăcu câteva clipe, apoi zâmbi.

— Ca să-i trimit un coş cu fructe, probabil. Şi un bilet cu: „Fă-te bine!"

Jurnalistul dădu din cap, zâmbi la rândul lui şi-i răspunse:

— Este într-un loc care se numeşte Poole's Island, undeva pe coasta Georgiei.

— Mulţumesc.

Alexander arătă spre paharul gol.

— E gol. Ce-ar fi să-l umpli şi dacă tot eşti la Capitolul ăsta, să-mi mai torni şi mie puţin? Şi asta e tot o regulă, îţi aminteşti?

Michael se ridică de pe scaun, clătinând din cap şi zâmbi, deşi se simţea extrem de tensionat. Luă paharul jurnalistului.

— A trecut deja o oră de când eram aşteptat la MacLean.

— PLECI? exclamă bătrânul, ridicând din sprâncene. Şi cu informaţia aceea cum rămâne?

— Nici acum nu ştiu ce să fac. De fapt, treaba ta. E vorba despre o operaţiune extrem de complicată, efectuată sub acoperire, care, după părerea mea, nu va duce nicăieri. Vrei să auzi şi restul?

— Hei, dragă băiete, opreşte-te aici. Ai greşit persoana. Nu vreau să aud de aşa ceva. Din punctul acesta de vedere subscriu la părerea lui Anton. Optzeci la sută din serviciul ăla secret al vostru este un joc de şah jucat de idioţi, în beneficiul cretinilor paranoici!

*

Michael urcă în maşină; se simţea miros de ţigară.

— Ai fumat, zise el.

— Mda, ca atunci când eram mică şi mă ascundeam în toaletă, să nu mă prindă cei mari, răspunse Jenna, de jos, de sub banchetă. Ce părere are prietenul tău de Bradford? Îl aduce aici?

Havelock porni motorul şi plecă din faţa porţii.

— Acum poţi să te ridici.

— Spune-mi de Bradford.

— O să-l mai lăsăm să mai transpire puţin.

Jenna se uită la el de parcă ar fi înnebunit brusc.

— Ce spui acolo, Mikhail?

— Va trebui să conducem pe rând, toată noaptea, apoi să ne vedem de drum. Vreau să ajungem mâine devreme.

— Dumnezeule, UNDE?

— Într-un loc care se numeşte Poole’s Island. Unde o mai fi şi asta?

Capitolul 24

Insula se afla la Est de Savannah; în urmă cu cinci ani fusese populată, înainte de a fi preluată de guvern pentru cercetări oceanice. De câteva ori pe săptămână, spunea pescarul, apăreau pe cer elicopterele Bazei Aeriene Hunter, survolând apele de la înălţime şi aterizând pe un teren neştiut, undeva în spatele pâlcurilor înalte de pini care marcau ţărmul stâncos.

Ajunseră la Savannah pe la 15:30 şi la 16:00 îşi luaseră deja o cameră la un motel simplu. La 16:20 merseră până la docurile marinei comerciale, unde trăgeau zeci de ambarcaţiuni pescăreşti şi, la 17:30, Havelock avu o discuţie particulară cu şeful lor. La 17:50, 200 dolari îşi schimbaseră destinaţia din buzunarul lui spre al altora şi închiriase o şalupă cu motor puternic, de 12 cai putere.

Se urcară în maşină şi intrară în primul supermarket apărut în cale, de unde Michael cumpără ceea ce-i trebuia pentru mai târziu. Un fes de lână, un tricou de bumbac strâmt pe corp, bocanci milităreşti – toate negre. În plus, o lanternă subacvatică, o pungă cu fermoar, rezistentă la apă şi un cuţit de vânătoare.

— Un tricou, un fes, o lanternă şi un cuţit, enumera Jenna, precipitat, furioasă. Câte un singur exemplar. De ce nu două? Vin cu tine.

— Nu, nu vii.

— Ai uitat Praga, Varşovia? Trieste sau Balcani?

— Nu, nu am uitat, dar se pare că tu eşti cea care uită că peste tot pe unde am fost, întotdeauna a existat o persoană secundară pe care ne puteam bizui, chiar numai pentru a câştiga timp. Cineva de la ambasadă sau de la consulat care să spună cuvintele magice.

— Noi? Nu am folosit niciodată asemenea oameni.

— Pentru că nu am fost prinşi niciodată.

Se uită la el, acceptându-i logica.

— Care sunt cuvintele mele?

— Ţi le voi scrie.

Odată ajunşi în cameră, Havelock se puse pe scris. Peste o oră umpluse deja nouă pagini, scrise cu litere clare, perfect aliniate, fiecare pagină fiind numerotată, fiecare detaliu trecut şi fiecare

nume scris cu majuscule. Era un compendiu al celor mai importante operaţiuni secrete şi penetrări efectuate de Guvernul Statelor Unite în întreaga Europă, în ultimele 18 luni.

Cuprindea informaţii, numele agenţilor dubli, ai celor care lucrau sub acoperire, o listă cu diplomaţii şi ataşaţii din trei ambasade, care, în realitate, erau agenţi de primă mărime de contraspionaj, perfect infiltraţi. Pe cea de a zece pagină descrisese operaţiunea Costa Brava, dând nume, printre care şi Emory Bradford, explicând implicarea KGB şi VKR. Pe cea de-a unsprezecea, descrisese evenimentul de la Dealul Palatin şi moartea unui agent american, în cea de-a douăsprezecea, pe cel de la Col des Moulinets şi ordinul de execuţie dat de cel care avea codul „*Ambiguitate*", pe cea de a treisprezecea şi ultima, adevărul despre Jacob Handelman, asasinul de la Lidice. Ultimul paragraf era concis:

„Secretarul de Stat Anthony Matthias este ţinut împotriva voinţei sale pe Poole's Island, la baza oceanică din Georgia".

— Acestea sunt cuvintele tale, zise Michael şi-i dădu să citească foile. Se ridică în picioare şi se întinse, îndreptându-se către fereastră şi privind oceanul. În timp ce Jenna citea, îşi aprinse o ţigară. Era întuneric, luna strălucea intermitent pe cerul străbătut de nori al nopţii. Vremea era bună, amândoi sperau să rămână aşa.

— Sunt cuvinte dure, Mikhail, zise Jenna, punând copia pe masă.

— E adevărul.

— Deci crezi că s-ar putea să fii prins?

— Dacă găsesc ceea ce cred că s-ar putea să găsesc, aşa intenţionez.

— Eşti nebun! strigă Jenna, ridicându-se repede în picioare.

— Nu, nu sunt. De obicei nu te înşeli, dar uite că s-a întâmplat de data asta. Insula este scurtătura pe care o căutam. Din doi paşi ajunse la scaunul unde îşi pusese geanta cu articolele sportive. Mă îmbrac şi, între timp, să ne gândim la o legătură telefonică.

— Văd că vorbeşti serios.

— Exact.

— Atunci vom folosi cabinele telefonice, zise ea, revenindu-şi repede.

— Dar numai la un număr. Michael schimbă direcţia,

îndreptându-se acum către birou. Luă un creion, scrise câteva cuvinte pe o foaie dintr-un carnet, o rupse şi i-o dădu Jennei. Uite aici; este numărul recepţiei de la Consiliul Operaţional. Sună direct – îţi voi arăta cum – şi să ai un portofel plin de fise.

— Nu am portofel.

— Şi nici bani şi nici haine, adăugă Havelock, luând-o pe după umeri şi strângând-o la piept. Rezolvă asta, vrei? Poate o să-ţi abată gândurile la altceva. Du-te la cumpărături.

— Zău că eşti nebun.

— Nu, vorbesc serios. Nu vei avea mult timp, dar majoritatea magazinelor din centru sunt deschise până la unu şi jumătate. Vezi că mai este pe-aici o pistă de bowling, câteva restaurante bune şi un supermarket nonstop.

— Nu-mi vine să CRED, exclamă ea, dându-şi capul pe spate şi uitându-se la el.

— Să crezi, zise el. E mai bine să suni de-acolo decât de la cabinele de pe stradă. Se uită la ceas. E 20:50 acum; pe Poole's Island ajung în 20 minute – să zicem, la 22:00. Începând cu ora 23:00, să suni la numărul acesta şi să întrebi *„biliard sau pool"*? Ai înţeles?

— Da. Dacă nu primeşti imediat răspunsul, să închizi şi să te duci la un alt telefon. Suni la fiecare cincisprezece minute.

— Răspunsul care va fi?

— Preferăm pool.

— Apoi?

— După un alt telefon, vei fi trecută pe linia de urgenţe. Îţi va răspunde un operator care nu-şi va da numele, dar vei auzi răspunsul. Citeşte-i primele două rânduri de pe prima pagină. Să o faci repede şi apoi să închizi.

— Apoi începe aşteptarea, zise Jenna strângându-l în braţe, lipindu-şi obrazul de al lui. Cât crezi că va dura?

— Poate o zi, poate două. Nu ştiu.

— Şi dacă... Jenna nu reuşi să-şi termine fraza, pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi şi i se pusese un nod în gât.

— După 3 zile, sună-l pe Alexander în Fox Hollow şi spune-i că am fost omorât sau luat prizonier, că şi Anthony Matthias e ţinut, la rândul lui, prizonier. Nu te va lăsa; o să te ajute. Iubita lui republică e în pericol. Michael se opri. Numai ultimele 4 pagini, zise el, încet. Pe primele 9, arde-le. Ai dreptate, nu merită să moară.

Jenna închise ochii.

— Nu pot să-ţi promit asta, zise ea. Te iubesc atât de mult. Dacă te pierd, nici unul dintre ei nu mai contează. Nici unul.

*

Havelock coborî din şalupă, precaut. Era una cu noaptea.

Merse pe vine până la pâlcurile de pini, apoi o luă la fugă până ajunse la un drum. Traversă, mai merse două sute de metri, până ajunse la un gard înalt pe care-l escaladă cu agerimea unei pisici.

Căzu pe vine, apoi se ridică şi... rămase cu gura căscată. I se opri respiraţia, picioarele îi înţepeniră. Nu se mai putea mişca – părea că intrase în alt timp. Ceea ce văzu în faţa lui, în jurul lui era suprarealist. Imagini abstracte, fragmente izolate ale unei scene de pe altă planetă.

Intrase în Washington D.C.

Un vis macabru, abstract, deformat de o fantezie demonică.

Peste tot privelişti familiare, străzi ce începeau brusc şi se terminau abrupt, direct în nisip, semne, stâlpi de lumini – toate în miniatură.

Nu erau clădiri; doar faţade.

Într-o parte uşile din sticlă ale intrării în Departamentul de Stat. Mai încolo, noua clădire a FBI-ului şi, vis-a-vis, într-un parc micuţ, dotat cu băncile de rigoare, treptele maron ce urcau spre intrarea la Pentagon. Departe, în stânga, intrarea în Casa Albă.

INCREDIBIL!

Şi maşini de mărimi normale, strălucitoare. Un taxi, două maşini oficiale ale armatei, două limuzine supradimensionate, toate parcate separat. Ca nişte simboluri.

Totul era acolo! O NEBUNIE!

Se crease o lume bizară, falsă, duplicat după versiunea reală care se afla la sute de kilometri depărtare!

Era prea mult pentru Havelock. Trebuia să se rupă, să se gândească, să pună cap la cap piesele acestui spectacol macabru.

Să-l găsească pe Anthony Matthias.

În depărtare apăru un pluton de militari, care mai făcu câţiva paşi, apoi se despărţi în două. În spatele faţadei false a Departamentului de Stat era un teren viran, cufundat în întuneric.

Deodată în spate se auziră înjurături – Michael tresări.

— Tu-ţi mama mătii de nenorocit, unde – dracu’ să te ia – eşti?

— Cine, sergent?

— Jackson, domnule locotenent! Iar a întârziat?

— A raportat, sergent. Dar, ai dreptate. Prea îi lăsăm liberi. Trebuie să luăm nişte măsuri.

Havelock profită de momentul de pauză şi se strecură în josul străzii, ascunzându-se după colţ.

Se sprijini de perete; era solid. Încercă să înţeleagă, încercă să gândească. Tocmai asta era problema: nu avea ce să înţeleagă.

Era peste puterile lui. Ştia, bineînţeles, că există un centru de antrenare la Novgorod, în Uniunea Sovietică, un complex vast unde totul era americanizat, unde erau magazine şi supermarketuri şi moteluri şi benzinării, unde se vorbea doar engleza-americană şi argotică şi dialectală. Se făcuseră multe experimente de asemenea fel, dar toate serveau la cunoaşterea perfectă a americanilor de către ruşi! Dar aici, ce se întâmpla?

Ieşi în stradă, mergând normal – precum un soldat, simplu, care a ieşit să se plimbe. Traversă, apoi, cu paşi mari, intră din nou în umbră. Aşa se simţea cel mai bine, mai la adăpost.

Brusc, civilizaţia luă sfârşit. Străzile şi trotuarele se sfârşiră – înainte nu se mai vedea decât un drum murdar, străjuit de boscheţi şi întuneric. Dar era un drum – ducea undeva. Havelock o luă în pas alergător; dacă îl oprea cineva, nu putea decât să se scuze că face jogging.

O lumină. În josul drumului, pe partea dreaptă. O luă şi mai tare la fugă şi cu cât se apropia, îşi dădea seama unde se află.

Era, fără îndoială, faţada casei lui Anthony Matthias din Georgetown – fiecare detaliu al străzii era redat cu cea mai mare acurateţe. Rămase iar cu gura căscată. Doamne, ce se întâmpla acolo?

— Stai pe loc, soldat! se auzi o voce din spatele lui. Ce DRACU’ crezi că faci aici?

Havelock se întoarse, acoperindu-şi cum putea mai bine pistolul calibru 45. Dintr-o umbră apăru un paznic, cu o armă în mână, dar îmbrăcat civil. Michael zise:

— Ce-i cu tine? Nu poate să se mai plimbe omul?

— Alergai, nu te plimbai.

— Făceam jogging, amice. Sau nu ştii ce-i aia?

— Ceea ce ştiu, amice, e că jogging faci dimineaţa şi în nici un caz aici. Ştii care sunt regulile. Nimeni nu trece de Sectorul 6; tu

ai trecut demult graniţa.

— Hei, omule, hai las-o moale, zise Havelock. Nu fi...

Amuţi... dintr-odată... nu mai putea articula nici un cuvânt. Din casă se auzi muzică, acompaniată de cântecul greierilor. Michael ştia bine – era muzica preferată de Matthias. Händel.

— În fiecare seară, acelaşi concert nenorocit, zise civilul.

— Cum adică?

— De unde dracu' să ştiu eu? Se duce în grădină şi nenorocirea aia zornăie o oră.

MUZICA E PENTRU GÂNDIRE, MIKHAIL. CU CÂT E MAI BUNĂ, CU ATÂT GÂNDEŞTI MAI BINE. E O RELAŢIE CAZUALĂ, ŞTII TU LA CE MĂ REFER.

— Frumos din partea voastră că îl lăsaţi să asculte.

— De ce nu? Nu mai are nimic altceva. Şi tu mişcă-te de-aici, până nu mă scoţi din pepeni. Ai noroc că nu am... Hei, stai puţin! Ce e cu arma aia?

Havelock sări la gâtul civilului şi-l strânse tare, punându-l la pământ.

— Tu nu ai nici un fel de noroc, amice. De unde eşti? Novgorod? Urali? *Paminyatchik*! Michael îi apropie lama cuţitului de buze. O să te tai de n-o să mai ştii cine eşti. Spune tot.

Câţi sunt acolo?

— N-o... să reuşeşti niciodată, tuşi el.

Havelock îl tăie deasupra buzei.

— Nu-mi încerca răbdarea! Câţi?

— Unul.

— MINCINOSULE!

— Nu, UNUL! Suntem doi cu totul şi ne schimbăm la patru.

Unul afară, unul înăuntru.

— Spune de alarme. Unde sunt? CE sunt?

— Raze ultra, umăr-genunchi. La uşă.

— Asta e TOT?

— Da. Nu trebuie decât să-l ţinem înăuntru.

— Grădina?

— Perete. Foarte înalt. Isuse, unde dracu' să se ducă? TU unde te duci?

— Vom vedea. Michael îl apucă de păr pe gardian şi lăsă cuţitul jos, apoi îl lovi scurt, dur în partea dreaptă, lângă ureche, îl lăsă acolo şi se îndreptă către casă. Urcă un deal nu prea mare, până ajunse în dreptul primei ferestre, acoperită cu perdea de

dantelă. Se uită înăuntru, cu faţa la un centimetru de geam – era salonul lui Matthias, identic – locul unde-şi primea musafirii.

Michael petrecuse multe ore plăcute în această încăpere şi totuşi ceva era în neregulă. Ocoli casa şi ajunse în grădină – era exact cum şi-o amintea.

Iată-l, dragul lui *pritel*, stând pe un scaun, în partea cealaltă a grădinii, cu ochii închişi. Ochelarii cu lentile ca nişte carapace de broască erau la locul lor, părul argintiu, dat pe spate.

Se apropie de el. Fără nici un motiv, Matthias deschise ochii şi vorbi, deşi Michael îi făcea semne disperate să nu scoată nici un cuvânt:

— *Dobre erovnani*, Mikhail. Mă bucur să te văd pe-aici. Ieri m-am gândit la tine, la ceea ce ai scris în urmă cu câteva săptămâni.

Ce era, oare? „Efectele Hegeliene ale revizionismului” …

— Anton…?

Din nou fără motiv, fără avertizare, Matthias se ridică de pe scaun, cu ochii măriţi, cu chipul contorsionat. Se dădu înapoi, nesigur, încrucişându-şi braţele pe piept, şoptind cu voce oribilă:

— NU! NU POŢI… NU TREBUIE… să te apropii de mine! Nu înţelegi, niciodată n-o să înţelegi! PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE!

Havelock se holba la el, neputincios; şocul era mai greu de suportat decât adevărul.

Anthony Matthias era nebun!

CARTEA A TREIA

Capitolul 25

— Mâinile sus! Faţa la perete; depărtează picioarele! MIŞCĂ! ... ACUM! Lipeşte palmele de perete!

Ca în transă, privindu-l cu ochi aproape ieşiţi din orbite pe Matthias, care stătea ca un copil, pe vine, legănându-se, lângă o tufă de trandafiri, Havelock se execută. Era complet şocat, nu mai gândea, nu mai vedea nimic în jurul lui. Prietenul lui... mentorul lui... tatăl lui... era nebun. Bărbatul a cărui inteligenţă strălucită uimise lumea, se ascundea în spatele tufei de trandafiri, tremurând, clătinând permanent din cap, într-un ritm numai de el ştiut, cu ochi mari, înfricoşaţi, ce exprimau teama şi teroarea, accentuate de lentilele groase ale ochelarilor. Nimeni, în afară de el, nu ştia ce gândeşte, de ce îi este atât de frică.

Havelock auzi în spate paşii gardianului şi ştia că urma lovitura. Acum nu mai conta nimic pentru el. Nimic.

O durere ascuţită părea că-i despică ceafa în două şi se lăsă întunericul.

*

Se afla într-o încăpere puternic luminată; tâmplele îi pulsau, iar pantalonii uzi şi plini de nisip i se lipiseră de piele. Auzea paşi afară; cineva dădea ordine, parcă cuprins de isterie. În timp ce paşii se apropiau de uşă, îşi pipăi jacheta; îi luaseră pistolul, dar nu fusese percheziţionat. Probabil că asta urma să o facă superiorul paznicilor.

Lângă el apărură doi bărbaţi: unul în uniformă, maior; celălalt, civil. Pe ultimul dintre ei îl cunoştea; era american, agent al Consiliului Operaţional, cu care lucrase la Londra sau Beirut sau Paris sau... nu mai ştia unde.

— El e, zise civilul. Mi-a spus Bradford că s-ar putea să fie el –

nu ştia sigur – dar aşa este. Mi-a dat toate detaliile necesare; nu eşti implicat cu nimic.

— Fă orice, dar ia-l de-aici, răspunse ofiţerul. Ce faci cu el, e treaba ta.

— Salut, Havelock. Civilul se aplecă spre el. Se pare că ai fost tare ocupat în ultimul timp. Cred că te-ai distrat foarte bine omorându-l pe bătrânul din New York. Scoală în picioare, nenorocitul dracului!

Deşi îl durea tot trupul, Michael se întoarse pe o parte, se ridică mai întâi într-un genunchi, apoi, cu greu, în picioare.

— Ce s-a întâmplat cu el? Ce S-A ÎNTÂMPLAT?

— Nu sunt aici ca să-ţi răspund la întrebări.

— Cineva trebuie să o facă... Isuse, CINEVA trebuie!

— Şi apoi să-ţi dea bilet de voie? Nici o şansă, ticălosule.

Civilul se adresă gardianului, care rămăsese în cealaltă parte a încăperii. L-ai percheziţionat?

— Nu, domnule. I-am luat arma, atâta tot.

— Dă-mi voie să te ajut, Charley, zise Havelock, desfăcând fermoarul jachetei de teren şi scoţând pachetul. Parcă Charley te cheamă, nu? Charley Loring... Beirut, nu?

— Da şi nu-ţi mai mişca mâinile alea, luate-ar dracu'!

— Ceea ce vrei e aici. Haide, ia-l. Nu va exploda. Deschide-l.

Agentul desfăcu fermoarul şi scoase paginile făcute sul. Începu să le citească. Peste aproximativ un minut se opri şi se adresă ofiţerului şi gardianului.

— Aşteaptă afară, domnule maior. Dumneata la fel, îi zise şi gardianului.

— Eşti sigur? întrebă ofiţerul.

— Foarte, zise Charley. Nu pleacă nicăieri şi dacă am nevoie de voi, o să vă strig. Cei doi ieşiră. Eşti mai împuţit decât cel mai josnic gunoi pe care l-am văzut în viaţa mea, zise civilul.

— Ar fi bine dacă nu ai pierde timpul şi ai suna la Consiliul Operaţional de urgenţă. Vor primi câte un mesaj din cincisprezece în cincisprezece minute, începând cu ora unsprezece. Întrebarea este: „Biliard sau pool?" Răspunsul: „Preferăm pool". Spune-le.

— Apoi?

— Interceptează următorul telefon, dacă vrei, dă răspunsul şi ascultă.

— Deci mai există un nenorocit care va citi după foile astea pe

care mi le-ai dat.

— Da şi nu ai nici o şansă să-l prinzi – nu va vorbi mai mult de 12 secunde. Şi nu te deranja să mă înţepi. Am mai trecut prin asta şi mi-am luat măsuri de precauţie. Habar n-am de unde va suna, ai cuvântul meu.

— Fac ceva pe cuvântul tău!

— Ar fi bine să te mişti, pentru că, dacă nu o faci, copiile acestor pagini vor fi trimise la cele mai cunoscute adrese din Europa. De la Moscova la Atena, de la Londra la Praga, de la Paris la Berlin. Pune mâna pe telefon.

Douăzeci de minute mai târziu, civilul se uită exasperat, în sus, pe tavan, în timp ce-i dădea răspunsul Jennei Karras. Unsprezece secunde mai târziu puse receptorul în furcă şi se uită la Havelock.

— Eşti omul cel mai josnic pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

— Şi cel mai condamnat la moarte.

— Foarte bine ţi-au făcut. Tare mi-ar place să te strâng de gât.

— Şi să te mustre conştiinţa toată viaţa? N-o face. Uite ce e, mai bine ai pune mâna pe telefon şi ai suna la Casa Albă.

Auzea zgomotul asurzitor făcut de paletele rotative ale elicopterului gigant şi îşi dădu seama că preşedintele Statelor Unite sosise la Poole’s Island.

Havelock se îndreptă către aşa-zisul pat şi se aşeză. Se gândi la Jenna, la ce simte biata de ea în asemenea momente. Şi la Matthias – DUMNEZEULE, ce s-a ÎNTÂMPLAT? Michael îşi aminti oribila scenă petrecută în grădină, încercând să-i găsească sensul.

„SĂ NU TE APROPII DE MINE. NU ÎNŢELEGI. N-O SĂ ÎNŢELEGI NICIODATĂ!” CE să înţeleagă?

Nu îşi dădu seama cât timp petrecuse gândindu-se la toate acestea; se trezi la realitate abia când auzi uşa. În încăpere intră un ofiţer, colonel, lat în umeri, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, care avea în mână o pereche de cătuşe.

— Întoarce-te, îi ordonă acesta. Întinde braţele.

Havelock făcu întocmai, iar colonelul îi puse cătuşele la mâini.

— Şi cu picioarele ce faci? întrebă Michael. Nu sunt considerate şi ele arme periculoase?

— Am una mult mai eficientă în mână, zise ofiţerul şi o să te urmăresc în fiecare secundă. Să dea dracu’ să faci o mişcare greşită şi-ţi zbor creierii.

— Oho, conferinţă unu la unu. Mă simt flatat.

Colonelul îl înşfacă cu o mână de guler pe Havelock.

— Nu ştiu cine eşti sau cu ce te ocupi, sau ce ai făcut, dar ţine minte, cowboy-ule! De omul ăsta răspund eu, aşa că nu o să mă port cu mănuşi cu tine.

— Cine e cowboy pe-aici?

Parcă pentru a accentua avertismentul, ofiţerul îl trânti pe Michael cu spatele de perete.

— Stai acolo, îi ordonă el şi ieşi din cameră.

Treizeci de secunde mai târziu se deschise uşa şi intră preşedintele Charles Berquist, cu hârtiile lui Havelock în mână.

Se opri şi se uită la Michael.

— Acesta este un document extrem de important, domnule Havelock.

— E adevărul.

— Te cred. Dar nu mi se pare normal ca un om cu trecutul dumitale să-şi trateze colegii cu asemenea lipsă de cavalerism.

Îl ameninţa.

— S-a dat ordinul să fiu executat. Iar eu să-mi fac griji pentru alţii? De ce?

— Pentru că eşti un bărbat inteligent, care ştie că trebuie să existe explicaţii.

— Minciuni, vreţi să spuneţi.

— Unele dintre ele şi vor rămâne aşa, pentru binele ţării.

Havelock studie cu mare atenţie chipul scandinav al preşedintelui, ochii impasibili, de vânător.

— Matthias?

— Da.

— Cât credeţi că-l mai puteţi ţine aici?

— Cât va fi posibil.

— Are nevoie de ajutor.

— Şi noi la fel. Trebuie oprit.

— Ce i-aţi făcut?

— Vina este a noastră, a tuturor. Inclusiv a dumitale. L-am proclamat împărat, cu toate că nu avea dreptul. L-am preasfinţit, deşi nu eram stăpânii Raiului. Este prea mult pentru o minte de om, indiferent cât ar fi de evoluată. A fost forţat să trăiască cu impresia că este unic, mai presus decât toţi. Am cerut prea mult de la el. A înnebunit. Creierul lui – un instrument extraordinar – a explodat şi când nu s-a mai putut controla pe sine, a încercat să-i

controleze pe alţii. Probabil pentru a se convinge el însuşi că era ceea ce-i spuneam noi că este, deşi, undeva, în adâncul sufletului lui ştia că nu e adevărat. Că nu mai era adevărat.

— Ce vreţi să spuneţi cu „să-i controleze pe alţii”? Cum putea face asta?

— Angajând această naţiune la o serie de obligaţii care erau cel puţin inacceptabile. Încearcă să înţelegi că era ca argintul viu – nu era deloc un om obişnuit, aşa, ca noi. Da, chiar şi eu, preşedintele Statelor Unite, poate unul dintre cei mai puternici oameni din lume, sunt gata să o recunosc. Însă, orice exagerare nu duce la nimic bun. L-am făcut superstar; nu era legat de nimic, nu dădea socoteală la nimeni. Cuvântul lui era lege, toate celelalte minţi strălucite se subordonau lui.

— Generalităţi, zise Michael. Abstracţii.

— Minciuni? întrebă Berquist.

— Nu ştiu. Amănunte.

— Ţi le voi da. Şi dacă şi după ce vei vedea ce vei vedea, doreşti că continui cu ameninţările, atunci în joc va fi capul dumitale, nu al meu.

— Eu nu am cap. S-a dat ordin să fiu executat.

— Ţi-am spus, am citit aceste pagini. Pe toate. Ordinul a fost anulat. Ai cuvântul preşedintelui Statelor Unite.

— De ce aş accepta?

— Dacă aş fi în locul dumitale, poate nici eu nu aş face-o. Deci, îţi spun, pur şi simplu. Sunt multe minciuni, unele cu folos, dar aceasta nu este una dintre ele... Voi da ordin să ţi se scoată cătuşele.

*

Scena din încăperea largă, întunecată, fără ferestre era parcă desprinsă dintr-un coşmar pe care nu l-ar fi putut avea decât un extraterestru. Pe un întreg perete erau montate douăsprezece ecrane de televizor şi monitoare care înregistrau activităţile urmărite de o multitudine de camere de luat vederi. Sub aceste ecrane, era un pupitru de comandă enorm, controlat de patru tehnicieni; doctori în halate albe intrau, priveau câteva scene, notau, ieşeau repede, intrau alţii, unii schimbau păreri cu ceilalţi, toată lumea era în mişcare. Şi obiectul acestei operaţiuni sofisticate era unul singur: să se înregistreze şi să se analizeze fiecare mişcare făcută, fiecare cuvânt spus de Anthony Matthias.

Chipul şi trupul lui erau proiectate pe şapte ecrane în acelaşi

timp şi sub fiecare monitor erau afişate digital cifre ce exprimau ora şi minutul filmării; pe ecranul din dreapta scria „momentan”.

Ziua era o iluzie pentru Matthias, începând de la cafeaua de dimineaţă pe care o servea în grădina identică cu cea din Georgetown.

— Înainte de a se trezi, i se fac două injecţii, zise preşedintele, aşezându-se lângă Havelock, la un pupitru de comandă mai mic, situat lângă perete. Una dintre ele este un relaxant muscular care reduce tensiunile mentale şi musculare, cealaltă un stimulativ, care accelerează inima, pompând sângele, fără să se interfereze cu primul narcotic. Nu mă întreba termenii medicali, nu-i cunosc.

— Aşa începe ziua lui? Ziua lui... simulată?

— Exact. Priveşte monitoarele de la dreapta la stânga. Micul dejun în grădină. I se aduc rapoartele, ziarele, corespondenţa personală. Apoi iese din casa LUI, coboară treptele LUI, în timp ce asistentul LUI îi vorbeşte, expunându-i problemele din ziua respectivă. Berquist făcu o pauză, apoi îi arătă în direcţia celui de-al treilea monitor din dreapta. Aici uite-l în limuzină, în timp ce asistentul vorbeşte într-una, reţinându-i atenţia. Şoferul merge cu maşina, apoi i se aduc în atenţie locuri familiare, monumente, străzi, zona South Portico... diferite secvenţe.

— Dar acestea nu reprezintă măcar un ÎNTREG!

— Nu-şi dă seama; nu receptează decât impresiile. Şi chiar dacă şi-ar da seama pentru câteva clipe, medicii mi-au spus că mintea lui le va respinge şi va accepta doar realitatea impresiilor. Exact cum refuză să-şi accepte propria deteriorare, continuă să insiste pentru mai multe, mai multe responsabilităţi... Priveşte cel de-al patrulea ecran. Coboară la Departamentul de Stat, intră şi-i spune ceva asistentului; convorbirea va fi studiată în detaliu. Pe ecranul cinci, vezi cum intră în birou – acelaşi cu cel pe care l-a avut la etajul 8 al clădirii – şi se apucă imediat de citit telegramele, apoi consultă agenda cu întâlnirile din ziua respectivă. Cel de-al şaselea arată cum dă telefoane. De multe ori răspunsurile sunt fără sens, dar alteori, ceea ce aflăm, ne ridică la toţi părul pe ceafă... E aici de 6 săptămâni şi de multe ori ne întrebăm dacă am avansat cu adevărat sau încă mai scanăm suprafeţele.

— Vă referiţi la ce a făcut?

— Da, domnule Havelock. Nu cred că există om în istoria

politică a lumii care să fi abuzat atât de mult de autoritatea ce i s-a încredinţat. Promisiunile lui nu aveau limite. GARANTA în numele Statelor Unite. Să luăm de exemplu ziua de azi. Trebuia semnat un document şi nici eu, nici senatul nu am fost de acord. Uite ce spune domnul secretar de stat. Uită-te pe al şaptelea ecran.

Ascultă. E la birou şi, în mintea lui, se crede în urmă cu cinci luni, când s-a luat o hotărâre bilaterală, de a închide porţile ambasadei noastre dintr-o ţară africană, ceea ce, în mod normal, dacă nu s-ar fi procedat cu maximum de diplomaţie, ar fi provocat revoltă în întreaga lume civilizată. Acum asistentul îi explică. Uite care este părerea lui despre felul în care se poate rezolva problema.

„Domnule secretar. Atât preşedintele ţării, cât şi senatul au căzut de acord să nu se mai contacteze..."

„Atunci n-o să le spunem, nu? Reacţiile antediluviene nu pot fi niciodată cheia unei politici externe de calitate. Voi stabili chiar eu contactele şi voi prezenta un plan judicios. Armele şi untul îndulcit sunt cei mai buni lubrifianţi, aşa că le vom da după pofta inimii".

Michael rămăsese cu gura căscată.

— A spus el asta?

— Exact. Şi, asta nu e tot. În câteva minute va suna la Geneva şi se va lua un nou angajament de necrezut... Oricum, acestea sunt exemple minore, la care se lucrează abia de azi-dimineaţă. Sunt insignifiante, în comparaţie cu altele. Atât de multe... atât de periculoase... atât de incredibile.

— Periculoase?

— Cum altfel poate fi o voce care le acoperă pe toate celelalte, care face negocieri la care nici nu te-ai gândi, care lansează ideile unor acorduri împotriva cărora s-ar ridica orice naţiune de bun-simţ. Dar chiar şi aceste fapte sunt insignifiante. Totuşi, nu putem permite ca lumea să afle ce a făcut. Am fi umiliţi în public, îngenunchiaţi, ar trebui să implorăm să fim iertaţi şi, în cazul în care nu am fi, ni s-ar răspunde cu arme şi bombe. Vezi, totul e pus pe hârtie.

— Putea SĂ FACĂ asta?

— Din punct de vedere constituţional, nu. Dar el era superstarul. Regele neîncoronat al republicii, un zeu. Cine pune întrebări regilor sau zeilor? Dacă nu putem face în aşa fel încât să declarăm nule negocierile făcute de el, să le evităm diplomatic, să le anulăm discret, să găsim justificări pentru

aceste manevre, atunci vom fi puşi la îndoială. Politica externă a acestei ţări va suferi un colaps; nimeni nu va mai avea încredere în noi. Şi când o naţiune ca a noastră nu are politică externă, domnule Havelock, asta înseamnă război.

Michael se sprijini cu coatele de pupitrul de comandă şi îşi cuprinse fruntea în palme.

— A mers atât de departe?

— Dumneata ce crezi? Doar e în funcţie de mai bine de 6 ani şi până să fie secretar de stat, a avut alte funcţii, aproape la fel de importante.

— Dar acelea erau reale!

Erau şi nimeni nu o ştie mai bine ca mine. Eu sunt cel care am insistat să preia funcţia. Am crezut că lumea are nevoie de oameni ca el. Am mers până la a apela la ego-ul lui; toţi oamenii mari sunt sensibili când e vorba de orgoliul lor. De Gaulle avea dreptate: „Geniul devine conştient de genialitatea sa, înaintea oricui. Ceea ce nu conştientizează, sunt limitele capacităţilor sale”.

— Aţi spus-o chiar dumneavoastră, domnule preşedinte. L-am zeificat. Am cerut prea mult de la el. Havelock clătină încet din cap, copleşit.

— Hei, stai puţin, zise Berquist pe un ton rece şi privindu-l pătrunzător. Până acum nu facem decât să încercăm să găsim explicaţii, nu să lansăm certitudini. Nimeni nu transformă un om fără voia LUI, în zeu. Matthias s-a supraevaluat! A gustat ani de zile din apa sfinţită – ba în mintea lui cred că s-a ÎMBĂIAT... Să-ţi spun eu care e adevărul. Era un oportunist de excepţie. Un om care ştia să manevreze cuvintele, capabil să învârtă pe degete întreaga diplomaţie mondială. Putea fi magnific şi nimeni nu ştia asta mai bine ca mine – deci l-am folosit. Dacă nu ar fi fost stăpânit de răutate şi sete de putere, ar fi fost cel mai bun.

— Şi, deşi aţi bănuit, l-aţi folosit în continuare. L-aţi împins înainte, la fel de mult de parcă ar fi înaintat singur, nu?

Preşedintele se uită la butoanele de pe tabloul pupitrului de comandă.

— Da, răspunse el, încet. Până când a explodat. Pentru că eu urmăream performanţa, nu mă interesa omul, eram orbit. Nu am văzut ce se întâmpla cu adevărat.

— ISUSE! exclamă Havelock. Mi se pare atât de greu de crezut!

— M-am gândit şi la asta, drept pentru care ţi-am pregătit câteva înregistrări. Sunt conversaţii care au avut loc în biroul lui, în ultimele luni de „guvernare”. Pune-ţi căştile, iar eu voi apăsa pe butoanele necesare... Imaginile vor apărea pe ultimul monitor din dreapta.

Ceea ce se petrecu pe ecran în următoarele douăsprezece minute prezenta un bărbat pe care Havelock nu-l cunoştea. Un Matthias al extremelor, care urla, apoi, peste câteva secunde schimba amabilităţi cu un diplomat, fermecându-l şi flatându-l – cu strălucitoare umilinţă – şi imediat ce închidea telefonul, îl înjura pe interlocutor, făcându-l tâmpit, dobitoc, în toate felurile. Mai mult decât toate acestea erau minciunile, spuse cu atâta artă încât păreau adevăruri esenţiale. Telefonul era instrumentul lui de manipulare – stăpânea o adevărată tehnică a oratoriei, modelându-şi vocea cu accent european, exact cum dorea.

Scenele erau paralizante. Alianţe care nu interesau sub nici o formă Statele Unite se formau tacit, se propuneau negocieri, se făceau înţelegeri care violau existenţa acordurilor anterioare; se garanta cu miliarde de dolari, bani folosiţi în scopuri cu care Congresul nu ar fi fost niciodată de acord, iar americanul plătitor de taxe nu ar fi tolerat; se asumau obligaţii militare care nu aveau nici un concept moral, care încălcau graniţele onoarei militare.

Michael îşi revenea încet-încet din starea de şoc. Deodată îşi aminti ceva; trebuia să se lămurească. Îşi scoase căştile şi se întoarse către preşedinte.

— Costa Brava, şuieră el. DE CE? De ce aţi dat ordin să fiu executat?

— În legătură cu prima parte, nu eu am fost la mijloc.

— *„Ambiguitate”!*

— Da. Nu ştim cine este. În privinţa celei de a doua, chiar eu am insistat asupra execuţiei.

— DE CE?

— Pentru că aveam dreptul să fac apel la o parte din contractul pe care l-ai semnat, înainte să lucrezi pentru guvern.

— Anume?

— Să-ţi dai viaţa pentru ţara ta, dacă ţara are nevoie. Oricare dintre noi ar fi făcut-o, o ştii la fel de bine ca mine.

— Şi femeia cehoslovacă? Jenna Karras?

— Nimeni nu a cerut moartea ei.

— BA DA!

— Deci, repet, NOI nu am cerut moartea ei.

— *„Ambiguitate”?*

— Aşa se pare.

— Şi nu ştiţi... Oh, Dumnezeule. Dar execuţia mea a fost anulată. De DUMNEAVOASTRĂ.

Preşedintele dădu aprobator din cap.

— Şi are condamnatul dreptul să întrebe de ce?

— Vino cu mine, zise Berquist, ridicându-se din faţa pupitrului. Este timpul să-ţi aplic ultima fază a educaţiei, domnule Havelock. Sper că eşti pregătit.

Ieşiră din camera de monitorizare şi intrară pe un coridor îngust, alb, păzit de un sergent uriaş, care imediat ce-l văzu pe preşedinte, luă poziţia de drepţi. Berquist aplecă puţin capul, iar sergentul apăsă pe un buton. Peretele se deplasă – intrară într-o altă încăpere, ceva mai mică. În mijloc se afla un pupitru rotunjit, iar deasupra acestuia se vedea o amprentă de palmă, luminată în trei nuanţe de verde.

— Sunt sigur că ştii mai multe decât mine despre aceste dispozitive cu senzori, zise Berquist, aşa că nu voi adăuga decât că în camera în care vom intra nu are acces nimeni afară de mine şi încă o persoană, în eventualitatea morţii mele.

Îşi lipi palma de locul luminat şi încă o uşa, de data asta mult mai masivă, se deschise. Preşedintele îi făcu semn lui Havelock să intre. Înăuntru nu era decât o masă de conferinţă, cinci scaune, bloc-notesuri, pixuri, scrumiere. Spre deosebire de cea din care ieşiseră mai devreme, aceasta nu avea decât un singur ecran, mare şi pe peretele de vis-a-vis, un proiector puternic.

Fără să comenteze, Berquist se îndreptă către proiector şi-l porni.

Pe ecran apărură două documente. Havelock le citi, apoi se uită la preşedinte – chipul lui exprima teroare.

— Aceasta este ceea ce pentru noi, în esenţă, se cheamă *Parsifal*, zise preşedintele calm. Îţi aminteşti ultima operă a lui Wagner?

— Nu prea bine, reuşi să îngaime Havelock în cele din urmă.

— Nu contează. Să ţii minte că *Parsifal* a fost cel care a luat suliţa cu care a fost crucificat Isus şi aceasta avea puterea de a vindeca orice rană. Deci, cel care deţine ce vezi aici, deţine puterea – poate spulbera aproape întreaga omenire.

— N... nu-mi... vine să... CRED, şopti Havelock.

— Din păcate e adevărat, zise Berquist, ridicând mâna şi arătând către documentul proiectat în partea dreaptă. Acolo este semnat un acord între Statele Unite şi Uniunea Sovietică, prin care acestea sunt de acord să-şi combine forţele nucleare pentru a lichida Republica Populară Chineză. Obiectiv: distrugerea tuturor dispozitivelor militare, centrelor guvernamentale, sistemelor de comunicaţii şi câteva oraşe principale. Apoi preşedintele arătă spre documentul din partea stângă. În cel de-al doilea document găsim un acord semnat de Statele Unite şi Republica Populară Chineză, de a se uni împotriva Uniunii Sovietice. Restul e la fel, cu câteva diferenţe: milioane de morţi în plus, plus ceva mai multe oraşe, incluzând Moscova, Leningradul şi Kievul. Distrugere totală: 12 oraşe rase de pe faţa pământului... Această naţiune a intrat în capcana a două acorduri separate, unul cu Uniunea Sovietică, celălalt cu China. În fiecare dintre ele, ne unim puterea nucleară, în scopul distrugerii duşmanului comun. Două tratate diametral opuse, iar Statele Unite se află în postura târfei perverse. Anihilare în masă. Lumea are pe rol un război nuclear, domnule Havelock, proiectat cu strălucitoare precizie de superstarul Anthony Matthias.

Capitolul 26

— Asta e... o NEBUNIE! şopti Havelock, şocat. Şi noi suntem parteneri cu FIECARE?

— Exact.

— DUMNEZEULE... Michael studie cu atenţie fiecare document în parte, alb la faţă, cu ochi mari.

— Deci ameninţarea e clară: pactul nuclear cu Rusia va fi arătat şefilor de stat chinezi şi viceversa. Vor afla că au fost trădaţi – de cea mai bogată târfă din istoria omenirii. Apoi... Dumnezeu cu mila. Vor crede că nu e un exerciţiu, că e ADEVĂRAT. Şi se vor pune pe treabă – lumea va fi sfâşiată de mii de explozii nucleare.

Michael nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor, tâmplele îi pulsau, nu se mai putea concentra la nimic, pur şi simplu se uita la documentele proiectate pe ecran.

— Nu văd nici o dată, zise el, în cele din urmă.

— Sunt pe celelalte pagini – acestea sunt memorandumurile de intenţie. În aprilie şi mai se vor ţine conferinţele unde se vor stabili datele precise când vor avea loc loviturile. Ruşii sunt programaţi în aprilie, chinezii în mai. Luna următoare şi următoarea. Loviturile vor avea loc la 45 de zile după fiecare conferinţă.

— E... de necrezut. Copleşit, Havelock simţi că-l cuprinde o stare de paralizie. Se uită din nou la Berquist. Dumneavoastră aţi făcut legătura dintre MINE şi ACESTEA? ACESTEA?

— Există o legătură. Nu se ştie care anume. Ştim cum; nu ştim de ce. Dar „cum” a fost de ajuns pentru a da ordin de execuţie.

— Isuse, atunci, CUM?

— Să începem cu începutul: Matthias a construit cazul împotriva prietenei dumitale, Jenna Karras.

— MATTHIAS?

— El a vrut să fii eliminat. Dar nu puteam fi siguri. Ai demisionat cu adevărat? Sau ai schimbat doar locurile de muncă, de la Guvernul Statelor Unite la imperiul lui Matthias cel Mare.

— Deci acesta e motivul pentru care am fost supravegheat. Londra, Amsterdam, Paris... Dumnezeu mai ştie pe unde.

— Peste tot. Dar degeaba.

— Şi atunci de ce să fiu executat.

— Ţi-am spus, nu am avut nimic de-a face cu ordinul iniţial.

— În regulă, la început a fost „*Ambiguitate*”, dar mai apoi aţi fost dumneavoastră. Mi-aţi confirmat mai devreme.

— Asta s-a întâmplat mult mai târziu; când am aflat ce a aflat el. Apoi au fost date ambele ordine. Eram în competiţie. Aşteptam o mişcare greşită din partea ta, care să ne confirme că eşti la curent cu ceea ce se întâmplă şi că vei dezvălui celor de la Moscova şi Pekin problema celor două acorduri.

— Un moment! strigă Havelock, uimit, furios. La naiba, astea voi le-aţi NEGOCIAT cu Moscova şi Pekinul!

Preşedintele Statelor Unite nu răspunse. Se aşeză pe scaun şi se rezemă de spătar – lumina ce venea din spate îi dădea reflexe strălucitoare în părul blond. Abia apoi vorbi:

— Nu, nu au fost negociate, zise el, uitându-se pe ecran. Acestea sunt detaliile fanteziste ale unei minţi strălucitoare, dar bolnave, cuvintele unui negociator nemaipomenit.

— Atunci negaţi totul! Nu sunt reale!

Berquist clătină din cap.

— Fii atent la limbajul folosit! zise el, tăios. Sunt, literalmente, inatacabile. Există referinţe detaliate la cele mai secrete arme din arsenalul nostru. Localizări, coduri de activare, specificaţii, logistică – informaţii pentru care ar trebui arestaţi mii de oameni, pentru minimum 30 de ani. Esenţa este alta – faptul că celor din Moscova şi Pekin nu trebuie să li se arate acordul cu adversarul; nimic nu i-ar putea convinge că nu sunt autentice. Fiecare poziţie strategică, fiecare zonă distructivă, totul este trecut, până la cele mai mici detalii... Aceste acorduri au fost negociate de două minţi extraordinare – mai ales, extraordinar informate. DOI oameni, care au studiat fiecare detaliu, fiecare pas, fiecare punct, de parcă statutul lor în istorie ar fi depins de asta. Un joc de şah nuclear, universul învingătorului întregii lumi... sau ce mai rămâne din ea.

— De unde ştiţi?

— Din felul în care sunt elaborate documentele. Este produsul a două minţi. Nu trebuie apelat la ajutorul unui psihiatru sau al unui patolog ca să-ţi dai seama de diferenţe. Mai mult, Matthias nu avea cum să creeze de unul singur aşa ceva, nu ştia să prelucreze asemenea informaţii decât până la un anumit punct, însă, împreună cu altcineva – un rus, care ştia la fel de bine ca

noi care sunt capacităţile chinezilor – nu a fost greu. AU FĂCUT-O DOI oameni.

Havelock zise calm, monoton, privindu-l fix pe preşedinte.

— Deci *Parsifal* e celălalt, nu? întrebă el.

— Da. Are originalele acestor tratate, de altfel singurele, pretinde el. Trebuie să-l credem. Ne ameninţă că ne va zbura creierii cu o armă nucleară – mai întâi mie.

— Aţi luat legătura cu el, spuse Michael, cu ochii pe ecran.

Acestea le aveţi de la EL, nu de la Anton.

— Da. La început, pretenţiile au fost de ordin financiar, crescute cu fiecare contact, până când au devenit monstruoase; astronomice. Milioane şi milioane... şi iar milioane. Am crezut că motivele sunt politice. Am crezut că putem să-i dăm de urmă, să-i întindem o capcană. Apoi am aflat că *Parsifal* nici nu s-a atins de bani. Nu l-au interesat niciodată. Concluzia logică este că nu vrea decât să dicteze celei mai puternice naţiuni de pe pământ.

— Deja a făcut-o. Aici aţi făcut prima greşeală.

— Am tras de timp. Şi încă o mai facem.

— Cu riscul anihilării?

— Şi cu speranţa că vom face totul să stopăm această ameninţare. Tot nu înţelegi, domnule Havelock. Putem şi probabil o vom face, să îl arătăm pe Anthony Matthias în faţa lumii întregi, ca la paradă, să-i distrugem credibilitatea după ce a lucrat zece ani în domeniul tratatelor şi negocierilor, dar asta nu va răspunde la întrebarea fundamentală. Cum, în numele lui Dumnezeu, au ajuns asemenea informaţii pe mâna lor? Pe mâna unor nebuni? Cine le-a divulgat? Nu deţinem monopolul asupra maniacilor nucleari. Există oameni la Moscova şi Pekin care numai dacă ar auzi ce se întâmplă aici, ar apăsa pe butoanele de lansare. Ştii de ce?

— Nu sunt sigur... nu mai sunt sigur de nimic.

— Bine ai venit în rândul membrilor clubului nostru de elită... Dă-mi voie să-ţi spun. Pentru că ne-au trebuit patruzeci de ani şi mii de miliarde ca să ajungem unde suntem azi. Şi acum suntem ameninţaţi cu armele nucleare. Nu mai avem nici timpul, nici banii necesari să o luăm de la început. Pe scurt, domnule Havelock, în încercarea disperată de a evita un holocaust nuclear global, s-ar putea să pornim unul.

Michael înghiţi în sec. Gura i se uscase şi mai avea puţin până să rămână fără aer.

— Cine e *Parsifal*?

— Nu ştim. La fel cum nu ştim nici cine e „*Ambiguitate*”.

— Nu ŞTIŢI?

— Nu, cu excepţia faptului că sunt în legătură. Presupunem.

— Un moment!

— Te repeţi.

— Îl aveţi pe MATTHIAS! Intraţi în capul lui! În mintea lui! Există sute de moduri, de terapii! Folosiţi-le! Aflaţi!

— Crezi că nu am încercat? Altfel de ce îl ţineam pe Matthias aici? De ce făceam toată mascarada asta? Nu există nici o metodă din analele terapiilor care să nu fi fost folosită. S-a autoprotejat; a presimţit ce îl aşteaptă.

— Nu se poate să nu scoateţi nimic de la Anton în legătură cu *Parsifal*!

— Nimic! Nu face decât să vorbească – cu mare acurateţe – despre extremiştii din Guvernul sovietic şi de la Comitetul Central Chinez. Asta spune când i se menţionează tratatele... cu sau fără chimicale. Mintea aceea a lui – acel incredibil instrument – este atât de creativă, încât acum îl protejează.

— ABSTRACŢII! strigă Havelock.

— Ai mai spus-o.

— *Parsifal* e REAL! Există! Ne AMENINŢĂ!

— Acum citezi vorbele mele.

Michael se enervase în asemenea hal, încât lovi puternic cu pumnul în masă.

— Nu pot să CRED!

— Crezi sau nu, zise preşedintele, să nu mai faci asta. Pe-aici circulă nişte unde sonice care înregistrează decibelii, nu conversaţia, iar dacă eu nu vorbeam imediat după aceea, la ora asta erai mort.

— Oh!

— Nu am nevoie de votul tău. Oricum nu va mai fi un al treilea mandat – şi chiar dacă ar fi, nu aş mai candida.

— Asta e o glumă, domnule preşedinte?

— Probabil. Uneori am impresia că tot ce se întâmplă nu face parte din realitate. S-au cheltuit milioane pentru construcţia asta, s-au păstrat secrete, s-au adus cei mai buni psihiatri din ţară. E o iluzie? Nu ştiu. Ştiu doar că nu am încotro să o apuc.

Havelock se trânti şi el pe un scaun, în capătul mesei, deloc jenat să stea jos în prezenţa lui Berquist.

— Hm, zise el, gânditor. Ceea ce nu înţeleg, este legătura mea cu ACESTEA, continuă el, arătând spre documentele de pe ecran. Că dacă continuam nu se ştie ce, s-ar fi aflat de tratate la Moscova şi Pekin.

— S-AR FI PUTUT AFLA. Nu puteam să ne asumăm nici cel mai mic risc ca *Parsifal* să intre în panică şi să nu facă Dumnezeu ştie ce prostie!

— *Parsifal* are pe cineva la Moscova. Probele împotriva Jennei, tot ce s-a întâmplat la Barcelona; nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără ajutorul ruşilor.

— KGB-ul neagă orice legătură.

— Da, dar nu şi VKR-ul.

— Asta ce dracu' mai e? Nu sunt expert în domeniul dumitale.

— *VOENNAYA KONTR RAZVEDKA*. O ramură a KGB-ului, un corp de elită care bagă frica în toţi cei care mai au ceva creier în cap. Oare aici e legătura? Michael se opri şi clătină din cap. Nu, nu poate fi. După Col des Moulinets am fost la Paris, unde a venit după mine un ofiţer VKR din Barcelona. La Roma s-a dat ordinul să fiu lichidat, nu la Paris.

— Asta a fost decizia lui „*Ambiguitate*", zise Berquist. Nu a mea.

— Dar motivul era acelaşi. Cuvintele dumneavoastră... domnule.

— Da. Preşedintele se aplecă în faţă, rezemându-şi coatele de masă. Cred că există o legătură cu noaptea aceea de la Costa Brava.

Furia şi enervarea îl cuprinseră din nou; Michael abia dacă se mai putea controla.

— Costa Brava a fost o parodie! O fraudă! Am fost FOLOSIT. Ştiaţi foarte bine ce se întâmplă, de la început!

— Acolo ai văzut o femeie omorâtă.

Havelock se ridică.

— Altă glumă, domnule PREŞEDINTE?

— Nu am chef de glume. Nimeni nu trebuia să fie omorât în noaptea aceea!

— Nimeni...! Dar aţi făcut-o! Dumneavoastră şi Bradford şi nenorociţii ăia cu care am vorbit de la Madrid. Nu-mi spuneţi mie de Costa Brava, am fost ACOLO! Şi voi, toţi, sunteţi responsabili.

— Noi am iniţiat, dar nu noi am încheiat. Şi acesta este adevărul, domnule Havelock.

Michael abia dacă se mai putea controla, însă, în minte, îi veniră imediat vorbele Jennei. „Nu o singură operaţiune, două”.

Apoi ale lui. „Interceptată”. „Anihilată”.

— Un moment.

— Găseşte altă expresie.

— Nu, vă rog. Deci aţi creat un scenariu, fără să ştiţi că acesta a fost interceptat şi modificat, pentru că s-a mers pe acelaşi subiect.

— Cam aşa ceva.

— RAHAT! Mă scuzaţi.

— Sunt din Minnesota. Şi, de când sunt la Washington, aproape că mi-am epuizat vocabularul argotic. Deci, înţelegi?

— Cred că da. Este o pistă pe care se poate merge. *Parsifal* a fost la Costa Brava.

— SAU omul lui sovietic de legătură, interveni preşedintele.

— De ce nu mi-a spus nimeni?

— Strategii de la Consulatul Operaţional au făcut aproape tot posibilul să te aducă aici. Şi apoi nu a mai fost timp, curieri nu se putea trimite cu asemenea informaţii. Nu ştiam ce e în capul tău, ce ştii, ce vrei să faci, ce-ai putea spune, cui.

— Sunt prea multe posibilităţi, multe goluri, nu pot să pun nimic cap la cap...

— Şi... să nu uit... cei trei strategi de la Consulat au fost omorâţi.

Havelock înţepeni.

— Din cauza mea, spuse el, în cele din urmă.

— Indirect. Esenţa este una singură; întrebarea: De ce Matthias ţi-a făcut ce ţi-a făcut?

— Mai spuneţi-mi despre strategi, vă rog.

— Ei ştiau cine este legătura sovietică a lui *Parsifal*, zise preşedintele. Sau ar fi aflat în ziua următoare, dacă ai fi fost omorât la Col des Moulinets. Stern a fost cel care i-a dat codul „*Ambiguitate*”. Ştim unde este, dar nu şi cine este.

— Unde?

— S-ar putea să-ţi dau sau nu această informaţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cu tot respectul domnule preşedinte, dar nu v-aţi gândit ca măcar acum să mă FOLOSIŢI? Nu să mă omorâţi, să mă FOLOSIŢI?

— De ce aş face-o? Poţi să mă ajuţi? Să ne ajuţi?

— Am petrecut 16 ani pe teren, am vânat şi am fost vânat.

Vorbesc fluent cinci limbi străine, trei binişor, ca să nu spun de o grămadă de dialecte. Îl cunosc mai bine ca oricine pe Anthony Matthias; ŞTIU cum gândeşte, ce simte. Am lucrat cu o mulţime de oameni, în sute de operaţiuni. Da, cred că vă pot fi de ajutor.

— Atunci trebuie să-mi dai acum un răspuns: Intenţionezi să mergi mai departe cu ameninţările? Cele treisprezece pagini care ar putea să...

— Puteţi să le daţi foc, îl întrerupse Havelock.

— Le-am dat deja, zise Berquist.

— Şi voi lua legătura imediat cu omul de legătură, care este Jenna Karras. Nu e departe.

— Foarte bine. „*Ambiguitate*" se află la etajul cinci al Departamentului de Stat. Este una dintre cele aproape şaptezeci de persoane care se află acolo.

— Aţi reuşit să vă apropiaţi atât de mult?

— Emory Bradford a făcut-o. Este mai bun decât crezi.

Niciodată nu a vrut să-i facă rău domnişoarei Karras.

— Atunci înseamnă că a fost incompetent.

— Este primul care va fi de acord cu dumneata. Totuşi, dacă ea urma instrucţiunile lui, în cele din urmă i se spunea adevărul; şi amândoi aţi fi fost demult aici.

— În loc de asta, s-a dat ordin de execuţie.

— Spune-mi ceva, domnule Havelock, zise preşedintele, aplecându-se din nou peste masă. Dacă erai în locul meu, ştiind ce ştii acum, cum ai fi procedat?

Michael se uită din nou pe ecran şi zise, recunoscând:

— În acelaşi mod ca dumneavoastră.

— Mulţumesc. Preşedintele se ridică. Din fericire nimeni de aici, de la Poole's Island, nu ştie nimic despre toate astea. Nici medicii, nici tehnicienii, nici militarii. Doar cinci oameni cunosc adevărul. Unul dintre ei este un psihiatru de la Bethesda, specialist în comportamente halucinatorii, care vine o dată pe săptămână aici, ca să lucreze cu Matthias.

— Înţeleg.

— Acum, să ieşim de aici, cât mai avem minţile întregi, zise Berquist, îndreptându-se către proiector; îl închise, apoi stinse luminile de deasupra. Voi aranja totul în aşa fel încât să mergeţi, amândoi, la Baza Aeriană Andrews, în după-amiaza aceasta. Apoi o să vă găsim o locuinţă, undeva la ţară, nu în Washington. Nu putem risca să fiţi văzuţi.

— Dacă doriţi să fiu eficient, trebuie să avem acces la tot ce se întâmplă, dosare, înregistrări... Acestea toate nu pot fi mişcate de la locul lor.

— Dacă nu se poate, atunci veţi fi voi aduşi aici, cu cea mai mare discreţie. Veţi căpăta altă identitate... Vor fi puse încă două scaune la masa de conferinţe. Şi veţi lua legătura cât de curând cu Bradford.

— Înainte să plec de-aici, vreau să discut cu medicii. Şi, de asemenea, aş dori să-l văd pe Anton; voi fi scurt, nu va dura mai mult de câteva minute.

— Nu sunt sigur că ţi se va da voie.

— Atunci daţi ordin. Vreau să vorbesc cu el în cehă. Limba lui de origine. Vreau să insist asupra unui lucru pe care mi l-a spus. „Nu înţelegi. Nu vei înţelege niciodată". E ceva îngropat adânc, ceva între mine şi el. Poate că sunt singurul care poate ajunge acolo. Ar putea fi orice, de ce a făcut ce a făcut, nu numai mie, dar şi lui însuşi. Undeva în capul meu se află o bombă, am ştiut-o de la început.

— Atunci vorbeşte cu el. Dar nu uita că ai petrecut 12 zile în clinică şi un total de 85 ore sub terapie chimică şi nu ne-a putut ajuta.

— Nu aţi ştiut unde să căutaţi. Nici măcar eu nu ştiu.

*

Cei trei medici nu au putut să-i spună nimic ce n-ar fi putut să-şi dea seama din descrierile lui Berquist şi, cu cât i se explica mai mult în termeni medicali, cu atât se simţea mai bulversat.

Caracterizarea făcută de preşedinte despre un instrument delicat, remarcabil, ce a explodat sub presiunea inumană a responsabilităţilor, era mult mai grafică decât explicaţiile seci despre limitele toleranţei la stres. După un timp, medicul mai tânăr – cum se întâmplă de obicei – interveni.

— Pentru el nu există realitate, în sensul literal al cuvântului.

Filtrează impresiile, nu aude decât ce vrea, nu vede decât ce vrea, ce îi convine cel mai mult. Acestea sunt realităţi pentru el – fanteziile – care sunt mai reale decât realitatea. De aceea trebuie protejat. Nimeni nu se poate juca cu fanteziile. În rest, nimic, numai amintiri fragmentate.

Preşedintele Berquist nu era numai adeptul descrierilor, se gândi Michael. Asculta şi el, de asemenea.

— Deteriorarea poate fi reversibilă? întrebă Havelock.

— Nu, zise un alt psihiatru. Structura celulară a degenerat. Este ireversibilă.

— E prea bătrân, adăugă tânărul.

— Vreau să-l văd. Voi fi scurt.

— Noi am obiectat, însă se pare că domnul preşedinte este de altă părere. Vă rog să înţelegeţi, aici lucrăm în condiţii imposibile, cu un pacient care decade pe zi ce trece – cât de repede, e greu de spus. Trebuie stimulat artificial pentru a ajunge la un rezultat. Este extrem de delicat şi o traumă prelungită ne poate da peste cap aproape tot ce am realizat până acum. Nu avem timp, domnule Havelock.

— Va dura puţin. Zece minute.

— Cinci. VĂ ROG.

— Bine. Cinci.

— Mergeţi cu mine, zise psihiatrul tânăr. Este tot acolo unde l-aţi găsit noaptea trecută. În grădină.

Odată ajunşi în stradă, medicul îmbrăcat în halat alb îl conduse pe Michael spre un jeep parcat în spatele clădirii.

— Cum de ai ajuns aici? îl întrebă Michael, pe drum. De unde te-au luat?

— Am lucrat cu doctorul Schramm la spitalul Menninger. El m-a recomandat; este cel mai bun neuropsihiatru. Mă pricepeam foarte bine la maşinării: scanere, electrospectrografe, chestii d-astea.

— Sunt o grămadă de maşinării pe-aici, nu?

— Îhî. Fără economie.

— Ciudat, zise Havelock, uitându-se de jur-împrejur, la faţadele macabre, la modelele de alabastru, la străzile în miniatură, la lămpile de stradă şi la gazoanele ciudate, perfect tunse. Parcă ar fi un decor de film! Un film tare straniu. Cine dracu' a construit ce e aici şi cum de a fost convins să-şi ţină gura?

Cred că zvonurile circulă prin toată Georgia.

— Nu din cauza lor – mă referem la constructori.

— Cum i-au putut opri?

— În primul rând nu sunt aici. Lucrează şi acum, la mii de kilometri depărtare, la alte câteva proiecte.

— POFTIM?

— Chiar dumneata ai spus mai devreme, rânji doctorul. Un film. Asta şi e. Decor de film. Întregul complex a fost construit de

o firmă canadiană de construcţii, care crede că a fost angajată de un producător de pe Coasta de Vest.

— Şi elicopterele?

— Nimeni nu pune întrebări. Celor care vin pentru aprovizionare li se spune că aici e un centru de cercetări oceanice – nu au nici un motiv să creadă altceva.

— Personalul?

— Noi, medicii, tehnicienii care se ocupă aproape de tot, câteva ajutoare, soldaţi şi cinci ofiţeri. Tot ce mişcă pe-aici, personalul auxiliar, sunt din armată.

— Ce li s-a spus?

— Cât se poate de puţin. Spre deosebire de noi, ajutoarele şi tehnicienii ştiu mult mai multe, însă au fost selectaţi de parcă i-ar fi trimis la Moscova. Inclusiv gardienii.

Jeepul intră pe un drum lateral, prăfuit.

— Nu pot înţelege armata. Cum de reuşeşte să păstreze discreţie?

— În primul rând, de aici nu mai pleacă nimeni, cu excepţia ofiţerilor, care sunt de la Pentagon, selectaţi pe sprânceană şi tăcerea lor reprezintă garanţia avansării rapide. Iar ajutoarele nu au acces la informaţii. Li s-a spus că Poole’s Island este un exerciţiu simulat de supravieţuire, top-secret. Şi au fost aleşi special – casa lor este aici. De ce să o piardă? Şi-apoi nu va mai dura mult.

Havelock se uită lung la psihiatru. „Nimeni de aici de la Poole’s Island nu ştie nimic despre toate acestea. Nici medicii, nici tehnicienii...” Cuvintele lui Berquist.

— Ce vrei să spui?

— Matthias n-o să mai reziste mult. Şi după aceea, zvonurile nu vor mai avea nici o importanţă. Despre toţi oamenii mari s-au ţesut în istorie zeci de poveşti, care de care mai fanteziste; e ca un joc.

DACĂ EXISTĂ VREUNUL, DOCTORE.

*

— *Dobry odpoledne, pritel*, zise Michael încet, în timp ce ieşea din casă, în grădina însorită. Matthias stătea pe un scaun, în acelaşi loc unde-l găsise cu o noapte înainte, protejat de soare de frunzele late ale unui palmier. Havelock continuă să vorbească în cehă, cu acelaşi ton blând. Ştiu că eşti supărat pe mine, dragul meu prieten şi mi-aş dori din tot sufletul să putem

uita dificultăţile care au fost între noi. În fond, tu ai fost profesorul meu cel mai drag, tatăl meu şi nu e bine ca taţii şi fiii să se îndepărteze.

La început, Matthias se ghemui şi mai adânc în scaun, uitându-se cu frică la el. Însă, peste câteva clipe, în ochii ascunşi în spatele lentilelor groase, apărură sclipiri; poate îşi amintea ceva de demult. Nu conta. Limba, cadenţa deliberată, calmă a vorbelor – avea efect. Momentul era crucial. Michael se apropie de el, vorbindu-i cu aceeaşi blândeţe de la început, modelându-şi vocea, evocând alte timpuri, alte tărâmuri.

— Dealurile de deasupra Moldaului, frumoasa noastră Vltava, cu podurile ei splendide şi Wenceslas, iarna şi lacul Striba, vara... Văile Vah şi Nitra...

Se atinseră, mâna studentului pe braţul profesorului.

Matthias se cutremură, inspirând adânc, ridicându-şi mâna din poală şi punând-o peste a lui Havelock.

— Mi-ai spus că nu am înţeles, că nu voi putea înţelege niciodată. Nu e aşa, profesore... tatăl meu... POT să înţeleg. Ba mai mult, TREBUIE să înţeleg. Între noi nu ar trebui să intervină nimic... niciodată. Ţie îţi datorez totul.

Ochii lui Matthias deveniră limpezi şi peste câteva clipe se concentrară asupra lui, privindu-l sălbatic – era din nou nebun.

— Nu, TE ROG, Anton, zise Michael repede. Spune-mi ce este. Ajută-mă, ajută-mă să înţeleg.

Matthias îi răspunse calm.

— Uneori tratatele sunt ultimele SOLUŢII de pe pământ. Asta nu vei înţelege niciodată... Dar ai văzut tot... toţi negociatorii lumii, venind, plecând! Venind la mine! Rugându-se de mine! Lumea ştia că o pot face şi au venit la MINE! Deodată Matthias se opri şi începu să ţipe disperat. PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE! Mă vei trăda! NE vei trăda.

— Cum aş putea?

— Pentru că ŞTII!

— NU ştiu!

— Trădătorule! Ţi-ai trădat propriul popor! Tatăl! Trădător al lumii!

— Atunci de ce nu MĂ OMORI? urlă şi Havelock, convins că nu mai putea scoate nimic de la Matthias. De ce nu m-ai OMORÂT?

— Havelock, încetează! strigă medicul din pragul uşii.

— Nu acum! urlă Michael, în engleză.

— ACUM, fir-ar să fie!

— Ai fi putut să mă omori, dar nu ai făcut-o! De ce? Sunt un nimic în comparaţie cu lumea întreagă, cu SOLUŢIILE TALE. Ce te-a OPRIT?

— Asta e tot, domnule!

— Lasă-mă în pace! Trebuie să-mi spună.

— CE să-ţi spună?

— *Ted, stary pan!* Michael apucă cotierele scaunului lui Matthias. Ce TE-A OPRIT?

Matthias şuiera, nu vorbea, ca din adâncul pământului, însă îl privea cu claritate.

— După conferinţă ai plecat şi nu te-am văzut, nu te-am mai găsit. Trebuia să ştim ce ai făcut, cui i-ai spus.

NEBUNIE.

— Termină, Havelock! zise psihiatrul, apucându-l pe Michael de un braţ şi luându-l de lângă scaun. Despre ce aţi vorbit? N-am înţeles nimic. Ce ţi-a spus? Spune-mi!

Havelock încerca să-şi limpezească minţile, să dea un sens celor spuse de Matthias. Se uită la doctor.

— Nimic important. Ceva despre copilărie; mormăieli fără sens... e un copil înfricoşat, furios. Cred că a vrut să-mi spună ceva. Dar nu a mai făcut-o.

Doctorul dădu din cap, înţelegător.

— Îmi pare rău. Oricum, ai încercat. Hai să mergem de-aici. Te aşteaptă un elicopter.

— Mulţumesc. Michael se mai uită odată, pentru ultima oară, la Matthias, *pritel*, mentor, tată.

Era într-adevăr nebun?

Era POSIBIL? Oare el – Mikhail Havlicek – ştia răspunsul? ŞTIA CINE E *PARSIFAL*! ÎL CUNOŞTEA?

Capitolul 27

Codul locuinţei era *Casa Steril Cinci* – pe scurt, *Steril Cinci* – şi se afla la 15 kilometri sud de Alexandria, în ţinutul Fairfax. Fusese construită de un mare crescător de cai şi apoi cumpărată de o pereche de pensionari, după ce, amândoi lucraseră o viaţă pentru guvern, ca criptoanalişti – unii dintre cei mai eficienţi. Acoperirea lor era una dintre cele mai banale; ea, casnică, el bancher, care a trăit zeci de ani în Europa. Erau acceptaţi şi iubiţi de vecini, respectaţi, de asemenea, mai ales datorită limuzinelor care erau tot într-un dute-vino. Odată ce sosea un musafir, rar îi mai vedeai pe proprietari – de fapt, ei locuiau în aripa de vest a casei, care avea atât intrare, cât şi utilităţi separate. *Steril Cinci* era rezervată pentru acei oameni de care Washington-ul avea mare nevoie, în momente de criză. Oameni de ştiinţă, diplomaţi, agenţi de spionaj, militari – cu toţii fuseseră rezidenţi ai acestei case. Havelock şi Jenna Karras sosiră cu o limuzină guvernamentală neînregistrată, la ora patru şi douăzeci.

Subsecretarul de stat Emory Bradford îi aştepta.

Fără să-şi reproşeze nimic – trecutul era trecut – intrară direct în subiect. Bradford discutase cu preşedintele şi reţinuse faptul că la masa de conferinţe mai trebuiau adăugate încă două scaune.

Stăteau în „bibliotecă”, o cameră mică, ce conţinea strictul necesar: canapea şi două fotolii, comode, tapiţate cu piele, o măsuţă pe care se afla o tavă de argint, plină cu sticle, pahare şi gheaţă. Havelock îi prepară mai întâi Jennei, apoi lui, ceva de băut; Bradford refuză.

— Ce ai vorbit cu domnişoara Karras? întrebă subsecretarul.

— Tot ce am aflat pe Poole’s Island.

— Nu ştiu ce să spun... ce să cred, zise Jenna. Cred că sunt uimită şi îngrozită, în acelaşi timp.

— Combinaţia perfectă, zise Bradford.

— Ceea ce vreau de la dumneata, îi spuse Havelock lui Bradford, după ce prepară băuturile şi se aşeză din nou pe canapea lângă Jenna, este tot ce ai, numele tuturor celor implicaţi – indiferent cine sunt persoanele – de la început. Nu mă interesează cât durează; putem sta aici toată noaptea. În timp ce

dumneata vorbeşti, noi vom pune întrebări, dacă avem nelămuriri, vom lua notiţe şi, după ce vom termina, îţi voi da o listă cu tot ce am nevoie.

Nu trecură mai mult de zece minute până la prima întrebare:

— MacKenzie? CIA? Unul dintre cei mai buni.

— Mi s-a spus „cel mai bun”.

— Deci el a regizat Costa Brava?

— Da.

— El a venit cu probele înapoi?

— Da, însă...

— Spune-mi, îl întrerupse Havelock. A murit de atac de inimă la Chesapeake?

— Da, în barca lui.

— S-a făcut anchetă, autopsie?

— Formal, nu.

— Asta ce înseamnă?

— Că decesul a fost constatat de un medic respectat. A fost examinat cu raze X şi concluzia a fost unanimă. Hemoragie masivă a aortei. Bradford îşi coborî vocea. Şi noi ne-am gândit la acelaşi lucru când am auzit ce s-a întâmplat.

— Mulţumesc, zise Havelock, notând ceva în carneţel.

Continuă.

Jenna puse paharul cu băutură pe masă.

— El era cel care vă aştepta în holul hotelului din Barcelona?

— Da, operaţiunea era a lui.

— Cam furios, domnul.

— Aceea îi era meseria.

— Mi-a spart uşa; a intrat cu o armă în mână.

— Era îngrijorat; amândoi eram. Domnişoară Karras, dacă aţi fi coborât sau măcar dacă aţi fi rămas în cameră...

— Vă rog, continuaţi... interveni Michael.

Subsecretarul continuă, în timp ce Havelock şi Jenna ascultau atenţi, întrerupându-l din când în când pentru detalii ce trebuiau clarificate. Într-o oră, Bradford se lămuri că Jenna Karras avea o minte ascuţită şi experienţă. Puse aproape la fel de multe întrebări ca Michael şi ceru la fel de multe detalii. În cele din urmă, ajunseră la punctul dureros.

— Să revenim la *Parsifal*, zise Havelock, care acum se aşezase pe un braţ al canapelei, după ce făcuse câţiva paşi prin cameră, să se dezmorţească. De unde crezi că vine?

— A apărut de nicăieri şi a dispărut fără urmă.

— Trebuie să fi venit de undeva – în timp, l-a cunoscut pe Matthias; nu avea cum să apară, aşa, din pământ.

— Am cercetat jurnalele lui Matthias, iar şi iar. Apoi registrele, fiecare hârtie în parte, înregistrările telefoanelor, fiecare mişcare care a făcut-o, unde a călătorit, unde s-a dus, pe cine a întâlnit, de la diplomaţi la portari. Nimic.

— Îi vreau pe toţi. Se poate?

— S-a făcut.

Havelock îşi notă din nou ceva pe carnet şi adăugă.

— *Parsifal* e rus.

— Şi noi ne-am gândit la asta. Este cineva care are cunoştinţe extraordinare despre capacităţile armelor strategice ale Uniunii Sovietice.

— Cum de v-aţi gândit la asta? întrebă Jenna Karras.

— Tratatele. Conţin amănunte ce nu se pot afla decât dacă cineva le penetrează adânc sistemul.

— *Parsifal* ştie unde-l poate găsi pe „*Ambiguitate*”, continuă Michael.

— Da şi părerea mea este că „*Ambiguitate*” a fost la faţa locului, pe plaja de la Costa Brava, nu *Parsifal*. Cred că după aceea, „*Ambiguitate*” s-a întors la Washington şi nu l-a mai găsit pe *Parsifal*. A fost folosit, apoi abandonat, o situaţie care probabil i-a creat o stare de panică. Şi, de asemenea, cred că „*Ambiguitate*” nu are prea mari legături cu KGB-ul; el este membru al grupării aceleia de nebuni, pe lângă care KGB-ul, cu toată paranoia lui, este cea mai paşnică organizaţie, mai ceva ca UNESCO. Nişte fanatici, demenţii de la *Voennaya*.

— Fanatici şi arme nucleare – ce combinaţie! exclamă Jenna.

— Dacă *Voennaya* ajunge la *Parsifal* înaintea noastră... Michael luă o înghiţitură zdravănă de whisky, simţindu-se cuprins de teamă. Să recapitulăm. Deci, avem un spion, pe care-l numim „*Ambiguitate*”, care cooperează cu un rus, pe care-l numim *Parsifal*, partenerul lui Matthias în ale tratatelor. Matthias cedează psihic, e luat în custodie – a se înţelege terapie – la Poole’s Island, iar *Parsifal* merge singur înainte.

Literalmente singur, pentru că l-a abandonat pe spion pe drum.

— Deci eşti de acord cu mine.

Havelock ridică ochii din carnet.

— Să zicem.

— Fii amabil, zise Bradford, băutura pe care mi-ai oferit-o mai devreme, tare mi-ar prinde bine acum. Coniac cu gheaţă, te rog.

Havelock îl servi, apoi continuă.

— Acum detaliile. Avem aici câteva surprize. Rupse două pagini din carnet şi i le dădu lui Bradford. O listă. Uită-te pe ea şi spune-mi dacă ai vreo nelămurire.

Subsecretarul de stat luă hârtiile şi se uită pe ele.

— Mda, cred că am câteva întrebări, zise el, după ce citi, uitându-se când la o foaie, când la cealaltă, concentrat. În legătură cu materialul despre Matthias, nici o problemă. Dar de ce ai nevoie de atâtea date despre doctorul din Maryland? Trecut, situaţie financiară, angajaţi, laboratoare. Ne-am interesat despre toate acestea, crede-mă.

— Te cred. Sunt curios. Am un amic, medic în sudul Franţei, un chirurg excepţional, dar care intră în trepidaţii numai când aude zgomotele meselor de joc; s-a ruinat de câteva ori.

— Nu există nici un paralelism aici. Randolph nu a trebuit să muncească din prima clipă a vieţii lui. Familia lui deţine jumătate din ţărmul de est – partea cu bogătaşii.

— Dar nu şi oamenii care lucrează pentru el, zise Michael, turnând încă un rând de băuturi. Care s-ar putea să nu aibă nici măcar o amărâtă de barcă.

Bradford se uită din nou pe foi.

— Înţeleg, spuse el, mai mult uimit decât convins. Dar de asta nu sunt sigur. Vrei numele celor de la Pentagon, care sunt membrii Comitetului de strategie nucleară...

— Am citit undeva că erau trei, interveni Havelock. Se joacă de-a războiul, schimbând pe rând posturile de duşman şi aliat, elaborând strategii.

— Crezi că Matthias i-a folosit? întrebă subsecretarul.

— Nu ştiu. Dar nu a putut face toate astea singur.

— Care ar fi fost scopul? Nu există nimic în arsenalul nostru care să-i fi rămas necunoscut, nici un dosar la care să nu fi avut acces. TREBUIA să ştie; el era cel care negocia.

— Vreau să fiu sigur.

Bradford dădu din cap, zâmbind jenat.

— Mi-ai mai spus. OK. Se uită din nou pe pagini, citind cu voce tare. Listă cu posibilităţile negative; să se înceapă cu minimum zece ani în urmă. Surse: CIA, Consiliul Operaţional, serviciile

secrete ale armatei. Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Vor şti ei. Sunt foarte mulţi.

— Care „ei”?

— Bărbaţi şi femei care au fost ţinte prioritare, dar care, până la urmă, au fost lăsaţi în pace.

Bradford dădu din nou din cap, apoi citi în tăcere.

Jenna îl atinse pe Michael pe braţ, iar acesta se uită la ea. Îi vorbi încet, privindu-l întrebător.

— *Proc ne paminyatchik!*

— *Ne Ted.*

— Poftim? Subsecretarul se uită la ei.

— Nimic, zise Havelock. Îi e foame.

— Termin imediat, mă întorc la Washington şi vă las în pace; restul e rutină. Rapoartele despre starea sănătăţii lui Matthias vor trebui semnate de preşedinte şi vi le trimit imediat, dar mai înainte trebuie dublată paza aici. Se face. Mă întâlnesc cu el imediat ce mă întorc la Washington, în seara asta.

— Nu e mai simplu să mergem noi la Bethesda?

— Nu sunt acolo. Au rămas la Poole’s Island, într-un container de oţel la care nimeni nu are acces fără acordul preşedintelui. Va trebui să le iau de-acolo. Vin mâine. Bradford se opri din citit şi se uită la el, înmărmurit. Ultimul punct... eşti sigur? Ce-ţi poate spune? NOUĂ nu ne-a spus nimic.

— Să zicem că vreau să aflu dacă am acces liber la informaţii.

— S-ar putea să fie foarte dureros pentru tine.

— Ce e? întrebă Jenna.

— Vrea rezultatele celor douăsprezece zile cât a stat sub terapie, zise Bradford.

*

Luară masa la lumina lumânărilor, în salonul elegant – în contrast, erau serviţi de aşa-zisul bucătar, care, în ciuda faptului că părea a fi tare fioros, gătise bine. Sub haină i se vedea arma şi avea o privire directă, clară – era cel care-i păzea şi care, incidental, îi şi servea la masă. Jenna şi Michael se uitau unul la celălalt, încercând din toate puterile să nu râdă în hohote.

— Ai încredere în Bradford, zise Jenna, când deja îşi beau cafeaua. Îmi dau seama când ai încredere în cineva.

— Ai dreptate, am. E un om care are conştiinţă şi cred că a plătit scump la viaţa lui. Poţi avea încredere într-un asemenea om.

— Atunci de ce nu m-ai lăsat să aduc vorba de *paminyatchik* – pasageri?

— Pentru că nu avea cu ce să-l ajute şi era prea mult pentru el. L-ai auzit; e un tip metodic, care lucrează pas cu pas, fără să uite nimic şi analizând totul până la epuizare. În asta constă adevărata lui valoare. Dacă-i spuneam de *paminyatchik*, ar fi început cu o serie de întrebări, care mai de care mai geometrice.

— Nu înţeleg. Geometrice?

— Adică ar fi luat-o în zece direcţii odată. Toată lumea e suspectată; nu ar fi căutat un om, ar fi suspectat un grup întreg. Eu vreau să se concentreze numai asupra etajului cinci, până când găseşte pe cineva care nu a fost unde ar fi trebuit să fie.

— Întotdeauna ai dat explicaţii clare.

— Mulţumesc.

— Totuşi, ar fi trebuit să adaugi şi faptul că s-ar fi putut folosi un alt om.

Havelock se uită la ea şi zâmbi.

— La naiba, ştii că ai dreptate? zise el, râzând încet.

— Nu eu am făcut lista, ci tu. E normal să nu te gândeşti la toate.

— Îţi mulţumesc, va fi prima măsură pe care o voi lua mâine dimineaţă. De ce nu ai adus tu vorba? Să nu-mi spui că din timiditate!

— Nu pentru că m-ar deranja să dau ordine sau sfaturi. Dar, mai întâi, Bradford trebuie să mă accepte. Şi dacă ar trebui neapărat să o fac, aş proceda altfel – aş formula totul ca întrebare sau ca sugestie.

— Mi se pare ciudat ce spui. Ai fost acceptată; Bradford a primit ordin de la Berquist – nu există autoritate mai înaltă.

— Nu mă referem la asta. Mă referem la el. Nu e în largul lui în prezenţa femeilor. Nu o invidiez pe soţia sau pe prietena lui; este un om extrem de interiorizat. Este un bărbat talentat, strălucitor în meseria lui, ceea ce niciodată nu se împacă bine cu masculinitatea.

— Iar sunt cu Sigmund?

— *Limbursky syr*! zise Jenna, râzând. Ştii că îmi place să observ oamenii. Îl ţii minte pe bijutierul din Trieste, bărbatul acela chel al cărui magazin era un cuib al secţiei MI-6? Tu spuneai că era – care a fost cuvântul pe care l-ai folosit? *Houkacka*?

— În călduri. Spuneam că a intrat în călduri, că umbla după toate femeile care-i intrau în magazin, cu partea din faţă a pantalonilor umflată.

— Iar eu am spus că e homosexual.

— Şi ai avut dreptate, pentru că, deşi ţi-ai desfăcut câţiva nasturi de la bluză, tot după coada mea se ţinea.

Amândoi râdeau în hohote. Jenna se întinse puţin peste masă şi-i mângâie braţul.

— Cât de bine e să râdem din nou, Mikhail.

— Îmi place să râd cu tine. Nu ştiu cât de des vom putea să o facem de-acum încolo.

— Trebuie. Cred că este extrem de important.

— Te iubesc, Jenna.

— Atunci de ce nu-l întrebăm pe fiorosul nostru bodyguard unde dormim? Vreau să fiu aproape de tine, nu să avem o masă între noi.

— Deci. Până la urmă ţi-ai dat seama că nu sunt homosexual.

— Mda. Mă mulţumesc cu ce am.

— *Touche*. Întotdeauna am spus că eşti o femeie directă.

Intră fiorosul.

— Mai doriţi cafea? întrebă el.

— Nu, mulţumim, zise Havelock.

— Coniac?

— Cred că nu, spuse Jenna.

— Doriţi să vă uitaţi la televizor?

— Dorim să ne culcăm.

— Dar în dormitor nu se prind bine posturile.

— Ne descurcăm noi, stai liniştit.

*

Se aşezase pe o sofa veche, în faţa focului slab din căminul dormitorului, întinzându-şi gâtul şi mişcându-şi umerii circular.

Se aşezase acolo pentru că aşa primise ordin, iar Jenna coborâse după bandaje, antiseptice şi ce mai putea găsi ca să-şi completeze trusa de prim-ajutor. Uitase să se mai gândească şi la rană – nu-şi amintea de ea decât atunci când avea spasme dureroase. Dar de ce stătea Jenna atât de mult? Cât timp putea să-i ia să găsească nişte bandaje? UNDE era?

Se ridică de pe banchetă, neliniştit. UNDE era? Din câţiva paşi ajunse la fereastră. Apoi îşi dădu seama de un lucru alarmant: Nu avea armă!

Uşa se deschise – îşi ţinu respiraţia. Nu expiră aerul decât când o văzu în prag, cu o tavă plină cu bandaje, foarfece, antiseptice şi leucoplast.

— Ce e, Mikhail? Ce s-a întâmplat?

— Nimic... ăăă... simţeam nevoia să mă ridic.

— Dragul meu, eşti transpirat, zise Jenna, închizând uşa şi venind spre el.

Îi atinse fruntea cu mâna, apoi tâmpla dreaptă.

— Ce E?

— Îmi pare rău. Imaginaţia mea a luat-o razna. Mi s-a părut că ai întârziat... cam mult. Îmi pare rău.

— Ai dreptate, am întârziat cam mult.

— De ce?

— Pe lângă faptul că am căutat cele necesare, mi-am rezervat câteva minute să flirtez cu fiorosul nostru bucătar şi cu vreo doi gardieni... Hei, nu te mai mişca, stai să-ţi scot cămaşa. Jenna îi desfăcu bandajul cu mişcări experte, apoi curăţă rana. Hmmm, se pare că se vindecă foarte bine, având în vedere prin ce ai trecut în ultimul timp, zise ea. Probabil că apa sărată a stopat infecţia. E doar puţin iritată... Te ustură?

— DA, zise Michael, strâmbându-se. Şi afară de asta, nu înţeleg de ce naiba ai stat aşa de mult.

— M-am concentrat foarte tare asupra flirtului, îi replică ea, tăind câteva bandaje şi apoi legându-l. Gata, n-o să te simţi mai bine, dar măcar arată mai frumos.

— Nu schimba subiectul.

— Nu-ţi plac surprizele?

— Niciodată.

— *KOLACB*, zise ea, râzând. Mâine dimineaţă vom mânca *kolace*, zise ea, masându-i spatele.

— Rulouri? … Eşti nebună. Nuuu, zău că nu mai eşti în toate minţile! De douăzeci şi patru de ore trăim într-un iad şi tu ai chef să coci prăjituri!

— Trebuie să trăim, Mikhail, zise Jenna, cu voce dulce. Am vorbit cu bucătarul, am şi flirtat cu el, l-am rugat să comande ce trebuie în noaptea asta şi mâine dimineaţă o să fac *kolace*.

— Nu te cred...

— O să vezi. Râse din nou şi îi luă faţa în mâini. Ştiu că îţi plac foarte mult, aşa că m-am gândit să-ţi fac o surpriză. Probabil ai uitat că mai demult m-ai rugat, când o să am timp, să-ţi fac şi

ţie. E vorba şi de NOI, Mikhail. Te-am pierdut o dată şi acum eşti aici, din nou cu mine. Lasă-mă să gust aceste momente... chiar dacă ştim ce ştim.

O luă în braţe.

— Le ai. Le avem.

— Îţi mulţumesc, dragul meu.

— Ştii, îmi place mult cum râzi! Ca un copil, uneori aşa, dintr-o dată.

— Da, mi-ai mai spus de câteva ori.

— Nu e numai părerea mea. Broussac mi-a spus acelaşi lucru. Mi-a povestit ce s-a întâmplat la Milano, cum l-ai dezbrăcat pe amărâtul ăla, l-ai colorat cu roşu şi i-ai furat hainele.

— Plus o enormă sumă de bani! îl întrerupse Jenna. Era un om îngrozitor.

— Regine mi-a spus că râdeai ca un copil care îşi amintea de o farsă bună.

— Cred că da. Jenna privi flăcările din cămin. Mi-era atât de frică, speram atât de mult să mă ajute, credeam că nu o va face.

— Eh, ce-a fost a fost. Eşti obosit, dragul meu. Eşti epuizat, nu obosit. Haide la culcare.

— Întotdeauna îmi ascult doctorii...

— Ai nevoie de odihnă, Mikhail.

— Întotdeauna îmi ascult doctorii, până la un punct.

— *Zlomeny*, zise Jenna, chicotind încet, aproape de urechea lui.

*

Rămăseseră strâns îmbrăţişaţi, ea cu capul pe pieptul lui, dar nu dormeau. Starea de calm şi bine ce urma după ce făceau dragoste nu avea nimic de-a face cu somnul; acum realizau gravitatea situaţiei.

— Nu-i aşa că nu mi-ai spus tot ce s-a întâmplat la Poole’s Island? îl întrebă Jenna. Lui Bradford i-ai dat de înţeles că nu mai ai nimic de zis, dar nu e adevărat.

— Poate că ai dreptate. Mai e ceva, dar nici eu nu ştiu ce să fac în privinţa asta.

Jenna se ridică, sprijinindu-se într-un cot, pentru a-l putea vedea mai bine.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Cred că nimeni nu poate. Undeva, în capul meu, se aude ticăitul unei bombe.

— Poftim?

— Ştiu cine e *Parsifal*.

— POFTIM?

— Asta mi-a spus Matthias. Că i-am văzut pe toţi, venind şi plecând, „negociatorii lumii”, aşa îi supranumea. Dar *Parsifal* e unul singur şi l-am văzut. Îl cunosc.

— Acesta e motivul pentru care ţi-a făcut ce ţi-a făcut?

— Mi-a spus că niciodată n-aş putea să înţeleg... nu exista altă soluţie.

— Iar eu eram cea care trebuia sacrificată.

— Da. Ce pot să spun mai mult? Nu e sănătos; nu a fost nici atunci când a dat ordinul împotriva ta. Trebuia să mori, eu să trăiesc, să trăiesc şi să fiu urmărit. Michael clătină din cap, simţindu-se frustrat. ASTA nu pot să înţeleg.

— Moartea mea?

— Nu. De ce nu m-a omorât direct?

— Poate, aşa nebun cum era, ţinea la tine.

— Nu mă refeream la EL. La *Parsifal*. Dacă constituiam o ameninţare, de ce nu m-a omorât? De ce a trebuit să treacă trei luni, când spionul s-a hotărât să acţioneze? Nu-l înţeleg pe *Parsifal*. Ce fel de om este? Cu cine avem de-a face?

— Cert este că nu e raţional. Asta mă îngrozeşte.

Havelock se întoarse către ea şi zise:

— Oare aşa o fi?

*

Zgomotul se auzea de undeva, din întuneric şi răsuna în întreaga încăpere. Se trezi brusc dintr-un somn adânc, întinzând mâna după o armă inexistentă. Era telefonul, iar Michael se uită la el câteva clipe, buimăcit. Se uită la ceas, apoi ridică receptorul.

Era 04:45 dimineaţa.

— Da?

— Havelock, sunt Bradford.

— Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— La birou. Sunt aici de la ora 23:00. Am lucrat până târziu şi la ora 08:00 vei avea tot ce ai cerut, afară de dosarele de la Poole’s Island, care vor mai întârzia câteva ore.

— M-ai sunat la ora asta pentru atât?

— Bineînţeles că nu. Bradford făcu o pauză şi trase adânc aer

în piept. Cred că l-am găsit, zise el. Am făcut cum mi-ai sugerat. Am căutat pe cineva care nu a fost acolo unde ar fi trebuit să fie. Însă abia mâine dimineaţă voi putea afirma cu certitudine. Dacă e adevărat, va părea incredibil la prima vedere; dosarul lui e curat ca lacrima, serviciul militar...

— Gata, nu mai spune nimic, îi ordonă Michael.

— Telefonul tău e curat.

— Poate al meu. Nu şi al tău. Sau biroul. Nu mai spune nimic şi ascultă-mă.

— Ce e?

— Caută o legătură.

— O ce?

— Un om de legătură, care să ne ducă unde trebuie. Înţelegi?

— Da, cred că da. De fapt, parţial, asta cred că am găsit.

— Când afli sigur, sună-mă. Dar nu din birou – de pe stradă, de la o cabină telefonică. Ai grijă. Havelock închise şi se uită la Jenna. Bradford crede că l-a găsit pe „*Ambiguitate*”. Dacă da, ai avut dreptate.

— *Paminyatchik!*

— Da.

Capitolul 28

Steril Cinci nu mai avusese parte de o asemenea dimineaţă niciodată şi, probabil, nici nu va mai avea de acum încolo. În ciuda stării de tensiune, în ciuda telefonului primit de la Bradford, la 08:30, Jenna preluase comanda bucătăriei, cu fiorosul gardian-bucătar pe post de asistent. Ingredientele erau măsurate şi cântărite sub priviri aprobatoare şi atmosfera se destinsese; asistentul chiar zâmbea. Ceilalţi doi paznici asistau la scenă cu nările fremătând de mirosuri apetisante.

— Vă rog să-mi spuneţi Jenna, le zise ea, în timp ce Havelock stătea cuminte la colţul mesei, fiind alungat mai devreme cu un ziar.

Apoi, fiecare îşi spuse numele mic, apărură zâmbete largi.

Bucătăria se luminase, iar sursa de lumină era Jenna. Bărbaţii – acei profesionişti specializaţi în arta de a omorî – erau acum ca nişte copii, flirtau cu ea şi, efectiv, se distrau şi se simţeau bine.

Lumea mai avea puţin şi se ducea dracului, iar Jenna Karras cocea *kolace*.

La 09:55, după ce se ingurgitară cantităţi enorme de rulouri dulci, aerul serios al casei reveni, de parcă nu ar fi lipsit niciodată.

La 10:30, Havelock şi Jenna erau în birou, examinând hârtii şi fotografii. Erau şase teancuri, unele mai mari decât celelalte: patru pe birou, în faţa lui Michael, patru pe măsuţa de cafea, lângă Jenna, care se întinsese pe canapea şi le citea, concentrată.

Trecu o oră şi douăzeci de minute şi nu se auzea decât foşnetul paginilor. Totuşi, în ciuda concentrării cu care citeau, era imposibil să treacă prea mult timp fără nici un comentariu.

— Ambasadorul Addison Brooks şi generalul Malcolm Halyard, zise Michael citind o pagină care conţinea numele celor implicaţi în mozaicul lui *Parsifal*. Ei sunt cei care îl vor susţine pe preşedinte, în cazul în care va trebui să-l expună pe Matthias.

— În ce sens?

— După Anton, sunt cei mai respectaţi oameni din ţară. Berquist va avea nevoie de ei.

Câteva minute mai târziu urmă Jenna la rând.

— Eşti trecut aici.

— Unde?

— În agenda lui Matthias.

— Când?

— În urmă cu opt, nu – nouă luni. Erai invitat la el acasă. Mi se pare că era perioada în care te testau ca să intri în Consiliul Operaţional. Noi nu ne cunoşteam de prea mult timp.

— Mda, mi-amintesc. Şedinţele acelea întotdeauna mi s-au părut pierdere de timp şi abia aşteptam să scap.

— Mie îmi spuneai că sunt necesare, că cei care lucrează pe teren înregistrează în timp efecte negative şi tocmai de aceea trebuiau verificaţi periodic.

— Nu eram unul dintre ei. Treaba mea a fost să rezolv o ieşire din teren şi, în locul meu a intrat „*Gunslinger*".

Jenna puse hârtiile pe masă.

— Mikhail, nu crezi că e posibil să se fi întâmplat chiar atunci? Când ai fost în vizită la Matthias? Să-l fi cunoscut pe Parsifal.

— În urmă cu nouă luni, Anton încă mai era sănătos. *Parsifal* nu exista.

— Îmi spuneai că era obosit – „extrem de obosit" au fost cuvintele tale. Erai îngrijorat în privinţa lui.

— Mă îngrijora sănătatea lui, dar nu mă gândeam că ar putea înnebuni.

— Totuşi...

— Crezi că nu mi-am derulat în minte fiecare minut? O întrerupse Havelock. Ne-am întâlnit la Georgetown şi am rămas acolo două zile şi două nopţi. Am cinat de două ori împreună – singuri. Nu am văzut pe nimeni.

— Nu se poate să nu fi trecut nimeni pe la el.

— Asta da, cu siguranţă; tot timpul – niciodată nu avea parte măcar de câteva momente de linişte, indiferent că era zi sau noapte.

— Şi nu i-ai văzut pe cei care au trecut pe la el?

— Mi-e teamă că nu. Pentru că locuinţa lui era proiectată tare ciudat: o grămadă de camere în faţă, un salon în dreapta holului, o bibliotecă la stânga, care dă în biroul lui personal. Cred că lui Anton îi plăcea; puteau veni la el în casă oameni care nu aveau cum să se întâlnească faţă în faţă. Dacă venea cineva important, îl ducea mai întâi în salon, apoi, dacă era cazul, în bibliotecă şi, în cele din urmă, în *sanctum-sanctuarum*, biroul lui.

— Şi tu nu erai niciodată în aceste camere.

— Nu. Când venea cineva pentru care se ridica de la masă, eu rămâneam acolo, într-una din camerele din faţă. Şi când veneam sau plecam, nu foloseam niciodată uşa principală – aşa era înţelegerea.

— Da, mi-aduc aminte. Nu-ţi plăcea să vii văzut cu el.

— Aş spune-o altfel. Pentru mine, întotdeauna ar fi fost o onoare să fiu văzut cu el. Doar că, niciodată nu mi s-a părut o idee bună – nici pentru el, nici pentru mine.

— Dar dacă nu a fost atunci, când, cum te-ai fi putut întâlni cu *Parsifal*?

Michael se uită la ea, simţindu-se neajutorat.

— Ar trebui să-mi rememorez jumătate din viaţă, adică să mă apuce şi pe mine nebunia. Din câte am înţeles de la el, mă vede plecând de la o conferinţă; asta ar putea fi o sală de clasă, de seminar, o simplă sală de lectură, orice. În câte n-am intrat! Cincizeci, o sută, o mie? De câte nu am uitat? Din care trecut face parte *Parsifal*? Îndepărtat? Apropiat?

— Un indiciu important este faptul că *Parsifal* nu a încercat să te omoare.

— Exact.

— Deci ar putea fi cineva pe care îl cunoşti demult.

— Sau mai este o posibilitate. Întotdeauna am fost de părere că există un risc în asasinarea unei persoane. Totul trebuie bine gândit. Poate că nu a vrut să-şi asume nici unul.

— Dacă l-ar găsi Bradford pe spion!

— Succes la vânătoare, domnule subsecretar. Aş da orice numai să sune odată! Tu ai mai găsit ceva? întrebă Havelock, uitându-se la teancul de dosare pe care le studia Jenna.

— Încă nu. Un singur lucru mi-a sărit în ochi. Nu sunt sigură că înţeleg. De ce se menţionează atât de des Shenandoah, Mikhail?

Havelock o privi lung, fix, fără să spună nimic.

*

Emory Bradford încerca din toate puterile să-şi menţină ochii deschişi. Nu mai dormise de 36 ore, exceptând aţipirile, atât de necesare când organismul lui nu mai avea cum să funcţioneze. TREBUIA să rămână treaz. În câteva minute soseau fotografiile şi casetele video de la New York. Între timp, îşi adusese în birou echipamentul necesar; în câteva minute urma să-şi dea seama dacă va găsi ceea ce căuta. Şi atunci putea să afirme cu

certitudine.

Incredibil. Arthur Pierce! Persoana delegată la ONU de către Departamentul de Stat, primul om al ambasadorului, ofiţer de carieră cu un dosar pe care l-ar fi invidiat oricine, care striga „avansare”! Făcuse armata în Asia de SE, iar diploma „*summa cum laude*”, pe care o luase de la Universitatea din Michigan, îi asigurase gradul de locotenent. Apoi devenise unul dintre cei mai experimentaţi ofiţeri, ridicat în timp la rangul de maior, decorat de multe ori pentru curaj, numit în funcţii de comandă, recomandat ca strateg. Şi, înainte de ASTA, înainte de Vietnam, dosarul lui era curat, exemplificând succesul unui băiat de fermier, muncitor, talentat, bun la învăţătură în şcoală, apoi bursier la colegiu, primind toate onorurile academice posibile – ba chiar membru al celui mai invidiat club de studenţi. După cum spusese generalul Halyard, Arthur Pierce erau un stindard, reprezentând ascensiunea unui american simplu, tipic. UNDE era legătura cu Moscova?

La început studiase superficial cazul lui, mai ales pentru că, în săptămâna în care se întâmplase evenimentul de la Costa Brava, fusese împreună cu o delegaţie americană la Consiliul de Securitate, unde au avut loc numeroase întâlniri şi discuţii, mai mult sau mai puţin confidenţiale. Cel care urma imediat după Pierce în funcţie era un ataşat pe nume Carpenter. Însă, menţionat fusese numele superiorului său, Pierce, ale cărui discursuri, comentarii şi sugestii făcuseră impresie. Totul a pornit de la o abreviere peste care Bradford trecuse cu superficialitate şi pe care o găsise în textul întâlnirii de la şedinţa de marţi după-amiază: „(Dis. /F.C.)”.

„(Dis. /F.C.)” – DISCURS SUSŢINUT DE FRANKLYN CARPENTER.

Traducere: discursul nu fusese susţinut de mâna dreaptă a ambasadorului, Arthur Pierce; cuvintele erau ale lui, dar un subordonat îi ţinuse locul. Concluzie: Pierce nu fusese acolo unde ar fi trebuit să fie. Deci, putea părăsi ţara marţi după-amiază şi să rămână cinci zile la Costa Brava. Dacă, dacă... dacă. Oare chiar el era „*Ambiguitate*”?

Atunci îl sunase pe Havelock, care îl sfătuise să caute legătura.

Nu mai conta faptul că era prea devreme. Ridică receptorul şi îi dădu ordine operatorului să dea de Franklyn Carpenter, oriunde ar putea fi. Opt minute mai târziu, operatorul îl sună; Franklyn

Carpenter demisionase din Departamentul de Stat, în urmă cu aproape trei luni. Numărul de telefon din dosar nu mai folosea la nimic; fusese deconectat. Atunci Bradford îi dădu numele unei alte persoane care făcuse parte din delegaţia americană în acea zi de marţi, un ataşat inferior, pe care, fără îndoială, îl va găsi acasă.

Operatorul luă din nou legătura cu el la 05:15, dându-i legătura cu ataşatul, care aştepta pe linie.

— La telefon, Subsecretarul de Stat Bradford...

Bietul om probabil că sări din pat auzind cine îl caută, uimit, ameţit de somn şi puţin speriat. Bradford trebui să piardă un minut preţios pentru a-l linişti şi a-l lămuri că nu vrea de la el decât câteva informaţii, în legătură cu ce s-a petrecut în urmă cu aproape patru luni.

— Poţi să-ţi aminteşti?

— Cred că da.

— Ţi-a atras atenţia ceva anume, ceva care s-a petrecut spre sfârşitul săptămânii?

— Nu, domnule.

— Delegaţia americană a fost constituită din patru oameni, nu? Ambasadorul, Arthur Pierce, dumneata şi un domn pe nume Carpenter?

— Da, domnule.

— Aţi fost prezenţi cu toţii la şedinţe, în fiecare zi?

— Păi... cred că da. Nu-mi aduc aminte cu certitudine.

— Îţi dau un indiciu – marţi a fost Anul Nou.

Ataşatul răspunse după câteva secunde de tăcere. Bradford închise ochii, aşteptând cu emoţie, la telefon.

— Îmi aduc aminte, însă nu vă pot ajuta, pentru că pe durata weekendului am fost înapoi în Washington pentru a face o analiză asupra întregii poziţii a Orientului Mijlociu.

— Cine ţi-a cerut-o?

— Arthur Pierce. Şi niciodată nu a folosit-o. Nici până în ziua de azi.

— Mai am o întrebare, zise Bradford, încercând să nu se lase trădat de tremurul din voce.

— Spuneţi, vă rog.

— De marţi, până vineri, subsecretarul Pierce a lipsit mult timp şi a predat discursurile unui alt membru al delegaţiei, care le-a susţinut în numele lui, nu?

— Da, este o procedură standard. El poate fi în afara încăperii la fel de mult ca înăuntru. Mai mult decât oricare altcineva, pentru că este una dintre cele mai iubite personalităţi. Toţi diplomaţii îl respectă. Are un efect extraordinar asupra lor; chiar şi asupra sovieticilor. Şi ei îl plac.

DA, SUNT CONVINS, DOMNULE ATAŞAT, îşi zise Bradford.

— Ştiu că am spus ultima întrebare; se poate încă una?

— Bineînţeles, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu Carpenter?

— Şi eu aş vrea să ştiu. Să-l găsesc. Cred că a plecat departe.

— Ce vrei să spui?

— Cred că nu ştiţi. Soţia şi copiii lui au fost omorâţi într-un accident de automobil, cu câteva zile înainte de Crăciun. Vă daţi seama cum s-a simţit, cu trei sicrie în faţa pomului de Crăciun, sub care aşteptau cadourile nedesfăcute?

— Îmi pare rău.

— A avut mult curaj să se întoarcă atât de devreme la serviciu. Bineînţeles, cu toţii am fost de părere că e cel mai bine pentru el.

Să nu fie singur.

— Presupun că subsecretarul Pierce şi-a oferit ajutorul.

— Da, domnule. El a fost cel care l-a convins să vină înapoi.

— Înţeleg.

— Şi apoi, deodată, într-o dimineaţă nu a mai apărut. A doua zi a sosit o telegramă; era cererea lui de demisie.

— Cam ciudat, nu?

— După ce a trecut prin ce a trecut, nu cred că era cineva care să vrea să-l târască printr-o grămadă de formalităţi.

— Şi, din nou, subsecretarul şi-a oferit ajutorul.

— Da, domnule. S-a ocupat de tot.

E MORT, DOMNULE ATAŞAT. OMUL DE LEGĂTURĂ E MORT.

Bradford continuă până la răsăritul soarelui, studiind alte documente. Văzu exact ceea ce se aştepta: în noaptea în care s-a trimis codul „*Ambiguitate*” la Roma, Arthur Pierce era la Washington, nu la New York, în biroul lui de la etajul cinci – şi, bineînţeles, a ieşit din clădire la ora 17:00.

Nimic mai simplu decât să semnezi condica la rubrica „plecare”, să te amesteci în mulţime şi să te întorci în birou. Putea să stea acolo toată noaptea, dimineaţa semna din nou şi nimeni nu ar fi observat diferenţa. Exact cum urma să facă şi el,

subsecretarul Emory Bradford, în această dimineaţă.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, care era legătura cu Moscova?

Pe la ora 08:00 observă că îi era imposibil să se mai concentreze şi se întinse pe canapea să doarmă puţin. Deschise ochii la 08:35, trezit de zumzăitul ce se auzea în afara biroului. Începuse ziua de lucru în Departamentul de Stat. Se făceau cafelele, se verificau agendele, secretarele stabileau orarele de lucru, aşteptându-şi şefii. Se sculă de pe canapea şi ieşi din birou, salutându-şi secretara, o femeie între două vârste, care se uită la el ca la un extraterestru. Abia atunci îşi dădu seama cum arăta, cu nasturii de la cămaşă descheiaţi, cravata atârnând într-o parte, cearcăne sub ochi, cu mânecile suflecate, părul ciufulit şi barbă crescută. Ceru cafea şi se îndreptă repede către toaletă, unde încercă să se mai aranjeze puţin.

La ora 10:00, amintindu-şi sfatul lui Havelock, ieşi la un telefon public şi aranjă să i se livreze urgent casete şi fotografii de la New York. Era tentat să-l sune pe preşedinte. Nu o făcu; nu vorbi cu nimeni.

Acum se uită la ceas. Era 11:20; trecuseră 3 minute de când verificase ora ultima dată. Curse New York – Washington se efectuau din oră în oră; oare cu care veneau?

Tresări, auzind un ciocănit la uşă, care îi întrerupse firul gândurilor.

— Intră!

Era secretara, care se uită la el îngrijorată.

— Plec să iau prânzul, OK?

— Bine, Liz.

— Să vă aduc ceva?

— Nu, mulţumesc.

Femeia rămase în pragul uşii.

— Vă simţiţi bine, domnule Bradford? întrebă ea.

— Da, sunt bine.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Lasă-mă pe mine şi du-te să mănânci, zise el, încercând să zâmbească; nu reuşi.

— Atunci ne vedem mai târziu.

„Dacă ar şti”, se gândi el.

Telefonul sună. Erau cei care se ocupau cu securitatea clădirii; sosise un pachet de la New York.

— Semnează de primire şi trimite-mi-l sus, te rog.

Şapte minute mai târziu caseta era în videorecorder şi pe ecran apăru interiorul sălii unde se afla Consiliul de Securitate, din sediul ONU. În josul imaginii se vedea data şi ora: Marţi, 30 decembrie, 14:56. Era filmat un discurs ţinut de ambasadorul Arabiei Saudite, apoi camera schimba imaginea filmând mai întâi reacţiile membrilor delegaţiei israeliene, apoi pe cea a delegaţiei SUA, care, de altfel era completă. Bradford se opri asupra acelei imagini şi o studie, apoi apăsă pe butonul de derulare, până găsi ceea ce căuta, ceea ce ştia că va găsi. Un membru oficial al delegaţiei nu ieşea din sală fără explicaţii. Şi iată că ajunse şi la ele. Văzu cum Pierce se uită la ceas şi mai întâi se apleacă spre ambasador şi-i şopteşte ceva la ureche, apoi îi spune ceva şi ataşatului cu care vorbise el mai devreme la telefon, se ridică şi iese din sală. Câteva clipe mai târziu se aude în difuzoare o voce de femeie: „Ni s-a comunicat că delegaţia americană a primit un telefon de la secretarul de stat, care doreşte să fie informat asupra deosebitului discurs al lui Ibn Kashani.

Bradford derula iar, opri imaginea, derulă iar, până ajunse în momentul în care cuvântarea luase sfârşit. Arthur Pierce nu se întorsese la locul lui.

Joi, 1 ianuarie, 10:43. Urările de Anul Nou ale preşedintelui Consiliului de Securitate. Pierce nu era printre membrii delegaţiei. În locul lui stătea un alt bărbat, probabil Franklyn Carpenter, cu un teanc de hârtii în mână.

Bradford închise aparatul şi luă plicul, pentru a studia fotografiile făcute cu ocazia recepţiei de Anul Nou. Nu avea nevoie de ele cu adevărat; ştia că subsecretarul nu va apărea în nici una.

Pentru că era plecat la Costa Brava.

Mai trebuia o ultimă verificare, care, făcută pe computer, avea să dureze mai puţin de un minut. Sună la informaţii şi ceru orarul curselor New York – Madrid, Madrid – New York. 47 secunde mai târziu, primi răspunsul: „Marţi, 30 decembrie, 5 curse, Madrid – New York, la orele 10:00, 12:00, 13:15, 14:30, 17:10... Luni, 1 ianuarie, ora Spaniei, patru curse Barcelona, rută Madrid, începând cu 07:30, sosire la Aeroportul Kennedy, e.s.t., 12:21, 09:15, sosire la Kennedy, e.s.t., orele 15...

— Mulţumesc, o întrerupse Bradford pe operatoare.

Acum era sigur. Pierce plecase la Madrid marţi, cu cursa de

17:10 şi se întorsese luni din Barcelona cu cea de 09:15, ajungând la sediul ONU la 16:45, e.s.t.

Bradford se întoarse cu tot cu scaun către fereastră şi privi afară, oftând greu. Era timpul să se ducă să dea telefon şi să-l anunţe pe Havelock. Se ridică şi se îndreptă către cuier pentru a-şi lua haina şi *trench*-ul.

Uşa se deschise brusc, fără ca intrusul să ciocăne, iar secretarul de stat îngheţă, simţindu-şi fiecare muşchi paralizat, în uşă, rezemat de toc, stătea un alt subsecretar de stat. Era Pierce. Îl privea rece şi-i spuse:

— Pari tare obosit, Emory. Se vede că nu ai experienţă. Epuizarea şi lipsa de experienţă nu sunt o combinaţie bună; dacă se întâlnesc, duc la colaps. Când îţi iei subordonaţii la întrebări, nu uita să ceri confidenţialitate. Tânărul acela, care a luat locul lui Carpenter, a fost chiar bucuros să-mi povestească discuţia pe care a purtat-o cu tine azi-dimineaţă.

— Tu l-ai omorât pe Carpenter, şopti Bradford, regăsindu-şi o parte din voce. Nu a demisionat, tu l-ai omorât.

— Era atât de distrus emoţional...

— Oh, Isuse... Soţia lui, copiii, tot tu ai făcut-o! De ce TU? întrebă Bradford, făcând un pas spre el şi ridicând tonul. Nu există nici o explicaţie! De ce TU?

— Pentru că aşa trebuie. Suntem pe baricade diferite, Emory şi noi credem mai mult în cauza noastră, decât veţi crede voi vreodată în a voastră.

— Care „noi”? Moscova nu ştie de tine şi habar n-are ce s-a întâmplat la Costa Brava. KGB-ul nu are nici un amestec.

— KGB-ul? Nişte moşnegi care au obosit; le e bine unde sunt acum. Nu mai vor să privească în viitor, au uitat scopul. Însă noi avem destinul nostru. Pierce se uită la televizor, la videorecorderul de dedesubt, apoi la plicul de pe biroul lui Bradford. Se apropie de el şi se opri în picioare, în faţa lui. Havlicek s-a întors, nu?

— Cine?

— Noi preferăm numele reale. Mikhail Havlicek, ceh. Vezi tu, Emory, noi punem mare preţ pe origine, ceea ce voi, o adunătură eterogenă, nici nu luaţi în seamă. E aici, nu?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Oh, haide Emory. Crezi că nu am citit în ziar chestia cu evreul ăla bătrân? Mi-am dat seama că e mâna lui. Iar voi l-aţi

acoperit. De ce? Pentru că acum aveţi nevoie de el şi, să nu uit, de fată. I-aţi spus adevărul – trebuia. Totul se provine de la afacerea Costa Brava, nu?

— Unde a fost mâna TA!

— Bineînţeles. Scopul nostru era să compromitem unul dintre cei mai puternici oameni din Vest. Trebuia să fim siguri că se va proceda corect până la capăt. Voi nu aţi avut tăria să o faceţi cum trebuie. Noi, da.

— Dar nu ştiai de ce. Nici acum nu ştii!

— Nici nu m-a interesat, nu-ţi dai seama? A înnebunit. Voi, care l-aţi exploatat la maximum, voi l-aţi înnebunit; era un om talentat, care muncea cât douăzeci. Sindromul Georgian, Emory. Stalin era un idiot bâlbâit când a fost omorât. Cu Matthias nu ne-a fost greu, nu am făcut decât să-i alimentăm fanteziile... să-i încurajăm nebunia. Pentru că nebunia ar fi compromis această ţară.

— Compromis? Bine ar fi să fie numai atât! Acum nu mai există decât anihilarea. Exterminarea.

Pierce dădu din cap încet.

— Da, ai dreptate, există şi riscuri, dar cine vrea să câştige, trebuie să şi le asume.

— Acum TU eşti nebunul! Dar n-o să scapi aşa uşor. Am spus cine eşti! şuieră Bradford. Ce eşti!

— Ai spus pe dracu'! Chiar tu nu erai lămurit până acum câteva minute. Sunt o persoană mult prea importantă ca să faci afirmaţii despre mine, fără să aduci dovezi. Ai făcut prea multe greşeli la viaţa ta; nu-ţi mai poţi permite încă una. Acest oraş nu te-a plăcut niciodată, domnule subsecretar.

— Havelock vă va omorî pe toţi.

— Sunt sigur că ar face-o, dacă ar şti cine suntem – avantaj noi. Ştim cine este – nu ştie cine suntem; nu ştie cine sunt. Dezavantaj el. Nu va trebui decât să-l supraveghem.

— N-o să-l găsiţi niciodată! Bradford făcu o mişcare spre stânga, încercând să-l blocheze pe Pierce, însă acesta îl prinse de umeri şi-l izbi de perete.

— Încetează, Emory. Eşti foarte obosit şi slăbit. O să mori înainte să apuci să scoţi vreun sunet. Şi, ca să revenim la subiect, cât crezi că va fi de greu să-l găsim? Câte case de siguranţă sunt? De la *Steril Unu*, la *Steril Şaptesprezece*! Şi cine ar fi cel care nu mi-ar spune care sunt libere, care sunt ocupate?

Îşi apropie faţa de a lui Bradford. Acum, înainte să mori, spune-mi, unde e? Unde e documentul catastrofal? Presupun că la voi e copia.

— Undeva unde nu-l vei găsi niciodată.

— Te cred. Dar tu ai putea...

— Niciodată... nici n-aş putea, nici n-aş face-o.

— Din nefericire, sunt sigur că-mi spui adevărul.

Brusc, Pierce îl prinse pe Bradford de braţ şi-l strânse, lipindu-l în acelaşi timp de perete, apoi îi puse mâna stângă la gură. Peste câteva secunde, Bradford căzu la pământ, în timp ce Pierce îşi retrase mâna în care pălmaşe acul. Apoi se îndreptă spre videorecorder, scoase caseta şi luă plicul cu fotografiile. Nu trebuia să mai rămână nici o urmă.

*

Fără nici un ţipăt agonic, fără vreun strigăt de protest, trupul căzu de la etajul şapte al clădirii Departamentului de Stat.

Cei care-l văzuseră de dimineaţă au spus că era de aşteptat – într-un moment frenetic, de disperare, de saturaţie – să vrea să nu mai audă de nimic, să nu se mai gândească la nimic. Presiunile deveniseră copleşitoare. Timpul lui trecuse.

Ştirea apăru în toate ziarele, iar realitatea era foarte dură; pe nimeni nu interesa moartea lui.

Subsecretarul de Stat Emory Bradford murise. Se sinucisese, bineînţeles. Şi, sub televizor, pe suportul special, nimeni nu găsi nici un aparat video. Fusese, mai devreme, însă livrat greşit – mai târziu îl ceru biroul G-12, de la etajul trei, confirmând cererea iniţială.

Capitolul 29

— Nu aveai cum să previi ce se va întâmpla, îi spuse Jenna lui Havelock. Ştii bine că nu mai ai voie să intri la Departamentul de Stat – ai acceptat condiţia. Dacă te va vedea spionul, atunci ori te va omori la fel de tăcut şi va rămâne unde este, ori va fugi la Moscova. Dacă îl vrei, ieşitul la suprafaţă nu e o metodă bună.

— Vroia să-mi spună, iar eu nu l-am lăsat. Mi-a spus că telefonul e la fel de curat precum casa, iar eu nu l-am lăsat să vorbească.

— Nu asta ai spus. I-ai spus de telefonul LUI, de biroul LUI. Ai o experienţă de ani de zile în spate, ai luat cea mai bună hotărâre. Şi părerea mea este că cel pe care-l căutăm e la fel de nebun ca Matthias. Ba cred că mai e şi patriot pe deasupra. Asta trebuie să căutăm. Acesta e scopul lui. Altul nu există. Le-am eliminat pe toate. Mikhail, omul acesta are un dosar fără pată. El e spionul.

— Dacă aş putea afla ce aştepta ieri Bradford să i se livreze, cred că l-am prins. Spunea că nu va şti cu siguranţă decât dimineaţă târziu. Ceea ce înseamnă că aştepta ceva din care să reiasă că omul nu era acolo unde trebuia să fie. Cei care asigură securitatea clădirii au spus că Bradford a primit un pachet la 12:25, dar nimeni nu ştia ce se afla în el şi, bineînţeles, mai târziu nici nu l-au mai găsit în birou.

— Nu scria pe el nici o adresă, nici un nume al companiei de livrare?

— Dacă scria, nimeni nu a observat. A fost livrat printr-un curier.

— Verifică firmele care asigură asemenea servicii. Cu siguranţă că există cineva care să-şi amintească ce culoare avea uniforma; asta va îngusta cercul.

— Era o fată, care nu părea a fi un curier obişnuit. Îmbrăcată cu un pardesiu de tweed şi singurul lucru pe care şi-l amintesc cei de la securitate este că era prea volubilă şi bine-dispusă ca să fie, într-adevăr, curier de meserie.

— Volubilă?

— Da, directă, volubilă, frumuşică.

— Secretara cuiva.

— Da, dar a cui? La ce fel de persoană s-ar duce Bradford,

care ar putea fi dovada?

— Ce mărime avea pachetul?

— Paznicul care l-a luat a spus că era un plic mare, gros, cu o umflătură la mijloc. Hârtii şi încă ceva.

— Hârtii? întrebă Jenna. Ziare?

— Cine ştie? Putea fi orice. Putea căuta orice. Omul nostru e bun, Jenna.

— Atunci încearcă altă pistă.

— Asta voi face. Vreau să iau legătura cu un medic din Maryland. Unul dintre cei mai buni din districtul Talbot.

— Mikhail?

— Da?

— Puţin mai devreme... citeai rapoartele despre zilele pe care le-ai petrecut la clinică, după Costa Brava.

— De unde ştii?

— După felul în care le citeai. Erai crispat. Se vedea că nu-ţi este uşor.

— Nu mi-a fost.

— Ai aflat ceva din ele?

— Nu, nimic afară de descrierea execuţiei tale şi reacţiile mele.

— Aş vrea să le văd.

— Mă rog la Dumnezeu să-mi vină în minte un motiv ca să te împiedic să o faci. Degeaba.

— Dacă nu vrei, nu insist.

— Nu, nu e vorba despre asta. Tu ai fost cea „omorâtă”. Trebuie să ştii. Deschise sertarul din partea dreaptă şi scoase un plic gros. I-l dădu, iar privirile lor se intersectară pentru o clipă.

— Să ştii că nu sunt mândru de ce am făcut, zise el. Şi va trebui să trăiesc cu asta tot restul vieţii. Ştiu ce înseamnă pentru tine.

— Ne vom ajuta...

Luă plicul, se aşeză pe canapea, îl deschise şi scoase foile dinăuntru. Începu să citească.

Havelock nu putea să se mişte, nu reuşea să se concentreze la nimic. În timp ce Jenna citea, rememora tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea; în minte i se derulau imagini macabre. Se uită la ea – ştia că acum se confruntă cu cele mai profunde şi intime gânduri ale lui.

„PLEACĂ REPEDE! MORI REPEDE!POŢI SĂ MĂ PĂRĂSEŞTI! NICIODATĂ NU AI FOST A MEA. AI FOST O MINCIUNĂ, IAR EU AM IUBIT O MINCIUNĂ... CUM POŢI SĂ FII CEA CE ESTI, CUM POŢI SĂ NU FII CEEA CE PARI A FI? CE AI FĂCUT? CE MI-AI FĂCUT? AI FOST TOTUL PENTRU MINE... MORI ACUM PLEACĂ ACUM!... NU!

PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, LASĂ-MĂ SĂ MOR CU TINE!... VREAU SĂ MOR... DAR NU VOI MURI PENTRU TINE!... MUMAI PENTRU MINE! NICIODATĂ PENTRU TINE. MI TE-AI DAT, DA , DAR ERAI O TÂRFĂ, IAR EU AM IUBIT O TÂRFĂ!... AM CREZUT ÎNTR-O TÂRFĂ . O TÂRFĂ NENOROCITĂ! OH, ISUSE, AU ÎMPUŞCAT-O! DIN NOU! DU-TE LA EA! PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, DUTE LA EA! IA-O ÎN BRAŢE!... NU, NU, NICIODATĂ. OH, ISUSE, SE TÂRĂSTE, SE TÂRĂSTE ÎN NISIP , CA UN ANIMAL SÂNGERÂND. TRĂIEŞTE! DU-TE LA EA, NU ,NICIODATĂ. S-A TERMINAT – NU MAI VREAU SĂ MAI AUD MINCIUNI. OH, ISUSE, SE TÂRĂSTE, SE TÂRĂSTE ÎN NISIP CA UN ANIMAL SÂNGERÂND. TRĂIESTE. DU-TE LA EA! IA-O ÎN BRAŢE! UŞUREAZĂI DUREREA FINALĂ, CU UN GLONŢ, DACĂ TREBUIE! NU!... S-A DUS. NU SE MAI MIŞCĂ. A MURIT ŞI ODATĂ CU EA ŞI O PARTE DIN MINE... OH DUMNEZEULE, O DUC, UITE CUM O DUC, CA PE UN ANIMAL MORT, O TÂRĂSC. CINE? CINE SUNT1 I-AM MAI VĂZUT... FOTOGRAFII, DOSARE... NU CONTEAZĂ. OARE EI ŞTIU CE A FĂCUT? OARE EA ŞTIE? ASASINĂ TÂRFĂ, CĂŢEA ORDINARĂ!... IUBREA MEA, UNICA MEA IUBIRE. GATA, S-A TERMINAT. S-A TERMINAT CU O ASASINĂ... CU O IUBIRE. ŞI UN PROST A SUPRAVEŢUIT.”

Terminase. Puse dosarul pe masă şi se întoarse cu faţa către el. Obrajii îi erau plini de lacrimi.

— Atât de multă iubire şi atât de multă ură. Şi eu am simţit la fel. Te-am urât atât de mult, însă fără să uit niciodată sentimentele de iubire pe care ţi le purtam.

— Mi-amintesc. Am citit asta în ochii tăi. Am încercat să strig, să-ţi spun, dar nu mă puteai auzi; nici eu nu mă auzeam din cauza zgomotelor motoarelor. Dar armele tale erau ochii – n-aş mai avea curajul să înfrunt încă o dată privirea aceea.

Telefonul sună de două ori; Havelock abia reuşi să-şi ia ochii de la Jenna. Ridică receptorul.

— Da?

— Havelock?

— Da, domnule preşedinte.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Emory? întrebă Berquist, cu accent de Minnesota, plin de tristeţe şi oboseală, însă încă puternic.

— Da.

— Va veni cineva de la Casa Albă să te ia.

— Nu încă, domnule. Şi nu cineva de la Casa Albă.

O pauză în partea cealaltă a firului.

— De ce? Pentru ce ţi-a spus Rostov la Atena?

— Probabil. Procentajele sunt minore şi nu cred că e momentul să le testăm. Nu acum.

— L-ai CREZUT?

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, a fost singurul care mi-a spus adevărul. De la început.

— De ce să-ţi fi spus el un asemenea adevăr?

— Nu sunt sigur. Probabil ca să ne atragă atenţia. Acesta este primul pas în a trimite un semnal.

— Addison Brooks a fost de aceeaşi părere.

— Deşi părerile lui sunt exprimate în stil diplomatic, da, are dreptate. *VOENNAYA* nu vorbeşte în numele Moscovei.

— Înţeleg. Bradford – Berquist făcu o pauză...

— Bine, bine, atunci cum vei funcţiona? Nu poţi să ieşi din casă şi să începi să pui întrebări.

— Nu, dar pot să le pun întrebări fără să fiu văzut. Pot folosi un telefon, dacă este instalat aşa cum trebuie. Ştiu ce vreau să întreb şi ştiu ce să ascult. Din aceste conversaţii îmi voi da seama pe cine vreau să văd şi voi stabili contactele... Aceasta mi-este meseria, domnule preşedinte.

— Nu trebuie să-mi dai cuvântul, te cred. Ce înseamnă... instalat cum trebuie?

— Un nume nou, funcţia de consilier-asistent al preşedintelui sau ceva de genul ăsta. Nu e ceva neobişnuit ca cei de la Biroul Oval să facă propriile lor anchete, cu discreţie... nu?

— OK.

— Deci, afară de liniile acestui telefon, se va mai adăuga una, cu extensie de la Casa Albă, unde, de altfel, voi fi trecut în index. Se poate?

— Havelock, una dintre cele mai exotice plăceri oferite de funcţia mea sau de cei care lucrează pe lângă mine este faptul că ţi se pune la dispoziţie un întreg sistem alambicat de tot felul de trăsnăi electronice. Deci, într-o oră, îl vei avea. Ce nume vrei să foloseşti?

— Va trebui să alegeţi dumneavoastră unul, domnule. Nu vreau să fiu vreun duplicat.

— Bine, te sun eu mai târziu.

— Domnule preşedinte, înainte să închideţi.

— Ce e?

— Dacă cineva sună la Casa Albă, la index şi vrea să ştie exact cu ce mă ocup, ar trebui să mai fie o persoană, care să-i explice.

— Deci, mai clar, vrei acoperire în caz de absenţă, nu?

— Da, domnule.

— Sun eu mai târziu.

— Permiteţi să vă sugerez ceva? adăugă Michael, repede.

— Ce anume?

— În următoarele zile – dacă le vom mai apuca – s-ar putea să vină cineva la Casa Albă şi să întrebe unde e biroul meu. Când ea sau el, va apărea, să fie reţinută, sau reţinut, pentru că, oricine ar fi, ne va duce cu un pas mai sus.

— Dacă se va întâmpla aşa, zise Berquist furios, oricine ar fi, va fi strâns, sau strânsă de gât de un băiat de fermier din Minnesota, înainte de a apuca să scoată un sunet.

— Sunt sigur că glumiţi, domnule preşedinte.

— Mda. Te sun mai târziu.

Havelock puse receptorul în furcă şi se uită la Jenna.

*

— Numele tău e Cross. Robert Cross. Funcţia este de asistent special al preşedintelui şi toate întrebările despre dumneata şi statutul dumitale, vor găsi răspuns la domnişoara Howell, consilier al Casei Albe, pentru afacerile interne. I s-a spus ce are de făcut.

— Biroul meu?

— Ai deja unul.

— Poftim?

— Ai chiar şi asistent. Este în partea de est a clădirii. Ca să intri pe coridorul de acolo, ai nevoie de o cheie, iar omul tău a primit însărcinarea de a lua în custodie pe oricine întreabă de domnul Cross. Este membru al serviciilor secrete şi dacă apare cineva şi întreabă de dumneata, te va anunţa şi-ţi va aduce persoana la Fairfax. Presupun că asta vroiai.

— Da.

— Când ai de gând să începi?… Emory mi-a arătat listele pe care le-ai făcut. Ai primit totul? Ce anume cauţi?

— Nu ştiu sigur. Probabil pe cineva care nu mai e pe-aici. O păpuşă. Şi s-ar putea să am nevoie de intervenţia

dumneavoastră directă. Ştiu că cei de la Pentagon nu sunt prea încântaţi când sunt chestionaţi de personalul de la Casa Albă.

— Presupun că te referi la cei din Comitetul de Strategie Nucleară. I-am văzut pe lista ta.

— Exact. Va trebui să stau de vorbă cu fiecare dintre ei. Puteţi să le transmiteţi că doriţi să colaboreze cu toţii cu domnul Cross? Nu în zonele de informaţii strict secrete, dar în termeni de... evaluare a progresului.

— Bine. Altceva?

— Dosarul psihiatric al lui Matthias. Bradford urma să mi-l dea.

— Mâine mă duc la Camp David. Voi face un ocol pe la Poole's Island şi-l voi lua cu mine.

— Încă ceva. Această domnişoară Howell, ce ştie despre mine?

— Doar că lucrezi pentru preşedinte într-o funcţie specială.

— Se poate schimba asta?

— În ce?

— În ceva de rutină. Vreau să mă amestec cu restul de personal. Să nu sar cu nimic în ochi.

— OK. Baftă... deşi îţi trebuie ceva cam multă. Lumea întreagă are nevoie. Uneori am impresia că e nevoie de un miracol ca să mai supravieţuim o săptămână... Ţine-mă la curent; am dat ordine că dacă sunt căutat de domnul Cross, să fiu imediat anunţat.

*

Secretara lui Bradford, o anume Elisabeth Andrews, era acasă – moartea senzaţională a şefului ei o marcase emoţional.

Fusese sunată de o mulţime de ziarişti şi tuturor le relatase cu calm, cu tristeţe în glas, dar amănunţit şi clar, tot ce s-a întâmplat, până în momentul în care fusese sunată de o reporteră care se interesase de dosarul matrimonial al lui Bradford, bătând apropouri sexuale.

— Căţea bolnavă ce eşti, o înjură Elisabeth, trântind telefonul.

Havelock sună peste douăzeci de minute, iar Elisabeth nu prea mai avea chef de vorbă, aşa că îi sugeră să-l sune la Casa Albă, când se va simţi mai bine; figura ţinu. Telefonul din biroul din Fairfax sună la şase minute după ce Michael îl închisese.

— Îmi cer scuze, domnule Cross. M-au asaltat reporterii şi, unii dintre ei, au fost foarte impertinenţi.

— Voi fi cât se poate de concis.

Îi povesti ce se întâmplase de dimineaţă:

— Arăta groaznic când a ieşit din birou. Era evident că rămăsese treaz toată noaptea şi era epuizat, dar mai era şi altceva. Un fel de energie; era bucuros de ceva. L-am mai văzut aşa de multe ori, bineînţeles, dar, totuşi, ieri era altceva. Vorbea mai tare ca de obicei.

— Asta ar fi putut fi din cauza epuizării, zise Havelock. De obicei o persoană slăbită aşa se manifestă, compensându-şi slăbiciunea.

— Poate, dar nu cred, nu dumnealui, nu ieri dimineaţă. Şi, puţin după ora 10:00, a ieşit din birou... l-am văzut pe fereastră. Mi-a spus că iese să ia aer, să nu-l caut degeaba prin alte birouri.

— Nu a spus de ce a rămas treaz toată noaptea?

— Mi-a spus doar că a lucrat la un proiect. Iar în ultimul timp a şi călătorit mult...

— Dumneavoastră i-aţi aranjat transportul? O întrerupse Havelock.

— Nu, de obicei o făcea chiar dumnealui. După cum ştiţi... de obicei, nu pleca singur. Era divorţat, de fapt a divorţat de mai multe ori. Era o persoană extrem de discretă, domnule Cross. Şi atât de nefericit.

— De ce spuneţi asta?

Domnişoara Andrews zise ferm.

— Emory Bradford era un om strălucitor, iar ei nu i-au dat atenţia care s-ar fi cuvenit. Odată, a avut ceva influenţă în acest oraş, până când a spus adevărul şi toată lumea a fugit de el.

— Lucraţi de mult timp cu el?

— De foarte mult timp. Am văzut tot ce s-a întâmplat.

— Ieri dimineaţă s-a uitat la televizor?

— Un timp... Înainte de a se întâmpla.

— Aţi găsit vreun bilet pe biroul lui, ceva prin care să se înţeleagă la ce se uita?

— Nu, nimic. Niciodată nu am văzut biroul atât de curat – a făcut ordine, de parcă aşa şi-ar fi luat adio, lăsând în urma lui o lume curată.

— Sunt convins.

— Poftim?

— Nimic. Spuneam că sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră... Ştiu că eraţi plecată să luaţi prânzul, dar cei care erau pe-acolo, nu au văzut pe nimeni intrând sau ieşind?

— De asta s-a ocupat şi poliţia, domnule Cross. Pe-acolo

oamenii circulă încontinuu, cu toţii avem pauze de prânz diferite, însă, de data asta, secţia noastră era cam goală, deoarece am avut o şedinţă la 13:30 şi...

— Cine v-a convocat, domnişoară Andrews?

— Şeful din luna aceasta. Există o procedură standard.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru cooperare.

— Ce pierdere, domnule Cross. Teribilă pierdere.

— Ştiu. La revedere. Havelock închise şi-i zise Jennei: omul nostru e BUN. Aproape invizibil.

— Nu ţi-a putut spune nimic important?

— Ba da. Bradford m-a ascultat. A ieşit să telefoneze, însă asta înseamnă că nu vom afla niciodată cui a telefonat.

— Altceva?

— Poate. Se încruntă. Vezi dacă poţi să găseşti pe-aici un exemplar al ziarului de ieri. Vreau să ştiu numele fiecărei persoane oficiale din departament care a fost intervievată azi dimineaţa pe un post de televiziune. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a făcut Bradford – s-a uitat la televizor.

Jenna găsi ziarul. Nimeni din Departamentul de Stat nu a fost intervievat de către televiziune în dimineaţa aceea.

Capitolul 30

Districtul Talbot putea să se mândrească cu un medic atât de cunoscut şi respectat cum era Dr. Matthew Randolph. Însă, pe cât era de bun ca medic, pe atât era de neplăcut ca om.

La treizeci de ani absolvise *magna cum laude* la Universitatea *Johns Hopkins*, îşi completase studiile rezidenţiale la spitalul general Massachusetts şi la New York şi, considerând că un talent ca al lui nu poate funcţiona într-un spital normal, îşi deschisese propriul lui centru medical, cu capacitate de cincizeci de paturi. Provenind dintr-o familie extraordinar de bogată, apelase la toate persoanele influente pe care le cunoştea şi reuşise să strângă două milioane de dolari. Singurele lui probleme erau caracterul dictatorial şi preferinţa pentru pacienţii bogaţi. Laboratoarele Centrului Medical Randolph erau echipate cu cele mai moderne şi scumpe echipamente. Medicii, aleşi pe sprânceană, erau extrem de bine plătiţi, în cazuri urgente erau aduşi cei mai buni internişti şi patologi de pe întregul glob; până şi tehnicienii şi asistentele depăşeau în pregătire personalul aferent spitalelor normale. În esenţă, un tratament la spitalul Randolph nu putea fi decât perfect, atât din punct de vedere medical, cât şi al personalului pregătit şi amabil. Un singur lucru lăsa de dorit şi acela era personalitatea abrazivă a lui Matthew Randolph, care acum avea în jur de 68 ani şi care, deja, nu se mai putea schimba.

Havelock află aceste detalii, plus multe altele, din dosarele CIA, în timp ce căuta amănunte despre moartea lui Steven Mackenzie, „inginerul” care pusese în scenă afacerea Costa Brava.

Pe când se afla la Cagnes sur Mer, Henri Sallane îi sugerase să nu aibă încredere în medicul care a semnat certificatul de deces al lui MacKenzie. Dar, deşi medicul avea reputaţia de a fi dur, dictatorial, capricios, urâcios, nu exista persoană care să merite mai mult decât el titlul de om integru. Acelaşi lucru era valabil pentru instituţia în care lucra.

Însă, primul lucru care îi dădu de bănuit lui Havelock a fost faptul că Matthew Randolph nu i-a răspuns la telefon. Îl sunase şi vorbise cu secretara lui, se recomandase, degeaba. Îl sunase din

nou, răspunsese tot secretara, de data asta ceva mai amabilă:

— Domnul doctor este extrem de ocupat astăzi. A spus că va lua el legătura cu dumneavoastră, domnule Cross, când va avea timp.

— I-aţi spus că este căutat de la Casa Albă?

— Da, domnule. Secretara tăcu câteva clipe, jenată. Mi-a spus să vă transmit că şi centrul dumnealui este vopsit tot în alb, adăugă ea, încet. El a spus-o, domnule Cross, nu EU.

— Atunci transmite-i lui Gingis-Han că dacă nu vorbesc cu el într-o oră, va veni, personal, şeriful districtului Talbot, îl va lua pe sus, îl va duce la graniţa districtului, de unde îl vor prelua oamenii noştri, ca să-l aducă aici.

În 58 minute, îl sună Matthew Randolph.

— Cine dracu’ te crezi, Cross?

— Un om ocupat, care doreşte să stea de vorbă cât mai curând cu dumneavoastră.

— M-ai ameninţat! Nu-mi plac ameninţările, chiar dacă vin de la Casa Albă sau de la casa albastră sau roşie! Sper că m-ai înţeles.

— Voi transmite domnului preşedinte părerea dumneavoastră.

— N-ai decât. N-o fi el cel mai rău, dar se putea şi mai bine. Ce vrei? Suntem ocupaţi aici.

— Vreau să vă pun câteva întrebări despre un bărbat – care a murit – Steven MacKenzie.

Medicul nu răspunse imediat. Şi când vorbi, o făcu parcă pe un alt ton. Mai înainte ostilitatea lui fusese naturală; acum părea forţată.

— La naiba, de câte ori trebuie să trec prin asta? MacKenzie a făcut atac de inimă – hemoragie masivă aortică, mai clar. Pur şi simplu. Ajunge? Nu am timp să vorbesc de zece ori despre acelaşi lucru. S-a înţeles?

— Mai bine decât credeţi, doctore Randolph. Dar dacă aş fi în locul dumneavoastră mi-aş face timp. Aici, domnule doctor, dosarul nu este închis şi din cauza presiunilor externe nici nu-l putem închide. Suntem de aceeaşi părere cu dumneavoastră – trebuie să terminăm odată cu asta, dar ca să reuşim, trebuie, de asemenea, să colaborăm. M-aţi înţeles?

— La ce te referi când spui „presiuni externe”? Doctorului îi revenise încrederea în sine – întrebarea fusese pusă din pură curiozitate.

— Să zicem cei de la contraspionaj. Tare ne-ar place să le închidem gura.

— Mda. Bine. Vino mâine, zise el. Să fii aici la prânz.

*

Havelock stătea pe bancheta din spate a unei maşini blindate; era însoţit de trei oameni de la serviciile secrete.

Centrul Medical Randolph era într-adevăr vopsit în alb, compus din trei clădiri, ce comunicau între ele prin pasaje de suprafaţă, situat în mijlocul unui teren enorm, plin de verdeaţă, aflat într-o zonă liniştită a districtului. Parcară în zona unde scria „Intrare”, iar Michael coborî din maşină şi intră; sosirea lui era anunţată.

— Domnul doctor Randolph vă aşteaptă în birou, domnule Cross, zise asistenta în uniformă, din spatele ghişeului placat cu marmură. Mergeţi pe primul coridor la dreapta; este la ultima uşă de la capătul holului. Îi voi comunica secretarei că urmează să sosiţi.

— Vă mulţumesc.

Secretara îl aştepta:

— Domnul doctor este foarte ocupat astăzi, domnule Cross, zise ea. Ar fi bine să treceţi direct la subiect. Nu-i place să piardă timpul.

— Nici mie, răspunse Michael, lăsându-se escortat de femeia coafată sobru, îmbrăcată în uniformă, care ciocăni de două ori la uşa biroului medicului. În prag apăru un bărbat înalt, slab, colţuros, care îl privea cu ochi vii şi nerăbdători din spatele ochelarilor cu ramă de oţel. Pe secretară nici nu o luă în seamă.

— Tu eşti Cross? latră el. Nu vorbea, lătra.

— Da.

— Ai întârziat opt minute.

— Ceasul dumneavoastră e înainte.

— Probabil. Intră. Acum se uită la secretară. Să nu fiu deranjat, o instrui.

— Da, domnule doctor.

Medicul închise uşa şi îi făcu semn cu capul spre un scaun mare, din faţa biroului.

— Stai jos, zise el, dar înainte de asta vreau să fiu sigur că nu ai la tine vreo maşinărie din aia de înregistrat.

— Aveţi cuvântul meu.

— Valorează ceva?

— Dar al dumneavoastră?

— Tu m-ai sunat. Nu eu.

Havelock clătină din cap.

— Nu am nici un reportofon, din simplul motiv că această conversaţie ne-ar putea face mai mult rău nouă, decât dumneavoastră.

— Poate, murmură Randolph, aşezându-se la birou. Poate nu. Vom vedea.

— E un început promiţător.

— Nu face pe deşteptul, tinere.

— Îmi cer scuze, nu a fost cu intenţie. Deci, avem o problemă, iar dumneavoastră ne puteţi ajuta să o rezolvăm.

— Asta vreau să aud. Zi, care-i treaba?

— Ştiţi cu ce se ocupa MacKenzie? întrebă Havelock, direct, ştiind că nu are rost să-l ia prin învăluire.

— Îl ştiu pe Mac şi familia lui de mai bine de 40 ani. Părinţii lui sunt prieteni buni cu mine şi cei trei copii ai lor s-au născut aici. Chiar eu i-am adus pe lume – cred că şi pe nevasta lui, Midge.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Ba cred că da. Deci îl ştiu bine pe Steve. Am fost medicul lui dintotdeauna şi-i cunosc pe dinafară cicatricile – vreo patru erau urme de gloanţe.

— Deci ştiţi.

— I-am spus să se lase. Dumnezeule, i-am spus de nenumărate ori, mai ales de cinci, şase ani încoace. Pleca în toată lumea, iar nevasta lui, Midge, nu ştia niciodată când se va întoarce. Ea m-a rugat să vorbesc cu el. Da, domnule Cross, ştiu cu ce se ocupa Steve, ştiu că nu era o slujbă normală.

— Ciudat, zise Havelock, niciodată nu m-am gândit că MacKenzie ar putea avea nevastă şi, probabil, copii.

— Era aşa, ca dumneata. La suprafaţă calm şi pe dinăuntru bolnav – voi l-aţi otrăvit, nenorociţilor!

— Sună foarte dramatic.

— Aşa aţi făcut.

— Cum?

— I-aţi asigurat o viaţă plină de suspans, tensiune – chiar şi frenezie – care antrenează sângele. L-aţi drogat şi l-aţi luat din sânul unei familii normale.

— Acum sunteţi melodramatic. Degeaba încercaţi să evitaţi subiectul, mai ales că de la prima vedere mi-am dat seama că nu

vă stă în caracter să procedaţi aşa. Ba, dimpotrivă! Deci, să punem cărţile pe masă! MacKenzie a fost omorât! În nici un caz nu a făcut atac de inimă, cum s-a spus, iar dumneavoastră aţi confirmat!

Randolph se ridică ca ars de pe scaun.

— A fost CE?

— Asasinat. Am fi putut preveni acest asasinat, dacă am fi luat măsurile de precauţie necesare. Asta e problema noastră. „Mac” a fost omorât şi sper că acum înţelegeţi de ce nu am la mine un reportofon.

— Mi-e teamă că voi, aşa şmecheri şi deştepţi cum vă credeţi, vă înşelaţi. Noi ne-am agăţat de diagnosticul hemoragie aortică, pentru că nu poate fi atacat. Sunteţi nişte fraieri.

— Asta ce vrea să însemne?

— Steven MacKenzie s-a sinucis.

Capitolul 31

— Imposibil! strigă Havelock, ridicându-se şi el în picioare. NU AI DREPTATE!

— Zău? Da’ ce, eşti doctor, domnule Cross?

— Nu trebuie să fiu. Cunosc oamenii de genul lui MacKenzie. EU sunt unul dintre ei!

— Mi-am dat seama.

— Nu, nu mă înţelegeţi greşit, zise Michael repede, clătinând din cap. Nu vreau să fac o generalizare adolescentină.

— Din păcate proba patologică – dovada – se contrazice cu punctul tău de vedere. Tare aş vrea să nu fie aşa, dar aceasta e realitatea.

Havelock nu mai reuşi să se abţină; se aplecă peste biroul lui Randolph şi strigă la el:

— Au existat dovezi mult mai puternice împotriva unei femei la care ţin şi toate au fost minciuni!

— Nu văd ce are asta de-a face cu preţul parfumului în Alaska!

— În cazul acesta are. E o legătură!

— Eşti cam incoerent, tinere!

— Vă ROG. Ascultaţi-mă. În primul rând, nu sunt „tinere” cu dumneavoastră şi, în al doilea rând, nu sunt un idiot! Ceea ce aţi găsit, TREBUIA să găsiţi.

— Nici măcar nu ştii despre ce e vorba.

— Nici nu trebuie să ştiu! Încercaţi să mă înţelegeţi, doctore. Specialitatea lui era de manipulator, se ocupa cu ingineria operaţiunilor la negru, crea situaţii în care oamenii puteau fi omorâţi, punea totul la punct ca să nu existe suspiciuni... Uitaţi care e treaba. NU sunt nici medic, nici psihiatru şi probabil nu am cum să vă conving, dar ştiu că am dreptate, deci nu are sens să mai discutăm pe tema asta. Spuneţi-mi ce aţi găsit şi cum aţi acţionat în consecinţă.

— Mac s-a sinucis prin injectare.

— NICIODATĂ.

— Deci, încă o dată te contrazic. Şi a făcut-o deştept. A folosit un compus steroid de digoxin, combinat cu o cantitate de alcool în care putea să înoate un elefant. Doză mortală.

— Atunci de ce nu aţi declarat de la început?

— Pentru că Mac avea o poliţă de asigurare de o valoare enormă, dar care nu se plăteşte în caz de sinucidere. Iar eu nu am vrut ca Midge şi copiii să nu beneficieze de ea, mai ales după ce statul l-a exploatat la maximum pe Mac... Asta e povestea, domnule Cross. Simplă, dar adevărată.

Havelock se uită fix la el, apoi se întoarse şi se aşeză pe scaun.

— Chiar dacă aveţi dreptate, începu el şi credeţi-mă că nu aţi avut nici atunci – nici acum – aţi fi putut spune adevărul şi nimeni nu ar fi fost împotriva diagnosticului, mai ales având în vedere circumstanţele. În schimb, aţi procedat cum nu se poate mai prost, făcându-ne să pierdem o grămadă de timp şi provocând pagube incalculabile.

— Ce dracu' spui acolo? Ieri ziceai la telefon că vrei să astupi gura nu-ştiu-cărui curios!

— Am minţit. Exact ca dumneavoastră. Dar cel puţin eu ştiam ce am de făcut. Dacă aţi fi spus adevărul – măcar unei singure persoane – s-ar fi examinat fiecare pas făcut de MacKenzie; ceva trebuia să apară pe parcurs, o legătură, o conexiune... Nimeni nu s-a deranjat măcar să se deplaseze la locul crimei. Oh, ISUSE!

— Cred că nu m-ai AUZIT! urlă doctorul, cu ochi bulbucaţi, gata să dea în apoplexie. La mijloc era familia lui. Nevasta, copiii! Iar el s-a aflat între ciocan şi nicovală. Nu a mai FUNCŢIONAT! Nu mai putea, pur şi simplu!

— De acord, în ceea ce priveşte alcoolul. Deşi nu mă aştept să fiţi de acord cu mine, MacKenzie nu era omul care să ia hotărâri beat. Nici măcar de sinucidere.

— Rahat!

— Să vă întreb ceva. Presupun că mai beţi câte un pahar din când în când şi, când o faceţi, vă daţi seama dacă aţi băut mai mult decât e cazul.

— Bineînţeles.

— Şi, în cazul acesta, aţi operat vreodată?

— Bineînţeles că nu, dar nu văd paralelismul!

— Există, doctore Randolph. Pentru că oameni ca MacKenzie sau ca mine – şi aş mai putea menţiona încă douăzeci, treizeci – când ieşim pe teren suntem CHIRURGI. Ba mai mult, ceea ce facem noi se numesc tot „operaţii". ÎNŢELEGEŢI? Şi mai este ceva. MacKenzie nu s-ar fi sinucis în asemenea mod, pentru că este posibil ca digoxinul să nu MEARGĂ! Ceea ce nu era de

ACCEPTAT. Dacă aceasta a fost decizia lui finală, ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut permite ar fi fost o greşeală! ÎNŢELEGEŢI?

Matthew Randolph înţepeni. Când reuşi să vorbească, şopti:

— Mamă, mamă... Se ridică brusc de pe scaun şi rămase nemişcat, ca un bătrân neajutorat, luptându-se cu o greşeală, cu o eroare masivă, cu care abia acum se confrunta. Oh, Dumnezeule, adăugă el, scoţându-şi ochelarii şi oftând.

Havelock se uită la el şi zise, încercând să-l liniştească.

— Am putea să ne întoarcem în timp, să găsim ceva care...

— Taci!

Era ultimul lucru pe care Michael s-ar fi aşteptat să-l audă.

— Poftim?

— Am spus să TACI!

— Eşti foarte imprevizibil.

— S-ar putea să am ceva pentru tine.

— Ce anume?

Randolph nu răspunse. Se îndreptă repede către un dulap situat la perete şi scoase o legătură mică de chei; alese una şi deschise un sertar.

— Aici sunt dosarele mele private. Dacă ar fi citite, multe căsnicii s-ar destrăma şi s-ar anula o grămadă de testamente. Mac e aici.

— La ce vă referiţi?

— Nu vorbeam despre EL. Aici se află personalul care a lucrat cu mine, care m-a ajutat să-i conving pe ai voştri că a fost hemoragie.

— O întrebare, îl întrerupse Havelock. Raportul CIA spune că totul a fost procesat aici, în laboratoarele voastre, cu echipamentul vostru... personalul vostru. De ce nu au luat cadavrul la Bethesda sau la Walter Reed?

Medicul se întoarse, însă scotocind în continuare în sertarul deschis.

— Pentru că am acţionat cu duritate, nu atât eu, cât Midge MacKenzie, care i-a ameninţat că va face scandal.

— Au vorbit cu ea?

— Au încercat. Dar i-a trimis la dracu', aşa că au lăsat-o în pace; nu aveau nevoie de scandal.

— Sunt convins.

— De asemenea, zise Randolph, care acum se băgase tot în sertar, reputaţia noastră este de neatacat, mai ales pentru că

aici se tratează unii dintre cei mai importanţi oameni din ţara asta.

Cine are tupeul să ne facă mincinoşi?

— Aţi contat pe asta, nu?

— Păi cum dracu'... Uite-l.

— Credeţi că ceea ce au găsit patologii ne-ar putea ajuta?

— Nu asta. Un „EL". Care a fost la noi temporar.

— Un ce? Michael simţi că i se opreşte respiraţia.

— Ai auzit bine, continuă Randolph, punând dosarul pe birou şi aşezându-se. A înlocuit temporar pe cineva, care s-a îmbolnăvit de mono.

— Mononucleoză?

— Febră glandulară infecţioasă. Uşor de transmis, dacă vrei mai clar.

— Gata, m-aţi pierdut.

— Cască urechile, zise medicul, răsfoind febril dosarul. Cu câteva zile înainte de moartea lui Mac, patologul nostru s-a îmbolnăvit de mono. Apoi, ca din cer, vine un tip supracalificat, vezi doamne între transferuri, care are o lună, maxim două libere şi care locuieşte cu sora lui în Easton. L-am înşfăcat imediat.

— Şi?

— A fost adus corpul lui Mac; el a făcut treaba iniţială, apoi m-a rugat să stăm de vorbă la mine în birou. Nu voi uita niciodată; primul lucru care l-a făcut a fost să mă întrebe: „Cât de bine l-aţi cunoscut pe MacKenzie?"

Havelock clătina din cap, amuţit.

— El a găsit urmele de digoxin, zise Randolph.

— Şi un punct, care nu putea să indice decât urmă de injecţie, adăugă Havelock.

— Te-ai prins.

— Sunt convins că a pus întrebări despre munca lui MacKenzie, despre starea lui psihică, despre familie... şi, pe undeva, a adus vorba de asigurare.

— Exact. ISUSE!

— Hei, doctore, nu e cazul să vă autocondamnaţi. Aceşti oameni îşi fac treaba ca nimeni pe lumea asta.

— Ce oameni?

— Dacă am dreptate, sunt o anume categorie, cărora li se spune *paminyatchik*.

— Ceee?

— Nu contează. Şi nu vă mai deranjaţi să căutaţi. S-a acoperit. „Sora” din Easton nu există, nici nu a existat vreodată, iar el s-a dus.

— Tocmai asta e. Ştiu unde să-l găsesc.

Michael sări de pe scaun.

— CEEE?

— Cineva a pomenit numele lui în urmă cu câteva săptămâni. Discutam cu cineva care comercializează instrumente chirurgicale, care mi-a spus că trebuie să verifice o comandă pe care am făcut-o noi mai demult, deoarece un medic patolog doreşte acelaşi echipament pe care-l avem noi, aici. Bineînţeles, am recunoscut numele, dar nu şi locul. Nu era cel unde mi-a spus că urmează să se transfere. Din păcate nu i-am spus secretarei – o copilărie, dar nu vroiam să se afle ce am făcut noi doi – dar, în schimb, am notat aici, în dosarul lui Mac.

Uimit, Havelock se aşează. Rar i se întâmplase, în întreaga carieră, să aibă un asemenea noroc.

— Uite-l! strigă Randolph, victorios. Fir-ar mama lui a dracului!

— Nu-mi vine să cred că a făcut o asemenea greşeală! Vă promit că voi avea grijă de el şi că nu vă va afecta cu nimic reputaţia. Numele, vă rog.

— Colin Shippers. Patolog şef la Fundaţia Regency. Este un centru de cercetări particular.

> „E MAI MULT DECÂT ATÂT, DOCTORE. ESTE LOCUL UNDE POATE FI GĂSIT UN PAMINYATCHIC. PRIMUL PAS CONCRET CĂTRE „*AMBIGUITATE*”. CĂTRE *PARSIFAL*.”

— Uitaţi ce aveţi de făcut, zise Havelock. Şi tare mi-e teamă că nu aveţi încotro.

*

— Cât crezi că va dura? întrebă Jenna, stând în faţa lui Havelock, într-un colţ al bucătăriei, unde îşi beau cafeaua de dimineaţă.

— Greu de zis. Depinde de cât este Randolph de convingător şi de cât de repede se va alarma Shippers, când va auzi de compania de asigurări. Ar putea fi azi, diseară, mâine... poimâine.

— Aveam impresia că vrei ca Randolph să-l forţeze să reacţioneze imediat. Poţi să-ţi permiţi să pierzi tot acest timp?

— Ştiu că nu-mi pot permite să-l pierd pe el; este singura legătură pe care o avem. Numele lui nu a apărut în raportul de la

laborator – deci pentru el a fost foarte simplu să insiste la Randolph să acopere ceea ce credea el că e sinucidere. Shippers ştie că aşa ceva nu va ieşi la suprafaţă decât cu condiţia ca Randolph să se incrimineze singur, ceea ce nu va face niciodată. Din considerente practice, orgoliu profesional...

— Dar iuţeala e totul, Michael, obiectă Jenna. Nu sunt sigură că-ţi înţeleg strategia.

Havelock se uită în ochii ei, la fel de întrebător cum îl privea ea.

— Cred că vrei să-mi spui ceva şi nu-mi dau seama la ce te referi.

— Deci repet, iuţeala cu care acţionezi e vitală în acest caz. Ţi-e teamă să-l alarmezi pe Shippers, să nu care cumva să dispară.

— Sunt îngrozit, mai bine zis.

— Atunci nu te duce după EL. Du-te după cel care a tăcut, care a fost la centrul medical când a murit MacKenzie, dar a cărui semnătură nu apare. Du-te după cel pe care îl VEZI, nu după cel care ştii că este.

Havelock rămase cu ceaşca de cafea în aer, uitându-se fix la Jenna.

— Să mă duc după un patolog de laborator, zise el, ca pentru sine. Să merg pe ideea că mai era cineva cu Randolph... Un colaborator. Societatea de asigurări insistă să obţină şi o a doua semnătură pe certificatul de deces.

— În ţara mea cinci semnături abia dacă ajung ca să dea valoare unui act, să-l certifice.

— Va refuza, bineînţeles.

— Oare? A FOST ACOLO.

— Îi va spune lui Randolph că nu-l poate ajuta, nu se poate pronunţa oficial asupra diagnosticului.

— Atunci cred că doctorul trebuie să fie foarte ferm. Dacă aceasta este poziţia lui Shippers, de ce ia atitudine abia acum?

Michael zâmbi.

— Bine gândit. Să şantajezi un escroc cu propriul lui material de şantaj.

— De ce nu? Randolph are... cum se spune?... propriile lui mecanisme, pârghii. Vârstă, reputaţie, avere; cine e acest Shippers să i se opună?

— Şi nimic din toate acestea nu are nici o importanţă. Nu facem decât să-l forţăm să se mişte mai repede. Pentru binele lui

– ca medic – va trebui să afle cât de serioşi sunt cei de la asigurări, dacă măsurile se iau pentru o procedură de rutină sau dacă treaba e într-adevăr serioasă. Apoi îşi va da seama că nu va găsi nimic.

Va trebui să se mişte din nou.

*

— Care este programul de azi? întrebă Jenna.

— Shippers e supravegheat şi va fi preluat de oamenii noştri imediat ce va ieşi din apartament. Plus încă o echipă care va intra în clădirile Regency.

— Cum?... îmi pare rău, nu am ascultat ce vorbeai seara trecută la telefon.

— Am observat. Ai ceva pentru mine?

— Poate mai târziu. Cum îi faci să intre în Regency?

— Îi îmbrăcăm la costum, îi ferchezuim să arate oficial şi-i trimitem cu hârtii – personal administrativ.

— Sper să nu-i ia cineva la întrebări.

— Chiar dacă li se pun întrebări, nu vor răspunde; procedură standard. De asemenea au serviete diplomat, ecusoane de plastic la piept, ca să fie uşor de identificat, în cazul în care se interesează cineva de ei. Havelock se uită la ceas şi se ridică de la masă. Între 10:00 şi 10:30 trebuie să vorbesc cu Randolph. Să mergem dincolo, vreau să vorbesc cu el, nu mai e de aşteptat.

— Dacă Shippers reacţionează, zise Jenna urmându-l pe Michael spre birou, nu va folosi telefonul din birou.

— Mai bine. Afară îl aşteaptă trei unităţi mobile, separate între ele, care comunică prin radio şi camere video ce se activează la fiecare mişcare a braţului. Deci pot merge pe jos sau cu maşina.

Dacă sunt buni, nu-l vor pierde.

— Îţi faci griji în privinţa lor, nu?

— Da. Havelock deschise uşa biroului şi o ţinu aşa până intră Jenna. Mi-aş fi făcut griji şi mai mari, dacă nu era vorba de un tip Charley, care era să mă împuşte în cap la Poole’s Island.

— Cel de la Consiliul Operaţional?

Michael dădu din cap, îndreptându-se către birou.

— A sosit azi noapte; l-am cerut personal, ceea ce nu l-a impresionat deloc. Dar e bun şi ştie că Shippers are ceva de-a face cu criza Matthias. Ceea ce ajunge ca să-l mobilizeze să fie mai bun ca de obicei. În caz că se întâmplă ceva, mă va contacta pe telefonul mobil.

Jenna se îndreptă spre biroul ei – canapeaua; măsuţa din faţă era plină cu tomuri de hârtii dactilografiate şi câteva scrise de mână. Se aşeză şi începu să le studieze. În timp ce citea, îl întrebă:

— Ai luat legătura cu compania de asigurări?

— Nu, nu vreau să-mi asum acest risc, răspunse Havelock. Nu aş vrea să se anuleze poliţa lui MacKenzie.

— Ai dreptate.

— Ai găsit ceva? Tot asta făceai şi aseară.

— Mda, dar mai am de lucru.

— Caută un om de ştiinţă care a lucrat în domeniul nuclear, un strateg specialist în armament, care au dispărut...

— Au mai dispărut mulţi alţii, Mikhail, zise Jenna. Citind şi întinzând mâna după un creion.

Havelock se uită la ea câteva clipe, apoi pe hârtia unde scrisese câteva numere de telefon. Ridică receptorul şi formă un număr.

*

— Nenorocitul dracului, zici că e făcut din piatră, izbucni Dr. Matthew Randolph. Am discutat cu el – nu a făcut decât să-mi pună câteva întrebări şi să-mi spună că va lua el legătura cu mine.

— Ce aţi discutat cu el şi care au fost întrebările? îl întrebă Michael. Încercaţi să-mi relataţi cât mai corect.

— Întotdeauna relatez corect, se burzului medicul.

— Mă referam la cuvintele, frazele pe care le-a folosit.

— Nu e mare lucru; au fost al dracului de puţine şi scurte. După cum ai anticipat, mi-a spus că nu am nici un drept să-l implic, că nu aşa ne-a fost înţelegerea. El nu a făcut decât să-mi spună care e diagnosticul, după părerea lui. Ce urma să fac eu după aceea, era responsabilitatea mea, nu a lui. Deci, i-am zis că, deşi nu sunt avocat, ştiu care a fost rolul lui, că trebuie să şi-l asume şi că nu voi permite sub nici o formă ca Midge MacKenzie şi copiii ei să rămână fără venituri pe viitor.

— Până aici e bine. Ce a răspuns?

— Nimic, aşa că am bătut apa-n piuă în continuare. Că e un tâmpit dacă are impresia că a fost invizibil pe-aici, că e chiar dobitoc dacă se bazează pe cineva care să declare că am petrecut ore în şir într-un laborator de patologie, lucrând la cadavrul unui prieten, de unul singur.

— FOARTE bine.

— A avut replică şi la asta. M-a întrebat cine anume ştie, pe un ton rece de mi-au îngheţat timpanele.

Havelock simţi cum i se pune un nod în gât.

— Ce aţi răspuns?

— La dracu', i-am zis că, probabil, TOATĂ LUMEA!

Michael răsuflă uşurat, relaxându-se.

— Meritaţi să fiţi trecut pe statul nostru de plată, doctore.

— Fiule, stai liniştit, n-o să vă puteţi permite niciodată unul ca mine.

— Continuaţi, vă rog.

— Am dat puţin înapoi, încercând să-l liniştesc. I-am zis că tipul de la compania de asigurări, care a venit să mă vadă, a spus că nu e decât o formalitate şi că mai trebuie o semnătură ca să trimită cecul. Ba chiar i-am sugerat să-l sune pe Ben Jackson de la Asigurări Talbot, dacă era atât de îngrijorat...

— I-aţi dat un NUME?

— Bineînţeles. Ben este prietenul meu; el a aranjat totul cu poliţa lui Mac. M-am gândit că, daca cineva îl contactează pe Ben, va lua imediat legătura cu mine să mă întrebe ce dracu' se întâmplă.

— Şi TU ce aveai de gând să spui?

— Urma să o întorc şi să spun că de fapt EU eram cel care avea nevoie de semnătura lui şi că i-am spus aşa numai ca să o obţin şi-aşa mai departe.

— Care a fost părerea lui Shippers?

— Nici una. Nu a scos decât câteva cuvinte, ca un computer: dacă i-am spus celui de la asigurări sau lui Ben cine e a doua persoană.

— Şi?

— I-am zis că nu. Ce e drept, e drept şi cred că cel mai bine e să fim discreţi. Să vină aici şi să semneze nenorocitul ăla de raport, fără tam-tam.

— Răspunsul?

— Din nou scurt şi sec. „Sunteţi sigur că mi-aţi spus totul?" îl imită Randolph. Asta vroia el să ştie. Îţi spun eu, ăsta e un zombi.

— Răspunsul?

— Am zis că, bineînţeles, ce ar mai putea fi? Aici s-a pus punct şi m-a anunţat că o să mă sune el, cu vocea aceea oribilă.

Havelock oftă din greu, uitându-se pe lista cu numele celor de

la Pentagon.

— Doctore, ori aţi făcut o treabă remarcabilă, ori vă voi lua capul.

— Ce dracu’ spui acolo?

— Dacă aţi fi procedat cum v-am spus, folosind doar numele companiei de asigurări, fără referire la persoană, Shippers ar fi presupus că probabil altcineva, o a treia parte, examinează cazul lui MacKenzie. Acum, dacă îl sună pe acest Jackson, îşi va da seama că aţi minţit.

— Şi ce? Rezultatul e acelaşi, nu?

— Nu şi pentru dumneavoastră, doctore, pentru că dacă mi-aţi creat o altă problemă, nu ştiu ce-o să vă fac. Vorbesc foarte serios.

— Hei, ia ascultă, tinere! De ce să cadă doar un cap şi nu două. Ia uite, vii tu, un mucios de la Casa Albă, mă îmbârligi că trebuie să acoperim omorârea brutală a unui erou veteran, angajat al CIA şi eu, medic de ţară, încerc să vă ajut, să protejez o văduvă şi nişte bieţi orfani de tată şi-acuma îmi sari în cap...!

— Vă rog să mă sunaţi, doctore, dacă mai primiţi vreo veste.

*

Telefonul sună, făcându-l pe Havelock să tresară, atât de concentrat era asupra notiţelor. Ridică receptorul.

— Da?

— Cross?

Michael clipi mirat, recunoscând vocea stridentă a lui Randolph.

— Da, doctore?

— Poate că amândoi vom reuşi să ne păstrăm capetele pe umeri. Tocmai m-a sunat Ben Jackson, tare furios.

— Pentru ce?

— Se pare că l-a sunat un avocat care l-a întrebat de ce s-a oprit ultima plată din poliţa lui MacKenzie.

— E mâna lui Shippers, zise Havelock.

— Te-ai prins, iar Ben era nervos ca dracu’. Nu a existat nici un fel de plată finală, pentru că, în urmă cu opt săptămâni, lui Midge i s-a trimis prin avocatul ei un cec cu întreaga sumă.

— De ce te-a sunat Jackson şi nu avocatul doamnei MacKenzie?

— Pentru că Shippers, cred că el era, sau cineva care suna pentru el – a spus că s-a creat confuzie asupra semnăturilor de

pe certificatul de deces şi dacă Ben ştia ceva despre asta. Ben, normal, habar n-avea; banii s-au plătit şi cu asta basta. A mai adăugat că nu apreciază să-i fie atacată reputaţia...

— Ascultă-mă, îl întrerupse Havelock. EU nu-mi voi pierde capul, dar dumneavoastră veţi rămâne în curând fără el. Vreau să staţi în birou şi să nu primiţi pe nimeni până nu trimit nişte oameni la dumneavoastră. Dacă întreabă cineva de dumneavoastră, cei de la recepţie să spună că sunteţi în operaţie.

— Vezi să nu! bubui Randolph. Nu-mi fac eu griji din cauza unor pârliţi ca Shippers. Numai să se apropie de spitalul meu şi pun gărzile pe el.

— Mă bucur, problema este că nu vorbeam de Shippers, care, în cel mai bun caz, nu va face decât să vă sune. Dacă o face, vă veţi cere scuze pentru minciună şi veţi spune că nu vroiaţi decât să vă acoperiţi în acel raport.

— N-o să mă creadă.

— Treaba lui. Într-o oră vă trimit oamenii.

— Nu-i vreau!

— Nu aveţi de ales, doctore Randolph, zise Michael şi închise telefonul.

— Chiar crezi că Shippers se va duce după el? întrebă Jenna, care acum stătea lângă fereastră, cu raportul CIA în mână.

— EL, nu, dar va trimite pe alţii, care îl vor lua şi-l vor presa până când va spune pentru cine lucrează, de ce minte. Ar fi mai bine să-l omoare, pur şi simplu, dar nu va scăpa atât de uşor.

— Pe de cealaltă parte, dacă Shippers ştie că Randolph l-a minţit, se va mişca mult mai repede. Cât timp a trecut de când te-a sunat Loring ultima dată?

— Peste o oră. S-ar putea ca în curând să primim veşti. Michael formă un număr de telefon. Aici *Steril Cinci*, Fairfax. Sub acest nume de cod, ieri am fost escortat către Centrul Medical Randolph. Districtul Talbot, Maryland. Vreţi să confirmaţi, vă rog? Da, aşa este. O echipă de trei oameni; plecarea a fost la orele unsprezece. Sunteţi gata să primiţi instrucţiunile?... Doi oameni să fie trimişi aici, de urgenţă. Subiectul este doctorul Matthew Randolph, căruia trebuie să i se acorde protecţie, contact vizual maxim, dar aici e o problemă. Vreau ca oamenii să se integreze în decorul local, pe post de funcţionari, asistenţi, infirmieri, ceva de genul ăsta. Spuneţi-le să pornească la drum şi peste 20

minute să mă sune pe mobil. Michael făcu o pauză şi se uită la Jenna, în timp ce dispecera serviciului secret verifica orarele. Randolph nu e conştient că ne-a făcut un serviciu, riscându-şi propria viaţă. Apoi ascultă. Nu, e bine. De fapt, ar fi de preferat oameni care nu au fost ieri acolo. Apropo, codul va fi – tăcu câteva clipe, amintindu-şi de dealul Palatin, de Ogilvie... – „*Apaşul*”, zise el. Să mă sune în 20 minute.

Cei din echipa „*Apaşul*”, urmau să joace rolurile unor cardiologi, care veniseră în vizită de lucru din California, echipaţi cu tot ce le trebuia.

Ordinele lui Havelock au fost explicite, fără marjă de eroare.

Oricine îl căuta pe Matthew Randolph – şi cineva urma să vină, fără îndoială – el, sau ei, trebuiau prinşi, vii. Se permiteau răni, dar numai la picioare.

Era un ordin patru-zero, sacrosanct în serviciile secrete.

*

Aşteptarea ar fi fost intolerabilă, dacă Havelock nu ar fi avut de lucru cu un anume locotenent-comandor Thomas Decker, Annapolis ‘61, membru al Comitetului de Strategie Nucleară de la Pentagon. Decker era un mincinos, deşi aparent, nu avea motive să mintă.

Michael discutase cu toţi ofiţerii de rang din CSN, sunându-i pe unii de două ori, pe alţii de trei ori. Majoritatea conversaţiilor şi le justifica prin faptul că se face o verificare din partea Guvernului. Havelock rămase impresionat de ceea ce află. Dacă legile fizicii hotărâseră că pentru fiecare acţiune există reacţie opusă, echipa CSN ajunsese la o ecuaţie mai bună. Pentru fiecare acţiune nucleară din partea duşmanului, riposta era oricum, numai egală nu; era devastator superioară. Chiar locotenent-comandorul îi explică faptul că perimetrul rezervat acţiunii nucleare submarine era atât de mare, încât putea distruge majoritatea instalaţiilor duşmanului, de la nordul Atlanticului, până la Marea Neagră. În privinţa asta nu minţise; despre altceva era vorba. Spusese că nu-l cunoscuse niciodată pe secretarul de stat Anthony Matthias.

Numele lui apăruse pe trei agende de telefon diferite ce nu datau de mai mult de 6 luni, toate luate din biroul lui Matthias.

Era posibil ca afirmaţia lui Decker să fi fost adevărată, într-un fel, să nu-l fi CUNOSCUT niciodată pe Matthias, să fi vorbit cu el la telefon. Dar dacă era aşa, de ce nu a spus? Când cineva e întrebat dacă îl cunoaşte sau nu pe cutare secretar de stat,

trebuie să aibă un motiv foarte puternic să spună nu – majoritatea se laudă şi se folosesc de oameni cu asemenea funcţii. Nu era normal.

Thomas Decker minţise. Îl cunoştea pe Matthias şi din anumite motive, nu vroia să recunoască.

Era timpul să-i dea un al patrulea telefon.

— Domnule Cross, v-am spus absolut tot ce am ştiut. Sunt convins că ştiţi că avem şi noi unele restricţii, care nu pot fi anulate decât dacă domnul preşedinte, personal, ne dă ordin – în prezenţa dumnealui, aş putea adăuga.

— Cunosc, domnule comandor, dar între declaraţia dumneavoastră şi notiţele mele există o lipsă de concordanţă. Probabil că nu are nimic de-a face cu tot ce am discutat până acum, dar nici secretarul de stat nu a înţeles-o. Aţi spus că nu-l cunoaşteţi, că nu l-aţi întâlnit niciodată.

Decker amuţi pentru câteva momente.

— Aşa mi-a cerut să spun, dacă voi fi întrebat.

— Mulţumesc, domnule comandor. Mai e o problemă. De azi dimineaţă se străduieşte domnul secretar să-şi amintească unde anume aţi discutat ultima dată.

— La cabană, bineînţeles. Cred că prin august sau septembrie.

— Bineînţeles. La cabană. La Shenandoah.

— Acolo ne-am întâlnit întotdeauna. Nimeni nu ştia nimic. Eram doar noi. Cum e posibil să nu-şi amintească?

— Vă mulţumesc, domnule comandor. La revedere.

SHENANDOAH.

*

Telefonul sună lung, fără întrerupere; acesta era modul în care se semnaliza urgenţa, pe tabloul de comandă! Havelock tresări, traversă camera repede şi smulse receptorul din furcă.

Era Loring.

— O să-mi tai capul şi o să ţi-l aduc personal, pe tavă. Îmi PARE RĂU!

— L-ai pierdut, zise Michael, cu gâtul uscat.

— Să mă ia dracu’ dacă nu o să-i omor pe toţi!

— Calmează-te, Charley. Ce s-a întâmplat?

— Shippers a intrat într-un magazin şi a început să-şi cumpere haine de parcă pleca în călătorie. Mi s-a părut cam ciudat, dar nu foarte ciudat. A plătit cash pentru tot ce a cumpărat, a aranjat ca majoritatea să-i fie trimise acasă, cu excepţia unor cutii pe care

le-a luat cu el. A intrat într-o cabină de probă şi a ieşit îmbrăcat de stradă, cu acelaşi *trench*, aceeaşi pălărie, cu aceleaşi cutii. L-am urmărit până la lift, urmărindu-i pe toţi cei care se apropiau de el... Am ieşit toţi din magazin, inclusiv cei care supravegheau intrările şi ieşirile. Peste câteva minute, tipul a ieşit în stradă, a luat un taxi, a aruncat cutiile înăuntru şi înainte de a intra în maşină şi-a scos pălăria. Nu era Shippers. Era un tip cu 10-15 ani mai mare ca el şi chel pe deasupra. Traficul era o nebunie, am încercat să urmărim taxi-ul şi când l-am ajuns din urmă, şoferul ne-a spus că tipul a coborât la primul stop. Nu am mai găsit decât cutiile, pe care le-am luat pentru amprente.

— Nu se vor potrivi cu nimic din ce au până acum.

— Îmi pare rău, Havelock, îmi pare rău cu adevărat. Întregul comportament al lui Shippers a fost un act de diversiune, iar eu m-am lăsat dus de nas.

Michael clătină din cap şi zise:

— Nu tu l-ai pierdut, Charley, a fost vina mea. Eu ţi-am spus să ai răbdare şi să te concentrezi asupra unui bărbat care nici măcar nu intenţiona să rămână acolo unde credeai tu că este.

— Nu trebuie să faci asta, zise Loring. Eu nu aş face-o, dacă aş fi în locul tău.

— N-ai de unde să ştii. Şi-apoi, am nevoie de tine şi de instinctele tale, Charley. Există un tip, un ofiţer, locotenent-comandor Thomas Decker. Află tot ce poţi despre el. Fii atent.

Totul.

— Ce e?

— Mincinos.

*

Jenna Karras se sprijinea de biroul lui Michael, uitându-se peste umărul lui, în timp ce acesta studia numele şi rezumatele scurte despre cei pe care ea îi selectase din mulţimea de rapoarte CIA, Consiliul Operaţional şi Contraspionaj.

Michael se uită pe listă, o puse pe birou şi se întoarse încet către ea.

— Azi am avut o zi tare proastă. Nu prea am chef de glume.

— Nu glumesc. Mikhail, zise Jenna.

— Nu văd aici nici un expert în armamente, nici un militar de rang superior, nici un fizician atomist. N-ai ales decât doctori în ştiinţe, specialişti – acum bătrâni şi fără ca nici unul dintre ei să aibă vreo legătură cu activitatea nucleară.

— *Parsifal* are nevoie de asemenea legături.

— Atunci poate că nu m-am făcut înţeles în legătură cu ce spun aceste documente. Aici e vorba de nişte mişcări nucleare – lovituri de gradul unu şi doi, interceptări, neutralizare teritorială – strategii detaliate, care nu pot fi concepute şi negociate decât de experţi.

— De asemenea, ai spus că Matthias habar n-avea de aşa ceva.

— Bineînţeles că nu, tocmai de aceea caut prin comitetele de strategie pe cineva anume. Dar *Parsifal* avea habar. Probabil că aceste proiecte erau la îndemâna lui. Erau puncte importante din jocul lor de nebuni.

— Atunci lipseşte cineva, insistă Jenna, dând ocol biroului şi întorcându-se brusc cu faţa către Havelock. Cine a negociat poziţia Chinei, de exemplu? De unde au avut proiectele Chinei, detaliile strategice? Dacă este să adoptăm teoria ta, atunci ne trebuie un al treilea negociator.

— Nu. Sursele lor, combinate, ajung să construiască un caz convingător pentru o strategie credibilă în faţa chinezilor.

— Un CAZ convingător?

— Exact.

— Surse COMBINATE, Mikhail? De ce?

Havelock se uită din nou lung la ea, înţelegând treptat ce vroia ea să-i spună.

— O sursă! şopti el. De ce nu?

Telefonul sună strident. Răspunse Michael; era preşedintele Statelor Unite, extrem de îngrijorat.

— Ruşii ştiu de Matthias. Nu avem cum să le anticipăm următoarea mişcare.

— *Parsifal*? întrebă Michael, care nu mai respira.

— Îl miros şi mai au puţin şi vor intra în panică.

— De unde aţi aflat?

— Au luat legătura cu unul dintre diplomaţii noştri. L-au anunţat că sunt pregătiţi să-l expună pe Matthias. Singura speranţă pe care o mai avem este în calităţile de excepţie ale omului pe care l-au contactat. Îl respectă; cred că e unica noastră şansă. Îl aduc la bord; va lua locul lui Bradford. Trebuie să i se spună totul, să înţeleagă totul.

— Cine e?

— Îl cheamă Pierce. Arthur Pierce.

Capitolul 32

Paminyatchik-ul stătea la masa de conferinţe din încăperea strategică de la subsolul Casei Albe şi asculta cazul pe care i-l prezentau doi dintre cei mai importanţi oameni ai naţiunii. Şedinţa fusese declarată mai importantă decât toate întâlnirile şi obligaţiile lui Charles Berquist. Dura deja de trei ore, timp în care secretarul de stat pentru delegaţia ONU lua notiţe cu rapiditate, iar în ochii lui cenuşii se citea îngrijorarea faţă de iminenta catastrofă, dar, în acelaşi timp, păstrându-şi controlul, punând întrebări şi evitând panica.

Tensiunea era electrizantă, din când în când întreruptă de expresii de curtoazie şi respect. Arthur Pierce nu putea fi numit prieten, nici al preşedintelui, nici al celorlalţi, dar nu era nici străin.

Era un profesionist cu care lucrase şi ambasadorul şi generalul şi care căpătaseră încredere în el. Îşi aminteau cu respect de felul penetrant în care analizase crizele anterioare.

Iată că *paminyatchik-ul* îşi atinsese scopul vieţii. Un copil, selectat genetic de Moscova şi trimis în inima Americii, se afla în locul ce i se cuvenea, după o viaţă de pregătire şi, adresându-se în acest moment preşedintelui Statelor Unite.

— Acum ţi s-a prezentat întreaga imagine, domnule subsecretar. Berquist se opri, amintindu-şi ceva dureros. Mi se pare foarte ciudat să folosesc acest titlu, continuă el, încet. În urmă cu numai câteva zile, un alt subsecretar stătea la această masă, cu noi.

— Sper să contribui măcar puţin la ce a făcut până acum, zise Pierce, studiindu-şi notiţele. Vestea că a fost omorât, m-a copleşit. Emory era prieten cu mine... şi nu avea prea mulţi prieteni.

— Şi el a spus acelaşi lucru despre sine, observă Addison Brooks. Şi despre dumneata.

— Despre mine?

— Da, a spus că erai prietenul lui.

— Mă simt flatat.

— Cred că atunci nu te-ai fi simţit, zise generalul Halyard. Erai unul dintre cei nouăsprezece oameni pe care îi căuta.

— În ce sens?

— Încerca să găsească o persoană de la etajul cinci al Departamentului de Stat, care să nu fi fost în ţară şi care ar fi putut fi la Costa Brava, explică preşedintele.

— Vă referiţi la cel care mai târziu a folosit codul *„Ambiguitate”*? întrebă Pierce, încruntându-se.

— Exact.

— Cum de a apărut numele meu? Emory nu mi-a spus niciodată, nu m-a chemat la el niciodată.

— Având în vedere circumstanţele, zise ambasadorul, nici nu avea cum. Era vorba despre faptul că au întârziat nişte răspunsuri între dumneata şi Washington, în săptămâna despre care îţi spuneam. Nu mai cred că e cazul să evidenţiez ce şoc a fost pentru el. Dar s-au găsit, bineînţeles.

— Aceste lipsuri, rătăciri şi întârzieri sunt foarte iritante, zise Pierce, revenind la notiţele lui, subliniind din când în când câte ceva cu un stilou placat cu aur. Şi nici măcar nu cred ca această problemă să-şi găsească vreodată soluţia. Volumul de trafic este mult prea mare, oameni puţini. Dar, pe de altă parte, aş prefera să mă enervez din când în când, decât să dispară vreun document important.

— După părerea dumitale, din ce ai aflat în această încăpere, cam ce ştiu ruşii? întrebă Berquist.

— Mai puţin, dar, oricum, mai multe decât bănuim. Ruşii sunt atât de eliptici. Au un stil de lucru frenetic. Nu pot să formulez o părere, până când nu studiez aceste documente incredibile.

— Documente FALSE, zise Halyard, bombastic. Înţelegeri între doi nebuni, asta sunt.

— Nu sunt sigur dacă Moscova şi Pekin-ul vor fi de aceeaşi părere, domnule general, zise Pierce, clătinând din cap. Unul dintre aceşti nebuni este Anthony Matthias, iar lumea nu este pregătită să-i accepte nebunia.

— Pentru că nu vrea. Îi e teamă, interveni Brooks.

— Aveţi dreptate, domnule, zise subsecretarul. Însă aceste pacte nucleare de agresiune, după cum le spunea domnul preşedinte, conţin informaţii strict secrete: localizări, megatonaj, capacităţi detaliate de livrare, coduri de lansare... chiar şi sisteme de anulare a comenzilor. Pierce se întoarse către general. Care ar fi recomandarea Pentagonului, dacă serviciile noastre secrete ar aduce un document similar, împotriva

NOASTRĂ, domnule general?

— Lansare, răspunse Halyard sec. Nu ar exista altă alternativă.

— Numai în cazul în care aţi fi siguri că e autentic, interveni din nou Brooks.

— Aş fi convins, zise generalul. Şi tu ai fi. Cine altcineva decât oameni cu acces la asemenea informaţii l-ar fi putut elabora? Plus că există date. Aş fi AL DRACULUI de convins.

— Să revenim, zise Brooks. Fii amabil şi, acum, relatează-ne discuţia cu ruşii. Cum te-au abordat?

— Eram în biroul ambasadorului rus, la cererea lui. De faţă mai era asistentul lui. Credeam că m-a chemat ca să găsim împreună o cale de compromis în rezoluţia Pan-Arabă, însă, în loc de asta, m-a întâmpinat cu o frază care nu se putea referi decât la Matthias: „Am înţeles de la o sursă de încredere că s-a prelungit vacanţa unei persoane, datorită stării mentale precare în care se află."

— Ce aţi răspuns? întrebă Brooks. Cuvintele exacte, vă rog.

— „Stilul dumneavoastră fantezist şi egocentric, nu diferă acum faţă de epoca în care l-a descris Dostoievski." Acestea au fost exact cuvintele mele.

— Provocatoare şi totuşi elegante, zise diplomatul. Foarte bine.

— Atunci a început focul de artificii. „E nebun!" a strigat ambasadorul. „Matthias e nebun! A făcut lucruri nebuneşti şi toată lumea va trage consecinţele!". De aici a preluat asistentul lui, cerând să i se spună când va ţine următoarele şedinţe, cu ce guverne instabile a luat legătura în ultimul timp şi dacă aceştia ar afla că e nebun... Temerile mele, domnule preşedinte, domnule ambasador şi domnule general, provin din faptul că ei MI-AU DESCRIS, aproape aceleaşi lucruri ca dumneavoastră. Ba mai mult, se tem ca nu cumva Matthias să fi furnizat material nuclear regimurilor extremiste, taberelor fanatice de luptă – de exemplu, islamiştilor, afganilor sau arabilor antisovietici – ceea ce noi am jurat că nu vom face niciodată. În privinţa asta, sunt paranoici.

— Însă, din câte îmi dau seama, crezi că cel pe care noi îl numim *Parsifal* NU a luat legătura cu Moscova.

— Mă abţin de la un asemenea comentariu, zise Pierce. Au fost atât de multe fraze, ameninţări, implicaţii – după cum am

mai spus, referinţe eliptice. De exemplu, s-au referit la „şedinţe următoare”, „guverne instabile”, „material nuclear”. Toate acestea sunt citate – dacă nu am înţeles greşit – din aceste documente. După ce le voi studia, voi putea să fac un paralelism cu textele originale. Subsecretarul tăcu, apoi reluă discuţia pe un ton ferm. Cred că e posibil ca *Parsifal* să fi stabilit un contact, lansând probabil zvonuri provocatoare, probabil nimic mai mult. Şi cred că trebuie să le aflăm de urgenţă.

— Vrea să ne arunce pe toţi în aer, zise preşedintele. Dumnezeule, asta e tot ce vrea.

— Cu cât ajung mai devreme la Poole’s Island, domnule...

Pe Pierce îl întrerupse bâzâitul telefonului alb. Berquist răspunse:

— Da? Ascultă fără să scoată un cuvânt timp de 30 secunde, apoi răspunse, clătinând din cap. Da. Dacă se întâmplă ceva, să fiu anunţat imediat. Puse receptorul la loc şi se întoarse către ceilalţi. Era Havelock. Nu va veni în după-amiaza asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă generalul.

— Prea multe, care nu i-au dat voie să plece de lângă telefon.

— Îmi pare rău, zise Arthur Pierce. Aş fi vrut să-l întâlnesc. Cred că e vital să ţinem legătura.

— Vei fi informat pe parcurs; i-am dat aceste ordine... L-au pierdut pe patolog.

— Fir-ar al dracului! explodă generalul.

— Ori a depistat faptul că e supravegheat, ştiind că a scăpat lucrurile de sub control, ori a decis să dispară.

— Sau i s-a ordonat să dispară, adăugă diplomatul.

— Asta nu pot eu înţelege, zise Berquist, gânditor. Ruşii nu ţi-au dat nici un semn că ştiu ceva de o anumită implicare sovietică în toată mascarada asta?

— Nu, domnule. Probabil că acesta este unicul avantaj pe care-l avem. Noi ştim, ei, nu.

— Nu ştie KGB-ul, dar Havelock ne-a explicat că aici e mâna unei grupări de elită a KGB-ului, cunoscută ca VKR. Asta a recunoscut şi Rostov.

Pierce se uită la ei mirat.

— Despre asta nu am auzit nimic până acum.

— Poate că am omis, zise Berquist.

— Oricum, afirmaţia e mult prea generală. VKR este constituită din multe unităţi. Avem nevoie de specificaţii. Care

unitate? Ce directori?

— S-ar putea să primeşti în curând acest răspuns.

— Poftim?

Pierce rămase cu stiloul în aer.

— Este unul din motivele pentru care Havelock a rămas la *Steril Cinci*.

— *Steril Cinci*...

— Aşteaptă pe cei vor fi trimişi după un doctor care s-a oferit să-i ajute şi care a minţit în legătură cu moartea lui MacKenzie, din motive destul de întemeiate.

— Da, ştiu. Pierce se uită din nou pe notiţe, în timp ce îşi punea stiloul la loc în buzunarul din interior al hainei maron, de calitate. Mă ajută când scriu, dar nu m-am gândit să iau notiţele cu mine.

— Mă bucur, zise preşedintele. Nici nu ţi-aş fi dat voie... Ai destule probleme la care să te gândeşti, domnule subsecretar şi timp aproape deloc. Cum ai de gând să procedezi cu ruşii mai departe?

— Cu precauţie, răspunse spionul. Recunoscând că Matthias a clacat din cauza epuizării, că totul s-a exagerat, pornind de la diagnostic, ceea ce are consecinţe minore. I s-a recomandat să se odihnească în săptămânile următoare; asta e tot. Restul sunt bârfe şi zvonuri, care întotdeauna se creează pe marginea unei personalităţi precum Matthias. Nu uita, ei îl au în memorie pe Stalin. După ce a murit, aproape în toată Moscova se vorbea că era nebun.

— Excelent, zise entuziasmat ambasadorul Brooks.

Pierce se întoarse către Berquist.

— Domnule preşedinte, acum nu doresc altceva decât să avem timp. Cred că cu cât ajung mai repede la New York şi îl rog – nu, îl conjur – pe ambasadorul sovietic să-mi acorde o întrevedere, cu atât am şanse mai mari de a le îndepărta mâinile de butoane. Cred că vor ţine cont de părerea mea. Nu garantez cât de mult, dar pentru un timp – câteva zile, o săptămână – mă vor asculta.

— Ceea ce ne duce cu gândul la o întrebare, zise diplomatul, sprijinindu-şi coatele pe masă şi bărbia în palme. De ce crezi că te-au contactat tocmai pe dumneata?

— Şi eu aş vrea să ştiu, adăugă Berquist. Există un telefon special pentru aşa ceva, care e la nici un metru de mine.

La început, Arthur Pierce nu răspunse; se uită mai întâi la preşedinte, apoi la ceilalţi doi.

— Mi-e greu să vă răspund, fără să par arogant sau extrem de ambiţios, ceea ce nu mi-aş dori, pentru că nu sunt nici una, nici cealaltă.

— Nici o grijă, zise Berquist. Spune-ne care e răspunsul, în opinia dumitale.

— Cu tot respectul faţă de domnul ambasador de la New York – şi sunt sincer; este o persoană care se prezintă bine oriunde, ceea ce este teribil de important şi a avut o carieră strălucită în guvern...

— Continuă, interveni Berquist.

— Sovieticii ştiu că m-aţi numit pe mine – la cererea lui Matthias – să fiu purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat. Să fiu purtătorul de cuvânt al DUMNEAVOASTRĂ, domnule.

— Şi al lui Anthony Matthias, zise Brooks. Pentru că se presupune că cine ocupă această funcţie, este aproape de secretarul de stat.

— M-am bucurat de o asemenea relaţie până în urmă cu câteva luni şi se pare că boala a fost cauza întreruperii.

— Dar ei nu ştiu asta, observă Halyard. Ai dreptate, ce dracu'! După Matthias, ne eşti cel mai apropiat.

— Vă mulţumesc, domnule general. Cred că au venit la mine pentru că eram cel care putea să le dea un răspuns clar în legătură cu boala lui Matthias.

— Şi dacă ar crede că ştii, dar nu spui adevărul, cum ar proceda mai departe?

— Ar întrerupe discuţiile, domnule preşedinte. Ar pune întreaga lume în alertă nucleară.

— Întoarce-te la New York şi fă ce poţi. Voi face toate aranjamentele să ajungi cât de curând la Poole's Island. Studiază documentele, până le ştii pe dinafară, cuvânt cu cuvânt.

Paminyatchik-ul se ridică, lăsând pe masă notiţele de care nu mai avea nevoie.

*

Limuzina ieşi pe poarta Casei Albe. Arthur Pierce se adresă şoferului pe care Departamentul de Stat i-l pusese la dispoziţie.

— Opreşte la o cabină telefonică, repede.

— Telefonul mobil funcţionează, domnule. Este acolo, jos, la mijloc... Şoferul luă mâna dreaptă de pe volan, pentru a-i arăta

locul.

— Nu doresc să folosesc acest telefon! Am spus o cabină!

— Îmi cer scuze, domnule, nu doream decât să vă fiu de ajutor.

Subsecretarul se controla.

— Şi eu îmi cer scuze. Dar ştii cum sunt operatoarele; poate dura o veşnicie, iar eu mă grăbesc.

— Da, nu sunteţi singurul care se plânge. Şoferul acceleră, dar numai pentru a frâna câteva secunde mai târziu. Uitaţi acolo, domnule. Pe colţ.

Pierce coborî din maşină şi intră în cabina de sticlă. Închise uşa, scoase câteva fise şi formă un număr.

— *Călătoria*! întrebă scurt.

— *Zbor lin*. Continuă.

— S-a plecat spre Maryland?

— Acum 15 minute.

— OPREŞTE-I!

— Cum?

Paminyatchik-ul îşi muşcă buza de jos. Pentru ei nu existau telefoane mobile, niciodată nu luau în calcul mijloacele de comunicaţie ce puteau fi înregistrate şi ascultate.

— Există vreun mod în care se poate ajunge la ei?

Şi tăcerea era un răspuns.

— Greu.

— Trimite imediat un al doilea detaliu. Maşină de poliţie, arme automate cu amortizor. Omorâţi-i; omorâţi-i pe toţi. Să nu rămână nici unul în viaţă.

— Tu I-AI TRIMIS!

— E o capcană.

— Oh... eşti sigur?

— Acum am plecat din Casa Albă.

Omul de la celălalt capăt al firului răspunse printr-un fluierat lung.

— Se pare că ai reuşit, nu?

— Nu au de ales. Până acum lucram din afară. Situaţia s-a schimbat. Şi mai e ceva.

— Ce anume?

— Vorbeşte cu *Mama*. Rostov e centrat pe Victor. Află ce se întâmplă. Să se ia în considerare şi eliminarea.

*

Loring cobora treptele de la Pentagon, gândindu-se la locotenent-comandorul Thomas Decker. Nu ştia ce anume căuta Havelock, dar era aproape sigur că nu găsise ceea ce era important. După ce îi citise dosarul, inclusiv evaluările, Charley se hotărî să apeleze la câteva persoane de la Pentagon care, în timp, îi rămăseseră datoare. Sub pretextul că ofiţerul urma să fie numit într-un serviciu special, la ambasadă, care cerea tact şi o doză mare de personalitate, îşi sună câţiva prieteni de la Contraspionaj şi ceru câteva detalii. Puteau să-l ajute? Îşi aminteau că şi el îi ajutase? Puteau şi îşi aminteau.

Aceştia selectară cinci persoane, pe care el le intervieva: trei ofiţeri, cu care Decker fusese coleg pe submarinul „*Starfire*", o secretară care lucrase şase luni la biroul lui şi un ofiţer de marină care era cu el la Comitetul Nuclear.

Havelock îi zisese că Decker era mincinos. Într-adevăr, avea dreptate. Dar nu atât mincinos, cât pervers, ştiind când să-şi pupe superiorii în fund, când să facă pe durul sau pe atotştiutorul, când să răcnească, când să linguşească. Dar era bun, îşi cunoştea perfect meseria. Nu vroia decât să ajungă sus şi nu avea cum să nu reuşească, deoarece era combinaţia perfectă între un linguşitor pervers şi un profesionist.

Loring se urcă în maşină, cuplă un microfon şi apăsă butonul *power* pentru a intra în contact cu operatorul mobil al Casei Albe.

— Dă-mi te rog legătura cu *Steril Cinci*, ceru el. Trebuia să-i transmită lui Havelock ce aflase despre Decker.

*

Echipa „*Apaşul*" patrula pe coridorul Centrului Medical Randolph, încercând să-l supravegheze pe Dr. Matthew Randolph, care era un iepure bătrân şi nu stătea o clipă locului. Părea că vrea neapărat să atragă atenţia asupra lui, doar-doar se va întâmpla ceva, îl provoca pe cel sau cei care s-ar fi putut ascunde după colţ sau la adăpostul unei umbre întunecate. Pe lângă faptul că celor doi li se părea dificil să protejeze o asemenea persoană, erau forţaţi să se EXPUNĂ. Deşi erau profesionişti, se vedeau forţaţi să se comporte altfel decât fuseseră învăţaţi, din cauza unui bătrân dement. Situaţia devenise gravă. Nu ajungeau doi oameni. Mai trebuia cel puţin unul.

Sunară de urgenţă la *Sterii Cinci* – telefonul lor întrerupse raportul pe care Loring i-l dădea lui Havelock, despre Decker.

Odată ce Loring era liber, urma să se ducă într-acolo cu un elicopter de la Pentagon, până la câţiva kilometri de Centrul Medical, unde urma să-l aştepte o maşină. În 35-40 minute urma să ajungă acolo.

— Mulţumim, *Steril Cinci*.

*

Se înserase – Havelock se ridică cu greu de la birou, simţindu-şi mâna încă fierbinte din cauza receptorului omniprezent.

— Cei de la contraspionaj vor face săpături toată noaptea.

Au găsit două fotografii; şase încă mai lipsesc.

— Cred că fotografiile sunt extrem de importante pentru aceste dosare, zise Jenna, în timp ce îi turna ceva de băut lui Michael. Nu se poate face nimic fără să ştim măcar cum arată aceşti oameni.

Se uită la ea, cum îi repeta cuvintele pe care cu un minut în urmă le auzise la telefon.

— Niciodată nu li s-a acordat o asemenea importanţă celor pe care i-ai ales, spuse Havelock. Erau marginali, de valoare limitată.

— Erau specialişti.

— Psihiatrii, psihologi şi câţiva profesori de filosofie. Oameni în vârstă cărora li se acorda privilegiul de a-şi exprima punctele de vedere – unii vag ofensivi, dar nici unul care să dea impresia că ar zgudui Kremlinul.

— Dar cu toţii au elaborat teorii, preluate apoi de strategii sovietici, ce au relevanţă faţă de tot ce ai aflat despre Anthony Matthias.

— Da, ştiu. Vom căuta în continuare.

Jenna îi dădu paharul.

— Ia, te rog, ai nevoie.

— Mulţumesc.

Havelock îl luă şi se îndreptă către fereastră.

Aş vrea să iau legătura cu Decker. Să-l aduc aici. Vorbesc degeaba cu el la telefon. Nu-mi va spune nimic.

— Să înţeleg că eşti convins că e omul tău?

— Fără îndoială. Doar că trebuie să înţeleg de ce. Îşi linguşeşte superiorii, este de acord cu ei chiar şi când are alte păreri. Un asemenea om ar face jocul lui Matthias. De fapt, nu m-ar surprinde ca el să fi furnizat toate datele, pentru ca dementii să elaboreze planul. Poate şi din câte am aflat, ar face-o.

*

Charles Loring se cocoţase într-un stejar înalt ce se afla în partea din spate a zonei de parcare, de unde putea vedea tot ce se întâmplă, cine intră, cine iese, cu un aparat de emisie-recepţie în mână. O ambulanţă tocmai adusese o victimă a unui accident de circulaţie, un bărbat, însoţit de soţia lui; rănitul era examinat de doctorul Randolph, iar echipa „*Apaşul*” era la locul ei, nu departe de medic.

Agentul se uită la ceas. Deja trecuseră trei sferturi de oră de când se afla la post – după ce venise repede cu elicopterul, apoi se aruncase într-o maşină, care îl aştepta pe un teren particular din afara localităţii Denton. Înţelegea temerile echipei „*Apaşul*”. Cel pe care erau desemnaţi să-l protejeze îngreuna situaţia, însă Charley ar fi procedat altfel. S-ar fi răţoit la acest Randolph şi i-ar fi spus că nu dă doi bani pe el – interesul lui era să pună mâna pe cei pe care îi aşteptau să vină să-l ia pe sus, că viaţa lor era mai importantă ca a lui. O asemenea explicaţie ar fi făcut ca Randolph să fie mai cooperant. Şi, poate, acum, Loring ar fi luat o cină decentă, undeva, într-un restaurant, în loc să dârdâie de frig, cocoţat prin copaci şi să supravegheze pajiştile Marylandului.

Şirul gândurilor fu întrerupt de un sunet strident. În parcare apăru un echipaj de poliţie, care opri maşina la rampa de urgenţă.

Cei doi ofiţeri coborâră repede şi se îndreptară către uşi.

Loring cuplă staţia.

— „*Apaşule*”, sunt „*Afară*”. Tocmai a sosit o maşină de poliţie.

Intră doi ofiţeri.

— Îi vedem, se auzi răspunsul, se auzi răspunsul. Te vom anunţa.

Charley se uită din nou la maşina poliţiei şi ce văzu îl făcu să intre în alertă. Ambele uşi rămăseseră deschise, ceea ce nu se întâmpla decât în cazul în care poliţiştii ce coborau din maşină intenţionau să nu se îndepărteze. Rar se făcea o asemenea greşeală.

„*Apaşul*” îl chemă prin staţie.

— Spune.

— Interesant, dar nu e ce căutăm noi, zise „*Apaşul*”.

Împuşcături pe Autostrada 50 – reglări de conturi ale Mafiei, un cap de familie din Baltimore, rănit, cel care a venit mai

devreme cu soţia. Poliţiştii au fost legitimaţi şi au intrat la rănit să-i ia o declaraţie.

— OK. Loring îşi aprinse o ţigară, pe care o fumă palmat, pentru a nu fi văzut din depărtare. Rămase cu ochii pe maşina patrulei de poliţie, cu gândurile aiurea. Tresări, amintindu-şi ceva important.

În drum spre Centrul Medical, trecuse pe lângă un grup de trei sau patru maşini de poliţie – nu negru cu alb, ci ROŞU cu alb, precum toate maşinile ce acopereau arii restrânse. Şi, dacă ar fi fost adus la spital, în urma unui accident, un mafiot important, cu siguranţă că la spital ar fi venit mai multe maşini, nu numai una.

UŞI DESCHISE, BĂRBAŢI ALERGÂND, ARME!

— *Apaşul*, *Apaşul*, răspunde.

— Ce e, *Afară*?

— Poliţia mai e acolo?

— Tocmai au intrat.

— Du-te după ei! ACUM!

— Ce?

— Nu mai întreba, DU-TE! ÎNARMAT!

În câteva clipe, Charley ajunsese deja la jumătatea parcării, cu 38-ul în mână, alergând cât putea de repede spre intrare. Intră, trântind uşile de perete, uitându-se în toate direcţiile, cu pistolul în mână, speriind o asistentă şi ajunse la sala pe a cărei uşă scria „Sala de examinare”. Era închisă. De ce?

Se apropie cu paşi de pisică, cu spatele lipit de perete. Auzi două împuşcături mute, amortizate şi apoi urlete şi ţipete; instinctul îi zise că a avut dreptate. Trecu pe lângă uşă, se lipi cu spatele de celălalt perete, pentru a-şi putea elibera mâna stângă, cu care să deschidă uşa de metal. Apăsă încet pe clanţă, trânti uşa de perete, apoi îşi lipi din nou spatele de perete.

Urmară împuşcăturile, care explodau colţul peretelui din faţa lui. Charley izbi din nou uşa, se trânti la pământ şi, rostogolindu-se în partea cealaltă, trase într-o uniformă albastră.

Ochi jos, iar gloanţele ricoşau din podea. „La picioare! Trebuie prinşi în viaţă!”

Cel de-al doilea poliţist ieşi din încăpere şi-l atacă direct – iar Loring nu avu încotro. Ochi direct şi-l omorî.

PRINDE-L VIU PE CELĂLALT, PRINDE-L VIU PE CELĂLALT! Ordinul îi urla în minte, în timp ce Charley trânti iar uşa de perete şi intră, trăgând în neoanele de deasupra, lăsând doar lumina

slabă de pe o masă îndepărtată.

Din umbră abia se auziră trei împuşcături amortizate. Se aruncă la pământ şi se rostogoli spre stânga, lovindu-se de două trupuri fără viaţă – oare erau „*Apaşul*”? Nu putea spune; nu ştia decât că cel care încă mai trăia nu trebuia să-i scape. Ei doi mai rămăseseră în viaţă, în rest, încăperea era plină de sânge şi morţi.

Un adevărat masacru.

Se simţea cuprins de furie, dar o furie controlată. Poliţistul trăsese din nou şi-l lovise în stomac – simţea arsura şi căldura glontelui – nici nu mai ştia a câta oară era când experimenta senzaţia. Mai înainte, pierduse. A doua oară nu mai era posibil.

Pur şi simplu, NU ERA POSIBIL!

Sări spre dreapta, lovindu-se de piciorul unei mese cu rotile, ţinând pistolul cu ambele mâini şi ochind umbra. Trase şi se auzi un urlet.

Mai avea un singur lucru de făcut. Şi abia apoi putea fi sigur că nu a pierdut din nou.

Capitolul 33

Locotenent-comandorul intră în biroul de la *Steril Cinci*, escortat de doi oameni de la Serviciul Secret al Casei Albe. Chipul lui părea dăltuit în piatră şi părea stăpân pe sine, însă puţin nerăbdător. Haina albastră a uniformei bine croite contura umerii laţi ai unui bărbat ce se menţinea în formă, însă nu din obligaţie, nu din plăcere; ţinuta lui era prea rigidă, mişcările mult prea puţin fluide. Însă chipul îl fascina pe Havelock. Părea că poartă o mască, gata-gata să crape la prima grimasă. Emana putere, stăpânire de sine, dar şi nelinişte; încerca să ascundă faptul că se simţea prins în cursă.

Michael se adresă mai întâi celor de la Serviciul Secret.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnilor. Bucătăria este la capătul holului, pe dreapta. Bucătarul vă va pregăti ceva de mâncare – dacă doriţi, de asemenea, bere, cafea... Sunt convins că nu aţi avut timp să luaţi cina şi nu ştiu când vom termina aici.

Dacă doriţi, puteţi da telefoanele de rigoare.

— Mulţumesc, domnule, zise cel care stătea în stânga lui Decker, făcând un semn discret cu capul companionului lui şi îndreptându-se împreună cu el către uşă.

— M-aţi ridicat de la masă, domnule şi vreau să...

— Dumneata nu vrei nimic, domnule comandor. Taci.

Uşa se închise, iar Decker făcu furios câţiva paşi spre birou, însă furia era prea forţată; astfel încerca să-şi ascundă teama.

— În seara asta trebuie să mă întâlnesc cu amiralul James de la Districtul Naval Cinci!

— A fost informat că nu puteţi veni la întâlnire din cauză că sunteţi presat de alte probleme.

— Este revoltător! CER o explicaţie!

— De ce nu ceri să apari în faţa unui pluton de execuţie?

Havelock se ridică – Decker rămăsese cu gura căscată. Cred că ştii de ce te-am chemat, nu?

— DUMNEATA! Ofiţerul făcu ochii mari, înghiţind în sec şi albindu-se la faţă. Dumneata eşti cel care mi-a telefonat, care mi-a pus întrebările acelea ciudate! Care mi-a spus că... un MARE OM... nu-şi aminteşte! M-ai MINŢIT!

— Da, recunoscu Michael, simplu. Dar nu ştii de ce şi asta te

face să-ţi vină să te urci pe pereţi, nu? De când te-am căutat atunci, numai la asta te gândeşti, nu? Asta pentru că ştii ce ai făcut.

Decker deveni din nou rigid, refuzând să fie interogat.

— Nu am nimic de spus, domnule Cross. Sper că acesta e numele dumitale!

— Ba o să vorbeşti, zise Havelock, clătinând din cap, sigur de sine. Ai multe de zis şi VEI VORBI! Dacă nu, vei fi trimis din ordin prezidenţial în celulele de la Leavenworth şi gardienii or să arunce cheia în ocean! Ar fi prea periculos pentru securitatea acestei ţări să apari în faţa tribunalului.

— Nu!... Nu se poate! Nu am făcut nimic rău! Am avut dreptate! NOI am avut dreptate.

— Comisia senatului şi membrii Casei Albe nu sunt de acord cu tine.

Decker mai avea puţin şi claca. Disperarea luă locul fricii.

— De ce sunt acuzat?

— Ţi-ai încălcat jurământul de ofiţer, nu ai respectat codurile secrete pe care ai jurat că nu le vei divulga niciodată, ai reprodus zeci de documente, dintre cele mai importante din istoria militară a acestei ţări şi le-ai scos în afara Pentagonului.

— Şi pentru cine am făcut-o? Răspunde-mi.

— Nu contează.

— BA DA! E foarte important!

— Nu erai autorizat să o faci.

— Omul acela reprezintă însăşi AUTORITATEA! zise Decker, ridicând tonul. Cer să fie chemat la telefon secretarul de stat Matthias.

Havelock se ridică de la birou, îndepărtându-se de telefon.

Ofiţerul observă mişcarea. Era momentul să se retragă încet-încet.

— Eu am primit ordinele MELE, domnule comandor, zise Michael, mimând o doză de nesiguranţă. De la preşedintele statului şi de la cei mai apropiaţi oameni ai lui. S-a dat, de asemenea, ordin, ca discuţiile să nu fie aduse la cunoştinţa secretarului de stat. Nu ştiu de ce, dar acestea au fost ordinele.

Decker făcu un pas, apoi încă unul, cuprins brusc de zel.

La început vorbi şoptit, pentru ca apoi să ridice vocea din ce în ce mai mult.

— PREŞEDINTELE? OAMENII LUI...? Pentru numele lui

Dumnezeu, NU ÎNŢELEGI? Bineînţeles că nu vor să-l informeze, pentru că EL are dreptate, iar ei, NU! Lor le e frică, lui nu-i este! Te-ai gândit vreo clipă că dacă aş dispărea şi-ar da seama ce se întâmplă? Crezi că nu putea oricând să-i adune pe toţi la un loc şi să le arate cât este de slabă, de LIPSITĂ DE MORALITATE, DE EFICACITATE, această administraţie? În câteva clipe i-ar face praf! Nici nu ar mai exista administraţie!

— Şi cine să o facă, domnule comandor?

Decker îşi îndreptă trupul, precum un condamnat care se simţea mândru de faptul că avea dreptate, însă nu se împotrivea execuţiei.

— Poporul, domnule Cross! Naţiunea recunoaşte un gigant. Nu-i va întoarce spatele, doar pentru că aşa vrea un politician de doi bani şi ceata lui de consilieri. Poporul nu va fi de acord! Întreaga lume se plânge de decenii că nu a mai avut un conducător, un lider adevărat. Şi sfatul meu este să-l chemi cât mai repede pe Anthony Matthias la telefon. Nu trebuie să spui nimic, eu voi vorbi cu el.

Michael se îndreptă încet către birou şi se aşeză pe scaun, uitându-se la Decker.

— Ia loc, domnule comandor.

Decker se aşeză repede pe scaunul pe care Havelock îl pusese dinadins în faţa lui, de partea cealaltă a biroului.

— Am folosit cuvinte urâte în această discuţie şi îmi cer scuze.

Dar trebuie să înţelegi. AVEM dreptate.

— Nu-mi ajunge, zise Havelock. Ştim că ai făcut copii după cele mai detaliate strategii elaborate de Consiliul de Contingenţă Nucleară, documente în care era specificat arsenalul nostru şi cele mai adânci penetrări ale noastre în sistemul sovietic şi chinez. I le-ai livrat lui Matthias pe parcursul a câteva luni, dar niciodată nu am înţeles de ce. Dă-mi un motiv. DE CE?

— Motivul este cel mai simplu din lume! Puterea noastră, supravieţuirea, nu se mai pot baza pe apărare, domnule Cross, trebuie să se bazeze pe OFENSIVĂ! Anthony Matthias a înţeles asta. Celorlalţi le e frică.

— Şi l-ai ajutat să dezvolte acest plan?

— Mă simt mândru să spun că am contribuit, zise ofiţerul. Am stat cu el ore şi ore, am luat în considerare majoritatea opţiunilor nucleare, fiecare posibil răspuns din partea ruşilor şi chinezilor, fără să ignorăm nici cel mai mic detaliu.

— Când vă întâlneaţi?

— În fiecare duminică. Decker coborî vocea, abordând un ton confidenţial. Relaţia confidenţială pe care a avut-o cu mine m-a impresionat – obişnuiam să merg la cabana lui cu o maşină închiriată şi de acolo plecam într-un loc, „*Adăpostul de lemn*”, care se afla pe un drum secundar.

— „*Adăpostul*”, zise Michael, fără să-şi dea seama.

— Deci ştii care?

— Am fost acolo. Havelock închise ochii o clipă; îl ştia chiar prea bine: o cabană mică, retrasă, unde Anton se ducea să lucreze – spunea că-şi limpezeşte gândurile – înregistrând cu un reportofon fiecare frază, urmând să-şi scrie într-o zi memoriile. Clătină din cap, încet, înainte şi-napoi. Fir-ai al dracului de nenorocit! zise el, calm.

— Poftim?

— M-ai auzit. FIR-AI AL DRACULUI DE NENOROCIT! urlă Michael, deodată. Apoi trase aer adânc în piept şi continuă: Vrei să-l sun pe Matthias? Ce n-aş da să pot, numai ca să-ţi văd faţa aia de cretin, să văd cum îţi ies ochii din cap când afli adevărul!

— Despre ce vorbeşti? şopti Decker.

— Matthias nici nu mai ştie CINE EŞTI! Nu-l mai recunoaşte pe preşedinte, pe consilieri, pe subsecretari, pe diplomaţii cu care lucrează în fiecare zi – sau pe mine, care mă ştie de douăzeci de ani şi care am fost mai aproape de el ca oricine!

— Nu... nu, te înşeli. Nu!

— BA DA, domnule comandor! A înnebunit. Mai precis NOI L-AM ÎNNEBUNIT! Mintea lui a luat-o razna! E terminat. E nebun. Nu a mai putut face faţă. Şi nici nu-ţi dai seama ce ai făcut! Dumneata ai fost cel care i-a pus pe cap una dintre cele mai mari responsabilităţi. Ai furat secretele lumii şi i-ai spus că un geniu ca el le poate manevra. Ai adunat în hârtii mii de fapte, sute de strategii teoretice, le-ai amestecat şi le-ai transformat în cea mai îngrozitoare armă pe care a cunoscut-o lumea. Ai iniţiat anihilarea globală!

— NU AM FĂCUT ASTA! Eu am vrut să devenim cea mai puternică naţiune de pe pământ! TREBUIE să fim puternici!

— Nu cred că există persoană sănătoasă la minte care să nu fie de acord cu dumneata, dar sunt multiple moduri de a fi, de a deveni puternic! Nu AŞA!

— Cine eşti dumneata? CINE eşti?

— Un absolvent al facultăţii de istorie, dar nu despre mine vorbeam. Discutam despre DUMNEATA! Despre faptul că nemaipomenitul plan pe care l-ai elaborat împreună cu MARELE OM, s-ar putea să fie deja în drum spre Moscova. Pentru că omul cu care l-ai conceput E NEBUN – nu era sănătos nici măcar în perioada în care i-ai furnizat materialele.

Decker se ridică încet de pe scaun.

— Nu te cred, zise el.

— Atunci de ce sunt aici? De ce-aş spune-o? Să lăsăm la o parte considerentele personale – crezi că nu risc atunci când fac asemenea afirmaţii? Ai idee ce ar însemna pentru ţara asta să se afle că secretarul de stat e nebun?

— Sunt terminat. Totul s-a sfârşit pentru mine... murmură Decker.

— Poate că nu. Ştiu ce gândeşti. Nimeni nu ştie mai bine ca mine cât de convingător poate fi Matthias... Iar noi, acum, avem nevoie de ajutor, nu de sentinţe de condamnare. Dacă te-am trimite la Leavenworth, dispariţia dumitale nu ar face decât să ne dea alte bătăi de cap. Suntem într-o cursă contra-cronometru; poate că ne poţi ajuta.

Decker se uită la el.

— Voi face totul. Cum?

Michael se ridică de pe scaun şi veni până în faţa ofiţerului.

— Pentru început, nimic din ce-ţi voi spune nu trebuie să se afle.

— Dumnezeule, BINEÎNŢELES CĂ NU.

— Nici un „bineînţeles că nu”! Ar însemna să te spânzuri singur.

— Aici nu mai e vorba de mine. Deşi nu par, având în vedere ce am făcut, sunt un patriot, domnule Cross.

Havelock făcu câţiva paşi pe lângă măsuţa de cafea şi canapea, gândindu-se ce bine ar fi fost să fie şi Jenna de faţă. Dar era sus; insistase să nu participe la discuţie, fiind conştientă că prezenţa ei ar putea fi inhibitoare.

— Să încerc din nou să ghicesc, domnule comandor. A venit o vreme în care Matthias nu a mai încercat să te contacteze. Am dreptate?

— Da. L-am căutat în repetate rânduri – nu la departament, bineînţeles – dar degeaba.

— Nu l-ai sunat la departament? întrebă Michael. Deci, să

înţeleg că l-ai căutat la cabană, nu?

— Şi la casa din Georgetown. L-am sunat în fiecare seară, dar nu mi-a răspuns. Încercaţi să mă înţelegeţi, domnule Cross. Eram conştient de ceea ce am făcut, de gravitatea faptelor mele. Deşi, până acum câteva minute, nu am regretat niciodată. Nu pot să-mi schimb principiile; fac parte din mine. Dar teamă am simţit! Nu mai eram sigur de mine. M-am simţit dat la o parte...

— Aşa se întâmplă după ce cura se întrerupe, îl întrerupse Havelock. Ai fost dopat cu cel mai puternic narcotic din lume: Anthony Matthias. Care, brusc, a încetat să-ţi mai furnizeze drogul. Ceea ce mă surprinde este că nu ai forţat să afli deznodământul, să te confrunţi cu el, cumva, undeva. Aveai dreptul la o explicaţie.

— Nu a fost nevoie. Până la urmă mi s-a dat explicaţia.

— Ceee?

— Într-o seară, după ce am încercat a suta oară să iau legătura cu el, m-a sunat un bărbat. Un om foarte ciudat...

Soneria telefonului îi făcu pe amândoi să tresară. Havelock alergă către aparat – era linia de urgenţă.

— Sunt Loring, se auzi o voce slabă. Sunt OK, dar lovit.

— Unde eşti?

— La un motel pe autostrada 317, aproape de Harrington. La motelul „*Pheasant Run*”. Camera 12.

— Trimit un doctor.

— Unul SPECIAL, Havelock. Foloseşte terenul din Denton.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să plec de-aici. Sunt cu o maşină de poliţie...

— Poliţie...? DE CE?

— Îţi spun mai târziu. Totul... Să vină un medic SPECIAL cu o geantă plină de ace.

— Oh, SPUNE, Charley!

— Am prins un nenorocit. E gol puşcă – l-am legat de pat, să nu facă vreo prostie. Am UNUL! Vino repede!

*

Havelock tasta cu disperare butoanele telefonului de la *Steril Cinci*, dând ordine după ordine, în timp ce locotenent-comandorul îl privea, asculta, fără să poate face nimic, aproape distrus. Michael îl informă mai întâi pe preşedinte, apoi ceru ca un doctor „foarte special” să fie trimis în Maryland cu elicopterul, însoţit de un om de la serviciul secret. Un al doilea elicopter era

pregătit de decolare, aşteptându-l pe Michael pe un teren din Quantico, la 10 km depărtare; urma să fie escortat de cei care îl aduseseră pe Decker la *Steril Cinci*. Ultimul telefon, îl dădu chiar în casă. Sus. Jennei Karras.

— Trebuie să plec. M-a chemat Loring în Maryland. E rănit, dar a prins unul – nu mă întreba cum. Şi ai avut dreptate. O sursă. E aici şi mai are multe de spus; coboară, te rog şi preia-l. Trebuie să plec... Mulţumesc. Michael se ridică de la birou şi se adresă ofiţerului înfricoşat.

— Locul meu va fi luat de o doamnă şi îţi ordon – îţi ordon, domnule comandor – să-i spui tot ce aveai de gând să-mi spui mie şi să răspunzi detaliat la toate întrebările pe care ţi le va pune. Escorta dumitale se va întoarce în 20 minute. După ce ai terminat – şi numai dacă doamna este de acord – poţi pleca. Şi odată ce vei ajunge acasă, nu ai voie să-ţi părăseşti domiciliul, sub nici un motiv. Vei fi supravegheat.

— Da, domnule Cross.

Havelock îşi luă haina de pe marginea scaunului şi se îndreptă către uşă. Se opri şi se întoarse la Decker, cu mâna pe clanţă.

— Să nu uit, numele ei e doamna Cross.

*

Cele două elicoptere aterizaseră pe terenul particular din Denton, Maryland. Cel de la Spitalul Naval Bethesda sosise cu 11 minute înaintea celui din Quantico. Havelock se urcă în maşina trimisă de cei din Annapolis, cu un şofer special, care avea reputaţia de a şti toate cotloanele şi străduţele de pe coasta de est. Nimeni nu ştia ce se întâmplă, nici măcar medicul, căruia i se spusese să îi acorde primul ajutor lui Charles Loring şi să nu se atingă de prizonierul lui, până când nu apare cineva de la *Steril Cinci*. La motelul „*Pheasant Run*" fuseseră trimise două patrule de poliţie, care primiseră toate instrucţiunile de la serviciul secret.

Odată ajunşi la faţa locului, Havelock îi mulţumi şoferului şi îl trimise acasă. Un poliţist îl intercepta pe Havelock, care acum se îndrepta către camere, căutând-o pe cea cu numărul 12 inscripţionat pe uşă.

— *Steril Cinci*, zise Havelock, observând cele două maşini de poliţie parcate la câţiva metri mai încolo, în penumbră.

— Pe aici, zise poliţistul, legitimându-se, apoi arătându-i încotro să se îndrepte. Camera 12 nu era vizibilă din faţă. Loring

studiase bine amplasarea motelului – însemna că încă nu pierduse controlul. Am ajuns. Vă aştept afară.

— Mulţumesc, spuse Havelock, îndreptându-se precaut către uşă. Apăsă clanţa; era încuiată, însă cineva dinăuntru întrebă:

— Cine e?

— *Steril Cinci*, răspunse Michael.

Uşa se deschise şi în prag apăru un tânăr roşcat, pistruiat, care nu trecuse cu mult de treizeci de ani, cu mânecile cămăşii suflecate şi privire tăioasă.

— Havelock?

— Corect.

— Mă numesc Taylor. Intră, trebuie să stăm de vorbă.

Michael intră în cameră; doctorul închise uşa. Pe pat era un bărbat gol, legat de mâini şi de picioare şi cu căluş la gură, legat cu o cravată. Se uita la ei cu ochi plini de frică şi mânie.

— Unde e...?

Taylor arătă spre colţul camerei, unde, pe podea, zăcea Charles Loring, cu ochii pe jumătate închişi. Havelock făcu un pas către el, dar medicul îl opri.

— Despre asta trebuie să vorbim. Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar ştiu că nu pot fi responsabil pentru viaţa acestui om, care trebuia să fie de cel puţin o oră la spital. Înţelegeţi?

— O vom face cât de curând, acum nu se poate, zise Michael, clătinând din cap. Trebuie să-i pun nişte întrebări. Este singura persoană care îmi poate furniza informaţiile de care am nevoie.

Toţi ceilalţi au murit.

— Poate că nu m-aţi auzit. Am spus în urmă cu o oră.

— Te-am auzit, dar ştiu ce am de făcut. Îmi pare rău.

— Nu-mi placi, zise medicul, lăsând la o parte orice politeţe.

— Din păcate nu mă interesează părerea ta, doctore. Voi fi cât se poate de scurt şi cuprinzător. Şi el ar vrea acelaşi lucru, crede-mă pe cuvânt.

— Te cred. Am încercat şi nu am reuşit să-l scot de-aici. Michael se îndreptă către Loring şi se lăsă pe vine, apropiindu-şi faţa de cea a rănitului. Charley, sunt Havelock. Mă auzi?

Loring deschise ochii şi, cu buze tremurătoare încercă să-i răspundă. În cele din urmă, reuşi:

— Da. Te... aud... bine.

— Îţi voi spune ce am aflat. Dacă mă înşel, sau nu, fă-mi semn cu capul, atât. Nu te mai chinui să vorbeşti. OK? Agentul dădu

din cap, iar Havelock continuă: Am vorbit cu cei de la poliţie, care încearcă să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Din câte am înţeles, a sosit o ambulanţă care a adus un accidentat împreună cu soţia lui şi Randolph, împreună cu o asistentă şi un alt medic, l-au îngrijit. Loring dădu din cap, dar Havelock nu se opri: Lasă-mă să termin, apoi revenim. Peste nici cinci minute au sosit doi poliţişti, care au vorbit cu cardiologii noştri. Nimeni nu ştie ce au spus, dar au fost primiţi în sala de examinare. Agentul dădu din nou din cap, negativ. Două minute mai târziu un al treilea bărbat – presupun că de tine e vorba – a dat buzna pe uşă şi de aici a început balamucul. Loring dădu iar din cap. Havelock continuă repede. Personalul a auzit focuri de armă, cinci sau şase, nimeni nu ştie sigur. Majoritatea au fugit din clădire. Restul s-au ascuns în camerele pacienţilor şi au încuiat uşile. Când s-a terminat, cineva de afară te-a văzut cum ai ieşit cu un poliţist plin de sânge, pe care îl ameninţai cu arma. L-ai forţat să urce în maşină şi ai plecat. Sper că nu trebuie să-ţi spun că au murit toţi: Randolph, celălalt medic, asistenta, victima accidentului, soţia acestuia şi echipa noastră. Au fost găsite două automate cu amortizor; încă se mai caută cartuşele. Deci, să ne întoarcem. Accidentul.

Loring clătină din cap, şoptind.

— Nici un accident.

— De ce nu?

— Nu poliţişti.

Michael se uită la cel întins pe pat şi observă uniforma aruncată pe jos.

— Bineînţeles că nu! Şi-au luat banii pentru asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama; altfel nu l-ai fi luat pe sus.

Agentul îi făcu semn cu mâna să se apropie.

— Bărbatul şi femeia... din ambulanţă... accidentul...

Identificaţi.

— Nu.

— La fel ca poliţiştii... corect?

— Corect.

— Accidentul, şopti Loring, oprindu-se pentru a trage aer în piept. Prea uşor. Bărbat rănit... soţia lângă el. Intră în... sală... doctor, asistentă... Randolph. Pe el.

— De unde aveau să ştie că Randolph e acolo?

— Nu contează. Spun asistentei... să-l cheme... ameninţă cu

arma. Probabil. Îl AU. Prea uşor.

— Şi poliţiştii?

— Grăbiţi... fug ca dracu'. Trimişi să termine tot... TOT... repede.

— De unde ţi-ai dat seama?

— Au lăsat uşile deschise la maşină, alergau... Înarmaţi... „*Apaşul*" a zis că accidentatul era un mafiot barosan şi că poliţiştii vor o declaraţie. Dacă era aşa, veneau trei maşini, nu una. Loring tuşi şi la colţul gurii i se prelinse o dâră de sânge.

— Pentru Dumnezeu, zise Taylor încet, dar furios. De ce nu-i tragi mai bine un glonte în cap?

— Vezi să nu-ţi trag ţie! Michael se aplecă din nou spre Loring. DE CE, Charley? De ce crezi că au fost trimişi să termine?

— Nu sunt sigur. Poate m-au văzut pe mine... poate am ratat iar.

— Nu cred.

— Nu mai fi aşa amabil, mă calci pe nervi... probabil am ratat iar... Îmbătrânesc.

— Atunci lasă-ne prin testament instinctele, Matusalem, avem nevoie de ele. Nu ai ratat nimic. Ne-ai adus unul, AI ADUS UNUL, Charley.

Loring încercă să ridice din umeri, dar Michael nu-l lăsă.

— Spune-mi, Havelock. Shippers şi... nenorocitul de-acolo... sunt... călători?

— Cred că da.

— La dracu'... poate nu sunt chiar aşa bătrân.

Michael se ridică şi se adresă doctorului.

— Ia-l, Taylor, e al tău. Trimite-l la Bethesda şi sună la spital, dă ordin să primească cele mai bune îngrijiri. Să fie aşteptat de cea mai bună echipă de chirurgi.

— Da, DOMNULE, zise doctorul, sarcastic. Altceva, DOMNULE?

— Oh, da, domnule doctor. Pregăteşte-ţi geanta cu minuni. Apoi treci la treabă.

*

După ce doi bărbaţi îl transportară pe Loring cu targa la elicopter, Taylor se întoarse la Havelock.

— Începem?

— Şi rănile?

— Prietenul tău i le-a legat; nu mai sângerează. I-am dat nişte calmante, să nu aibă dureri.

— Nu se vor amesteca cu chimicalele?

— Dacă s-ar fi putut întâmpla asta, nu i le-aş fi dat.

— Atunci înţeapă-l, doctore. Nu am timp de pierdut.

Taylor scoase din geanta mare, neagră, de piele câteva seringi, ace şi fiole, le studie conţinutul câteva clipe, apoi le puse lângă coapsa goală a prizonierului. Acesta începu să se zbată şi să urle, ca un animal. Tăcu, şocat de durerea din braţul drept şi trase aer în piept, privind fix în tavan. Apoi, deodată, nu mai expiră aerul din plămâni; îşi ţinu respiraţia, faţa i se înroşea din ce în ce mai tare, ochii începuseră să-i iasă puţin câte puţin din orbite.

— Ce dracu' face ăsta...?

— DĂ-TE! strigă Havelock, aruncându-l pe doctor într-o parte şi lovind cu pumnul în stomacul gol al asasinului. Respiraţia explodă prin gura legată cu căluş a prizonierului, care reveni la normal.

— Mamă, zise Taylor adunându-se de pe jos. Ce-a fost asta?

— E ceva nou pentru tine, doctore. Sunt programaţi ca nişte roboţi, să ucidă pe cine au de ucis – fără resentimente, fără cel mai mic regret. Nu se iartă nici măcar pe sine.

— Atunci nu va negocia. Credeam că o va face, dacă va vedea astea.

— Niciodată. Dă-i drumul, doctore.

— Cum vrei să procedezi? Câte puţin, maximum? E cel mai rapid, dar există riscuri.

— Care e cel mai mare?

— Incoerenţa. Lipsa de logică.

— Lipsa de...? Asta e. Maximum.

— Nu e chiar atât de simplu. Cheia este să foloseşti anumite cuvinte, ca să ajungi unde vrei...

— Îmi spui exact ce vreau să aud, doctore şi, nu uita, pierdem timp.

— Crezi? Taylor se mişcă repede şi, peste câteva secunde îl injecta pe asasinul care timp de câteva minute se zbătu, gemând mocnit. Cu cât face asta mai mult, cu atât substanţa se asimilează mai repede. Michael privea, fără să scoată un cuvânt. Cred că e gata acum, zise Taylor, studiind pupilele pacientului, care acum se liniştise şi scoţându-i căluşul.

Havelock se aplecă peste pat, iar Taylor făcu câţiva paşi în spate.

— Pot să încep? întrebă el.

— Vorbeşte, e ca la rebus.

— ORDINE, începu Michael, apropiindu-şi buzele de urechea asasinului, cu voce fermă, joasă, calmă. Ordine, ordine, ORDINE. Nimeni nu se mişcă fără să primească ORDINE! Dar trebuie să fim siguri, nu putem face nici o greşeală. Putem să încălcăm ORDINELE, nu? ACUM?

Prizonierul clătina din cap dintr-o parte în cealaltă, deschise şi închise gura de câteva ori, dar nu scoase un sunet.

— E o urgenţă, continuă Havelock. Toată lumea ŞTIE că e o urgenţă... o URGENŢĂ. Trebuie să ne grăbim, să ne grăbim... să ne grăbim.

— Să ne grăbim... să ne grăbim, şopti asasinul.

— De unde ştii? continuă Michael. Trebuie să fim SIGURI.

— Zborul... zborul e LIN. Am auzit de două ori. Asta e tot ce ne trebuie. Zborul e... LIN.

— Bineînţeles. ZBOR LIN. Acum e bine. Ne putem grăbi...

Acum să ne întoarcem... Înainte de urgenţă. Relaxează-te. Dormi.

— Foarte bine, zise doctorul. L-ai centrat mai repede decât am văzut vreodată. Deja ţi-a dat un răspuns.

— Nu a fost greu, răspunse Havelock, ridicându-se.

— Deci codul a fost „*zbor lin*”. Ţi l-a dat şi acum o să i-l dai tu. Eşti pe-aproape.

— Iar tu nu eşti deloc amator, doctore. Te rog, dă-mi un scaun. Mă grăbesc. Trebuie să-l termin repede. Michael se aşează, sprijinindu-se cu mâinile de marginea patului şi vorbi din nou.

— Zburăm lin... lin... foarte lin! ACUM, omoară-ţi partenerul.

Asasinul clătină din cap, clipind, protestând fără să scoată un sunet.

— M-ai auzit! strigă Havelock. Avem zbor lin, deci OMOARĂ-L!

— Ce...? DE CE? şoapta era guturală.

— Eşti însurat? Spune-mi, dacă tot zburăm lin, eşti ÎNSURAT?

— Da... da, însurat.

— Omoară-ţi SOŢIA!

— De ce?

— ZBURĂM LIN! Cum de poţi REFUZA?

— De ce... DE CE?

— Omoară-ţi partenerul! Omoară-ţi soţia! Ai copii?

— NU! Asasinul făcu ochii mari. Nu poţi cere... NICIODATĂ!

— Îţi cer! Zburăm lin! Ce mai vrei?

— CONFIRMARE. Vreau confirmare! Eu... trebuie!

— De unde? De la cine? Ţi-am spus deja. ZBURĂM LIN! Asta E!

— TE ROG...! Pe mine, omoară-mă pe mine! Sunt... confuz!

— De ce eşti confuz? Ai auzit ordinele mele şi le-ai auzit şi mai devreme. Eu ţi le-am dat?

— Nu.

— NU? Nu-ţi aminteşti? Dacă nu eu, CINE?

— Călătoria... zborul lin. Controlul.

— CONTROLUL?

— Sursa.

— Sursa-control! EU sunt sursa-control a ta! Omoară-ţi partenerul! Omoară-ţi soţia! OMOARĂ-ŢI COPIII! TOŢI copiii!

— Eu... eu... Nu poţi să-mi spui mie... te rog, nu eu.

— Nu îţi cer, îţi ordon! Vrei să dormi?

— Da.

— Nu POŢI să dormi! Michael i se adresă abia auzit lui Taylor. Cât durează doza?

— După felul în care i-o mănânci, jumătate din timpul normal, încă maxim zece minute.

— Mai prepară una.

— O să explodeze.

— Stai liniştit.

— Tu eşti medicul, zise medicul.

— EU sunt sursa-control! strigă Havelock, lângă urechea asasinului. Tu eşti un nimic, *paminyatchik*. O să faci cum îţi spun eu şi numai ce-ţi spun eu! Acum, PARTENERUL, SOŢIA, COPIII...

— AHHH...! strigătul era prelung, neajutorat.

— Abia am ÎNCEPUT...

Asasinul legat, drogat, se zbătea, mintea lui se afla într-un labirint al groazei.

— ACUM, îi zise Havelock, medicului.

Taylor îl injecta din nou. Strigătele se transformară în urlete, la colţurile gurii i se prelingea saliva – violenţa era unicul răspuns la violenţă.

— DĂ-MI-L! urlă Michael. DOVEDEŞTE-MI! Sau o să te omoare cu toţi ceilalţi la un loc! Partener, soţie, copii... o să muriţi cu toţii dacă nu-mi dovedeşti. Chiar acum, în acest moment. CARE E CODUL PENTRU SURSA-CONTROL?

— HAMMER-ZERO-DOI! Îl ŞTII!

— Da, îl ştiu. Acum, spune-mi, unde mă poţi găsi – să nu MINŢI!

— Nu ştiu... nu ŞTIU! Eu sunt sunat... Cu toţii suntem sunaţi.

— Când vrei confirmare! Când livrezi informaţii. Cum ajungi la mine?

— Spun... ca toţi. Aşa suntem toţi.

— Cum?

— Orfani. Cere... Orfan.

— ORFAN?

— Nouăzeci şi şase.

— Orfan nouăzeci şi şase? Unde e? UNDE?

— O... r... f... a... Strigătul final a fost cutremurător. Asasinul căzu într-o stare completă de inconştienţă.

— Gata, zise Taylor, luând pulsul prizonierului. Abia peste opt ore o să-i mai pot face o doză. Îmi pare rău... doctore.

— E-n regulă, doctore, zise Michael, căutându-se prin buzunare de ţigări. Putea să fie şi mai rău. Eşti un chimist al naibii de bun.

— Mulţumesc.

— Bei ceva? Ai timp?

— Bineînţeles. Numai să-l trimit pe Boris la clinică.

— Boris?... Ştii?

— Aşa, cât trebuie.

Michael se uită la medic, care, între timp, se îndreptase către noptieră şi acum vorbea cu cei de la spital. TELEFONUL. ORFAN-96.

— Ia stai! strigă Michael.

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi telefonul! Havelock i-l luă din mână şi formă, spunând literele cu voce tare: O, r, f, a, n... NOUĂ-ŞASE.

— Centrala, zise o voce de femeie.

— CV.

— Doriţi numerar, carte de credit...

— Carte de credit, zise Havelock, încercând să-şi amintească ce număr îi dăduseră cei de la Departament, după care nu i se putea lua urma. I-l dădu operatoarei – inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Bună seara şi vă mulţumim că aţi sunat la „*Voyagers Emporium*”, firma ce livrează prompt genţi de călătorie de lux, pe gustul clienţilor. Dacă aţi selectat din catalogul firmei noastre

ceea ce doriţi să cumpăraţi, în douăzeci şi patru de ore veţi fi contactat de un reprezentant al nostru...

Havelock închise telefonul. Mai avea nevoie de un cod. Într-o o clinică l-ar fi aflat... TREBUIA să-l afle... „*Ambiguitate*” se afla la capătul acestui cod.

— Ceva? întrebă Taylor.

— Asta depinde de tine, doctore. Ai auzit vreodată de „*Voyagers Emporium*”?

— Bineînţeles. Sunt un fel de „*Tiffany*” în lumea genţilor de călătorie. Nevastă-mea a cumpărat o geantă din asta şi, când a venit factura acasă, era să jur că a mai luat o maşină. Sunt extrem de elegante.

— Şi marca KGB. La asta trebuie să lucrezi. Vreau să te duci la clinică cu tipul ăsta; încearcă să scoţi încă nişte cifre de la el.

Cineva ciocăni la uşă.

— Ce e? întrebă Havelock, ridicând vocea.

— *Steril Cinci*, eşti căutat. S-a anunţat de sus că trebuie să ajungi urgent la aerodrom.

— Vin. Havelock se întoarse către Taylor. Ţinem legătura, îmi pare rău că nu avem timp să bem ceva.

— Nici o problemă.

*

Michael se urcă în elicopter, iar pilotul îi făcu semn.

— Aveţi un telefon acolo! strigă acesta. Staţi să închid uşile şi va fi mai linişte.

— Cine e?

— Nu ştim încă. Suntem bruiaţi.

Uşa grea de metal se închise electronic. Havelock îşi lipi receptorul de o ureche, acoperindu-şi-o pe cealaltă. În cele din urmă, la capătul firului se auzi vocea preşedintelui Statelor Unite.

— Vei fi dus la baza aeriană *Andrews Force*, să te întâlneşti cu Arthur Pierce.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

— E în drum spre Poole’s Island, dar vrea să vorbească cu tine mai întâi. E speriat şi nu cred că e genul care să se sperie din orice.

— Ruşii?

— Exact. Nu ştie dacă i-au acceptat sau nu povestea. L-au ascultat în tăcere, au dat din cap, apoi l-au poftit pe uşă afară.

Crede că în ultimele 18 ore au aflat ceva important, ceva

despre care nu vor să vorbească – ceva care ar putea arunca totul în aer. L-am avertizat să nu facă vreo mişcare precipitată fără să ne anunţe.

— Care a fost răspunsul lor.

— „Aveţi grijă de voi”, au spus.

— Au ceva.

— În ultimă instanţă, va trebui să-l scoatem pe Matthias la înaintare... fără să anticipăm nici un rezultat. Nu pot să-ţi spun ce va însemna asta – vom fi un guvern de leproşi, nimeni nu va mai avea încredere în noi... dacă vom mai fi pe hartă.

— Ce pot să fac? Ce vrea Pierce?

— Tot ce ai, tot ce ai aflat. Încearcă să găsească ceva, ORICE. Ai făcut vreun progres?

— Da. Acum ştim legătura lui „*Ambiguitate*”, unde trimite, unde primeşte. Mâine dimineaţă vom şti şi cum şi prin cine. Apoi îl vom găsi.

— Atunci s-ar putea să te afli la un pas de *Parsifal*.

— Cred.

— Nu vreau să aud asta. Vreau să răspunzi „da”!

— Da, domnule preşedinte. Cred că da.

— Dacă nu era aşa, nu ai fi spus-o. Mulţumesc lui DUMNEZEU. Du-te la Pierce. Dă-i tot ce ai. AJUTĂ-L!

Capitolul 34

Elicopterului i se acordă permisiunea de a ateriza pe un teren din partea de nord a zonei principale a aerodromului.

Andrews aproape că funcţiona pe principiul stat în stat, fiind un oraş militar, vast, bine păzit. Activitatea era intensă şi pentru miile de angajaţi nu exista zi sau noapte. Fiind cartierul principal al Sistemelor de Comandă ale Forţei Aeriene SUA, responsabilităţile erau aproape nelimitate. Zeci de clădiri, mii de computere, personal din cel mai calificat, de la translatori la funcţionari, operatori, ofiţeri, piloţi. Baza ocupa o suprafaţă de peste 4000 de acri şi se afla la est de Potomac şi la vest de golful Chesapeake, scopul acesteia fiind de a apăra continentul nord-american.

Luminile de control îi localizară şi printre instrucţiunile primite de pilot se afla şi un mesaj pentru *Steril Cinci*. Havelock era aşteptat pe pistă de un jeep, care urma să-l ducă în zona de sud, unde îl aştepta şi de unde îl aducea înapoi la elicopter.

Havelock sări din elicopter – aerul rece al nopţii îi dădea fiori, fiind accentuat de curentul făcut de paletele elicei. Îşi strânse *trench*-ul pe lângă trup, ridică gulerul, gândindu-se cu jind ce bine ar fi fost să aibă şi o pălărie – dar apoi îşi aminti că singurul articol de pus pe cap pe care îl poseda era un fes, pe care îl uitase pe undeva prin Poole’s Island.

— Domnule! DOMNULE! strigătul venea de undeva din stânga lui Michael. Era şoferul *jeep*-ului.

— Nu te-am văzut, zise Michael, când ajunse în dreptul lui.

— Aşa am primit instrucţiuni, domnule, explică şoferul. Să stau undeva la întuneric, să nu fiu văzut şi să vă aştept.

— De ce?

— Va trebui să-l întrebaţi pe cel care mi-a dat ordinul, domnule.

Şoferul întoarse maşina spre stânga şi acceleră. Curentul din vehiculul decapotabil aproape că îl făcea pe Michael să tremure de frig.

— Sper că e cald acolo unde mergem, zise Havelock.

Sergentul se uită la el, apoi răspunse:

— Îmi pare rău, dar nu cred. Am primit instrucţiuni să vă duc

pe o pistă din zona de sud.

Havelock nu mai zise nimic, privind drumul, gânditor. De ce? Ce motiv avea să se întâlnească cu el atât de secret? Pentru ce asemenea precauţii?

Despre Pierce citise în dosarele Departamentului de Stat şi, în plus, auzise multe despre el. Era cunoscut ca fiind un om extrem de inteligent şi extraordinar de bine pregătit, ales de însuşi Matthias, când încă mai era în deplinătatea puterilor intelectuale şi, mai ales, se ştia că niciodată nu vorbeşte decât dacă are ceva foarte important de spus.

Şi preferase să se întâlnească cu el pe o pistă.

Şoferul opri maşina.

— Uitaţi-l acolo, zise sergentul. Vă las aici şi vă aştept la hangarul principal. Când aveţi nevoie de mine, nu trebuie decât să mă strigaţi.

Havelock coborî şi-l văzu pe subsecretarul de stat că se îndreaptă spre el, un tip înalt, subţire, îmbrăcat cu un trenci închis la culoare şi pălărie asortată, cu mers energic. Se vedea că protocolul nu era foarte important pentru Pierce, care se apropia de el, scoţându-şi mănuşa de pe mâna dreaptă.

— Domnule Havelock? întrebă diplomatul, cu mâna întinsă.

— Domnule subsecretar?

— Da, bineînţeles că dumneata eşti, continuă Pierce, strângându-i mâna. Ţi-am văzut fotografia. Sincer să fiu, am citit tot ce mi-a căzut în mână despre dumneata. Realizările dumitale în această lume a incertitudinii sunt remarcabile. Subsecretarul făcu o pauză, vizibil jenat. Presupun că îţi face plăcere natura exotică a profesiei dumitale.

— Bine ar fi să fie aşa; mă faceţi să mă simt un tip grozav.

Mai ales, dacă stau şi mă gândesc la greşelile pe care le-am făcut de câteva luni încoace.

— Greşelile nu au fost ale dumitale.

— De asemenea doresc să vă spun, continuă Michael, trecând peste comentariu, că şi eu am citit multe despre dumneavoastră. Anthony Matthias a ştiut ce a ştiut când v-a ales şi când v-a numit în funcţie.

— Avem ceva în comun cu Anthony Matthias; dumneata mai mult. Pentru noi a fost un privilegiu să-l cunoaştem. Am avut perioade în care nu prea ştiam ce să fac cu viaţa mea – el m-a ajutat, mi-a îndrumat paşii. Datorită lui sunt acum cine sunt.

— Cred că e valabil pentru amândoi.

— Când am citit materialele despre dumneata, nu ai idee cât de mult te-am invidiat. Îi eram apropiat, dar niciodată nu puteam fi ceea ce ai reprezentat dumneata pentru el. Cred că a fost o experienţă extraordinară.

— A fost – au fost mai multe. Din păcate, totul s-a terminat.

— Ştiu. E de necrezut.

— Să credeţi. L-am văzut.

— Mă întreb dacă pe mine mă vor lăsa să-l văd. Sunt în drum spre Poole's Island.

— Ce-ar fi să vă faceţi o favoare? Nu vă duceţi la el. E mai bine să vi-l amintiţi cum a fost şi să nu vă confruntaţi cu realitatea crudă.

— Ceea ce ar trebui să şi facem, acum. Pierce clătină din cap, uitându-se la Havelock, apoi la luminile pistei. Nu e bine.

Cred că nu i-am descris preşedintelui exactitatea cu care ne apropiem de marginea prăpastiei.

— A înţeles. Mi-a spus ce v-au zis când i-aţi avertizat. „Aveţi grijă de voi".

— Da. Când se exprimă simplu, direct, simt că mă trec fiorii. Sunt un bun negociator, dar cred că dumneata îi cunoşti pe ruşi mai bine decât mine. Ce părere ai?

— Aceeaşi cu a dumneavoastră. Ameninţarea adevărată trebuie anticipată în momentul în care ei încetează să ameninţe.

Acţiunea ia locul vorbelor.

— De asta mi-e teamă. Singurul lucru de care mă mai agăţ este că sper să nu fi luat legătura cu cei care, într-adevăr, apasă butonul. Ştiu că trebuie să fie siguri. Dacă ar avea dovezi concrete că Matthias a încheiat pacte de agresiune nucleară împotriva URSS şi dacă măcar miros că ar fi vorba de China, nu vor ezita.

— Agresiune nucleară...? Havelock se simţea mai alarmat ca niciodată. Credeţi că s-a ajuns CHIAR aici?

— Sunt pe-aproape. După cum îi ştiu eu, nici nu vreau să mă gândesc ce ar face dacă ar vedea aceste acorduri, negociate de un maniac... cu alţi maniaci.

— Şi acum tac şi ne arată uşa. I-aţi avertizat, iar ei v-au spus să avem grijă de noi. Şi mie mi-e teamă, domnule subsecretar.

— Deci ştii la ce mă gândesc?

— *Parsifal*.

— Da. CEVA s-a întâmplat. De aceea am vrut să te văd. Eşti singurul care ştie ce se întâmplă oră de oră. Dacă aş putea găsi ceva pe care să-l leg de o vorbă a lor, de o anumită reacţie, poate aş găsi o legătură. Caut o persoană, un eveniment. Orice, care să-i facă să nu se apropie de arme. Îl ştii pe generalul Halyard?

— Nu l-am cunoscut. Nici pe ambasadorul Brooks. Trebuia să mă întâlnesc cu amândoi în după-amiaza asta. Ce-i cu el?

— Mi se pare a fi unul dintre cei mai buni şi cei mai SCEPTICI militari din ţara asta.

— De acord. Nu numai după reputaţie, dar şi din dosar. Şi?

— În această după-amiază l-am întrebat cum ar proceda, dacă serviciile noastre secrete ar descoperi un asemenea pact, în care se prevăd atacuri în 45 zile şi care conţin date similare cu cele conţinute de documentele de la Poole’s Island. Răspunsul lui a fost unul singur: „Lansare”. Dacă EL a spus asta, ce ar face alţii, mai puţin stăpâni pe ei?

Arthur Pierce nu dramatiza – îl întrebase calm, ceea ce îi dădu lui Michael fiori şi mai reci decât aerul de afară. Cercul se închidea; timpul trecea.

— Domnul preşedinte mi-a spus să vă ajut, începu el, dar nu ştiu cum. Voi încerca. Aţi spus că sunteţi în căutare de ceva de care să vă legaţi; s-ar putea să am acel ceva. În Rusia, există o operaţiune a KGB-ului, începută din vremurile NKVD-ului – anii ‘30. Se numeşte „*Aspiratsiya Paminyatchik*” …

— Îmi pare rău, îl întrerupse subsecretarul. Rusa mea nu e atât de bună fără translator.

— Nu contează, e doar o denumire. Această denumire defineşte o strategie prin care medicii ruşi selectează copii, chiar foarte mici, pe care îi aduc aici. Sunt plasaţi în familii specifice – de marxişti adânc infiltraţi – şi crescuţi ca americani. În general, de-a lungul anilor sunt antrenaţi – programaţi, dacă doriţi – pentru responsabilităţile pe care le vor avea ca adulţi, care sunt dependente de talentele şi ceea ce au învăţat în timp. Apoi sunt infiltraţi – din nou, cu cât mai sus, cu atât mai bine.

— DUMNEZEULE, zise Pierce, încet. Cred că această strategie are riscuri enorme. Rar găseşti oameni care să gândească aşa.

— Oh, staţi liniştit, sunt perfect manipulaţi de programe speciale; cea mai mică deviere şi sunt, fie eliminaţi, fie trimişi înapoi în mama Rusia. Problema este că noi nu am reuşit

niciodată să distrugem această operaţiune şi cei pe care i-am prins erau unii dintre cei mai puţin competenţi. Însă, acum, s-ar putea să reuşim. Am prins un *paminyatchik*.

— AVEŢI un asemenea om? Unde?

— Acum este în drum spre Bethesda – e rănit – şi diseară va fi transferat la o clinică în Virginia.

— Să nu-l PIERDEŢI! E vreun doctor cu el? Unul bun!

— Cred că da. Un specialist, Taylor, va sta cu el.

— Atunci crezi că de dimineaţă ai putea să-mi dai ceva care să mă ajute în privinţa ruşilor? Poate tocmai de asta am nevoie. Să le răspund cu atac la atac. Să-i acuz...

— Aş putea acum, îl întrerupse Havelock, dar nu vă puteţi folosi de ceea ce vă spun până nu primiţi acordul meu. Cel mai devreme, mâine seară. Se poate amâna până atunci?

— Cred că da. Ce anume?

— În urmă cu o oră l-am injectat cu substanţe chimice. Am aflat cum se procedează pentru confirmare şi, de asemenea codul sursei-control *paminyatchik* pentru zona asta.

Arthur Pierce clătină din cap, uimit, admirativ.

— M-ai pus la podea, zise el, cu respect. Ce pot folosi din toate astea?

— Ce aveţi nevoie. De poimâine vă puteţi folosi de „*Aspiratsiya Paminyatchik*" pentru negocieri.

— Acum câteva minute, domnul preşedinte mi-a spus... a sunat la câteva minute după ce a discutat cu dumneata. Crezi că eşti atât de aproape de *Parsifal*?

— Vom fi şi mai aproape când îl vom duce pe pacientul lui Taylor la clinică. Dacă ne mai spune câteva cuvinte, putem ajunge la „*Ambiguitate*". Odată ce ajungem la acesta, vom şti cine e *Parsifal*. EU voi şti.

— Isuse, CUM?

— Matthias mi-a spus că îl cunosc. Aţi auzit de o companie, de un lanţ de magazine, „*Voyagers Emporium*"!

— De acolo sunt majoritatea genţilor mele de călătorie, din păcate. Eu nu regret, dar contul meu din bancă suferă.

— De undeva de acolo, dinăuntru, dintr-un departament sau o secţie, se dă confirmarea. „*Ambiguitate*" ţine legătura cu cei de acolo; de acolo preia ordinele, prin ei transmite informaţii. Îi vom anihila cu încetul – FOARTE încet – şi-l vom găsi.

— Şi care este codul sursei-control?

— *Hammer-zero-doi*. Pentru noi nu înseamnă nimic şi poate va fi schimbat chiar în seara asta; însă faptul că am intrat atât de adânc în cercul lor, s-ar putea să-i facă pe mulţi de la Kremlin să transpire. Când vă dau semnalul, puteţi folosi orice aveţi nevoie, în principiu este o diversiune, dar cred că una destul de puternică. Vom crea un haos diplomatic, o furtună de telegrame între Moscova şi New York. Vom cumpăra timpul de care avem atâta nevoie.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur că nu avem de ales. Ne trebuie timp.

— Voi aştepta telefonul dumitale. Subsecretarul se uită la ceas. Mai am câteva minute înainte de plecare... Aş avea să-ţi pun atâtea întrebări...

— Sunt aici; când plecaţi, plec şi eu.

Pierce clătină din cap, îngrijorat, în timp ce se căuta prin buzunare. Scoase un pachet de ţigări şi chibrituri.

— Fumezi? întrebă el, întinzându-i pachetul.

— Nu mulţumesc. Mi-am terminat doza de cinci sute.

Subsecretarul aprinse chibritul, ţinând flacăra sub ţigară.

Fără a fi protejată de cea de a doua mână, flacăra se stinse. Aprinse un al doilea chibrit, ridică palma şi inhală – fumul din gură se amestecă cu vaporii respiraţiei.

— La întâlnirea din după-amiaza aceasta, ambasadorul Brooks discuta despre ceva ce nu am înţeles prea bine. Spunea că un ofiţer KGB a luat legătura cu dumneata şi a făcut speculaţii pe marginea unei grupări din Moscova, care a lucrat cu Matthias la Costa Brava.

— Se referea la *Parsifal*, nu la Matthias. Da, numele lui e Rostov şi nu a speculat. A spus adevărul. Există o bogată colecţie de fanatici, care s-au autonumit „*Voennaya*". VKR. Nişte nebuni. Pe lângă ei, cei ca Decker sunt mici copii.

— Cine e Decker?

— Un ofiţer, care i-a furnizat toate datele lui Matthias, care a făcut copii după toate documentele importante ce conţineau strategii nucleare.

— Sper că l-ai închis undeva, nu.

— Nu pleacă nicăieri. E la el acasă, păzit. Nu e nebun – el chiar a crezut în ceea ce făcea. E un original, dar un patriot care...

— Domnule subsecretar! Domnule SUBSECRETAR! se auzi un strigăt, acompaniat de huruitul unui motor de jeep. Domnul

subsecretar Pierce? întrebă şoferul.

— Cine ţi-a dat numele meu? întrebă Pierce, cu tăios.

— Sunteţi chemat urgent la telefon, domnule. Au spus că sunteţi căutat de cei de la ONU, că trebuie să vă vorbească urgent.

— Ruşii, zise Pierce, alarmat. Aşteaptă-mă, te rog.

Subsecretarul se urcă repede în jeep şi făcu semn şoferului.

Michael îşi strânse mai bine *trench*-ul pe lângă trup.

*

Arthur Pierce se întoarse şase minute mai târziu, se dădu jos din jeep şi îi făcu semn şoferului că e liber.

— ERAU ruşii, zise el, apropiindu-se de Michael. Mâine dimineaţă vor să ne întâlnim. Aşa că le-am spus că s-ar putea să am pentru ei o informaţie care s-ar putea să genereze o furtună de telegrame – mi-am permis să folosesc expresia dumitale – între New York, ambasada lor de la Washington şi Moscova.

Subsecretarul se opri, auzind zgomotele făcute de avionul din depărtare, pentru încălzirea motorului. Cred că trebuie să plec.

Te rog să mă mai însoţeşti câţiva paşi.

— Bineînţeles. Care a fost reacţia ruşilor.

— Foarte negativă. Mă cunosc; simt că e vorba de ceva serios, de o diversiune pe care nu au cum să o evite. Am căzut de acord cu ei să ne întâlnim mâine seară. Pierce se opri şi se întoarse către el. Pentru Dumnezeu, aştept verde de la dumneata. Voi avea nevoie de fiecare argument, de fiecare armă posibilă. Printre acestea, un raport medical asupra diagnosticului lui Matthias.

Pierce începu din nou să meargă, iar Michael îl însoţi în continuare.

— ISUSE. Zgomotul motoarelor devenea din ce în ce mai puternic, cu cât se apropiau mai mult de avion. Cred că aici este cel mai sigur loc unde se pot purta discuţii, zise Pierce, ridicând vocea pentru a se face auzit. Nici un dispozitiv nu ar putea filtra asemenea zgomot.

— Acesta a fost motivul pentru care aţi dorit să ne întâlnim pe pistă? întrebă Michael.

— Probabil crezi că sunt paranoic, dar, da, acesta a fost motivul.

— Nu sunteţi deloc. Cred că şi eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Pilotul semnaliza, iar Pierce îi făcu cu mâna.

— Să nu uit, zise el. Vroiam să te întreb dacă ştii cumva unde anume lucra Matthias cu acel Decker, strigă Pierce.

— Undeva în Shenandoah, strigă Havelock la rândul lui. Decker i-a livrat materialele acolo şi în fiecare duminică se ducea să lucreze cu el.

— Bine. Mulţumesc foarte mult! zise Pierce.

Vântul puternic îi smulse pălăria din cap lui Pierce, care tocmai se pregătea să se urce în avion, deranjându-i frizura perfectă şi ciudată – o şuviţă de păr cărunt părea să-i despartă în două părul negru. Michael o opri cu piciorul, o ridică de jos şi i-o dădu înapoi.

— Din nou, mulţumesc! strigă Pierce.

Capitolul 35

Trecu o oră şi patruzeci şi cinci de minute până când văzu luminile ce marcau drumul spre *Steril Cinci*. Zborul de la Andrews spre Quantico şi apoi drumul cu maşina către Fairfax îi creaseră o stare ciudată. Nu se simţea bine, nu ştia de ce nu se simte bine.

Nu putea fi de vină doar scurta călătorie; era conştient că ceva în gândirea lui se blocase. Refuza să-şi amintească. Şi era incapabil să facă ceva în privinţa asta.

Îl aştepta o noapte lungă, fără somn. Poate că asta era. Avea nevoie de somn... avea nevoie de Jenna. Dar nu avea timp să doarmă, nu avea timp să fie cu ea, aşa cum şi-ar fi dorit. Nu avea timp decât de *Parsifal*.

OARE CE SE ÎNTÂMPLA CU EL? DE CE SE SIMŢEA DE PARCĂ O PARTE DIN MINTEA LUI, DIN SUFLETUL LUI, AR FI MURIT?

Maşina se opri în faţa intrării. Coborî, mulţumi şoferului şi bodyguardului de la serviciul secret şi se îndreptă către uşă. Stând acolo, cu degetul pe sonerie, realiză că nu avea cheie să intre.

Oare va avea vreodată o casă a lui – a lor – a cărei uşă să o deschidă cu cheia, aşa cum făceau milioane de oameni în fiecare zi? Era un gând prostesc, pe care îl alungă imediat.

Uşa se deschise brusc şi în prag apăru Jenna, care îl apucă de braţ şi îl trase repede înăuntru.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Aproape că strigă ea. Te-ai întors! Mai aveam puţin şi-mi pierdeam minţile!

— Ce e?

— Mikhail, vino cu mine. Repede! Îl luă de mână şi-l trase după ea, urcând scările spre birou. Odată ajunşi acolo, luă o foaie de hârtie şi îi zise:

— Sună la spitalul Bethesda. Interior 671. Dar mai întâi să-ţi spun ce s-a întâmplat!

— Ce...

— *Paminyatchik*-ul e mort.

— Ceee? Michael înşfacă telefonul. Formă numărul cu mâini tremurătoare. Când? strigă el. CUM?

— Executat, răspunse ea, în timp ce aşteptau ca cineva de la

spital să răspundă. În urmă cu mai puţin de o oră. Doi bărbaţi. Au lichidat bodyguardul, înjunghiindu-l, apoi au intrat în rezervă şi l-au omorât. Patru împuşcături în cap. Medicul a scăpat – nu era acolo.

— 671! Grăbiţi-vă, vă rog!

— Eram disperată, şopti Jenna. Credeam că eşti acolo, afară... Mi s-a spus că nu, dar nu am ştiut dacă să-i cred.

— TAYLOR? Ce s-a ÎNTÂMPLAT?

Havelock îl ascultă pe doctorul care încă se afla în stare de şoc şi care îi spuse exact ce îi comunicase Jenna mai devreme.

— L-am pierdut pe „*Ambiguitate*”, zise Michael, punând receptorul la loc. CUM? Asta nu pot să înţeleg! ... Securitatea a fost maximă, transportul – militar, am luat toate precauţiile! Se uită la Jenna, neajutorat.

— Poate aţi fost văzuţi, zise ea. Nu eraţi prea departe de Centrul Medical.

— Dar asta nu explică ce s-a întâmplat chiar acolo. Cum se poate să fie trimisă o echipă care să execute proprii oameni?

— *Paminyatchik*. S-a mai întâmplat.

— Dar de unde s-a ştiu că e o capcană? Am vorbit doar cu cei din „*Apaşul*” şi cu Loring! Havelock se uită la hârtiile de pe birou. Loring mi-a spus că e posibil să fi fost văzut, că a fost greşeala lui; nu cred.

— Pare lipsit de orice logică, îl aprobă Jenna.

— Au fost lichidaţi inclusiv cardiologii. Nimeni nu ştia ce e cu ei acolo, cine sunt. Doamne, CUM? Michael simţea cum îi pulsează sângele în cap. Făcu câţiva paşi spre fereastră. Apoi auzi cuvintele, spuse cu voce blândă de Jenna Karras.

— Mikhail, ai mai vorbit cu cineva – preşedintele.

— BINEÎNŢELES, dar... Se opri, privindu-şi propria imagine reflectată în fereastră... Însă nu o vedea... vedea doar silueta aceea... era noapte... zgomot de valuri ce se loveau de ţărm... lumini.

COSTA BRAVA.

Silueta se contura... departe... şuviţe albe... păr negru... şapca luată de vânt...

— Nu... NU! se auzi strigând; simţea mâinile Jennei, care îl mângâia pe faţă. Asasinii. ASASINUL! Oare era posibil? Nu putea concepe!

— Mikhail! Jenna îi cuprinsese obrajii în palme. Mikhail, CE E?

Ce s-a întâmplat?

— NU e posibil! strigă el. Nu poate fi adevărat!

— Ce, dragul meu? CE nu poate fi adevărat?

— ISUSE! Simt că-mi pierd minţile!

— Dragul meu, ÎNCETEAZĂ! strigă Jenna, mai tare ca el, încercând să-l scoată din starea de şoc.

— Nu… nu, stai liniştită, sunt bine. Lasă-mă. LASĂ-MĂ! Din trei paşi era la birou. Unde e? UNDE MAMA DRACULUI E?

— Ce să fie? întrebă Jenna, calmă.

— Dosarul.

— Care dosar?

— AL MEU! îl găsi şi-l deschise; răsfoi paginile, respirând greu; părea că a înnebunit brusc, se comporta ca un maniac.

— Ce te-a tulburat, Mikhail? Spune-mi. Lasă-mă să te ajut. Ce e cu tine?

— Cu mine? Nimic. Cu EL!

— Cine?

— Nu am voie să greşesc. NU AM VOIE! Havelock găsi pagina pe care o căuta. Citi febril, urmărind rândurile cu degetul. S-ar putea să fie EL!

Jenna îi cuprinse umerii.

— Trebuie să fii tare, dragul meu. Nu eşti raţional; eşti în stare de şoc. Mă înţelegi?

— Nu e timp, zise el, dându-i mâinile la o parte şi luând telefonul. Sunt bine şi ai dreptate. Sunt şocat, dar numai pentru că mi se pare incredibil. Mă înţelegi? INCREDIBIL! Găseşte-mi dosarul lui Pierce.

— ARTHUR PIERCE? întrebă Jenna, uimită.

— Da. REPEDE! Michael formă un număr. Nu am voie să greşesc, nu am voie să greşesc. Nu acum…

— Domnul preşedinte? Sunt Havelock. Eram cu Pierce şi am încercat să-l ajut… Da, domnule este un om deosebit, foarte deosebit şi foarte bun. Am dori să ne clarificăm asupra unui punct; este minor, dar ne va ajuta pe amândoi să lămurim ceva. Are multe pe cap, multe de reţinut. La şedinţa de după-amiază, după ce am vorbit cu dumneavoastră, aţi discutat despre operaţiunea „*Apaşul*” de la *Centrul Medical Randolph*?… Deci toată lumea e la curent. Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Jenna îi dădu dosarul lui Pierce.

Havelock îl deschise şi căută imediat sinopsisul şi rubrica de

„Caracteristici personale”.

„Subiectul bea moderat, numai la ocazii, nefiind cunoscut ca persoană ce abuzează de alcool. De asemenea nu a fumat niciodată.”

Chibritul, apoi flacăra neprotejată, stinsă de vânt... Felul în care expira fumul. UN SEMNAL. Peste câteva momente apare un şofer necunoscut, care îi aduce un mesaj urgent, folosind un nume pe care nu ar fi trebuit să-l ştie, înfuriindu-l pe cel căruia i se adresase. Arthur Pierce nu fusese căutat la telefon – dăduse un telefon!

Nu avea voie să greşească. Odată ce făcea acuzaţia, nu mai avea cum să o retragă. Îi trebuiau dovezi... Da, Moscova. Oare la el se referise Rostov atunci, la Atena?

— Mikhail, sună-l pe preşedinte, zise Jenna, privindu-l scrutător.

— Trebuie să fiu absolut sigur.

— Cum poţi să fii sigur când e vorba de un *paminyatchik*?

— Apelând la o sursă de la Moscova.

— Rostov?

— Pot să încerc. Dacă nu e la fel de disperat ca mine, va fi în curând. Noi avem maniacii noştri, el îi are pe ai lui. Ridică a nu-mai-ştia-câta-oară telefonul şi apelă centrala Casei Albe. Daţi-mi, vă rog, Consulatul Uniunii Sovietice din New York.

După ce se târgui câteva minute, reuşi să anunţe să fie căutat de urgenţă de către Directorul pentru Strategie Externă, Piotr Rostov, KGB, Moscova.

Jenna luă un blocnotes de pe măsuţa de cafea şi se aşeză pe un fotoliu de piele.

— Cât aşteptăm, vrei să discutăm despre Decker?

— MAMĂ, DOAMNE! Mâna dreaptă a lui Havelock aproape că zbură în direcţia telefonului, în timp ce cu stânga răsfoi febril hârtiile de pe birou. I-am spus de el lui Pierce. Oh, Doamne, i-am spus de el! ... Vreau să vorbesc cu escorta lui Decker.

GRĂBIŢI-VĂ!

— Spuneţi.

— Aici *Steril Cinci*. Avem toate motivele să credem că în zona voastră ar putea avea loc activităţi ostile.

— Până acum nici un semn, veni răspunsul. Linişte totală.

— Vreau să se dubleze, nu, să se tripleze paza. S-a înţeles?

— Da. Cam ce credeţi că se urmăreşte?

— Mai întâi neutralizarea voastră, apoi dispariţia lui Decker.

— Mulţumim de avertizare. Terminat.

Havelock închise telefonul şi se rezemă ceva mai liniştit de spătarul scaunului, oftând lung.

— Doamne, ce obosit sunt, zise el. Să revenim, zise el.

Jenna îşi răsfoi notiţele şi se opri la o pagină, apoi dădu două înapoi.

— Decker l-a descris pe cel de la telefon ca fiind un bărbat cu voce neobişnuită şi accent ciudat – „tăios, precipitat''. Şi-a amintit aproape toată convorbirea şi faptul că tipul s-a dat drept coleg al Secretarului de Stat. Am notat totul. Deşi nu e mare lucru, i-a mulţumit, l-a asigurat că Matthias îl apreciază, că nu trebuie să afle nimeni din guvern de proiect şi că, atunci când va veni timpul, secretarul de stat îl va numi la comanda armatei...

— Eşti bună să-mi citeşti? Jenna îi citi, apoi Havelock îi zise:

Să-mi laşi hârtia undeva, ca să o pot reciti – vreau să o studiez iar şi iar şi iar. Cel care a vorbit era Parsifal şi simt că, undeva, în trecut, nu de foarte mult timp, l-am auzit pe acest om. Trebuie să-mi dau seama cine e.

— Mikhail?

— Da?

— Nu ţi se pare că Rostov ar fi trebuit să sune?

— Ba da. E posibil să fie defecţiuni tehnice la Moscova. N-ar fi nimic nou. Havelock îşi aprinse o ţigară, inaugurând astfel un al patrulea pachet din ziua aceea. Telefonul sună.

— Da? răspunse el.

— Alo? Havelock? se auzi o voce la telefon. Te sun din partea prietenului tău, care te-a vizitat la Atena când erai în concediu...

— Unde e Rostov? Cine eşti?

— Ascultă-mă cu atenţie. Vorbesc de la o cabină telefonică de pe Eight Avenue şi sunt cu ochii pe stradă. În urmă cu un sfert de oră am primit un telefon de la Moscova şi din fericire superiorul meu nu era la Consulat – trebuie să fiu acolo, când se întoarce.

— Unde vrei să ajungi?

— Rostov e mort. A fost găsit la nouă şi jumătate dimineaţa, ora Moscovei, după ce a fost apelat telefonic şi nu a răspuns.

— Cum a MURIT?

— Patru gloanţe în cap.

— Oh, ISUSE! Ai idee cine a făcut-o?

— Se zvoneşte că cei de la *Voennaya Kontr Razvedka* şi, eu

unul, cred.

Oare Pierce ceruse să fie executat? Patru gloanţe în cap.

Pe Rostov îl costase viaţa, dar poate era dovada de care avea nevoie. Era concludentă? Putea fi ceva concludent?

— Nume de cod *Hammer-zero-doi*, zise Michael. Îţi spune ceva?

— O parte, poate, totul, nu.

— Care PARTE?

— „*Hammer*". A fost folosit în urmă cu câţiva ani, foarte restrictiv. Apoi cred că s-a abandonat. Hammarskjold, Dag Hammarskjold. Naţiunile Unite.

— ISUSE!... Zero, zero... doi. Un zero e un cer... un cerc. Un consiliu, un sfat! Doi... dublu, de două ori, al DOILEA. A doua voce a delegaţiei! Asta e! Sună-mă peste treizeci de minute.

— Încerc.

Havelock se uită la Jenna.

— E Pierce. Hammer-zero-doi. I-am spus – cu toţii i-am spus – despre faptul că Rostov încearcă să le ia urma celor de la *Voennaya*. El l-a omorât pe Rostov. EL E.

— E încercuit, zise Jenna. L-ai prins.

— L-am prins. El e „*Ambiguitate*" … şi când o să pun mâna pe el o să-l duc la clinică şi o să-i fac la injecţii de-o să-l ia dracu'.

Michael formă repede un număr.

— Cu domnul preşedinte, vă rog. Sunt domnul Cross.

— Trebuie să fii calm, Mikhail. Calm şi explicit. Nu uita, pentru el va fi un şoc extraordinar şi, mai ales, trebuie să te creadă.

Havelock dădu din cap.

— Asta e partea cea mai grea. Mulţumesc de sfat. O să-l iau încet... domnul preşedinte?

— Ce e? întrebă Berquist, nerăbdător. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vă spun ceva, domnule. Va dura câteva minute şi vreau să mă ascultaţi cu cea mai mare atenţie.

— În regulă. Stai puţin să mă duc la un alt telefon; sunt oameni în camera alăturată... Ai vorbit cu Pierce?

— Poftim?

— Arthur Pierce. Te-a sunat?

— Ce e cu el?

— A telefonat aici în urmă cu o jumătate de oră; avea nevoie de o a doua lămurire. I-am spus că m-ai sunat, că vroiai să ştii dacă am discutat cu ei despre *Centrul Medical Randolph* – ce

masacru, fir-ar să fie – şi...

— VĂ ROG, domnule preşedinte! Amintiţi-vă. Ce i-aţi spus, EXACT?

— Ce-i cu tine?

— Ce v-a spus?

— Despre ce?

— SPUNEŢI-MI! mai întâi ce i-aţi spus!

— Havelock, stai puţin, ce...

— SPUNEŢI-MI! Nu aveţi timp, nici unul dintre noi nu mai are timp! Ce i-aţi SPUS?

Berquist înţelese – îi răspunse calm, precum un lider conştient de alarmarea subordonatului, fără să înţeleagă, dar respectându-şi sursa.

— Deci, i-am spus că m-ai căutat şi m-ai întrebat ÎN MOD SPECIFIC dacă am discutat despre *Centrul Medical Randolph* la întâlnirea din această după-amiază. I-am spus că da şi că păreai uşurat că toată lumea a luat cunoştinţă.

— EL ce a zis?

— Sincer să fiu, părea confuz. Cred că a zis: „înţeleg”, apoi m-a întrebat dacă ţi-ai motivat cumva întrebarea.

— Ce i-aţi RĂSPUNS?

— Că am înţeles că amândoi eraţi îngrijoraţi, deşi nu eram sigur de ce.

— Care a fost replica lui?

— Nu cred că a răspuns... Oh, ba da. M-a întrebat dacă ai făcut vreun progres cu cel de la Bethesda.

— Ceea ce rămăsese pe mâine, iar el ştia foarte bine!

— Ce?

— Domnule preşedinte, nu am timp să vă explic, nu mai am nici o clipă de pierdut. Oare Pierce a ajuns la camera ACEEA?

— Nu ştiu.

— Opriţi-l! El e spionul!

— Eşti NEBUN!

— Dar-ar dracu’, Berquist, poţi să mă împuşti, dar acum fă bine şi ASCULTĂ-MĂ! Are camere de filmat asupra lui! În inele, în ceas! Opreşte-l! Ia-l! Ordonă să fie dezbrăcat şi căutat de capsule, are cianură asupra lui! Deşi nu am autoritatea, ÎŢI ORDON! TREBUIE! ACUM!

— Rămâi la telefon, zise preşedintele Statelor Unite. S-AR PUTEA să trimit pe cineva să te împuşte.

Havelock rămase la telefon. Se uită la Jenna.

— Pierce şi-a dat seama că l-am găsit.

— E încercuit.

— Puteam să-l omor la Costa Brava. Vroiam să-l omor, dar nu m-am ascultat. Trebuia să-mi urmez instinctul.

— Nu te mai gândi. Îl ai.

— Nu m-am rugat niciodată, şopti el. Nu cred în Dumnezeu. Dar acum, mă rog; cui? Nu ştiu.

— Alo.

— Da?

— Nu mai e. A dat ordin patrulei marine să se îndrepte către Savannah. A plecat cu ei cu şalupa.

— A intrat în camera ACEEA?

— Nu.

— Îţi mulţumesc, Doamne.

— Are altceva, în schimb, zise preşedintele, încet.

— Ce?

— Dosarul psihiatric complet al lui Matthias. În care scrie tot.

Capitolul 36

Poliţia patrula pe străzile din Savannah – se mobilizaseră o mulţime de echipaje, care scotoceau maşinile ce intrau în perimetrul aeroportului, autobuzele şi gările. Se verificau agenţiile de închirieri de maşini, se instalaseră posturi de control atât pe autostrăzile principale, cât şi pe drumurile mărginaşe de ţară, începându-se cu Augusta la nord, continuând cu Saint Mary la sud, Macon şi Valdosta la vest. Descrierea bărbatului căutat fusese transmisă prin toate unităţile radio, municipale, districtuale şi se anunţase că ordinele erau date de persoane autorizate de la cel mai înalt nivel: „GĂSIŢI-L. GĂSIŢI BĂRBATUL CU O ŞUVIŢĂ ALBĂ ÎN FRUNTE. DACĂ ESTE VĂZUT, APROPIEREA SE FACE DUPĂ CE S-AU LUAT CELE MAI MARI MĂSURI DE PRECAUŢIE. DACĂ FACE MIŞCĂRI BRUŞTE, ÎMPUŞCAŢI-L. MORTAL.”

Guvernul federal îi asigurase pe oamenii puşi în mişcare că toate costurile vor fi suportate de Washington. Cei care erau liberi fuseseră chemaţi înapoi la serviciu, vehiculele care mai solicitau ceva reparaţii erau trimise pe străzi şi maşinile personale ale poliţiştilor fuseseră trimise prin cele mai întunecate cotloane.

Peste tot erau opriţi atât pietoni, cât şi şoferi; oricine ar fi corespuns vag descrierii acelui bărbat, era rugat politicos să-şi dea jos pălăria, dacă purta, i se lumina faţa cu lanterne şi era controlat dacă cumva îşi vopsise părul recent. Se făceau descinderi la hoteluri, moteluri şi hanuri rurale, se verificau registrele cu cei întârziaţi, erau chestionaţi recepţioneri.

Veni dimineaţa şi, odată cu ea, miile de rapoarte, pline de reproşuri şi frustrare faţă de metodele ineficiente ale Guvernului.

Pentru că nu se trimisese nici o fotografie, nici măcar o schiţă în creion; singurul nume transmis era un evaziv „domn Smith”.

Alarma încă nu se stinsese, dar era clar că întreaga căutare luase sfârşit. Bărbatul cu şuviţă căruntă trecuse de bariere. Acum putea fi blond, sau ras, sau complet grizonat, îmbrăcat cu cine-ştie-ce haine soioase, sau în uniformă de poliţie, sau de armată, fără să mai aibă nici o legătură cu înfăţişarea descrisă până atunci.

Aeroporturile internaţionale erau infiltrate cu agenţi federali, ce foloseau echipamente sofisticate cu raze-X, scanând fiecare servietă şi bagaj de mână, în căutarea unei valize din metal cu cifru. La ora 23:30, 2700 de asemenea genţi fuseseră deschise şi căutate în amănunt, de la Kennedy, la Atlanta şi Miami Internaţional.

— Mulţumesc foarte mult, zise Havelock la telefon, străduindu-se să nu-şi piardă tonul energic, simţind din plin efectele unei nopţi fără somn. Închise şi se uită la Jenna, care turna cafea într-o ceaşcă. Nu pot înţelege, iar eu nu le pot spune.

Pierce nu va suna niciodată la ORFAN-96, decât dacă are impresia că poate prelua mesaje în mai puţin de un minut. Ştie că am pus microfoane peste tot şi că am dublat paza.

— Ai făcut tot posibilul, zise Jenna, aducându-i cafeaua la birou. Aeroporturile sunt supravegheate...

— Degeaba, o întrerupse Havelock. Nu ar risca şi, de altfel, nici nu vrea să plece. Vrea ce vreau şi eu. *Parsifal*... Şi dosarul acela... Nu-i trebuie mai mult de un avion cu un motor care să treacă graniţa mexicană, sau un vas de pescuit, care se va întâlni cu altul, undeva între noi şi Cuba, sau în afara Galvestonului spre Matamoros şi dosarul a plecat spre Moscova, urmând a fi în curând în mâinile asasinilor-specialişti din *Voennaya*. Şi eu nu pot face nimic.

— Graniţa mexicană e supravegheată de echipaje de poliţie, măsurile de securitate dublate. Tot ce înseamnă ambarcaţiune e oprită, controlată. Ai insistat asupra acestor aspecte, iar preşedintele a dat ordinele necesare.

— Graniţa e lungă...

— Odihneşte-te, Mikhail. Nu poţi funcţiona dacă eşti epuizat; este una din reguli, nu uita.

— Una din reguli...? Havelock îşi cuprinse capul cu mâinile, masându-şi tâmplele cu degetele. Da, este una dintre reguli.

— Întinde-te pe canapea şi închide ochii. Pot să preiau mesajele şi apoi îţi voi comunica tot ce s-a întâmplat. Eu am dormit un timp, tu, nu.

— Când ai dormit? întrebă Michael, uitându-se neîncrezător la ea.

— Înainte de răsăritul soarelui. Tu vorbeai cu cineva de la paza de coastă.

— Mda... Poate că mă voi întinde puţin, zise Havelock,

ridicându-se greu de la birou. Câteva minute. E una dintre reguli.

Ocoli biroul, apoi se opri; studie biroul elegant, plin de hârtii, agende, carnete şi coli. Doamne, nu pot să sufăr camera asta! zise el, îndreptându-se spre canapea. Mulţumesc pentru cafea – o beau mai târziu.

Telefonul sună. Havelock se aşeză pe canapea, în timp ce Jenna răspunse.

— *Steril Cinci*... Cine întreabă? Ascultă, apoi acoperi cu mâna partea de jos a telefonului, uitându-se la Michael. Sunt cei de la Departamentul de Stat, New York, Divizia de Securitate. A venit omul tău de la Consulatul sovietic.

Havelock se ridică nesigur, oprindu-se o secundă pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Trebuie să vorbesc cu el, zise el, îndreptându-se către birou.

Credeam că a ajuns acolo cu câteva ore bune în urmă. Luă telefonul din mâna Jennei şi, după identificările de rigoare, îl ceru pe rus la telefon.

— Unde dracu' umbli?

— Se pare că pe-aici pe la voi este considerat de prost gust să gândeşti după orele de program, începu rusul, cu voce cântată.

Am ajuns la patru dimineaţa şi după ce am supravieţuit unei tentative de jaf la metrou, am dat nas în nas cu paznicul, care mi-a spus că el nu are ce face până mai târziu, când se vor deschide birourile! I-am explicat că poziţia mea este precară, iar idiotul, cretinul, mi-a spus cu glas de miere că, dacă vreau, îmi face el cinste cu o cafea – la un restaurant public. În cele din urmă am intrat cum am ştiut eu în clădire – sistemul vostru de securitate e ridicol – am aşteptat pe un hol întunecat ora nouă, când a venit miliţia. Atunci m-am prezentat şi imbecilii vroiau SĂ CHEME POLIŢIA! Vroiau SĂ MĂ ARESTEZE pentru că am intrat prin efracţie într-o clădire care este proprietatea Guvernului!

— Bine, lasă, acum eşti aici şi...

— Nu am TER-MI-NAT! zbieră rusul. Fiind suspectat de dracu' ştie ce, m-au pus să completez mii de formulare – din întâmplare erau în ruseşte – şi, între timp, nu am făcut decât să le dau de nenumărate ori numărul tău de telefon, cerând să fiu pus în legătură cu tine. Ce E CU VOI, măi oameni buni? Faceţi economie la telefoane?

— Gata, acum am luat legătura...

— TOT NU AM TERMINAT! De o oră, stau singur într-o cameră plină de atâtea microfoane că m-am simţit tentat să-mi dau pantalonii jos şi să le gazez pe toate. Şi TOCMAI acum mi s-au adus alte formulare, care vor să ştie care sunt ocupaţiile mele în timpul liber şi hobby-urile! Mă trimiteţi în LAGĂR?

Michael zâmbi, recunoscător pentru acest moment care îl mai scosese puţin din starea de tensiune.

— Te vom trimite unde vei fi în siguranţă, zise el. Şi să nu te îndoieşti nici o clipă – ai făcut cea mai bună alegere.

Rusul oftă tare.

— Ai dreptate, de ce să nu recunosc. M-am plâns şi eu. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi făcut ai noştri într-un asemenea caz. Şi, în timpul ăsta, Albert Einstein al tău este, probabil, în drum spre Siberia. Doamne, a înnebunit lumea.

— Nu facem decât să încercăm să supravieţuim, zise Havelock încet. Cu toţii.

— O premiză la care subscriu.

— La care a subscris şi Rostov.

— Mi-amintesc cuvintele pe care ţi le-a transmis. „Nu mai este duşmanul meu, dar sunt alţii care mi-ar putea deveni duşmani”. Sunt cuvinte prevestitoare, Havelock.

— *Voennaya*.

— Maniaci! Veni replica guturală. Cred că în capul lor visează la un fel de Al Treilea Reich.

— Cât de operaţionali sunt aici?

— Cine ştie? Au proprii lor consilieri, metode speciale de recrutare. Au pus mâna pe mulţi, pe care nu ai cum să-i ştii.

— *Paminyatchik*? Într-adevăr, nu se pot vedea.

— Crede-mă când îţi spun că în mine au avut încredere şi nu prea. Totuşi speculaţii se pot face... pe baza zvonurilor, nu? De fapt, pe asta m-am bazat şi când am luat hotărârea să plec de la ei. Rusul făcu o pauză. Sper că voi fi tratat bine, nu?

— Păzit ca o comoară. Spune-mi de speculaţii.

— De câteva luni încoace, anumiţi oameni care ocupau funcţii importante au început să dispară – demisii, ieşiri la pensie înainte de termen, boli... Nimeni nu a fost eliminat cu asemenea cruzime ca Rostov, dar poate că în cazul lui nu au mai avut timp. Toţi aceştia au avut ceva în comun, fiind caracterizaţi ca realişti, oameni care în cazul confruntărilor de indiferent ce natură au ştiut să caute soluţiile ideale. Piotr Rostov exemplifica acest

grup; de fapt, într-un fel, era purtătorul lor de cuvânt. Nu mă înţelege greşit, eraţi duşmanii lui, vă dispreţuia sistemul – prea mult pentru puţin şi prea puţin pentru cei mulţi – dar înţelegea că totul are o limită.

Ştia când să se oprească. Ştia că timpul e de partea noastră, nu bombele.

— Să înţeleg că cel care l-a înlocuit pe Rostov gândeşte altfel?

— Aşa se zvoneşte.

— *Voennaya*!

— Exact. Vor să preia încet-încet toate posturile principale din KGB şi speră ca în curând să dea la o parte liderii de la Kremlin. Dacă vor reuşi... Rusul nu-şi termină propoziţia.

— Nu va mai fi nimic? încercă Havelock.

— Cam aşa ceva. Vezi tu, ei sunt de părere că voi nu veţi face nimic. Că pot să vă mănânce cu fulgi cu tot.

— Nu-mi spui nimic nou.

— Nici dacă vor să o facă cu ajutorul armelor nucleare?

— Asta e o noutate.

— E o nebunie, zise omul din KGB. Va trebui să reacţionaţi; lumea o va cere.

— Dar cum putem opri VKR-ul?

— Încercând să nu le furnizaţi „muniţie”.

— La ce te referi când spui „muniţie”?

— La provocări sau la acţiuni inflamatoare pe care le pot folosi cu scopul de a le flutura pe sub nasul celor câţiva bătrâni înţelepţi din Prezidiu.

— Deci, *Voennaya* s-a infiltrat în KGB... zise Havelock, gânditor.

— Zvonuri.

— Ceea ce înseamnă că mulţi dintre ei se plimbă nestingheriţi prin ambasada noastră şi consulatul din New York.

— Nu mai sunt sigur nici măcar de superiorul meu.

— Şi cei de afară, *paminyatchik*, pot să ajungă la ei, să se folosească de ei.

— Cred că ştii ceva. Eu nu.

Havelock tăcu câteva clipe, încercând să nu se gândească la durerea ce-i presa tâmplele.

— Să zicem că seara trecută s-a furat ceea ce tu numeai mai devreme muniţie. Hoţul – un spion extrem de adânc infiltrat în sistem, care a dispărut.

— Renunţând de bună-voie la poziţia câştigată?

— A fost descoperit. E din *Voennaya*.

— Atunci urmăreşte plecările neanunţate ale ataşaţilor sau securiştilor sau ofiţerilor de comunicaţii. În general, în rândul lor se află recruţii VKR. Dacă poţi, interceptează-i, dacă trebuie, opreşte zborurile, avioanele. Pretinde că s-a furat din proprietatea statului, spionaj, orice, mergi la limită. Nu-i lăsa să plece cu muniţia.

— Dacă nu e prea târziu.

— Ce pot să-ţi spun fără să ştiu natura muniţiei?

— Cea mai gravă posibilă.

— Se poate nega?

— Nu. Majoritatea e falsă – cea mai mare şi mai groaznică majoritate – dar va fi acceptată ca adevăr...

Rusul amuţi, apoi zise încet:

— Trebuie să vorbeşti cu cineva superior mie, cu cineva mai înţelept. Du-te la oamenii principali ai partidului, cei între 50 şi 75 ani, care au trecut prin operaţiuni precum Barbarossa şi Stalingrad. Amintirile lor sunt vii; s-ar putea să te ajute. Mi-e teamă că eu nu pot.

— Tocmai ai făcut-o. Ştim pe cine să supraveghem din ambasadă şi consulat...

— Havelock, opreşte muniţia. Să nu ajungă la Moscova. Nu ştii de ce sunt în stare *Voennaya*.

— Mi-e teamă că ştiu, zise Michael, ocolind biroul şi aşezându-se din nou pe scaun. Tare mi-e teamă, adăugă el şi apoi închise.

Odihna a fost din nou amânată pentru încă trei ore. Havelock reuşi să rămână treaz cu cafea, aspirine şi comprese cu apă rece. Contactă fiecare departament de la secţiile de spionaj şi contraspionaj, care aveau informaţii sau acces la informaţiile de la ambasada Uniunii Sovietice sau la consulatul din New York şi le ordonă ca tot ce află să fie transmis la Steril Cinci. Numărul camerelor de luat vederi a fost dublat, în ambele clădiri sovietice din Washington şi New York, personalul ce urma să plece pus sub supraveghere, unităţile au fost avertizate să-şi ţină subiecţii sub supraveghere strictă, chiar cu riscul de a fi văzuţi. Totul era destinat inhibării oricărei iniţiative de a se livra ceva, orice, către Moscova.

Era patru fără un sfert când un Havelock epuizat se aşeză pe canapea.

— Ne descurcăm, zise el. Dacă nu cumva ne-a scăpat ceva, încă ne descurcăm. Dar s-ar putea să avem... Căzu între perne.

Parsifal, aici. Trebuie să-l găsesc! Berquist spune că dacă trece şi noaptea asta, nu-şi mai poate asuma riscul. Lumea nu şi-l mai poate asuma.

— Dar Pierce nu a intrat niciodată în camera aceea, protestă Jenna. Nu a văzut tratatele.

— Dosarul psihiatric al lui Matthias le explică pe larg – în toată nebunia lor. Într-un fel, e mai rău. Un om diagnosticat ca fiind nebun, conduce politica externă a celei mai puternice şi temute ţări de pe pământ. Suntem nişte lepre... Berquist a spus că vom fi nişte lepre. Dacă vom supravieţui.

Telefonul sună; Michael oftă şi-şi îngropa capul în perne.

— Da, mulţumesc foarte mult, zise Jenna, care răspunsese.

— Ce e? întrebă Havelock, deschizând ochii.

— Cei de la Contraspionaj au mai trimis cinci fotografii.

Mai trebuia una, dar se pare că respectivul a murit.

— Fotografii? Ce fotografii, ale cui?

— Ale oamenilor în vârstă de pe lista mea.

— Da? Michael închise ochii. Bătrâni, şopti el. De ce?

— Dormi, Mikhail. TREBUIE să dormi. Altfel nimănui nu-i faci bine. Jenna îngenunche lângă el, pe canapea. Îşi lipi buzele de obrazul lui. Dormi, dragul meu.

*

Arthur Pierce îşi studie chipul în oglinda din camera motelului din Falls Church, Virginia; era satisfăcut de ceea ce văzuse. Acum era ras în cap, ceea ce se potrivea cu ochelarii şi cu pardesiul maron, ponosit, pe care îl îmbrăcase pe deasupra cămăşii albe, soioase, cu guler tocit. Îşi crease o imagine de pierde-vară – nimeni nu oprea asemenea oameni pe stradă.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi traversă camera spre harta întinsă sub lampa ieftină, ce abia se sprijinea de perete, pe masa nesigură. În partea dreaptă se afla un container gri de metal, cu emblema Statelor Unite stanţată la mijloc şi care conţinea cel mai periculos document din întreaga istorie a lumii, o armă incredibilă, dar al cărei efect devastator nu putea fi declanşat decât dacă ajungea în mâinile celor de la Moscova. Şi nu în mâinile bătrânilor hodorogiţi – trebuia să ajungă pe biroul vizionarilor, oameni puternici, care ar fi făcut orice să îngenuncheze acest gigant corupt. Altfel, dosarul ar fi fost

negociat şi în cele din urmă pus deoparte de fricoşi. Nu, se gândi Arthur Pierce, acest container de metal aparţinea VKR-ului.

Nu putea să rişte şi cele câteva telefoane date îl lămuriră că ERA un risc să încredinţeze aşa ceva în mâinile celor câteva persoane în care putea avea încredere. După cum se aşteptase, personalul ambasadei şi consulatului erau strict supravegheate; toate zborurile internaţionale monitorizate şi bagajele de mână; controlate cu raze-X. Prea mult risc.

Trebuia să se ocupe personal să le scoată din ţară, nu avea de ales.

Oare unde era mintea aceea strălucită care făcuse totul posibil? Cel care se întorsese în patria mamă doar pentru a-şi da seama de adevăr – că se înşelase. SE ÎNŞELASE! Unde era *Parsifal*. Unde era Alexi Kaliazin?

Gândind astfel, Pierce studie harta. Havelock spusese ceva de Shenandoah – undeva, în zona aceea se afla *Parsifal*, probabil la distanţă nu prea mare de cabana lui Matthias. Însă Valea Shenandoah se întindea pe o suprafaţă de aproape 200 km^2, de la Allegheny la Munţii Blue Ridge. Nu avea altă cale decât să aştepte să vadă ce va face Havelock. El cu munca, *paminyatchik* cu foloasele.

Pierce se aplecă asupra hărţii, studiind-o concentrat, urmărind traseele cu degetul. Arcul, semicercul ce constituia drumul de la Steril Cinci, era complet acoperit, cu oameni şi vehicule în poziţie. De la Harper’s Ferry, către Valley Pike, Autostrăzile 11 şi 66, Şoselele 7, 50, 15, 17, 29 şi 33 – toate erau supravegheate şi nu aşteptau decât un semnal pentru a se îndrepta către destinaţie. Locul trebuia raportat. Asta era tot ce aveau de făcut oamenii lui. Erau simpli angajaţi, nu participanţi, plătiţi cu bani grei.

După ce revăzu harta, Arthur Pierce, născut Nicolai Petrovici Maliekov, din satul Ramenskoie, URSS, rămase pe gânduri, gândindu-se la destinul lui şi la anii care l-au adus până aici. Niciodată nu a uitat cine este sau de ce i se oferise suprema ocazie de a servi cauza, o cauză atât de necesară unei lumi unde cei puţini tiranizau până la marginea prăpastiei disperării sau a sărăciei, unde manipulatorii capitalişti erau fruntea. Acestea nu erau concluzii trase în urma unor campanii banale de propagandă, erau adevăruri. Le văzuse cu ochii lui – de la satele arse din Asia de Sud-Est, la discursurile sforăitoare din sălile de

şedinţă, care promiteau marea cu sarea, locuri de muncă, democraţie, dreptul la cuvânt. Cât de mult ura toate astea! Ura corupţia şi lăcomia şi mincinoşii care înşelau masele de care ei erau responsabili, abuzând de puterile ce le erau oferite, golindu-le buzunarele pentru a şi le umple pe ale lor... Trebuia să poată fi mai bine... Era o cale... Exista *Voennaya*.

Toţi aceşti ani, luptând pentru o cauză, se gândi Arthur Pierce, privindu-se în oglinda ieftină de motel. Meritase; în câteva ore avea să şi-o dovedească. Începuse aşteptarea. Răsplata va fi un loc în istorie.

*

Michael deschise ochii, se întoarse şi se ridică în capul oaselor, dându-şi seama că încăperea era acum luminată nu de razele soarelui, ci de lampa de pe birou. Era lac de transpiraţie.

Era noapte, iar el nu era pregătit. Ce s-a ÎNTÂMPLAT?

— *Dobri den*, zise Jenna cu glas dulce.

— Cât e ceasul, o întrebă el, ridicându-se de pe canapea.

— Şapte şi zece, spuse ea, de la birou. Ai dormit peste trei ore. Cum te simţi?

— Nu ştiu. Terminat, cred. Ce se întâmplă?

— Nu mare lucru. După cum ai spus, ne descurcăm, deocamdată.

— Cine a sunat?

— Nimeni foarte important – în general am primit rapoarte de la tot felul de tipi care spuneau că nu au nimic de raportat.

Câţiva m-au întrebat cât trebuie să rămână pe poziţie şi le-am spus să nu se mişte până la noi ordine.

— Bine.

— Au sosit fotografiile.

— Ce...? Ah, lista ta.

— Sunt pe măsuţă. Uită-te la ele.

Havelock observă cu coada ochiului cinci chipuri gri care păreau să se uite la el. Se frecă la ochi şi-şi şterse transpiraţia din păr, clipind des şi încercând să se concentreze. Se uită la ele pe rând; nu însemnau nimic pentru el.

— Ăsta, zise el, fără să ştie sigur de ce.

— Care?

— Al patrulea. Cine e?

Jenna se uită la hârtia din faţa ei.

— Fotografia e veche, din 1948. Singura care a putut fi găsită.

— Cine e? Ce-a fost?

— Un tip, Kaliazin. Alexi Kaliazin. Îl recunoşti?

Jenna se ridică de la birou.

— Da... nu. Nu ştiu.

— E o fotografie VECHE, Mikhail. UITĂ-TE. STUDIAZ-O. Ochii, bărbia, forma gurii. Unde? CINE?

— Nu ştiu. Cu ce s-a ocupat?

— A fost psihoterapeut într-o clinică, citi Jenna. A scris numeroase studii pe tema evaluării efectelor asupra oamenilor a perioadelor lungi de supravieţuire în condiţii neprielnice.

Expertizele lui au fost folosite de KGB; a devenit strateg la ei şi se ocupa cu scanarea informaţiilor primite de KGB de la cei de pe teren, căutând deviaţii care puteau revela dualitatea agenţilor sau a celor care nu mai erau capabili să funcţioneze în condiţii de stres.

— Un evaluator. Nu ştiu cine e. E o faţă ca oricare alta... am văzut atâtea dosare.

— Dar e CEVA!

— Poate, nu sunt sigur.

— Uită-te în continuare. CONCENTREAZĂ-TE!

— Cafea. Mai e cafea?

— Am uitat, zise Jenna. Prima regulă de după trezire este cafeaua. Neagră şi tare.

— Prima regulă, repetă Michael, confuz. Prima REGULĂ?

— Poftim?

— Unde sunt foile unde ai notat convorbirea cu Decker.

— Acolo.

— UNDE?

— Acolo. Pe măsuţă.

— UNDE???

— Sub ultima fotografie. În dreapta.

Havelock le luă şi începu să le răsfoiască febril. Găsi ceea ce căuta.

— „Un accent ciudat”, şopti el. „Un accent ciudat”, dar CE accent?

Înşfăcă telefonul, abia reuşind să-şi controleze tremurul mâinilor, în timp ce forma numărul.

— Dă-mi-l pe locotenent-comandorul Decker. Ai numărul lui pe index.

— Mikhail, fii calm.

— TACI! Aşteptarea era insuportabilă.

— Alo? se auzi o tentativă de voce de femeie.

— Cu domnul comandor Decker, vă rog.

— Îmi... pare foarte rău, nu e aici.

— Este, pentru MINE! Sunt domnul Cross. Dă-mi-l la telefon.

Trecură 20 secunde, timp în care Michael avu impresia că-i va exploda capul.

— Ce este, domnule Cross? întrebă Decker.

— Ai spus „un accent ciudat”. La ce te refereai?

— Poftim?

— Telefonul pe care l-ai primit de la cel care spunea că vorbeşte din partea lui Matthias! Când ai spus că avea un accent ciudat, la ce te refereai, străin, rus?

— Nu, deloc. Era piţigăiat şi foarte anglican. Aproape *british*, dar nu chiar.

— Noapte bună, domnule comandor, zise Michael, închizând.

„Pune-ţi ceva de băut... ştii care sunt regulile aici...”

Havelock formă din nou un număr, citindu-l de pe lista cu telefoane importante. Suna. Aşteptarea era aproape o plăcere, însă prea scurtă; avea nevoie de timp să-şi revină. Poole’s Island.

— Aici domnul Cross. Daţi-mi legătura cu cei de la Securitate, vă rog.

Răspunse o altă voce.

— Verificare, zise ofiţerul de serviciu.

— Sunt Cross. Executaţi ordinul, prioritate-zero. Vă rog, confirmaţi.

— Începeţi numărătoarea, zise vocea.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase...

— OK, s-a scanat. Ce s-a întâmplat, domnule Cross?

— Spune-ţi-mi, în urmă cu aproximativ şase săptămâni a plecat vreun ofiţer de la dumneavoastră, în permisie?

Tăcerea părea interminabilă.

— Informaţia dumneavoastră este incorectă, domnule Cross. Nimeni nu a părăsit insula.

— Mulţumesc mult. Alexandru cel Mare... RAYMOND ALEXANDER! FOX HOLLOW!

Capitolul 37

— El e, zise Michael, aplecându-se peste birou şi strângând receptorul telefonului în mână. El e *Parsifal*, Raymond Alexander.

— ALEXANDER? Jenna se uită la el, clătinând încet din cap.

— TREBUIE să fie! Sunt cuvintele lui – „regulile”. „Una dintre reguli, parte din regulă”. Întotdeauna reguli; viaţa lui este o serie de reguli! Accentul ciudat nu era străin, nu era rusesc. Era accent pretenţios, de Harvard anii ‘30, pe care Alexander îl folosea cu cea mai mare plăcere, în sălile de lectură, în sutele de dezbateri. Emfază, punctare rapidă a frazei. E Alexander!

— După cum mi l-ai descris, zise Jenna calm, dar ferm în acelaşi timp, este o contradicţie enormă pe care nu cred că o poţi explica. Eşti pregătit să-l acuzi că ştia de identitatea unui spion sovietic şi că nu a făcut nimic în privinţa asta? Mai ales unul, atât de periculos precum subsecretarul de stat?

— Nu, EU nu pot să explic, dar el poate. O va face. M-a trimis la Poole’s Island, spunându-mi o poveste de rahat despre un ofiţer care a plecat de urgenţă să se culce cu nevastă-sa. Nu a existat o asemenea persoană; nimeni nu a plecat de-acolo.

— Poate că proteja o altă sursă.

— Atunci de ce o minciună atât de elaborată? De ce nu un simplu refuz? Nu, a vrut să mă facă să cred – şi să se protejeze în acelaşi timp!

— În ce SCOP? întrebă Jenna, apropiindu-se de birou. De ce ţi-a spus? Ca să fii OMORÂT?

— Lasă-l pe el să răspundă. Havelock formă un număr de interior. Vreau o maşină şi o escortă să mă urmeze. Cam la o oră de mers cu maşina de aici. Acum. Un moment avu tendinţa să-l sune pe preşedinte, dar se răzgândi. Nu, zise el.

— Preşedintele? întrebă Jenna.

— N-o să-l sun. Nu încă. În starea în care e acum s-ar putea să-mi trimită pe cap un batalion de comando. Nu vom afla aşa adevărul. Încolţit, există riscul ca Alexander să-şi zboare creierii.

— Dacă ştii că ai dreptate, ce mai vrei să afli?

— DE CE! zise Michael furios, deschizând un dulap din care îşi luă automatul *Llama*. Şi cum, adăugă el.

— Vin cu tine.

Havelock se uită la ea, simţind cum începe să se înfurie, însă privirea ei rugătoare îl înmuie. „Atât de multe de recuperat”.

— OK. Stai să iau *trench*-urile şi mergem.

Jenna făcu stânga-mprejur şi se duse spre măsuţă, de unde luă fotografiile, inclusiv una dintre ele care căzuse pe podea.

— De ce? întrebă Michael, făcând semn către fotografii.

— De ce nu? îi replică ea.

*

Bărbatul ascuns în întunericul pinului înalt, îşi aranja mai bine centura lată de piele ce-i înconjura mijlocul, încercând să mai elibereze din presiune. Deodată, departe, văzu farurile unei maşini ce venea dinspre *Steril Cinci*. Luă binoclul cu infraroşii cu mâna dreaptă şi cu stânga scoase din buzunar staţia de emisie-recepţie. Apăsă un buton şi zise:

— *Activitate*, spuse el. Fii pe fază. Răspunde.

— Aici *Nordu*l, se auzi primul răspuns.

— Şi *Sudul*, se auzi al doilea.

Bărbatul cocoţat sus în copac nu scăpa din priviri maşina.

Era un *Buick*, regla nivelul de vizibilitate şi zise:

— Sunt femeia şi bărbatul, zise el. Nord, vin spre tine.

— Suntem pregătiţi.

— Sud, poţi să pleci.

— OK.

— STAŢI! Mai e o maşină... Un Lincoln, în faţă doi federali; în spate nu văd... Acum, da. Nu mai e nimeni, sunt doar doi.

— E *escorta*, zise *Nordul*. Aşteptăm până vor trece şi ei.

— Nu vă apropiaţi prea tare, ordonă bărbatul din copac. Sunt curioşi.

— Stai liniştit.

Gardul alb care marca proprietatea lui Alexander strălucea în lumina farurilor. În zonă nu erau nici un fel de maşini şi doar câteva ferestre luminate. Încetini şi zise în staţie.

— *Escortă*, am ajuns. Rămâi în partea de sus a drumului.

Vreau ca omul la care mergem să creadă că suntem singuri.

— Şi dacă aveţi nevoie de noi? întrebă Escortă.

— Nu voi avea.

— Îmi pare rău, domnule, nu e de-ajuns.

— Bine, dacă voi avea nevoie o să mă auziţi. Nu sunt timid; voi trage câteva focuri de armă.

— Să zicem că e bine, dar numai în cazul în care suntem

aproape de casă.

— Nu vreau să vă apropiaţi.

— Din nou îmi pare rău. Îl lăsăm pe Abraham aici şi ne apropiem de casă, pe jos.

Michael ridică din umeri şi închise staţia; nu avea sens să se contrazică cu ei. Închise farurile şi opri maşina. Se uită la Jenna.

— Eşti gata?

— Da. Strecură fotografiile sub *trench*. Sunt gata.

Coborâră din maşină, închiseră portierele şi se îndreptară către uşa uriaşă de stejar. Havelock apăsă butonul soneriei. Uşa se deschise – servitoarea se uita la ei, uimită.

— Bună seara.

— Bună seara, domnule. Nu ştiam că domnul Alexander aşteaptă musafiri.

— Suntem prieteni vechi, zise Michael, ţinând-o pe Jenna de braţ şi păşind înăuntru. Nu avem nevoie de invitaţii. Face parte din reguli.

— Pe aceasta nu o ştiam.

— E nouă. Domnul Alexander este acolo unde poate fi găsit de obicei la ora asta? În bibliotecă?

— Da, domnule. Îi voi spune că sunteţi aici. Numele, vă rog.

În capătul holului se auzi un zgomot.

— Nu e cazul, Enid. Era vocea tăioasă, piţigăiată a lui Raymond Alexander. Şi pe domnul Havelock ÎL AŞTEPTAM.

Havelock intră împreună cu Jenna în salonul elegant, înfrumuseţat cu antichităţi aduse din toate colţurile lumii şi apoi trecură de uşa din lemn masiv sculptată manual, care dădea spre biblioteca. O trecu în partea stângă; ea înţelese imediat. Scoase din buzunar automatul şi-l ţinu pe lângă trup, până când apăsă pe clanţă. Deschise uşa brusc şi apoi se lipi cu spatele de perete.

— Ţi se pare că ar fi necesar, Michael?

Havelock intră în încăperea semilaminată de două lămpi, una de birou şi un lampadar, sub care stătea Raymond Alexander, nemişcat, ţinând în mâinile palide un pahar cu *brandy*, în aceeaşi ţinută de casă – haina de catifea roşu închis.

— Intră, zise el, luând de pe măsuţa de lângă el o telecomandă şi închizând televizorul mare, situat undeva pe peretele de deasupra uşii. Domnişoara Karras e o femeie foarte frumoasă, încântătoare... Intră, draga mea.

Jenna apăru în pragul uşii.

— Eşti un monstru, zise ea, simplu.

— Chiar mai rău de-atât.

— Ai vrut să ne omori pe amândoi, continuă ea. De ce?

— Nu pe el, niciodată pe el. Nu... MIKHAIL. Alexander ridică paharul şi bău. Viaţa dumitale – sau moartea – niciodată nu au fost luate nici măcar în considerare. Nu ne puteam permite.

— Aş putea să te omor pentru asta, zise Havelock.

— Repet. Nu ai fost luată în considerare. Numai tu; erai singurul care conta. Trebuia să pleci şi ştiam că nu-ţi vor da drumul niciodată, erai prea valoros. Trebuia să o faci singur, să insişti. Trebuia să suferi, dar atât de mult încât să nu mai existe altă cale pentru tine. A mers. Ai plecat. A fost necesar.

— Pentru că te cunoşteam, zise Havelock. Îl ştiam pe cel care şi-a condus un prieten pe drumul spre nebunie, transformându-l în ceva grotesc. Îl cunoşteam pe cel care i-a făcut asta lui Anthony Matthias. Îl cunoşteam pe *Parsifal*.

— Ăsta e numele cu care m-aţi botezat? *Parsifal*. Ce ciudat! Ce ironie! Tipul ăsta e un vindecător.

— De asta ai făcut-o, nu? ŞTIAM cine eşti.

Anton clătină din cap, cu ochi pe jumătate închişi, umbriţi de sprâncene groase.

— Pentru mine nici tu nu reprezentai cine-ştie-ce importanţă.

Anton a insistat. Tu reprezentai ultimele lui rămăşiţe de integritate; deveniseşi o obsesie pentru el. Ultima picătură de conştiinţă decadentă.

— Dar tu ai ştiut cum să o faci. Ştiai de agentul dublu care se ridicase atât de sus în Guvernul nostru, încât mai avea puţin şi urma să fie numit secretar de stat. AR FI FOST numit, dacă nu ar fi făcut greşeala să se implice personal în afacerea Costa Brava. Ştiai cine e!

— Nici noi nu am înţeles ce s-a întâmplat la Costa Brava! Am aflat mai târziu. Nu am înţeles nimic, am fost şocaţi.

— Nu şi Matthias.

— Ba da. Atunci ne-am dat seama că nu mai putem controla ce se întâmplă. Mâinile bătrânului jurnalist se încleştaseră pe pahar.

— Deci m-ai trimis la Poole’s Island ca să fiu omorât.

— NU! Alexander clătină din cap. Nici măcar nu am crezut că te vei duce acolo, că ţi se va da voie.

— Foarte convingătoare povestea ta cu nevasta ofiţerului. Păcat că a fost o minciună. Dar te-am crezut, mi-am dat cuvântul că-mi voi proteja sursa. Că te voi proteja. Nu am spus nimic niciodată, nici măcar lui Bradford.

— Da, da, am vrut să te conving, dar nu aşa. Vroiam să o iei pe căile tale, să te confrunţi cu ei, să-i faci să spună adevărul... Şi, odată ce aflai adevărul, ÎNTREGUL adevăr, îţi dădeai seama.

Poate puteai să opreşti... Fără mine.

— Cum? Pentru Dumnezeu, CUM?

— Cred că ştiu, Mikhail, zise Jenna, privindu-l fix pe Alexander. Omul acesta nu e *Parsifal*. Poate slujitorul lui, dar nu *Parsifal*.

— E adevărat? întrebă Havelock.

— Pune-ţi ceva de băut, Michael. Şi domnişoarei Karras.

Vreau să vă povestesc ceva.

— Lasă băuturile, zise Havelock. Spune ce ai de spus.

— În urmă cu câţiva ani, începu jurnalistul, uitându-se fix la paharul din mână, eu şi Anton am comis o crimă. Pe atunci ni s-a părut ceva foarte grav, mult mai grav decât era în realitate, iar pedeapsa ar fi fost extrem de grea. Am fost prostiţi... fraieriţi. Şi faptul că ni s-a întâmplat tocmai nouă – doi intelectuali pragmatici, cum credeam noi că eram – ni s-a părut de netolerat. Totuşi, s-a întâmplat. Ori din cauza prieteniei mele cu Matthias, ori pentru că aveam o oarecare poziţie în acest oraş, un bărbat m-a sunat din Toronto şi mi-a spus că a obţinut un paşaport fals şi că vine cu avionul la Washington. Era cetăţean sovietic, un bărbat educat, foarte puţin trecut de şaizeci de ani şi angajat în Guvernul sovietic, într-o poziţie destul de înaltă. Intenţia lui era să plece, iar eu puteam să-l pun în legătură cu Anthony Matthias. Jurnalistul făcu o pauză şi-şi sprijini coatele pe genunchi, aplecându-se în faţă. De asemenea, oferea în schimb o vedere largă asupra afacerilor interne sovietice. Schimb pe schimb. O lună mai târziu deja lucra în Departamentul de Stat. Într-o seară, când ne aflam cu toţii în această încăpere, ne-a spus adevărul. Că e agent sovietic şi că ani de zile a furnizat încontinuu date despre noi Moscovei. Dar ceva se întâmplase, nu mai avea cum să-şi ducă misiunea până la capăt, se simţea bătrân, obosit, presiunile erau prea mari, cerinţele la fel... Vroia să dispară.

— Şi odată ce tu şi Anton – cei doi intelectuali pragmatici – eraţi responsabili de infiltrarea lui, v-a adus exact în punctul în care a vrut, zise Michael, revoltat de inepţiile despre care

povestea Alexander.

— În parte, da, dar mai exista o justificare. Anthony Matthias era la începutul uneia dintre cele mai frumoase perioade ale carierei lui. Dacă s-ar fi aflat, ar fi însemnat un dezastru din punct de vedere politic... Chiar eu am prezentat şi susţinut acest argument.

— Sunt convins că nu a durat mult să-l convingi, zise Havelock.

— Mai mult decât ai putea să crezi, replică Alexander, puţin enervat. Se pare că ai uitat cine era.

— Se pare că nu am ştiut niciodată.

— Continuă, te rog, interveni Jenna.

Jurnalistul se uită lung la ea, înainte de a vorbi.

— Omului acela i se dăduse un ordin – să fie pregătit pentru o serie de rapoarte şocante despre Blocul de Est şi să le dea o asemenea formă, încât să-l forţeze pe Anton să ceară şi să obţină blocadă navală a Cubei, plus „Alertă Roşie" prezidenţială.

— Nucleară?

— Da, domnişoară Karras. Aceste rapoarte, coroborate cu dovezi, „fotografii", trebuiau să arate faptul că în jungla şi regiunile coastei de sud a Cubei, se pregăteau arme nucleare, pentru a fi oricând gata de ofensivă.

— În ce scop? întrebă Jenna.

— Capcană geopolitică, zise Michael. Cine pică în plasă, e terminat.

— Exact, zise Alexander. Anton mobilizează forţa militară a Statelor Unite, o duce la graniţa cu Cuba şi, atunci, graniţele se deschid, pentru a permite echipelor de inspecţie să-şi facă treaba şi să vadă cu ochii lor adevărul. Nu găsesc nimic, Anthony Matthias e umilit în public, portretizat ca fiind un alarmist isteric – ceea ce nu a fost niciodată – şi toate negocierile lui strălucite, aruncate la gunoi.

— Dar acest agent sovietic, zise Jenna uimită, acest bărbat de şaizeci şi ceva de ani care hrănea Moscova cu secrete de stat, era un profesionist; de ce a refuzat?

— A spus că Anthony Matthias este un om mult prea valoros pentru a fi sacrificat de o gloată de ruşi nebuni.

— *Voennaya*, spuse Havelock.

— Rapoartele au sosit şi au fost ignorate. Nu a avut loc nici o criză.

— Dacă Matthias nu ar fi ştiut despre ce e vorba, le-ar fi acceptat ca autentice? întrebă Michael.

— L-ar fi forţat cineva să o facă. Oamenii din secţia lui s-ar fi speriat – dacă nu li s-ar fi spus dinainte la ce să se aştepte. Anton a vorbit mult timp cu ambasadorul sovietic, într-o discuţie confidenţială. Pe atunci au căzut multe capete la Moscova. Anton l-a ajutat apoi pe acel bărbat care s-a dezis de propriile idealuri, l-a ajutat să capete o nouă identitate, o nouă viaţă, scăpându-i de cei care au vrut să-l lichideze.

— Iar acesta a revenit.

— Da. În urmă cu mai puţin de un an, fără să sune, fără să se anunţe, a venit la mine. Era după-amiază şi nu a vrut să vorbească în casă – l-am apreciat pentru asta. Deci, am ieşit la plimbare – doi bătrâni, liniştiţi, cine s-ar fi luat de noi!

Pentru prima dată Havelock observă că lui Alexander îi tremură mâinile.

— Plimbându-ne, s-a oprit brusc şi mi-a spus: „Trebuie să faci ce te rog, pentru că acum s-a ivit o ocazie cu care lumea nu se va mai întâlni.” Nu mă ruga, mă şantaja, pentru că, dacă nu făceam cum vroia el, urma să „dezvăluie” că şi eu şi Anton ne-am implicat, împreună cu el, în activităţi de spionaj, Anton mai mult ca mine, bineînţeles. Vroia să ne expună, să ne distrugă.

— Ce vroia să faci?

— Să scriu în ziarul meu despre deteriorarea rapidă şi colapsul unui bărbat atât de puternic încât putea duce lumea întreagă în pragul nebuniei.

— Acest bărbat, rusul, ţi-a spus în după-amiaza aceea ce se întâmplă cu Matthias?

— Da. Îl văzuse, fusese cu el, ştia semnele bolii. Tirade urmate de văicăreală, autojustificări constante, falsă umilinţă... suspecta pe toţi din jurul lui – paranoia – şi faţadă normală în public. Din când în când, greşeli, lapsusuri, goluri de memorie, nevoia de a da vina pe alţii pentru propriile greşeli... am văzut cu ochii mei. L-am studiat mult timp, am mers la Shenandoah aproape în fiecare duminică...

— Duminica? îl întrerupse Havelock.

— Da, duminica.

— Decker?

— Oh, da, comandorul Decker. Dar, vezi tu, cel căruia voi îi spuneţi *Parsifal*, convinsese un Matthias ce se deteriora pe zi ce

trecea că toată politica lui, viziunile, urmau să-şi găsească ultima justificare în puterea totală. În „Mega-Planul”, cum îi spuneau ei... şi-l găsiseră pe cel care să le facă jocul.

— Ultima partidă de şah.

— Pentru Anton a fost una dintre cele mai distrugătoare terapii. De fiecare dată când îl revedeam, era schimbat, în ochii lui se citea dezorientarea, mai mare, tot mai mare, cu fiecare zi care trecea. În ceea ce te priveşte, zise Alexander, oftând, ştia că nu are cum să te convingă. Ştia că nu vei fi de acord cu el şi asta nu putea să suporte – să-i spună cineva că se înşeală, mai ales tu.

— Aşa aş fi făcut.

— Se temea de tine să nu intervii dur asupra muncii lui...

— Deci a trebuit să fiu dat la o parte.

— Trebuia să te duci într-un loc de unde să nu-l mai poţi judeca. Cred. Făceai parte din realitatea de zi cu zi, erai la Departamentul de Stat.

— Şi *Parsifal* a ştiut cum să o facă, zise Michael, amar. Ştia cine e spionul din Departament. A luat legătura cu el şi i-a spus ce să facă.

— Exact. Specialitatea lui *Parsifal*, zise Jenna. Selectă una dintre fotografii şi i-o dădu lui Michael. Psiholog. Alexi Kaliazin – cel al cărui chip ţi-a atras atenţia.

— Nu-l cunosc! strigă Havelock, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre Alexander. CINE E?

— Nu-mi cere să spun nume, şopti jurnalistul. Nu mă implic.

— Lua-te-ar dracu’, deja eşti implicat! strigă Michael şi mai tare! Cine e?

— Uită-te la fotografie. Jurnalistul tremura din cap până-n picioare. Uită-te bine. Imaginează-ţi-l fără cel puţin trei sferturi din păr, fără sprâncenele acelea dese. Priveşte liniile feţei, ochii, pune-i o barbă fină, albă.

Michael înşfacă fotografia şi se uită lung la ea.

— Zelienski... Leon ZELIENSKI!

— Credeam că ţi-ai dat seama. Fără ajutorul meu. Ultimul joc de şah... cel mai bun jucător de şah pe care-l cunoştea Anton.

— Dar nu e rus, e polonez! Profesor pensionar, care a predat la catedra Universităţii Berkeley... adus de la Universitatea din Varşovia!

— O nouă identitate, o nouă viaţă, actele necesare, izolare la

ţară.

Havelock ar fi vrut să-şi strivească tâmplele în mâini.

— Tu... tu şi Zelienski. Doi BĂTRÂNI DEMENŢI! Ştiţi ce aţi FĂCUT?

— A scăpat de sub control. Totul a scăpat de sub control.

— Niciodată nu aţi controlat nimic. Din momentul în care Zelienski a luat legătura cu spionul, ai pierdut! Cu toţii am pierdut! Chiar nu-ţi dădeai seama ce se întâmplă? Nu puteai să-l OPREŞTI? Ştiai că Matthias e la Poole's Island. De unde ştiai?

— O sursă. Unul dintre doctori. Îi e frică.

— Deci ştiai că a fost diagnosticat ca nebun! Cum de l-ai putut lăsa să meargă mai departe?

— Nu l-am mai putut opri. NU POT SĂ-L OPRESC! Acum e la fel de nebun ca Anton – nu vrea să mă asculte. Se crede cel puţin Cristos – el e lumina, calea... UITĂ-TE la mine! strigă Alexander deodată, tremurând din tot trupul. De un an nu mă gândesc decât la asta! TU ce ai fi făcut?

— Dumnezeu să mă ajute, nu ştiu, nu pot decât să sper că aş fi făcut mai bine ca tine. ... dar nu ştiu. Nu ştiu decât că nu aş fi acceptat asemenea compromisuri doar ca să menţin un mit, să fiu pompos, să-mi spun iar şi iar că sunt infailibil. Se întoarse către Jenna. Să plecăm de-aici, zise el. Avem un drum lung de făcut.

*

— *Sudul* către *Nord*.

— Aici *Nordul*. Ce e?

— Du-te la un telefon şi sună-l pe Victor. Aici am mişcare.

Ambele maşini au plecat, în mare viteză, îndreptându-se către vest.

— Să nu-i pierzi.

— Nici o problemă. Sunt pe urmele lor.

Capitolul 38

Cerul nopţii era ciudat divizat – în spate, lumina limpede a lunii, deasupra, un cer negru. Cele două maşini mergeau una în spatele celeilalte pe drumuri de ţară, cei din *Lincoln* protejând fără să înţeleagă, iar Michael şi Jenna înţelegând prea bine şi temându-se.

— Acum nu mai sunt reguli, zise Michael. Cartea nu a fost scrisă.

— E capabil să se schimbe, asta e tot ce trebuie să ştii. A fost trimis aici cu un scop şi apoi s-a îndreptat în altă direcţie.

— De bunăvoie? Alexander spunea că Zelienski – Kaliazin – le-a zis că se simte bătrân şi obosit, că presiunile erau prea mari. Poate că a renunţat şi a păşit în sanctuar. Nu ştiu în ce direcţie s-o luăm. Nu ştiu ce să cred. Nu mă pot pune în locul lor. Havelock luă staţia şi zise: *Escortă*, cam la ce distanţă eşti?

— La treizeci de metri, *Steril Cinci*.

— Încetineşte şi rămâi la cel puţin 2 km. Ne apropiem de zonă şi nu e greu să-şi dea cineva seama că sunteţi vehicul guvernamental. Nu vreau să se facă nici o legătură între noi. Dacă cel pe care îl contactez îşi dă seama cine sunteţi, nici nu vreau să mă gândesc la consecinţe.

— Nu ne place distanţa, zise *escorta*.

— Îmi pare rău, dar e un ordin. Să nu vă văd. Ştiţi care este destinaţia; mergeţi pe drumul de munte pe care vi l-am descris. Seneca şi nu mai ştiu cum. Apoi urcaţi vreo 800 m.

Vom fi acolo.

— Sunteţi bun să repetaţi ordinul, domnule?

Michael îl repetă.

— E clar?

— Da, *Steril Cinci*. Şi înregistrat.

*

Havelock opri maşina şi coborî geamul. Citi semnul pe care scria:

SÉNECAS NOTCH
Dead End.

La Leon Zelienski acasă mai fusese de două ori; odată, într-o după-amiază, să-l ajute să-şi pornească maşina şi, apoi, câţiva

ani mai târziu, într-o noapte ca asta, când Matthias îşi făcea griji pentru el, gândindu-se că Leon s-a împotmolit pe undeva prin noroi. Zelienski nu se împotmolise, dar Michael, da. Îşi amintea bine drumul. Îl dusese pe Zelienski acasă; acum venea după Alexi Kaliazin. *Parsifal*.

— Am ajuns, zise Havelock, intrând pe drumul de piatră şi părăsind şoseaua. Dacă mergem pe mijloc, reuşim să urcăm.

— Atunci mergi pe mijloc.

În curând, deasupra lor, în dreapta se văzu casa; era puţin mai mare decât o cabană, construită din piatră. În curte se vedea o maşină şi o singură fereastră era luminată.

Havelock stinse farurile şi se întoarse către Jenna.

— Totul a început aici, zise el. În mintea omului de sus de-acolo. Totul. De la Costa Brava la Poole's Island, de la Col des Moulinets la *Steril Cinci*, aici a început.

— Oare tot aici se va termina, Mikhail?

— Vom încerca. Să mergem.

Coborâră din maşină şi se îndreptară, prin ploaie, către casă.

Ajunseră în faţa uşii masive de lemn; Michael se uită la Jenna şi ciocăni.

Câteva clipe mai târziu uşa se deschise şi în prag apăru un bătrân aproape chel, cu barbă mică, albă, mic de statură. Când îl văzu pe Havelock, făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată, cu buze tremurânde.

— MIKHAIL, şopti el.

— Bună seara, Leon. Am venit să-ţi aduc salutări din partea lui Anton.

*

Blondul văzu semnul, citind numai ce-l interesa: „*Dead End*". Mai merse câţiva metri, apoi trase pe dreapta. Lăsă motorul pornit şi farurile aprinse, apoi scoase din buzunar un pistol automat cu ţeava lungă, la care ataşă un amortizor. Înţelesese instrucţiunile domnului fără nume; *Lincoln*-ul trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

Iată-l! Blondul dădu drumul la frâne şi începu să rotească de volan de la dreapta la stânga, semnul indiscutabil al unui şofer beat, nesăbuit. Precaut, şoferul limuzinei încetini, trăgând cât mai mult posibil dreapta. Blondul acceleră şi maşina părea să-i fi scăpat de sub control, derapând din cauza torentelor de ploaie. Când ajunse la mai puţin de douăzeci de metri, blondul apăsă

brusc acceleraţia până la podea şi intră în Lincoln cu toată viteza.

— Fir-aţi ai dracului să fiţi de nemernici! urlă blondul prin fereastra deschisă, vorbind ca un om beat, clătinând din cap înainte şi-napoi. Mamă, mamă, sângerez! Aoleu, mi-a dat sângele peste tot!

Cei doi bărbaţi coborâră din *Lincoln*, fiecare pe partea lui şi alergară către el, în lumina orbitoare a farurilor – blondul nu făcu decât să iasă pe geam puţin, să ţintească şi să-i împuşte pe amândoi. Cu precizie.

*

— Să-ţi spun Leon sau Alexi?

— Nu TE CRED! strigă bătrânul rus, aşezat în faţa focului, clipind des şi uitându-se cu ochi mari la Havelock. Procesul era ireversibil. Nu era NICI O SPERANŢĂ.

— Puţini au mintea şi voinţa lui Anton. Când se va recupera la întreaga capacitate, nimeni nu ştie, dar se simte ceva mai bine. L-au ajutat mult medicamentele şi electroterapia; acum e conştient... Conştient de ceea ce a făcut. Havelock se aşează pe scaunul din partea opusă lui Zelienski-Kaliazin. Jenna rămăsese lângă uşa care dădea spre bucătăria micuţă.

— NICIODATĂ nu am mai auzit de aşa ceva!

— Dar nici nu a mai existat un om ca Matthias. M-a chemat personal; m-au trimis la Poole’s Island şi mi-a spus totul. Numai mie.

— Poole’s Island?

— Acolo este sub tratament. Cum să-ţi spun, Leon sau Alexi, bătrâne prieten?

Kaliazin clătină din cap.

— Nu Leon, niciodată nu am fost Leon. Întotdeauna, Alexi.

— Dar ai trăit ani buni ca Alexi Zelienski.

— Într-un sanctuar forţat, Mikhail. Sunt rus, nimic altceva.

Havelock şi Jenna se uitară unul la altul – ochii ei îi spuneau că e de acord cu el – că îl aproba şi îl admira enorm pentru întorsătura pe care o dăduse situaţiei.

— Dar ai venit la noi... Alexi.

— Nu am venit de bunăvoie. Am fost silit de alţii. De oameni care au corupt sufletul patriei mele, care au trecut orice limite ale graniţei bunului-simţ, care au ucis chiar dacă nu era nevoie, care au făcut toate acestea cu un unic scop – puterea. Cred în

sistemul nostru, Mikhail, nu în al vostru. Dar în aceşti oameni nu cred; dacă ar putea, ei ar schimba cuvintele în arme şi apoi se va dovedi că nimeni nu a avut dreptate. Nu ar mai fi nimeni pe pământ.

— Şacali, zise Havelock, fanatici care în capul lor cred că vor putea înfiinţa cel De-al Treilea Reich, care nu credeau în faptul că timpul e de partea voastră. Nu credeau decât în bombe.

— Cam asta.

— *Voennaya*.

Kaliazin tresări.

— Asta nu i-am spus-o niciodată lui Matthias.

— Nici eu. Sunt pe teren de şaisprezece ani. Crezi că nu ştiu cine sunt cei de la VKR? Nu i-am spus nimic, l-am ascultat. Mi-a povestit totul... că ar fi fost distrus, că nu ar mai fi avut nici un fel de influenţă... totul. Tu ai fost un om care a crezut în el, însă acum m-a rugat să vin la tine. Trebuie să înceteze, Leon – scuză-mă, Alexi. Ştie de ce ai făcut, ce ai făcut, dar trebuie să ÎNCETEZE.

Kaliazin se uită la Jenna.

— Unde e ura din ochii dumitale, domnişoară?

— N-o să vă mint să vă spun că nu urăsc, însă mă stăpânesc foarte bine. Şi încerc să înţeleg.

— Trebuia să o facem. Anton trebuia să scape de spectrul lui Mikhail. Trebuia să ştie că avea alte interese, care nu mai ţineau de guvern. Îi era atât de teamă că... fiul lui... va afla ce face şi va încerca să-l oprească. Kaliazin se întoarse către Havelock. Nu putea să te scoată din minte. Îl obsedai.

— A aprobat ce ai făcut? întrebă Mikhail.

— Cred că s-a făcut că nu vede, o parte din el revoltată de sine, o alta sperând în supravieţuire. Şi domnişoara Karras a devenit preţul.

— Niciodată nu te-a întrebat cum ai făcut-o? Cum ai reuşit să iei legătura cu cei de la Moscova?

— Niciodată. Apoi, bineînţeles, totul a devenit haos... Nu ne-a venit să credem ce am auzit. O femeie a fost omorâtă pe plajă...

— La ce te aşteptai? întrebă Havelock, controlându-se cu greu. DOI... TREI BĂTRÂNI DEMENŢI.

— Da, dar nu suntem asasini. Anton a dat ordin ca ea să fie trimisă la Praga şi supravegheată.

— Ordinele acelea au fost interceptate, schimbate.

— Şi nu am mai putut face nimic. Tu ai dispărut, iar el a înnebunit complet.

— Am dispărut? EU am dispărut?

— Aşa i s-a spus. Şi când a auzit, a suferit un şoc şi mintea i-a luat-o razna. Credea că şi tu ai fost omorât. Pentru el a fost picătura care a umplut paharul.

— De unde ştii toate astea? insistă Michael.

Kaliazin clipi încurcat.

— A mai fost cineva. Acest om avea surse, un medic. A aflat.

— Raymond Alexander.

— Deci Anton ţi-a spus?

— Da. Şi tu mi-ai spus de el când am sunat din Europa.

— Mda, Alexandru cel Mare a devenit Alexandru cel Bolnav. Ai fost plecat mult timp şi nu ştii. Abia dacă mai scrie ceva; bea toată ziua şi aproape toată noaptea; nu poate suporta presiunea. Din fericire pentru publicul lui, se poate da vina pe o depresie cauzată de moartea soţiei lui.

— Matthias mi-a spus că şi tu ai avut o soţie, zise Michael, simţind ceva în vocea lui Kaliazin. În California. A murit şi el te-a convins să vii aici, la Shenandoah.

— Am avut o soţie, Mikhail. La Moscova. Şi a fost omorâtă de soldaţii lui Stalin. Un om la a cărui distrugere am ajutat, un om care venea din *Voennaya*.

— Îmi pare rău.

Afară se auzi un zgomot ciudat, scurt, ca o răpăială. Jenna se uită la Havelock.

— Nu e nimic, zise Kaliazin. E o bucată de lemn pe care o pun la cealaltă uşă, când afară e vreme ca asta, să nu care cumva să se deschidă. Trebuie să fii foarte clar cu mine, Mikhail şi trebuie să-mi dai timp de gândire. De aceea nu ţi-am răspuns în urmă cu câteva momente.

— În legătură cu Anton?

— Da. Oare el ştie cu adevărat de ce am făcut ceea ce am făcut? Înţelege?

— Da, răspunse Havelock, simţind cum îi bate inima cu putere. Era atât de aproape... Nici unui om de pe pământ, continuă el, nu ar trebui să i se dea frâiele unei asemenea puteri. Te imploră, te roagă din suflet să-mi dai documentele acelea incredibile şi copiile lor. Lasă-mă să le ard.

— Deci el înţelege, dar ajunge? Ceilalţi înţeleg? AU ÎNVĂŢAT

ceva?

— Cine?

— Cei care îşi arogă asemenea putere, care permit canonizarea aşa-zişilor sfinţi numai ca să afle că eroii lor sunt simpli muritori.

— Sunt îngroziţi. Ce vrei mai mult?

— Vreau să ştie ce au făcut, cum această lume poate fi trimisă la dracu' de un singur om prins în vârtejul stresului, înnebunit.

Nebunia e contagioasă.

— Înţeleg. Ba mai mult, cel care este considerat cel mai puternic om din lume, înţelege.

— Berquist e un tip decent, dur, dar decent. Şi, de asemenea, are o slujbă imposibilă, dar în care se descurcă mai bine decât mulţi alţii.

— Cred că e cel mai bun care poate fi la ora asta.

— Înclin să fiu de acord.

— Îl omori, zise Havelock. Lasă-l în pace. Eliberează-l. Lecţia a fost învăţată şi nu va fi uitată. Lasă-l să-şi vadă de slujba lui imposibilă şi să facă tot ce poate.

Kaliazin privi flăcările din şemineu.

— Sunt douăzeci şi şapte de pagini, fiecare document, fiecare acord. Banii nu m-au interesat niciodată – ştii, nu?

— Da, ştiu. El ştie.

— Nu am vrut decât să dau o lecţie.

— Da.

Bătrânul se întoarse către Michael.

— Copii nu sunt, afară de cea pe care i-am trimis-o lui Berquist.

— Eşti sigur, Alexi?

— Credeam că, zise Jenna, Alexander ar fi insistat să aibă şi el una.

— Este prea fricos, draga mea. Singurul mod în care l-am putut controla până acum a fost să-l ameninţ că voi trimite o copie duşmanilor voştri. Niciodată nu am avut intenţia asta, ba din contră, nici nu mi-a trecut prin cap.

— Mi le dai? întrebă Havelock?

Kaliazin dădu din cap.

— Da, zise el. Dar nu ţi le dau în sensul de posesiune – le vom arde împreună.

— De ce?

— Ştii motivul; amândoi am avut aceeaşi profesiune. Cei care permit oamenilor de genul lui Matthias să ajungă atât de sus până când îi orbeşte soarele, nu sunt oameni responsabili şi nici nu trebuie să vadă originalul. (Oare bătrânul minţea? Oare existau copii?) Şi, continuă el, ei nu vor şti că nu există copii. Kaliazin se ridică de pe scaun şi oftă adânc, înfingându-şi picioarele ferm în podea. Vino cu mine, Mikhail. Sunt îngropate în pădure, lângă trecătoarea ce duce spre Notch. Trec pe lângă ele în fiecare după-amiază; sunt la şaptezeci şi trei de paşi de o tufă de corn, singura de pe întregul teren Seneca. M-am întrebat adeseori cum a ajuns acolo... Hai, vino, să terminăm odată. Vom săpa pe ploaie şi ne vom uda până la piele. Poate că domnişoara Karras este dispusă să ne facă un ceai. Când ne vom întoarce, vom bea şi o vodcă în faţa şemineului, la căldură.

Uşa de la bucătărie se trânti violent de perete, ca o explozie şi în încăpere intră un bărbat înalt, ras în cap, cu un pistol în mână.

— Te mint, Alexi. ÎNTOTDEAUNA te-au minţit şi nu ai ştiut niciodată. NU TE MIŞCA, Havelock! Arthur Pierce făcu doi paşi, o înşfacă pe Jenna de cot şi o trase către el, luând-o cu braţul drept pe după gât, lipindu-i ţeava pistolului automat de tâmplă. Număr până la cinci, îi zise lui Mikhail. În acest timp, scoţi frumuşel pistolul cu două degete doar şi îl arunci mai încolo, altfel vei vedea creierii acestei femei pe peretele de vis-a-vis. UNU, DOI, TREI...

Havelock îşi descheie *trench*-ul şi scoase automatul *Llama* din suportul de la subraţ, folosindu-se doar de două degete. Îl aruncă pe podea.

— Dă-l mai încolo, urlă Pierce.

Michael lovi pistolul cu piciorul, aruncându-l mai încolo.

— Nu ştiu cum ai ajuns aici, dar de plecat nu poţi pleca, zise el, calm.

— Zău? Pierce o eliberă pe Jenna, aruncând-o în braţele rusului care rămăsese cu gura căscată. Atunci să-ţi spun că Abraham al tău a fost pus la pământ de un Ismael nerecunoscător. TU eşti cel care nu poate pleca.

— Ştiu şi alţii unde suntem.

— Mă îndoiesc. Dacă ar fi fost aşa, afară ar fi aşteptat o armată de soldaţi.

— TU? strigă Kaliazin, tremurând, apoi clătinând din cap. TU eşti!

— Mă bucur că eşti cu noi, Alexi. Deşi nu eşti atât de bătrân încât să nu mai deosebeşti minciuna de adevăr.

— Minciună? Ce minciună? Cum m-ai GĂSIT?

— Urmărind un om foarte insistent. Să vorbim despre minciuni.

— Ce MINCIUNI?

— Revenirea lui Matthias. Asta e cea mai mare dintre toate, în valiza asta sunt acte care, în curând, vor fi arătate lumii. Aceste acte sunt de fapt nişte certificate de sănătate, diagnostice care dovedesc cine este Anthony Matthias. Un maniac violent şi paranoic, care nu mai ştie pe ce lume trăieşte. Un nebun care se degradează pe zi ce trece.

— Nu poate fi adevărat! Kaliazin se uită la Michael. Ce mi-ai spus... nu puteai şti decât de la Anton.

— Altă minciună. Convingătorul tău prieten a omis să menţioneze că a venit în vizită la tine direct din Fox Hollow, rezidenţa unui bine-cunoscut comentator. Unul Raymond Alexander. O să-l vizitez şi pe el. Trebuie adăugat la colecţia noastră.

— MIKHAIL? De ce? De ce mi-ai spus toate astea? De ce m-ai minţit?

— Trebuia să o fac. Mi-era teamă că nu mă vei asculta. Şi pentru că am crezut că amândoi suntem conştienţi că Anton, cel pe care-l ştim noi, aşa ar fi vrut să se întâmple.

— Altă minciună, zise Pierce, coborând precaut arma şi luând *Llama* de pe podea. Nu vor decât hârtiile acelea, ca să-şi vadă de treabă în continuare. Pentru ca nenorocitul lor de comitet nuclear să poată să se ocupe fără griji de proiectarea altor bombe cu care să ne şteargă de pe faţa pământului. Nu dau doi bani pe noi, Alexi. Poate că pe comandorul Decker îl vor face secretar de stat. Genul lui e foarte la modă, tip ambiţios, cu aspect fizic comercial.

— Asta nu se poate întâmpla şi o ştii foarte bine, *paminyatchik*.

Pierce îl studie lung pe Havelock.

— Da, *paminyatchik*. Cum de ştiai? Cum de ţi-ai dat seama?

— N-o să ştii niciodată. N-o să ştii cât de adânc am penetrat operaţiunea voastră.

— Nu te cred.

— Nu contează.

— Chiar aşa. Noi vom avea documentele. Opţiunile vor fi ale noastre. Dacă faceţi o mişcare greşită... bum! Lumea nu vă mai tolerează. Pierce făcu un semn cu pistolul în aer. Să mergem, cu toţii. Tu vei săpa pentru mine, Havelock. „Şaptezeci şi trei de paşi până la un tufiş de corn”.

— Sunt o duzină de trecători la Notch, zise Michael repede. Nu ştii la care să te opreşti.

— O să-mi arate Alexi. Pe mine mă va alege, nu pe tine. Niciodată pe tine. Îmi va spune.

— Să n-o faci, Kaliazin.

— M-ai minţit, Mikhail. Dacă există o ultimă armă – chiar şi pe hârtie – nu poate fi a ta.

— Ţi-am spus de ce am minţit, dar motivul final este cel pe care îl ştii. El. A venit la noi pentru că a crezut în noi. El a fost cel de la Costa Brava – el a omorât acolo.

— Nu a fost ideea mea, eu nu am făcut decât să duc planul până la capăt! Nu aveaţi sânge în voi să o faceţi. TREBUIA făcută, nu imitată!

— Nu, nu trebuia. Dar dacă ai de ales, preferi să omori. L-ai omorât pe cel care a pus la cale operaţiunea, o operaţiune în care nu se cerea moartea nimănui.

— Am făcut exact ce aţi fi făcut şi voi, dacă eraţi ceva mai inventivi. Moartea lui trebuia să fie credibilă, acceptată ca atare. MacKenzie era singurul de la care se putea afla ce s-a întâmplat în noaptea aceea, care îşi cunoştea angajaţii.

— De asemenea omorâţi!

— Inevitabil.

— Şi Bradford? Tot inevitabil?

— Bineînţeles. M-a găsit.

— Înţelegi ce vreau să spun, Kaliazin, strigă Havelock, fără să-şi ia ochii de la Pierce. Omoară, omoară, OMOARĂ! ... Îl ţii minte pe Rostov, Alexi?

— Da, mi-l amintesc.

— Era duşmanul meu, dar un om bun, decent. L-au omorât şi pe el. În urmă cu doar câteva ore.

— Cine? întrebă rusul.

— *Voennaya*. Maniacii de la VKR!

— NU SUNTEM MANIACI, zise Pierce printre dinţi. Suntem oameni dedicaţi cauzei. Care nu vă suportă pe voi, nişte mincinoşi, care au întors lumea împotriva noastră... A sosit

vremea noastră, Alexi. Vei fi cu noi.

Kaliazin clipi din cauza lacrimilor ce-i umpluseră ochii. Se uită cu durere la Pierce, clătină încet din cap şi şopti:

— Nu, niciodată nu voi fi cu voi.

— Poftim?

— Tu nu vorbeşti în numele Rusiei, zise bătrânul, ridicând tonul. Omori prea uşor... ai omorât pe cineva tare drag mie. Cuvintele tale sunt măsurate şi ceea ce spui e parţial adevărat. ... dar nu se procedează aşa! Sunteţi ANIMALE! Fără cel mai mic avertisment, Kaliazin sări pe Pierce, apucându-l de ţeava armei cu ambele mâini. MIKHAIL, fugi! FUGI, Mikhail! Se luptă câteva secunde cu Pierce, până când arma i se descarcă în stomac, însă fără să-i dea drumul. FUGI...! Şoapta era un strigăt, o comandă.

Havelock o luă pe Jenna aproape pe sus şi, împreună, ieşiră pe uşa din bucătărie. Ajuns pe partea cealaltă, se întoarse, pregătindu-se să-l atace pe Pierce, dar ceea ce văzu îl făcu să ia o decizie instantanee. Kaliazin, pe moarte, se agăţa de el cu putere nebănuită, dar nu mai putea să reziste mult. Şi exista posibilitatea ca Pierce să-i împuşte. Nu putea să rişte.

Ieşi afară, lovindu-se de Jenna, care avea în mână două cuţite de bucătărie; Michael îl luă pe cel cu lama mai scurtă şi fugi spre ieşire.

— În pădure! strigă el. Fugi, Kaliazin nu-l mai poate ţine mult! Du-te în dreapta, eu, stânga! Ajunşi la marginea pădurii, îi zise: Ne întâlnim din nou, după vreo sută de metri.

— Unde e trecătoarea? Care e?

— Nu ştiu! O să o caute!

— Ştiu.

Se auziră cinci focuri de armă, dar nu de la un singur pistol; erau două. Se despărţiră. Michael o luă la fugă în zigzag spre adâncul pădurii, oprindu-se din când în când pentru a se uita în urmă. Trei oameni. Pierce ţipa la alţi doi, dându-le ordine. Aceştia intrară la rândul lor în pădure, cu armele pregătite şi lanternele aprinse. Însă nu rezistară mult, pentru că Michael se ocupă de unul şi Jenna de celălalt. Rămăsese Pierce. Lui Michael îi veni o idee. Trebuia păcălit, vulpoiul, altfel era greu de prins şi chiar periculos. Îşi scoase cureaua de la pantaloni şi cu ea legă lanterna victimei de o creangă flexibilă de boschet, nu înainte de a o controla, pentru a vedea dacă se aprinde. Apoi aprinse lumina şi fugi în pădure, înspre dreapta. Scoase pistolul pe care-l

luase tot de la victimă şi aşteptă, privind fascicolul de lumină care cobora şi se ridica de la pământ. Nu peste mult timp auzi paşi şi, peste alte câteva clipe, văzu silueta strecurându-se cu precauţie spre sursa de lumină.

Pierce trase primul glonte; ecoul exploziei asurzitoare părea să fi cuprins întreaga pădure care, acum, vuia.

— Ai pierdut, îi zise Michael şi apăsă pe trăgaci, imediat după ce asasinul de la Costa Brava pivotă cu faţa spre el şi scoase un urlet de fiară încolţită. Omul *Voennaya* căzu la pământ. Murise.

Vezi, dacă nu cunoşteai pădurile? zise Michael. Eu le-am învăţat din cauza celor ca tine.

*

— Jenna! JENNA! strigă el, îndreptându-se spre zona de trecere. S-a terminat. S-a terminat!

— Mikhail? MIKHAIL?

Venea către el, clătinându-se, de departe. Când îl văzu, mări pasul, apoi o luă la fugă. El, de asemenea, fugi către ea. Distanţa dintre ei se micşora puţin câte puţin.

Se îmbrăţişară; pentru câteva clipe nu mai rămăseseră decât ei pe lume. Ploaia rece le făcea bine, răcorindu-i după îmbrăţişarea fierbinte.

— Sunt mai multe trecători?

— Nu e nici una.

— Atunci am găsit-o. Hai, Mikhail, grăbeşte-te!

Intrară în casa lui Kaliazin, îi acoperiră cadavrul cu o pătură şi, imediat după aceea, Havelock se îndreptă către telefon.

— A sosit timpul, zise el, apoi formă numărul.

— Ce S-A ÎNTÂMPLAT? întrebă preşedintele Statelor Unite, cu voce tensionată. Toată noaptea am încercat să dau de voi!

— S-a terminat, spuse Michael. *Parsifal* e mort. Avem documentele. După ce termin tot ce am de făcut aici, vă voi scrie un raport în care voi detalia ceea ce cred că trebuie să ştiţi.

De partea cealaltă a liniei se lăsă tăcerea, apoi Berquist zise:

— Ştiu că nu m-ai minţi.

— Aş face-o fără probleme, dar nu în legătură cu aşa ceva.

— Ce crezi că ar trebui să ştiu? întrebă Berquist, după ce-şi regăsi complet vocea.

— Da. Exact. Nu voi lăsa nimic din ce este esenţial pentru dumneavoastră.

— Unde eşti? Trimit oamenii după tine – numai adu

documentele aici.

— Nu, domnule preşedinte. Mai trebuie să mergem la cineva căruia să-i spunem ce s-a întâmplat. Înainte de asta, voi arde documentele. Nu este decât un exemplar. Şi, de asemenea, dosarul psihiatric.

— AI REUŞIT SĂ...?

— Voi trece totul în raport... Există un motiv pentru care fac ceea ce fac. Totul a început aici şi aici se va termina.

— Înţeleg. Nu pot să te fac să te răzgândeşti şi nici să te opresc.

— E adevărat.

— Bine, atunci nici nu o să încerc. Însă cred că ar trebui să te întorci cât mai repede şi să ocupi un loc important la această masă... Dacă nu vrei, ce poate face o naţiune recunoscătoare, un preşedinte îndatorat pentru tine?

— Să mă lase în pace, domnule. Să mă lăsaţi în pace.

— Havelock?

— Da?

— Cum poţi fi sigur că sunt unicele exemplare?

— Nu sunt. Nici *Parsifal* nu a vrut să fiţi. Vedeţi dumneavoastră, vroia să nu se mai întâmple. Gata cu cei ca Matthias. Superstelele s-au stins. A vrut să nu fiţi absolut sigur.

— Asta ar trebui să-mi dea de gândit, nu?

— Bună idee.

— Matthias a murit în după-amiaza asta. De aceea am încercat să te contactez.

— A murit în urmă cu mai mult timp, domnule preşedinte.

EPILOG

În casa lor nu exista nici o armă. Şi nici nu va mai exista vreodată.

— Mikhail? strigătul vesel se auzi, acompaniat de zgomotul uşii de la intrare.

— Aici! zise el tare, întorcându-se cu tot cu scaunul de piele din faţa biroului.

Jenna intră în încăperea scăldată de razele soarelui. Se dezbrăcă de pardesiu şi puse geanta pe un scaun.

— Ţi-am adus cărţile pe care le vroiai. A sunat cineva? întrebă ea, frecându-şi mâinile îngheţate de frigul timpuriu al toamnei.

M-au numit membru al unui comitet de schimb de experienţă al studenţilor de la limbi străine şi cred că diseară trebuie să mă duc la întrunire.

— Aşa e. La 20:00, acasă la decanul Crane.

— Buuun.

— Îţi place, nu?

— Pot ajuta, AJUT.

Havelock zâmbi şi întinse mâna, chemând-o lângă el.

— A mai sunat cineva.

— Cine?

— Berquist.

Jenna înţepeni.

— Nu te-a mai căutat de când i-ai trimis raportul.

— Mi-a respectat dorinţa. I-am spus să ne lase în pace.

— Atunci de ce să te sune acum? Ce vrea?

— Nimic. Credea că trebuie să mă pună la curent cu ce s-a mai întâmplat.

— În legătură cu ce?

— Loring s-a făcut bine, dar nu se mai poate întoarce pe teren.

— Mă bucur pentru el. Ar trebui să-l numească strateg.

— Aşa au şi făcut. La sugestia mea.

Michael o strânse de mână.

— Decker nu a reuşit.

— Ce?

— S-a întâmplat în urmă cu câteva luni. A fost asasinat când

ieşea din casă. Mulţi sunt de părere că vroia să moară.

— Gata, Mikhail, s-a terminat.

— Ai dreptate, o aprobă Havelock.

Jenna scotoci în geantă şi îi dădu cărţile.

— Ştii cu cine am băut azi o cafea? Cu Harry Lewis! Agentul numărul unu al lumii! Am râs de el. Nu pare a fi mândru de asta.

— Treaba lui. Din fericire pentru mine, mi-a oferit slujba asta care îmi place... Hai să-l invităm, pe el şi pe nevasta lui la cină.

— OK. Dar până atunci ce-ar fi să facem o plimbare?